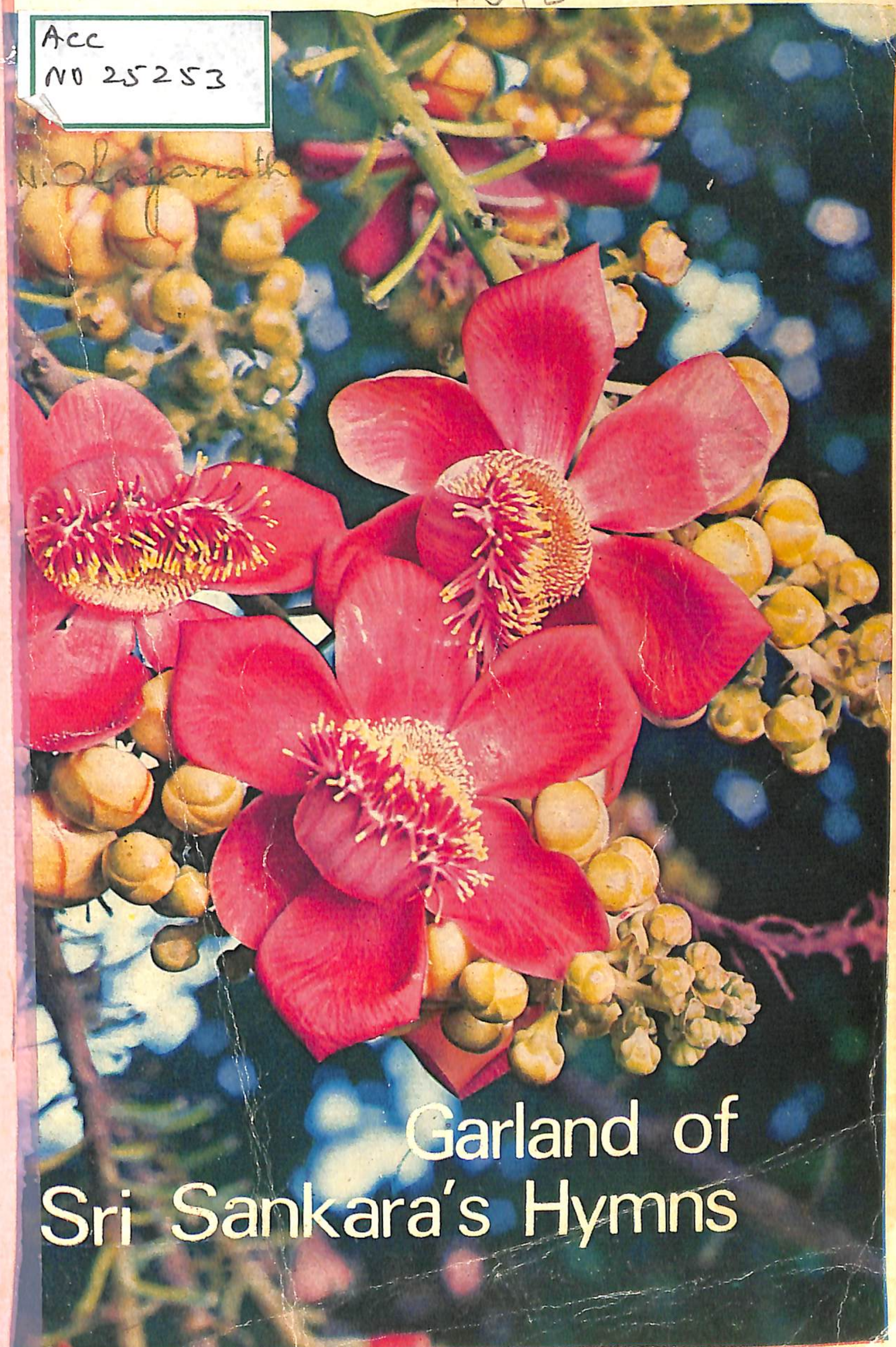
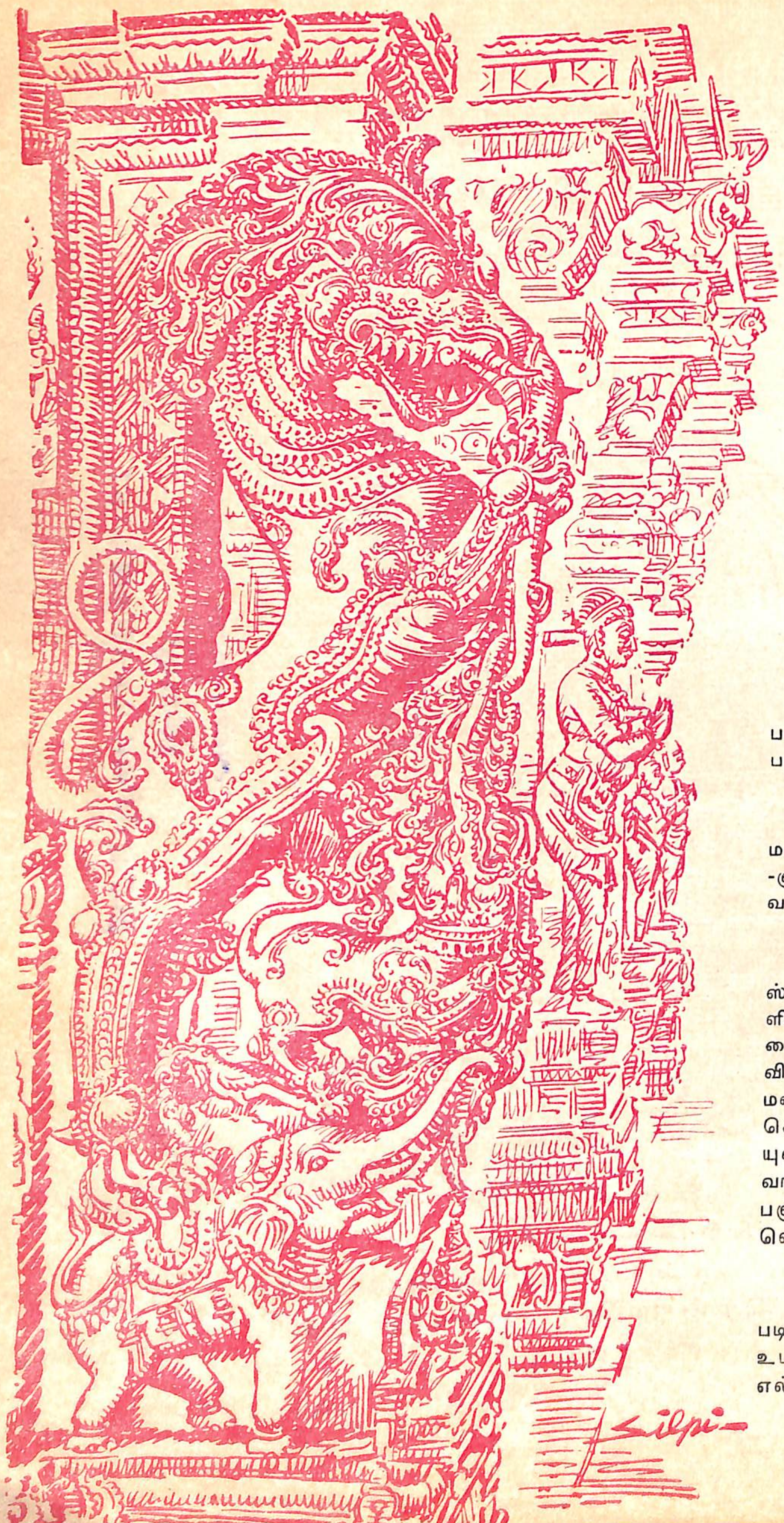

Garland of Sri Sankara's Hymns

ஸ்ரீ சந்த்ர

ஸ்ரீ சங்கர

காஞ்சி

ஜகத்குரு ஸ்ரீ

காஞ்சிபுரம்
யாத்ராஸ்தானம் :

மாணிக்கமங்கலம்
காலடி, கேரளப் பிரதேசம்
2—10—1981

நாம் எல்லோரும் இஹ,
பரமாத்மாவின் அருளேயாகும்.
பற்றி மஹான்கள் இயற்றியுள்ள

இம் மஹான்களுள் பரமேச்
மாக யாத்திரை செய்து துர்மதங்
-ஞான யோகங்களையும் உப
வஹிக்கிருர்கள்.

சென்னையில் அனேக ஆஸ்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள இந்து தர்ம
ளிடையே திருப்பாவை, திருவெம்
வைத்து பரிசளித்தல், ஸ்ரீ சங்கர
விசேஷங்களுடன் கொண்டாடுவது
மலரை வெளியிடுவது முதலிய
சென்ற ஆண்டுகளில் 'ஸ்ரீ ஆதி
யுள்ள பல்வேறு ஸ்தோத்ரங்களை
வாண்டு மலரில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்
பஞ்சரத்னம், மனீஷா பஞ்சகம்,
வெளியிட முன்வந்திருப்பதையும்

ஆஸ்திகர்கள் இம்மன்றத்தின்
படித்தும், ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரின்
உபதேசத்தின்படி அவரவர் தர்மங்
எல்லா மங்களங்களையும் அடை

73-1

மௌலீச்வராய நம:

பகவத்பாதாசார்ய பரம்பரை

காமகோடி பீடாதிபதி

சங்கராசார்ய சுவாமிகள் ஸ்ரீமடம்

– 631 502

॥ श्रीः ॥

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य
श्रीमच्छंकर भगवत्पादप्रतिष्ठित
श्रीकाञ्ची कामकोटि पीठाधिप जगद्गुरु
श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र सरस्वती श्रीपादादेशानुसारेण
श्रीमज्जयेन्द्रसरस्वतीश्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः ।

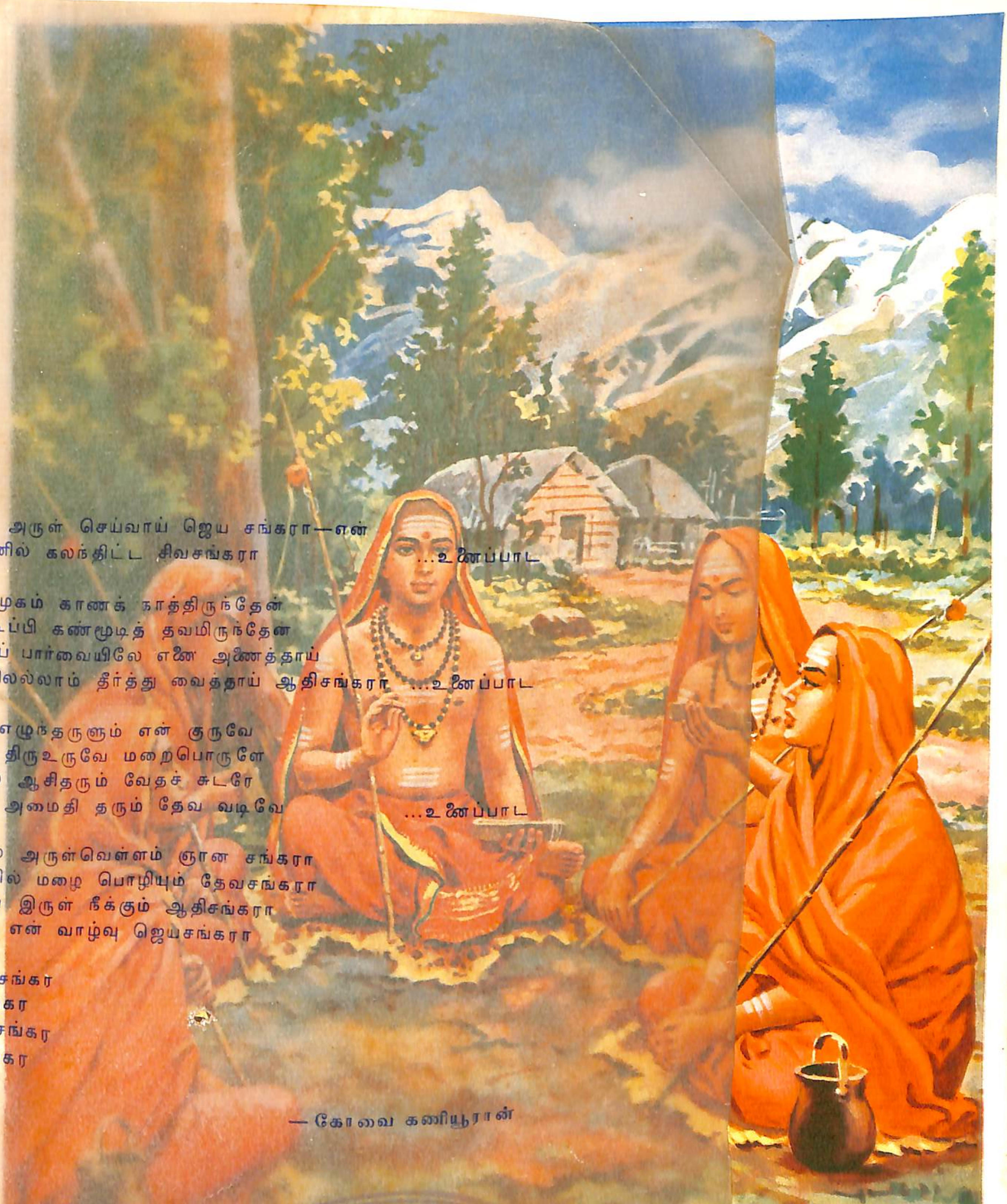
பர மேன்மைகளை அடைவதற்கு இன்றியமையாத ஸாதனம்
இவ்வருளை அடைவதற்கு பரமாத்மாவின் பல்வேறு மூர்த்திகளைப்
ஸ்தோத்ரங்களைப் பாராயணம் செய்வதே முக்ய காரணமாகும்.

வரரின் அவதாரமாக ஆவிர்பவித்து நம் பாரத தேசத்தில் பூரண
களை கண்டித்து சாஸ்த்ரீயமான ஷண்மதங்களையும் கர்ம-பக்தி
தேசித்தருளிய ஸ்ரீ பகவத்பாதாசார்யாள் முக்கிய ஸ்தானத்தை

திகர்களால் நம் ஆக்ஞைப்படி பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்
மன்றத்தின் நிர்வாஹிகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் குழந்தைக
பாவை, தேவாரம் முதலிய தெய்வீகத் தமிழ் நூல்களில் போட்டி
ஜயந்தி உத்ஸவத்தில் வேதவித்வான்களை கௌரவித்தல் முதலிய
இந்த சுபசந்தர்ப்பத்தில் பல்வேறு ஸத்விஷயங்கள் அடங்கிய
ஸத்கார்யங்களை நடத்திக்கொண்டு வருவதையும், இந்த ரீதியில்
சங்கரரின் பாமாலை' என்னும் தலைப்பில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளி
தமிழ் லிபியில் அர்த்தத்துடன் வெளியிட்டிருப்பதையும், இவ்
அருளியுள்ள நிர்குணமானஸபூஜா, உபதேச பஞ்சகம், அத்வைத
மாயா பஞ்சகம் முதலிய ப்ரகரண நூல்களை, தமிழ் அர்த்தத்துடன்
அறிந்து ஸந்தோஷிக்கிறோம்.

தொண்டுகளில் ஒத்துழைத்தும், மலரில் உள்ள விஷயங்களை
'ததுதிதம் கர்ம ஸ்வனுஷ்டீயதாம்' என்னும் உபதேச பஞ்சக
களை நன்கு அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் இப்பெருமானின் அருளால்
வார்களாக.

நாராயண ஸ்ம்ருதி:

உனை பாட அருள் செய்வாய் ஜெய சங்கரா—என்
உயிர் தன்னில் கலந்திட்ட சிவசங்கரா ...உனைப்பாட

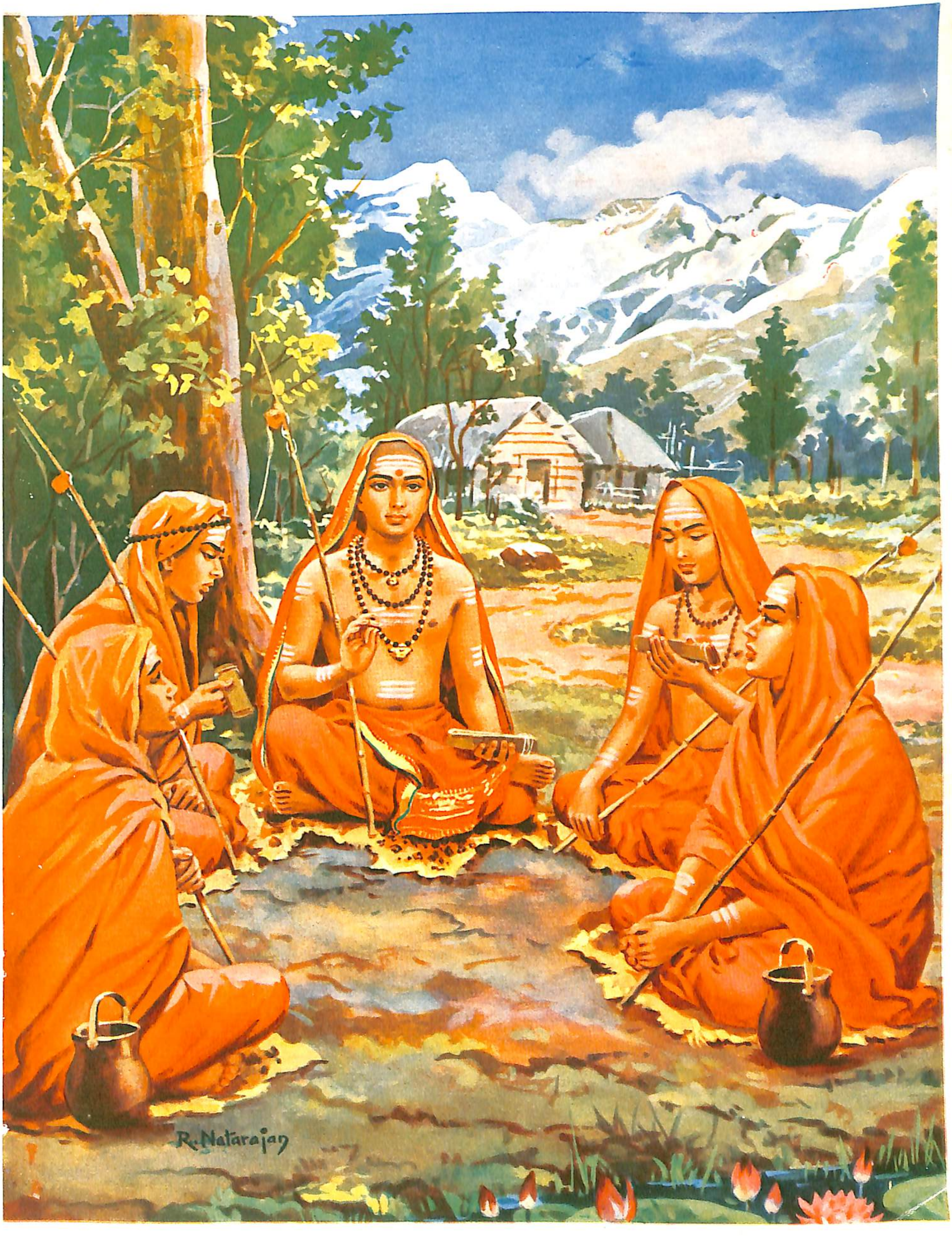
கனிவான முகம் காணக் காத்திருந்தேன்
இருகரம் கூப்பி கண்மூடித் தவமிருந்தேன
அருள்ஞானப் பார்வையிலே எனை அணைத்தாய்
என் அல்லலெல்லாம் தீர்த்து வைத்தாய் ஆதிசங்கரா ...உனைப்பாட

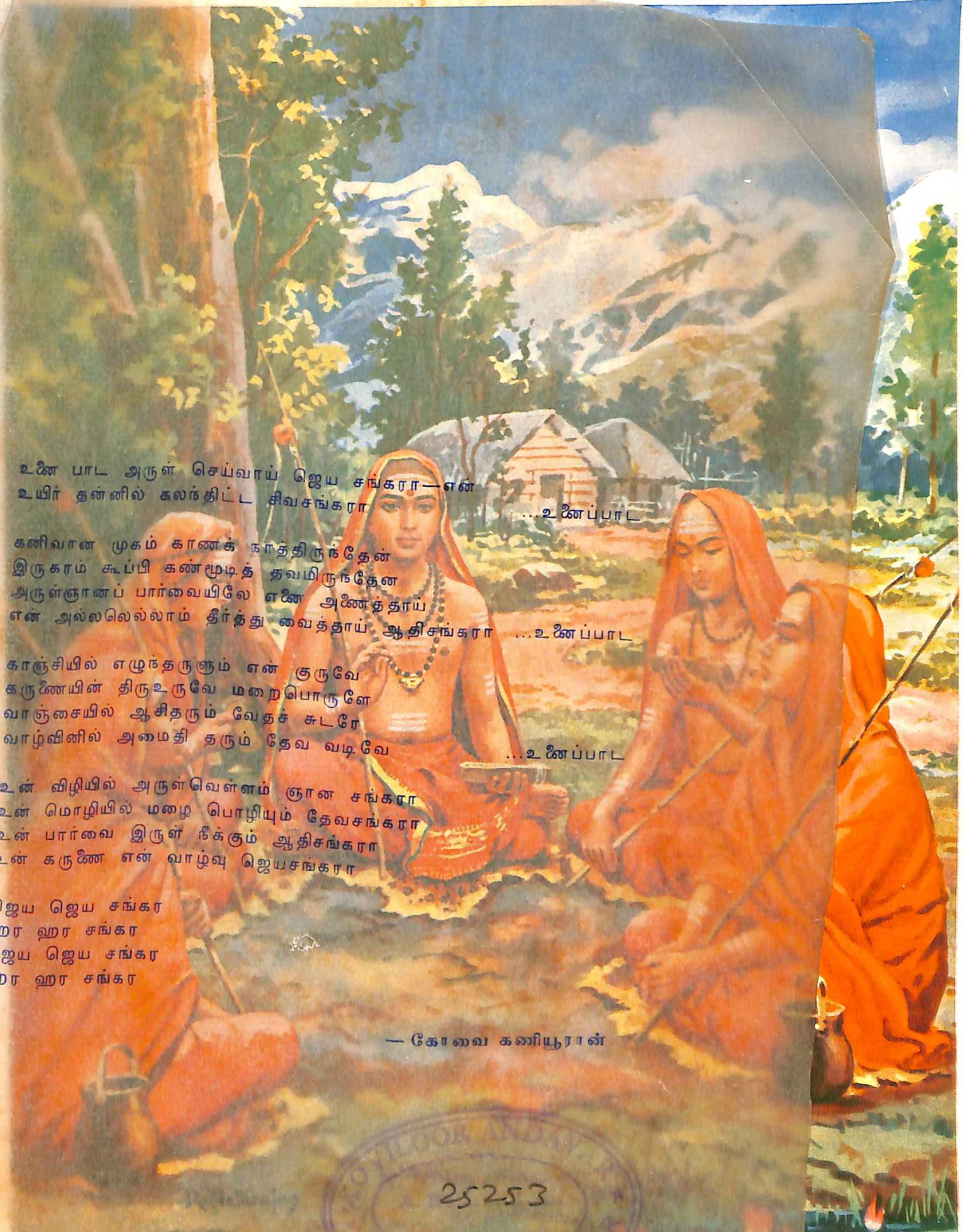
காஞ்சியில் எழுந்தருளும் என் குருவே
கருணையின் திருஉருவே மறைபொருளே
வாஞ்சையில் ஆசிதரும் வேதச் சுடரே
வாழ்வினில் அமைதி தரும் தேவ வடிவே ...உனைப்பாட

உன் விழியில் அருள்வெள்ளம் ஞான சங்கரா
உன் மொழியில் மழை பொழியும் தேவசங்கரா
உன் பார்வை இருள் நீக்கும் ஆதிசங்கரா
உன் கருணை என் வாழ்வு ஜெயசங்கரா

ஜெய ஜெய சங்கர
ஹர ஹர சங்கர
ஜெய ஜெய சங்கர
ஹர ஹர சங்கர

— கோவை கனியூரான்

R. Natarajan

உனை பாட அருள் செய்வாய் ஜெய சங்கரா—என்
உயிர் தன்னில் கலந்திட்ட சிவசங்கரா
...உனைப்பாட

கனிவான முகம் காணக் காத்திருந்தேன்
இருகரம் கூப்பி கண்மூடித் தவமிருந்தேன
அருள்ஞானப் பார்வையிலே எனை அணைத்தாய்
என் அல்லலெல்லாம் தீர்த்து வைத்தாய் ஆதிசங்கரா ...உனைப்பாட

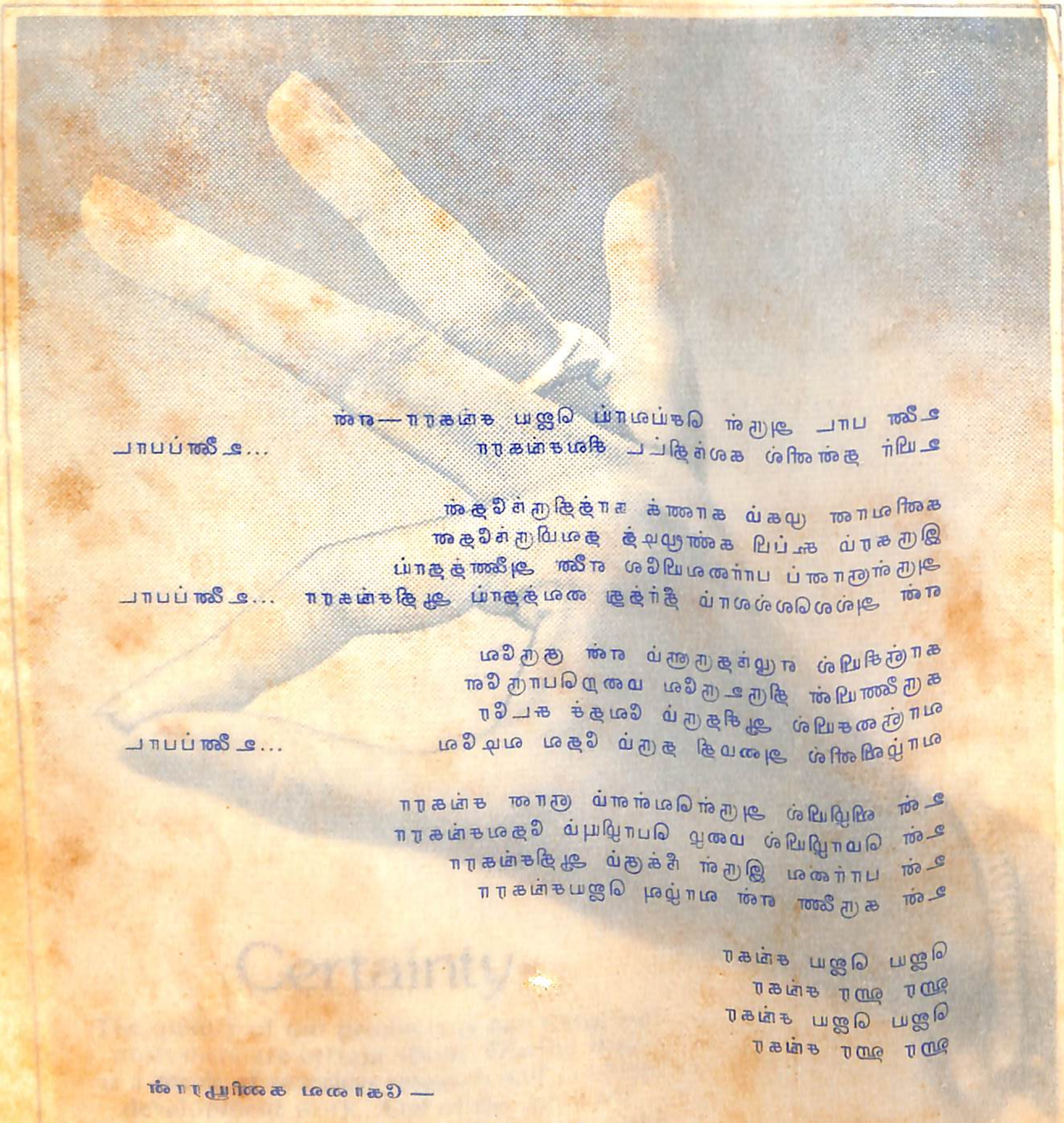
காஞ்சியில் எழுந்தருளும் என் குருவே
கருணையின் திருஉருவே மறைபொருளே
வாஞ்சையில் ஆசிதரும் வேதச் சுடரே
வாழ்வினில் அமைதி தரும் தேவ வடிவே
...உனைப்பாட

உன் விழியில் அருள்வெள்ளம் ஞான சங்கரா
உன் மொழியில் மழை பொழியும் தேவசங்கரா
உன் பார்வை இருள் நீக்கும் ஆதிசங்கரா
உன் கருணை என் வாழ்வு ஜெயசங்கரா

ஜெய ஜெய சங்கர
ஹர ஹர சங்கர
ஜெய ஜெய சங்கர
ஹர ஹர சங்கர

— கோவை கனியூரான்

The mudras of Madura: Hamsasya

R. Natarajan

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய
சுவாமிகளின் ஆசியுடன் துவக்கப்பெற்ற

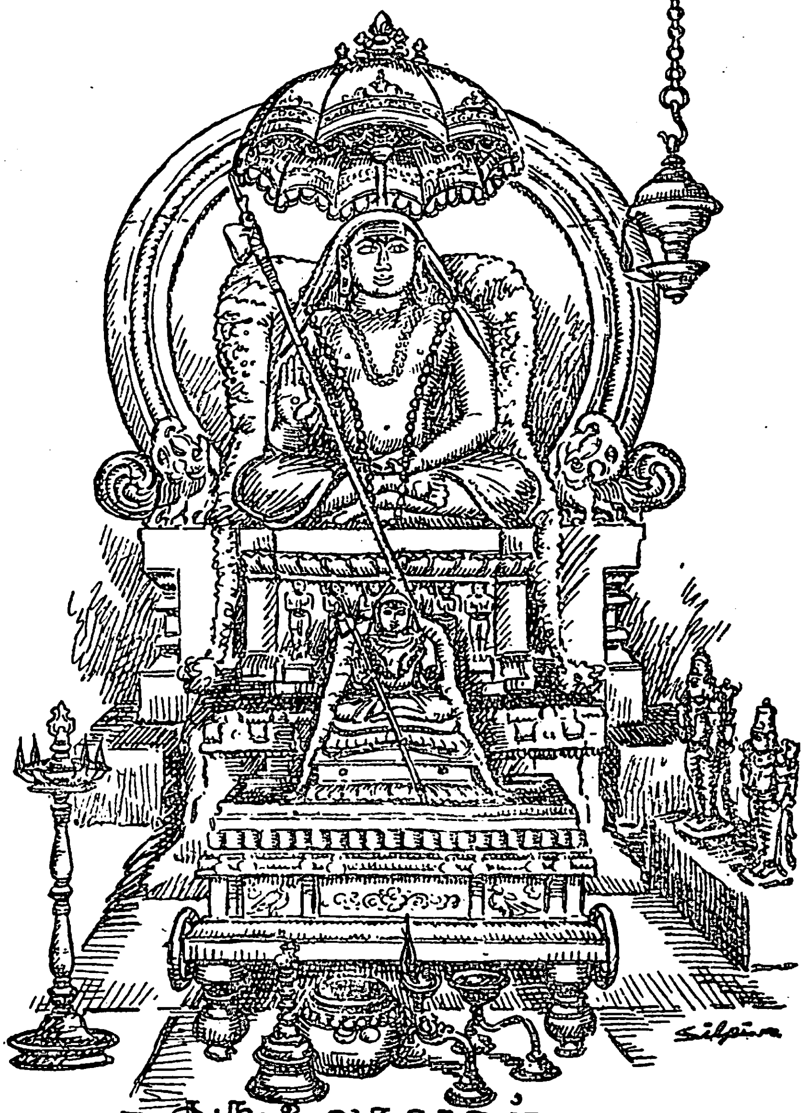
இந்து தர்ம மன்றம்

(பதிவு பெற்றது)

(ASSOCIATION FOR HINDU DHARMA)

26, வெங்கடேசன் தெரு
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017

அன்பளிப்பு:
தஞ்சாவூர்
நடராஜபிள்ளை உலகநாதன் M.A.B.T

- த.ந. உலகநாதன் -

அன்பளிப்பு:
தஞ்சாவூர்
நடராஜபிள்ளை உலகநாதன் M.A.B.T

மன்ற பதினைன்காவது ஆண்டு விழா

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரின் பாமாலை மலர்

1981

விலை ரூ. 13/-

ஸ்ரீ சந்த்ர

ஸ்ரீ சங்கர

காஞ்சி

ஜகத்குரு ஸ்ரீ

காஞ்சிபுரம்
யாத்ராஸ்தானம்:

மாணிக்கமங்கலம்
காலடி, கேரளப் பிரதேசம்
2—10—1981

நாம் எல்லோரும் இஹ,
பரமாத்மாவின் அருளேயாகும்.
பற்றி மஹான்கள் இயற்றியுள்ள

இம் மஹான்களுள் பரமேச்
மாக யாத்திரை செய்து துர்மதங்
-ஞான யோகங்களையும் உப
வஹிக்கிறார்கள்.

சென்னையில் அநேக ஆஸ்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள இந்து தர்ம
ளிடையே திருப்பாவை, திருவெம்
வைத்து பரிசளித்தல், ஸ்ரீ சங்கர
விசேஷங்களுடன் கொண்டாடுவது
மலரை வெளியிடுவது முதலிய
சென்ற ஆண்டுகளில் 'ஸ்ரீ ஆதி
யுள்ள பல்வேறு ஸ்தோத்ரங்களை
வாண்டு மலரில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்
பஞ்சரத்னம், மனீஷா பஞ்சகம்,
வெளியிட முன்வந்திருப்பதையும்

ஆஸ்திகர்கள் இம்மன்றத்தின்
படித்தும், ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரின்
உபதேசத்தின்படி அவரவர் தர்மங்
எல்லா மங்களங்களையும் அடை

மௌலீச்வராய நம:

பகவத்பாதாசார்ய பரம்பரை

காமகோடி பீடாதிபதி

சங்கராசார்ய சுவாமிகள் ஸ்ரீமடம்

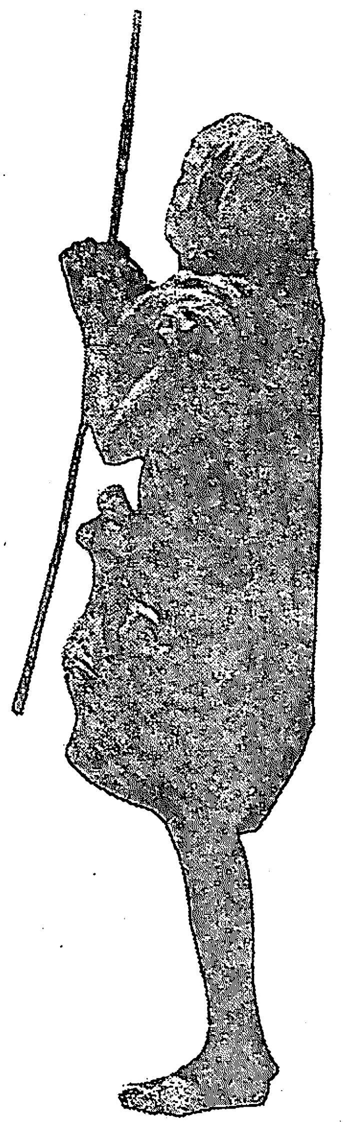
– 631 502

।। श्रीः ।।

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य
श्रीमच्छंकर भगवत्पादप्रतिष्ठित
श्रीकाञ्ची कामकोटि पीठाधिप जगद्गुरु
श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र सरस्वती श्रीपादादेशानुसारेण
श्रीमज्जयेन्द्रसरस्वतीश्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः ।

பர மேன்மைகளை அடைவதற்கு இன்றியமையாத ஸாதனம்
இவ்வருளை அடைவதற்கு பரமாத்மாவின் பல்வேறு மூர்த்திகளைப்
ஸ்தோத்ரங்களைப் பாராயணம் செய்வதே முக்ய காரணமாகும்.

வரரின் அவதாரமாக ஆவிர்பவித்து நம் பாரத தேசத்தில் பூரண
களை கண்டித்து சாஸ்த்ரீயமான ஷண்மதங்களையும் கர்ம–பக்தி
தேசித்தருளிய ஸ்ரீபகவத்பாதாசார்யாள் முக்கிய ஸ்தானத்தை

திகர்களால் நம் ஆக்ஞைப்படி பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்
மன்றத்தின் நிர்வாஹிகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் குழந்தைக
பாவை, தேவாரம் முதலிய தெய்வீகத் தமிழ் நூல்களில் போட்டி
ஜயந்தி உத்ஸவத்தில் வேதவித்வான்களை கௌரவித்தல் முதலிய
இந்த சுபசந்தர்ப்பத்தில் பல்வேறு ஸத்விஷயங்கள் அடங்கிய
ஸத்கார்யங்களை நடத்திக்கொண்டு வருவதையும், இந்த ரீதியில்
சங்கரரின் பாமாலை' என்னும் தலைப்பில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளி
தமிழ் லிபியில் அர்த்தத்துடன் வெளியிட்டிருப்பதையும், இவ்
அருளியுள்ள நிர்குணமானஸ பூஜா, உபதேச பஞ்சகம், அத்வைத
மாயா பஞ்சகம் முதலிய ப்ரகரண நூல்களை, தமிழ் அர்த்தத்துடன்
அறிந்து ஸந்தோஷிக்கிறோம்.

தொண்டுகளில் ஒத்துழைத்தும், மலரில் உள்ள விஷயங்களை
'ததுதிதம் கர்ம ஸ்வனுஷ்டீயதாம்' என்னும் உபதேச பஞ்சக
களை நன்கு அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் இப்பெருமானின் அருளால்
வார்களாக.

நாராயண ஸ்ம்ருதி:

சமர்ப்பணம்

இந்து சமய நெறிகள் தழைத்தோங்கிடவும், புண்ணிய பெருந்தலங்கள் பொலிவு பெற்றிடவும், தேசமக்கள் அனைவரும் ஆண்டவனின் திருவருள் பெற்றிடவும், பெருங் கருணையின் உருக்கொண்டவரும், நம்முன் நடமாடும் காமாட்சி அன்னையின் அருளாட்சி பெற்றவருமான காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய சுவாமிகளின் திருவடித் தாமரைக்கு "ஸ்ரீ ஆதி சங்கரரின் பாமாலை" என்னும் இத் திருமலரை பணிவன்புடன் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

பொருளடக்கம்

(கட்டுரைகள்)

(பாமாலைகள்)

ASSOCIATION FOR HINDU DHARMA *(Regd.)*

26, Venkatesan Street, T. Nagar, Madras - 600 017

Income and Expenditure Account for the Year Ended 31st December, 1981

EXPENDITURE	Rs.	P.	Rs.	P.
To Souvenir Expenses			10,039	43
,, Charity & Donation			5,635	45
,, Postage & Telegrams			2,251	40
,, Jayanthi Day Celebrations			8,625	41
,, Salary			450	00
,, Travelling & Conveyance			1596	05
,, Grants & Scholarships			798	90
,, Books and Periodicals			128	90
,, Telephone Charges			1,803	80
,, Advertisement & Publicity			2,033	00
,, Printing & Stationery			157	71
,, Annual Meetings			427	80
,, Repairs & Maintenance			43	00
,, Felicitaion Expenses			995	10
,, Miscellaneous Expenses			725	02
,, Excess of Income Over Expenditure			10,599	81
			46,310	78

INCOME	Rs.	P.	Rs.	P.
By Souvenir Receipts			35,599	98
,, Donations Received			6,789	00
,, Miscellaneous Income			1,732	25
,, Membership fees			1,630	00
,, Bank Interest			559	55
			46,310	78

Balance Sheet as at 31st December, 1981

LIABILITIES	Rs. P.	Rs. P.
CAPITAL FUND		
Balance on 1-1-81	7,913 55	
Add : Excess of Income over Expenditure	10,599 81	
		18,513 36
		18,513 36

ASSETS	Rs. P.
Typewriter	2,250 00
Tape Recorder	1,898 47
Cycle	605 00
Cash on hand	23 86
Cash at Bank — S.B. Account	
— Indian Bank	8.736 03
— F. D. Account	
— Syndicate Bank	2,500 00
— Canara Bank	2,500 00
	18,513 36

Place : Madras
Date : 25th January 1982

(Sd.) S. V. NARASIMHAN
President

(Sd.) V. MEENAKSHISUNDARAM
Secretary-Cum-Treasurer

(Sd.) M. S. VAIDYANATHAN
Chartered Accountant

அறிமுகம்

அருள் துணைகொண்டு சென்னை இந்து தர்ம மன்றத்தினர் எடுத்துக் கொண்டுள்ள ஓர் உத்தமப் பணியின் நான்காம் பாகமே இந்நூல்.

ஞான மார்க்கத்தையும் குணம் குறியற்ற பிரம்மத்தையுமே முடிவாகக் கொண்ட ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசாரியர்கள், அம்முடிவை எட்டும் முதநிலையாக ஸகல கல்யாண குணங்களும் கொண்ட ஸகளப் பிரம்மத்தைக் குறித்து ஏராளமான தோத்திரங்களை அருளியுள்ளார்கள். ஸகுண—ஸகளப் பிரம்மம் தாங்கியுள்ள ஒவ்வொரு தெய்வ ரூபத்தின் மீதும் அற்புதத் துதிகளைப் படைத்துள்ளார்கள். எந்த தெய்வத்தைப்பற்றிய தோத்திரமாயினும், இத்தெய்வமே ஆதிசங்கரரின் இஷ்ட தெய்வம் என்றெண்ணுமாறு உள்ள உருக்கமும், கவிதைச் சிறப்பும் மிளிரப் பாடியுள்ளார்கள்.

பெரும்பாலான மக்களுக்கு உய்வுநெறி பக்தியே. அந்த பக்தியை ஊட்டி வளர்ப்பதில் ஆசாரியர்களின் துதிகளுக்குள்ள சக்தி அபரிமிதமானது. எனவே ஸகல தேவதா ரூபங்களையும் குறித்து அம் மஹான் அநுக்கிரகித்துள்ள எல்லா ஸ்தோத்திரங்களையும் தமிழர்கள் அனைவரும் படித்துப் பயனடையுமாறு தமிழ் எழுத்துக்களில் பிரசுரித்து, அவற்றின் பொருளையும் விளக்கி, நூலுருவில் வெளியிடவேண்டும் என்கிற அரிய லக்ஷியத்தை இந்து தர்ம மன்றம் மேற்கொண்டு மூன்று பாமாலைத் தொகுப்புகளாக வழங்கியிருக்கிறது.

இனி இந்த பக்தித் துதிகளிலிருந்து பெற்ற மனப்பக்குவத்தைக்கொண்டு அவரது ஞானப் பெருவாக்குகளைப் பருகப் புறப்படுகிறோம்.

முன்னமே நம் மதத்தின் பிரமாண நூல்களாக இருந்துவந்துள்ள பிரம்ம ஸூத்ரம், தச உபநிஷத்துக்கள், கீதை ஆகியவற்றுக்கு ஸ்ரீ சங்கரர் பாஷ்யங்கள் எழுதி ஞானமார்க்கத்தை நிலைநாட்டியிருக்கிறார். இதற்குத் துணையாகத் தாமே ''ப்ரகரண க்ரந்தங்கள்'' என்கிற சொந்தமான ஞான க்ரந்தங்களையும் அருளியிருக்கிறார்.

இந்த பகவத்பாதர்கள் வேதாந்தமாக அருளியுள்ள ப்ரகரண க்ரந்தங்கள் இந்து தர்ம மன்றத்தால் வெளியிடப்பெறும். அவற்றில் இது முதலாவது நூல்.

இதுபோன்ற நூல்களை 'மலர்' என்றும் சொல்லும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மன்றத்தினரின் பாக்கியவசமாக, ஒரு மலராக மட்டுமின்றி மாலையாகவே—பாமாலையாகவே—இது உருவாகியுள்ளது. பாக்கள் என்பன பாடுதற்குரியனவாக இருக்கவேண்டும் எனப் பொருள்கொண்டால் ஆசாரியரின் கிரந்தங்களைவிடச் சிறந்த பாமாலை இல்லை எனலாம். அவரது வண்ணமிகு எண்ணமும் சரி, ஸுந்தர ஸம்ஸ்கிருதச் சொல்லும் சரி, ஸங்கீத மயமாகவே அமைந்தனவாகும்.

பல பண்டித சிம்மங்கள், இங்கு ப்ரகரண க்ரந்தங்களின் கருத்துரையை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர்.

ஆதிசங்கரரைப் போலவே ஞானம்—பக்தி இரண்டும் பிரிக்கமுடியாமல் உருவான நமது பூஜ்ய ஜகத்குரு காஞ்சிப் பரமாசார்யர்களது திவ்ய சிந்தனையைச் செயலாக்குவதில் ஒரு சிறு கருவியாகவே இந்நூல்களை வெளியிடும் இந்து தர்ம மன்றத்தினர் தம்மைக் கருதி இப்பாமாலையை அவர்களது பொற்பாதங்களில் அர்ப்பணம் செய்து இதன் மணம் எங்கும் பரவ அவர்களது அருளை வேண்டுகின்றனர்.

ரா. கணபதி
மலர் அமைப்பாளர்

உச்சரிப்புக் குறிகள்

க, ச, ட, த, ப என்கிற ஐந்து வல்லின வகைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் நான்குவித ஒலிகள் உண்டு. உதாரணமாக 'க' வரிசையில் ka, kha. ga, gha என்கிற நான்கு உள்ளன. ga என்கிற ஒலிபோல் இவற்றில் முதல் சப்தம் தவிர மிகுதி மூன்று ஒலி வித்தியாசங்களைத் தமிழில் தெரிவிப்பதற்காக எழுத்துக்களின்மேல் 2, 3, 4 என்கிற இலக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக இதன்படி க² என்பது kha என்கிற சப்தத்தைக் குறிக்கும்; ட³ என்றால் da என்றாகும்; ப⁴ என்றால் bha என்றாகும். ², ³, ⁴, என்று குறிக்கப்படாத எழுத்துக்கள் யாவுமே முதல் வகையைச் சேர்ந்த ஒலிகள்தாம்.

'ச' வரிசையின் நான்கு ஒலிகள் தமிழில் முறையே ச, ச², ஜ, ஜ² என்று அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

cha சப்தமாக இன்றி 'சங்கரர்' என்பதில் உள்ளதுபோன்ற sa என்கிற ஒலியைத் தெரிவிக்க 'ச' என்கிற எழுத்தையே அழுத்தி thick type-ல் பிரசுரித்திருக்கிறது.

இவ்வாறே குற்றியலுகரமாக உச்சரிக்கவேண்டிய ரு, லு, இரண்டும் அழுத்தமான எழுத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

: என்கிற அரைப்புள்ளி முன்னெழுத்தையொட்டி ஹ, ஹி, ஹு முதலான சப்தங்களைத் தரும். உதாரணமாக, "க:" என்றால் "கஹ", "கி:" என்றால் "கிஹி", "கு:" என்றால் "குஹு", "கை:" என்றால் "கைஹி" என்றேயாகும். "கௌ:" என்பது "கௌஹு" என்றாகும்.

மன்ற ஆக்கப்பணிகளின்

பதினான்காவது ஆண்டு அறிக்கை

இம்மன்றம் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய சுவாமிகளின் ஆசியுடன் அவரது முன்னிலையில் 1966-ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு இத்துடன் 14 ஆண்டுகள் நிறைவுற்று இருக்கின்றன. இதுவரை இம்மன்றம் ஏற்றிருக்கும் பணிகளை இயன்றவரை செய்திருக்கிறோம்.

24—1—'80

காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய ஸ்வாமிகள் நம் மன்றத்தின் வருடாந்திர மலரான ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் பாமாலை தொகுப்பு-2 என்ற புத்தகத்தை பம்பாயில் செம்பூரில் ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய சுவாமி கும்பாபிஷேகத்தன்று மாலையில் வெளியிட்டார்கள். திரளான மக்கள் குழுமி இருந்து சுவாமிகளின் சொற்பொழிவை பக்தியுடன் கேட்டார்கள்.

13—2—'80 இந்து தர்ம மன்றத்தின் ஆண்டு விழா

இந்து தர்ம மன்றத்தின் ஆண்டு நிறைவு விழாவும், ஆதிசங்கரர், அம்பாளின் மீது இயற்றிய ஸ்தோத்திரங்களின் வெளியீட்டு விழாவும் பாரதீய வித்யாபவனில் நடைபெற்றது; மன்றச் சார்பில் வைத்ய சுப்ரமண்ய அய்யரும், ஏ. சிவசைலமும் பூரண கும்பத்துடன் வரவேற்கப்பட்டனர்.

விழா துவக்கத்தில் திருமதி எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி பிரார்த்தனை கீதம் பாடினார். மன்றப் போஷகர் எஸ். வி. நாசிம்மன் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்.

ஏ. சிவசைலம் தமது முன்னுரையில் ஆசார்யாளின் ஆன்மீக அருந்தொண்டினையும், இதிகாசங்களின் தத்துவங்களை ஜகத்குரு தம் வாழ்வில் மேற்கொண்டு அரும் பணியாற்றிவரும் சம்பவங்களையும் மிக விளக்கமாக எடுத்துரைத்தார். ஆதிசங்கரர் அம்பாளின்மீது இயற்றிய ஸ்தோத்திரப் பாக்களை வெளியிட்டார். முதல் பிரதியை வருமானவரித்துறை ஆணையர் எம். எஸ். சிவராமகிருஷ்ணன் பெற்றுக்கொண்டார். பின்னர் ஆசார்யாள் அருளாணையின்படி ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் திருப்பாவை திருவெம்பாவை ஒப்பித்தல் போட்டியில் கலந்துகொண்ட மாணவர்களுக்கு, அம்பாளின் திருவுருவம் பொறித்த வெள்ளிக் காசுகளையும், இவ்வரும் பணியைச் செம்மையுறச் செய்த பள்ளிகளுக்கு சுழற்கேடயங்களையும் சிவசைலம் வழங்கினார். பிறகு வருமான வரித்துறை கமிஷனர் எம். எஸ். சிவராம கிருஷ்ணன் பேசினார்.

சென்னை சர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த டாக்டர் பி.கே. சுந்தரம், டாக்டர் வீழிநாதன் ஆகியோர் பேசினர். பின்னர் வைத்ய சுப்ரமண்ய அய்யர் தலைமை உரை நிகழ்த்தினார்.

இறுதியில் காஞ்சி ஆசார்யாள் அனுக்கிரகித்து அனுப்பிய சால்வைகளை இந்து தர்ம மன்ற கௌரவ ஆசிரியரான ரா. கணபதிக்கு அவர் அணிவித்து, மன்றச் சார்பில் ரூ. 1001/: அன்பளிப்பாக வழங்கினார். டாக்டர் பி. கே. சுந்தரம், வழுத்தூர் ராஜகோபால சர்மா, ஓவியர் ஜி. கே. மூர்த்தி ஆகியோருக்கும் சால்வையைப் போர்த்தினார்.

விழா நிறைவில் மன்றச் செயலாளர் மீனாட்சிசுந்தரம் நன்றி கூறினார்.

D. சோமயாஜுலு என்பவர் சாமவேதம் படிக்கும் ஓர் ஏழை அந்தணர். அவருக்கு ஸ்ரீ சுவாமிகளின் ஆணையின்படி மாதம் ரூபாய் 25/- உபகாரச் சம்பளமாக அளித்து வருகிறோம்.

அவ்வப்போது ஸ்ரீ சுவாமிகள் இடும் கட்டளைப்படி, ஸ்ரீ ஆச்சார்ய சுவாமிகளுக்கு இறைவனின் திருஉருவ வண்ணப் படங்களை அளித்து வருகிறோம்.

21—4—'80 ஆதிசங்கரர் ஜயந்தி

அன்னை காமாட்சி அமர்ந்து அருள் பாலிக்கும் காஞ்சி மாநகர் பற்றியும், ஆதி சங்கரர் அந்நகரில் நுழைந்தது பற்றியும் திரைப்படம் ஒன்று தயாரிக்கப்பட இருக்கிறது. இத்திரைப்படத்தில் காஞ்சி காம கோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சுவாமிகளுடைய வாழ்க்கையை சித்தரிக்கும் சில காட்சிகளும் இடம் பெற்றிருக்கும்.

ஆழ்வார்பேட்டை வீனஸ் காலனியில் உள்ள ஆஸ்திக சமாஜ மண்டபத்தில் ஹைகோர்ட் நீதிபதி எஸ். நடராஜன் தலைமையில் ஆதிசங்கரர் ஜெயந்தி விழா நடந்தது. ஊரக வளர்ச்சி துறை ஆணையர் டி. வி. வாசுதேவன் விழாவைத் தொடங்கி வைத்தார்.

வருவாய் வாரிய உறுப்பினர் சி. ஜி. ரங்கபாஷ்யம் ஆதிசங்கரரின் திருஉருவப் படத்தைத் திறந்து வைத்தார். பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் டாக்டர் கே. வெங்கட சுப்ரமணியம் விழா சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார். முக்கூர் லட்சுமி நரசிம்மாச் சாரியார் கனகதாரா ஸ்தோத்திரம் பற்றி விரிவுரை ஆற்றினார். இந்து தர்ம மன்றச் செயலாளர் வி. மீனாட்சிசுந்தரம் நன்றி தெரிவித்தார்.

எஸ். வி. நரசிம்மன் பேசுகையில் கூறியதாவது :

இந்து மதம் உட்பூசல்களில் சிக்கி அழிந்துவிடுமோ என்று அஞ்சப்பட்ட ஒரு காலத்தில் இன்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே ஆதிசங்கரர் தோன்றி ஷண்மத ஸ்தாபன ஆச்சாரியராக விளங்கினார். தமது 32 ஆண்டுகால ஜீவிதத்தில் இந்த பாரத புண்ணியபூமியின் நாலாபுறமும் நடந்தே சென்று உண்மையை உணர்த்தி அத்வைதத்தை ஸ்தாபித்த ஞானகுருவாக ஆதிசங்கரர் விளங்கினார். அதனால்தான் ஆதிசங்கரரை மீண்டும் ஆசானாக பெறுகிற வாய்ப்பு கிடைக்குமேயானால், இவ்வுலகில் இனி எத்தனை பிறவிகள் வேண்டுமானாலும் எடுக்க நான் தயாராக இருக்கிறேன் என்று காஞ்சி ஆசாரியரான சந்திரசேகரேந்திர ஸ்வாமி தெரிவித்தார்.

டி. வி. வாசுதேவன், ஆதிசங்கரர் கூறிய தத்துவக் கருத்துக்களோடு, திருமூலர் கூறியவற்றையும், திருவாசகம் கருத்துக்களையும் ஒப்புநோக்கிக் காட்டி விளக்கிப் பேசினார்.

நீதிபதி எஸ். நடராஜன் பேசுகையில் கூறியதாவது :-

வர்க்க இனப் பாகுபாடற்ற சமூகம் ஒன்றை சிருஷ்டிப்பதுபற்றி இக்காலத்தில் பலவாறாக பலரும் பேசுகிறார்கள். இதை நடைமுறையில் தமது காலத்திலேயே சாதித்துக் காட்டியவர் ஆதிசங்கரர். மனிதனுக்கு மனிதன் தாழ்ந்தவனல்ல என்பதை உணர்த்திய மாமனிதர் அவர். எல்லா ஆறுகளும் ஒரே சமுத்திரத்தை நோக்கிச் செல்வதேபோல எல்லா சமயங்களும் ஒரே கடவுளிடம் நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றன என்று ஆதிசங்கரர் கூறினார். அத்தகைய பெரியோர் காட்டிய வழியில நாம் நடக்கத் தவறினால் நாம் நமது கடமையை தவறியவர்களாவோம்.

சி. ஜி. ரங்கபாஷ்யம் பேசுகையில் ஆதி சங்கரர் வாழ்க்கையையும், போதனைகளையும் இளம் நெஞ்சங்களில் பதியச்செய்ய வேண்டும் என்றார்.

இதற்கான பொறுப்பை பள்ளிகளை நடத்துவோர் ஏற்கவேண்டும். மதச் சார்பின்மை என்ற கொள்கைக்கு கேடு ஏற்படாத வகையில் இதை செய்ய இயலும் என்ருர்.

வேத பாடசாலையில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு மன்றத்தின் சார்பில் டாக்டர் வெங்கிட சுப்ரமணியம் புத்தாடைகள் வழங்கினர்.

9—6—'80

நமது தமிழகத்தின் முதலமைச்சராக இருக்கும் திரு எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கு மன்றத்தின் சார்பில் ஸ்ரீ ஆச்சார்ய ஸ்வாமிகளின் அநுக்கிரகத்தோடு சால்வை அணிவித்து பாராட்டுதல்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. மன்றத்தின் சார்பில் முக்கூர் லக்ஷ்மிநரசிம்மாச்சாரியார் முதல் அமைச்சருக்கு சால்வையணிவித்து மாலையை அணிவித்தார்.

2—8—'80 ஸ்ரீ பெரியவாள் ஜயந்தி

மக்கள் நல்வாழ்வுக்காக அவதரித்தவர்; நடமாடும் தெய்வம்; மதப்பூசலைத் தவிர்த்தவர்; அவரைப் பார்த்த கண்கள் புண்ணியம் செய்தவை, என்று காஞ்சிப் பெரியவாள் ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளைப்பற்றி அவரது 87வது ஜயந்தி விழாவில் பேசிய பிரமுகர்கள் கூறினர்கள்.

ஹிந்து தர்ம மன்றத்தின் சார்பில் காஞ்சிப் பெரியவாளின் 87–வது ஜயந்தி விழா தியாகராயநகர், சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் அரங்கத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ஆர். செங்கோட்டுவேலன் விழாவுக்குத் தலைமை வகித்தார். உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி பி. ஆர். கோகுலகிருஷ்ணன் விழாவைத் தொடங்கி வைத்தார்.

பி. ஆர். கோகுலகிருஷ்ணன் பேசுகையில், காஞ்சிப் பெரியவர் நடமாடும் தெய்வம் கண்கண்ட கடவுள், அகில உலகும் போற்றும் பெரிய ஞானி என்று கூறினர். கன்யாகுமரியிலிருந்து காஷ்மீரம்வரை நடந்தே சென்று மக்களை நன்னெறிக்கு ஈர்த்தவர் அவர் என்றும் கூறினர்.

தலைமை வகித்த நீதிபதி ஆர். செங்கோட்டுவேலன் பேசுகையில், காஞ்சிப் பெரியவர் பல்வேறு சமயங்களுக்கிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்திய மகான் என்ருர்.

அரசவைக் கவிஞர் கண்ணதாசன் பேசுகையில், காஞ்சிப் பெரியவரின் ஒவ்வொரு பழக்கவழக்கமும், அவர் உட்கொள்ளும் ஒரு பிடி அவலும், ஓர் ஆழாக்குப் பாலும் ஆன்மசக்தியே பெரிது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்ருர். அவர் ஒரு மதத்தின் தலைவர் அல்ல. சகல மதங்களையும் கடந்த ஞானி என்று சொன்ன அவர், பற்றற்ற வாழ்க்கை வாழ்வதால்தான் அவரை உலகம் பாராட்டுகிறது என்ருர். சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் இடைவெளி கூடாது. என்பதை நடைமுறையில் வாழ்ந்து காட்டுபவர் அவர் என்றும் கண்ணதாசன் கூறினர்.

சென்னை மாநகர போலீஸ் கமிஷனர் ஸ்ரீபால் பேசுகையில் ஞானம். ஒழுக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் மூலம்தான் மனித சமுதாயம் உய்வு பெறமுடியும் என்று கூறினர்.

நாட்டில் மனிதத்துவம் பெருகினுல் போலீஸ் துறைக்கு வேலை இராது என்றும், மனிதத்துவம் குறையக்குறைய காவல் துறைக்கு வேலை இருக்கிறது என்றும் அவர் சொன்னுர். தவறு செய்தார்கள் என்பதற்காக அவர்களைக் கடுமையாகவும், கொடுமையாகவும் நடத்தாமல், அன்பாலே நல்வழிப்படுத்தினுல் திருந்திவிடுவார்கள் என்றும் அவர் கூறினர். அகமும், புறமும் ஒன்ருனல் இகமும், பரமும் ஒன்ருகிவிடும் என்பது தத்துவம் என்றும் குறிப்பிட்டார். இந்த வகையில் காஞ்சிப் பெரியவர் போற்றுதலுக்கும், வணக்கத்துக்கும் உரியவர் என்று கூறினர்.

இந்து தர்ம மன்றத்தினர் சார்பில் வேத விற்பன்னர் நால்வருக்கு நீதிபதி பி. ஆர்..கோகுலகிருஷ்ணன் சால்வைகளைப் போர்த்திக் கவுரவித்தார். திருப்பாவை, திருவெம்பாவைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற பள்ளிகளுக்கு காஞ்சிப்பெரியவாள் உத்தரவுப்படி தங்கப் பதக்கங்கள் வழங்கப் பட்டன. மன்றப் போஷகர் எஸ். வி. நரசிம்மன் ஆரம்பத்தில் வரவேற்றார். செயலாளர் மீனாட்சிசுந்தரம் நன்றி கூறினார்.

டாக்டர் பத்மா சுப்ரமணியத்தின் 'ஜய ஜய சங்கர' நாட்டிய நாடகம் விழாவில் நடைபெற்றது.

வழக்கமாக ஸ்ரீ பெரியவாள் Foundation லிருந்து ஏழை மாணவர்கள் படிப்பதற்கு புத்தகங்கள் வாங்கி இலவசமாக அளிக்கப் படுகின்றன. 1980ல் சுமார் 20 மாணவ மாணவியர்களுக்கு படிப்பதற்கு புத்தகமும் 1 மாணவன், 1 மாணவிக்கு பள்ளிக்கூட சம்பளமும் கட்டப்பட்டது.

21—10—'80

நமது மன்றம் 21—10—'80 அன்று பதிவு செய்யப்பட்டது. வருமானவரி இலாகாவிடமிருந்து "80G" எனப்படும் வரி விலக்கும் வாங்கப்பட்டது.

20—12—'80 மன்ற ஆண்டு விழா
(கலாசாரப் பிரிவு)

தேர்வு முறையில் மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும் என்று பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் டாக்டர் கே. வெங்கட சுப்பிரமணியம் சென்னையில் கூறினார்.

தியாகராய நகர் சாரதா வித்யாலயா பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் இந்து தர்ம மன்றத்தின் கலாசாரப் பிரிவு விழா அன்று மாலை நடைபெற்றது. விழாவில் கலந்து கொண்டு வெங்கடசுப்ரமண்யம் பேசினார்.

சீனா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் வினாத் தாள்களை சில தினங்களுக்கு முன்பே மாணவர்களிடம் அளித்துவிடுகிறார்கள். மாணவர்கள் அதனை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று புஸ்தகத்தைப் பார்த்து விடை எழுதிக்கொண்டு வர அனுமதிக்கிறார்கள்.

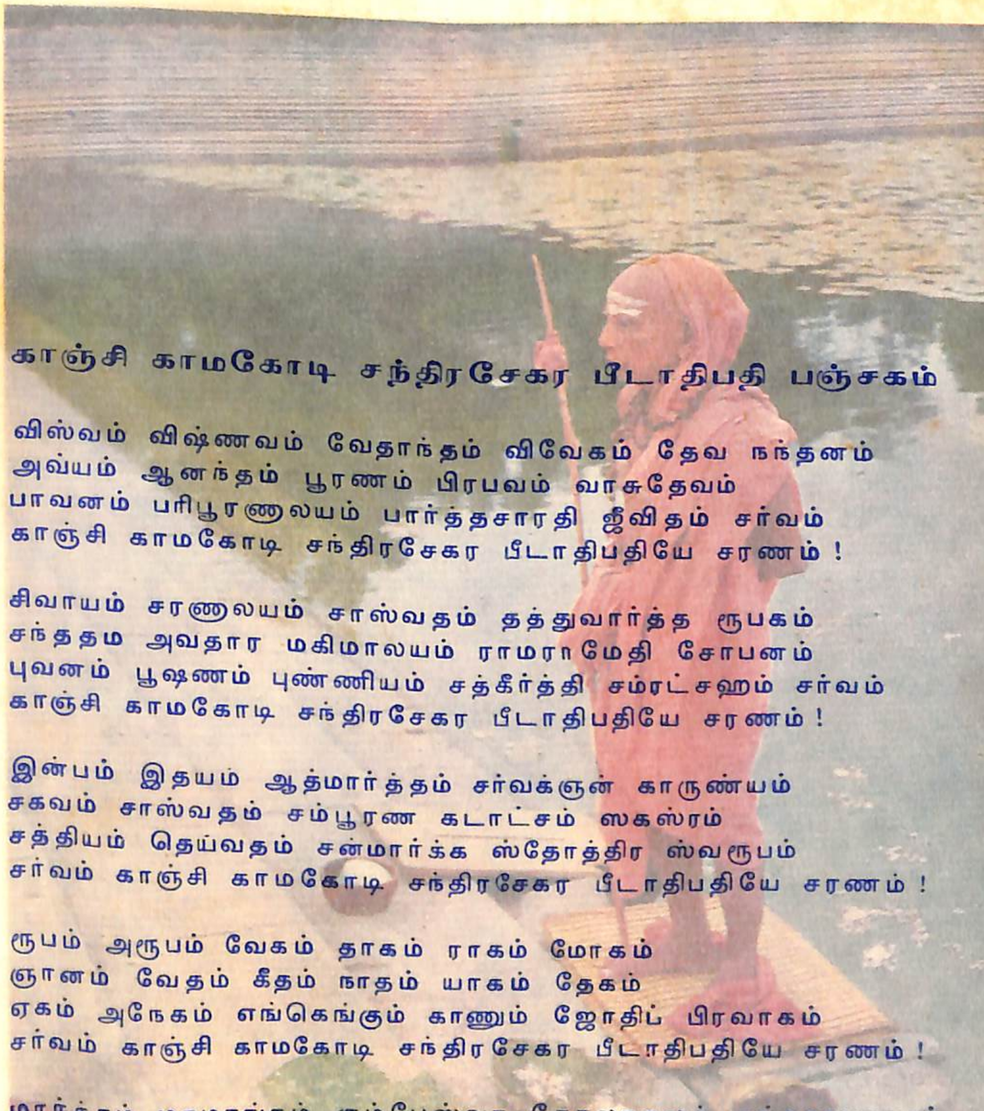
ஆனால் நம் நாட்டில் நிலைவேறு. ஒரு மாணவன் 600 கேள்விகளுக்குமேல் பதிலை தயார்செய்து வைத்திருப்பான். பரீட்சையின்போது அதில் ஒரு கேள்விகூட வராமல் போனால் மனமே உடைந்து உத்சாகம் குன்றிப் போகிறான். கல்வியில் அவனுக்கு உள்ள ஆர்வமே குன்றிப்போய்விடுகிறது. ஆகவே, நமது தேர்வு முறையில் மாற்றங்கள் தேவை என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

விழாவிற்கு அரசு முன்னாள் கல்விச் செயலாளர் சி. ஜி. ரங்கபாஷ்யம் தலைமை வகித்தார். மாணவர்களிடையே தெய்வ பக்தியை வளர்க்கும் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். வெளிநாடுகளில்கூட இப்போதெல்லாம் இதன் அவசியத்தை உணர்ந்து அவ்வாறுதான் செய்யப்பட்டு வருகிறது என்றார்.

விழாவில் டாக்டர் வி. வைத்ய சுப்ரமண்ய அய்யர், சென்னை வருமானவரி கமிஷனர், எம். எஸ். சிவராமகிருஷ்ணன், ராமகிருஷ்ண மிஷன் தலைமை ஆசிரியர் மந்திரம், சென்னை நகரசபை கல்வி அதிகாரி கனகசபை ஆகியோர் பேசினார்கள்.

இந்து தர்ம மன்றத்தின் போஷகர் எஸ். வி. நரசிம்மன் அனைவரையும் வரவேற்றுப் பேசினார். செயலாளர் வி. மீனாட்சி சுந்தரம் நன்றி கூறினார்.

தொடர்ந்து நமது மன்றம் நமது சமயத்திற்கும், கலாசாரத்திற்கும் பணியாற்றும்.

காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதி பஞ்சகம்

விஸ்வம் விஷ்ணவம் வேதாந்தம் விவேகம் தேவ நந்தனம்
அவ்யம் ஆனந்தம் பூரணம் பிரபவம் வாசுதேவம்
பாவனம் பரிபூரணாலயம் பார்த்தசாரதி ஜீவிதம் சர்வம்
காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

சிவாயம் சரணாலயம் சாஸ்வதம் தத்துவார்த்த ரூபகம்
சந்ததம அவதார மகிமாலயம் ராமராமேதி சோபனம்
புவனம் பூஷணம் புண்ணியம் சத்கீர்த்தி சம்ரட்சஹம் சர்வம்
காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

இன்பம் இதயம் ஆத்மார்த்தம் சர்வக்ஞன் காருண்யம்
சகவம் சாஸ்வதம் சம்பூரண கடாட்சம் ஸகஸ்ரம்
சத்தியம் தெய்வதம் சன்மார்க்க ஸ்தோத்திர ஸ்வரூபம்
சர்வம் காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

ரூபம் அரூபம் வேகம் தாகம் ராகம் மோகம்
ஞானம் வேதம் கீதம் நாதம் யாகம் தேகம்
ஏகம் அநேகம் எங்கெங்கும் காணும் ஜோதிப் பிரவாகம்
சர்வம் காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

மார்க்கம் மாமாங்கம் கும்பேஸ்வர கோலாகலம் சங்கராபரணம்
மேளம் கும்பமேளம் நானாவித ஞானதாண்டவம் சர்வாபரண கோகிலம்
கோலம் கலிகாலம் சன்மார்க்க ஆபத்பாந்தவம் நாராயணம்
சர்வம் காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

— கோவை கணியூரான்

காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதி பஞ்சகம்

விஸ்வம் விஷ்ணவம் வேதாந்தம் விவேகம் தேவ நந்தனம்
அவ்யம் ஆனந்தம் பூரணம் பிரபவம் வாசுதேவம்
பாவனம் பரிபூரணாலயம் பார்த்தசாரதி ஜீவிதம் சர்வம்
காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

சிவாயம் சரணாலயம் சாஸ்வதம் தத்துவார்த்த ரூபகம்
சந்ததம அவதார மகிமாலயம் ராமராமேதி சோபனம்
புவனம் பூஷணம் புண்ணியம் சத்கீர்த்தி சம்ரட்சஹம் சர்வம்
காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

இன்பம் இதயம் ஆத்மார்த்தம் சர்வக்ஞன் காருண்யம்
சகவம் சாஸ்வதம் சம்பூரண கடாட்சம் ஸகஸ்ரம்
சத்தியம் தெய்வதம் சன்மார்க்க ஸ்தோத்திர ஸ்வரூபம்
சர்வம் காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

ரூபம் அரூபம் வேகம் தாகம் ராகம் மோகம்
ஞானம் வேதம் கீதம் நாதம் யாகம் தேகம்
ஏகம் அநேகம் எங்கெங்கும் காணும் ஜோதிப் பிரவாகம்
சர்வம் காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

மார்க்கம் மாமாங்கம் கும்பேஸ்வர கோலாகலம் சங்கராபரணம்
மேளம் கும்பமேளம் நானாவித ஞானதாண்டவம் சர்வாபரண கோகிலம்
கோலம் கலிகாலம் சன்மார்க்க ஆபத்பாந்தவம் நாராயணம்
சர்வம் காஞ்சி காமகோடி சந்திரசேகர பீடாதிபதியே சரணம் !

— கோவை கணியூரான்

இந்து தர்ம மன்றத்தினர் சார்பில் வேத விற்பன்னர் நால்வருக்கு நீதிபதி பி. ஆர். கோகுலகிருஷ்ணன் சால்வைகளைப் போர்த்திக் கவுரவித்தார். திருப்பாவை, திருவெம்பாவைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற பள்ளிகளுக்கு காஞ்சிப்பெரியவாள் உத்தரவுப்படி தங்கப் பதக்கங்கள் வழங்கப் பட்டன. மன்றப் போஷகர் எஸ். வி. நரசிம்மன் ஆரம்பத்தில் வரவேற்றார். செயலாளர் மீனாட்சிசுந்தரம் நன்றி கூறினார்.

டாக்டர் பத்மா சுப்ரமணியத்தின் 'ஜய ஜய சங்கர' நாட்டிய நாடகம் விழாவில் நடைபெற்றது.

வழக்கமாக ஸ்ரீ பெரியவாள் Foundation லிருந்து ஏழை மாணவர்கள் [illegible] புத்தகங்கள் வாங்கி இலவசமாக அளிக்கப் படுகின்றன. 1980ல் சுமார் 20 மாணவ மாணவியர்களுக்கு படிப்பதற்கு புத்தகமும் 1 மாணவன், 1 மாணவிக்கு பள்ளிக்கூட சம்பளமும் கட்டப்பட்டது.

21—10—'80

நமது மன்றம் 21—10—'80 அன்று [illegible] பதிவு செய்யப்பட்டது. வருமானவரி [illegible] விடமிருந்து "80G" எனப்படும் [illegible] விலக்கும் வாங்கப்பட்டது.

20—12—'80 மன்ற ஆண்டு விழா

(கலாசாரப் பிரிவு)

தேர்வு முறையில் மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும் என்று [illegible] கல்வி இயக்குநர் டாக்டர் கே. வெங்கட சுப்பிரமணியம் சென்னையில் கூறினார்.

தியாகராய நகர் சாரதா [illegible] பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் இந்து தர்ம மன்றத்தினர் கலாசாரப் பிரிவு [illegible] நடைபெற்றது [illegible]

சீனா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் வினாத் தாள்களை சில தினங்களுக்கு முன்பே மாணவர்களிடம் அளித்துவிடுகிறார்கள். மாணவர்கள் அதனை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று புஸ்தகத்தைப் பார்த்து விடை எழுதிக்கொண்டு வர அனுமதிக்கிறார்கள்.

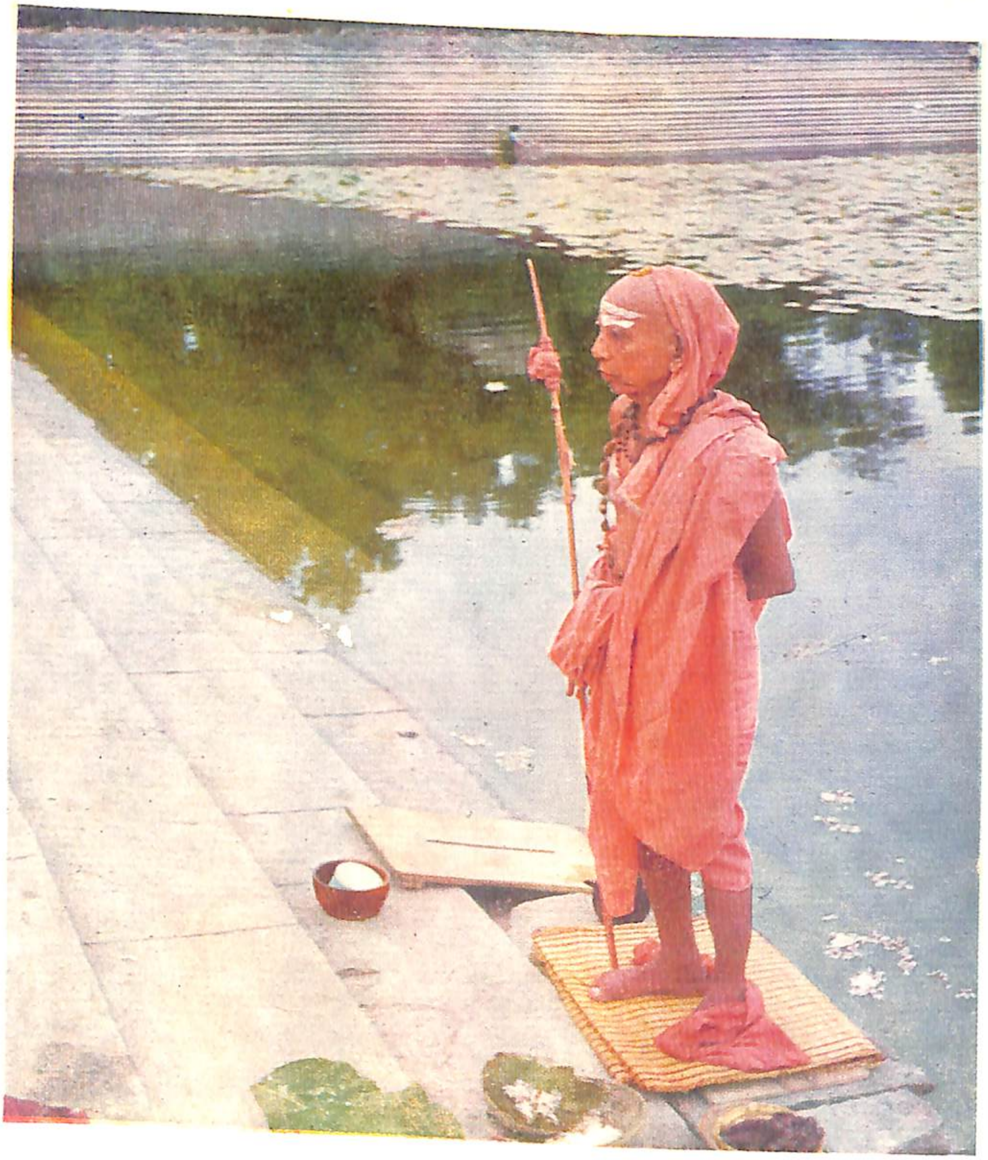
ஆனால் நம் நாட்டில் நிலைவேறு. ஒரு மாணவன் 600 கேள்விகளுக்குமேல் பதிலை தயார்செய்து வைத்திருப்பான். பரீட்சையின்போது அதில் ஒரு கேள்விகூட வராமல் போனால் மனமே உடைந்து உத்சாகம் குன்றிப் போகிறான். கல்வியில் அவனுக்கு உள்ள ஆர்வமே குன்றிப்போய்விடுகிறது. ஆகவே, நமது தேர்வு முறையில் மாற்றங்கள் தேவை [illegible]

விழாவிற்கு [illegible] செயலாளர் [illegible] வகித்தார் [illegible] பகுதியை [illegible] வேண்டும் என [illegible] வெளி [illegible] நாடுகளில் [illegible] அதிசயத்தை [illegible] செயயப்ப [illegible]

விழா [illegible]

சுப்ரமண்ய [illegible] தமிழ [illegible] ராகிரு [illegible] மூதறி [illegible] கனகசபை [illegible]

[illegible] சுந்தரம் [illegible]

சங்கரர் பெருமை

காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய ஸ்வாமிகள்

ஆதிசங்கராசாரியருக்குத்தான் 'ஆசாரியர்கள்' என்று பெயர். இப்போது பீஷ்மாசாரியர், துரோணுசாரியர் என்று பலரை ஆசாரியர் என்று சொல்லுகிறோம். அதே மாதிரி ஆசாரியரவர்களுக்குப் பின்னுலே வந்த மத்வாசாரியர், தர்க்க சாஸ்திரம் பண்ணின உதயணுசாரியார், கணித சாஸ்திரம் பண்ணின பாஸ்கராசாரியார் என்று இப்படி ஆசாரியார் என்ற பெயரோடு அநேக மகான்கள் இருக்கிறார்கள். எந்த மகான் ஆசாரியார் ஆவார்?

ஆசிநோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தம் ஆசாரே
ஸ்தாபயத்யபி
ஸ்வயம் ஆசரதே யஸ்மாத்தஸ்மாத்
ஆசார்ய உச்யதே.

சாஸ்திரங்களுடைய சித்தாந்தங்களைத் தாம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டு, உலகத்தில் உள்ள மக்கள் எல்லாம் க்ஷேமத்தை அடையும்படியாக அவர்களையும் அந்தச் சாஸ்திர வழியில் நிறுத்தி, தாமும் சாஸ்திரத்தில் கண்டமுறையில் காரியங்களைச் செய்து அநுபவத்தில் தன்மயமாகவே இருப்பவர் ஆசாரியர். இந்த மூன்று காரியங்களையும் செய்கிறவர்கள் யாரோ அவருக்குத்தான் ஆசாரியர் என்ற பெயர் உண்டாகும்.

சாஸ்திரம், மந்திரம தெரிந்துகொண்டிருந்தால் வித்துவான்தான். அப்படியே அநுபவியாக இருந்தால் ஞானியாகி விடுகிறார். இதெல்லாம் இல்லாமல் லோகத்திற்கு உபதேசம் மாத்திரம் செய்துகொண்டிருப்பவர் பிரசாரகர் ஆகிவிடுகிறார். ஆகவே, தாமும் தெளிவாக சந்தேகமின்றி சாஸ்திரங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, பிறருக்கு அந்த வழியில் செல்வதற்கு உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு, தம் அளவிலும் அநுபவியாக இருந்தால்தான் அவருக்கு ஆசாரியர் எனப் பெயர் பொருந்தும்.

ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்திற்கும் ஒவ்வோர் ஆசாரியர் இருக்கிறார். கணித சாஸ்திரம் என்றால் பாஸ்கராச்சாரியார்! தர்க்க சாஸ்திரம் என்றால் உதயணுசாரியர்; சைவ சித்தாந்தம் என்றால் ஸ்ரீகண்டாசிரியர்; வைஷ்ணவத்திற்கு ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியர். இப்படி ஆசாரியரவர்களுக்கு முந்தியும் சரி, பிந்தியும் சரி அநேக ஆசாரியர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். வில்வித்தை கற்றுக் கொடுத்துக் கௌரவர்களுக்கும், பாண்டவர்களுக்கும் நல்லவழியை உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டு துரோணுசாரியர், கிருபாசாரியர் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆசாரியர்களுடைய அபிப்ராயத்திற்கு வேறுபட்டதாக ஒரு மத ஸ்தாபனம் பண்ணியிருப்பவர்கள் வல்லபாசாரியர், ஸ்ரீகண்டாசாரியர், ராமானுஜாச்சாரியார் இவர்கள்.

ஆனல் வேறு யாரையாவது சொல்ல வேண்டுமானல் "பாஸ்கராசாரியர். ராமானுஜாசாரியர், ஸ்ரீ கண்டாசாரியர்"

என்று சொல்லவேண்டும். பெயரைச் சொல்லி 'ஆசாரியர்' என்பதையும் சேர்த்துச்சொன்னால்தான் அவர்களின் நினைப்பு வரும். ஆனால் "ஆசாரியர்கள்" என்று மாத்திரம் சொல்லிவிட்டால் போதும் சங்கரர் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. இந்தச் சொல அவர் ஒருவரைத்தான் போய்ச்சேரும். ஆசாரியரவர்கள் என்று சொன்ன மாத்திரத்திலே யாரை அது குறிக்குமோ அவர்தாம் சங்கராசாரியார்; சங்கராசாரியர் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆசாரியர்கள் என்றால் போதும்.

நமது பாரத கண்டத்தில் 56 தேசம் உண்டு என்பார்கள். பரம்பரையாக வேதாத்யயனம் பண்ணி, குருமுகமாக அத்யயனம் பண்ணி, தர்ம சாஸ்திரங்களின்படி இருந்த தேசங்கள் 56 தேசங்கள். இவைதாம் ஆசாரியர்கள் காலத்தில் இருந்தவை.

பாரதப் பிரகாரம் ஸப்த த்வீபம், ஸப்த சமுத்திரம், என்று இருந்தன. ஒரு மோதிரம் பூமி, ஒரு மோதிரம் சமுத்திரம், இப்படி இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பூமியின் அசைவினால் காலப்போக்கில் அந்த ஸப்த த்வீபம், ஸப்த சமுத்திரம் என்பது மாறிப் போயிற்று. கன்னியாகுமரிக்கு அடுத்துக் கூடத் தேசங்கள் இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் கடல் கொண்டுவிட்டதாக இப்போது சொல்கிறார்கள். அப்படி ஒரு காலத்தில் ஒருவிதமாக இருந்தது, வேறு ஒரு காலத்தில் ஒருவிதமாக மாறிப் போயிற்று.

அந்தக் காலத்தில் ஸப்த த்வீபம், ஸப்த சமுத்திரம் என்று வரிசைவரிசையாக இருந்திருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் ஈசுவர உபாசனையும், விஷ்ணு உபாசனையும் இருந்திருக்கின்றன. இப்போதுகூட மெஸபோடோமியோ, ஸ்காண்டிநேவியா முதலிய இடங்களில் அகப்பட்டுள்ள ஆதாரங்களிலிருந்து மித்ரா வருணன் என்ற தெய்வ உபாசனை அங்கே இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவர், வேதத்தில் வரும்படியான கடவுளே. இப்படியே பல சொல்லலாம்.

ஆசாரியர்கள் காலத்தில் வேதங்களை குருமுகமாக அத்யயனம் பண்ணிவந்த தேசங்கள் பாரத கண்டத்தில் 56 இருப்திருக்கின்றன. உபநிஷத்து என்பது வேதத்தின் சிகரம். மரத்தின்மேலே வாசனையோடு மகரந்தத்தோடு இருக்கும் புஷ்பம் மாதிரி, வேதத்தின் சிகரத்தில் இருப்பது உபநிஷத்து. இத்த உபநிஷத்து, வேதம் இவற்றை எல்லாம் இந்த 56 தேசங்களிலும் ஆசாரியர்கள் சஞ்சாரம்பண்ணி உபதேசம் செய்திருப்பதோடு, 'அத்வைதமான பரமாத்மா ஒருவரே சத்தியம், அவர் ஒருவர் தாம் பார்க்கிற பொருள், பார்க்கப்படுகிற பொருள், பார்க்கும் பார்வை ஆக இப்படி எல்லாமாக இருக்கிறார். எல்லாமாக இருக்கிறது ஒன்றுதான்' என்கிற அத்வைதத் தத்துவத்தை ஸ்தாபித்தார். அநேக ரூபமாக, கோடிகோடி ரூபமாக இருப்பவை எல்லாம் ஒன்றுதான். அந்த ஈசுவரன் ஒருவன்தான் சத்தியமானவன்.' என்கிற தத்துவத்தைப் பாரத கண்டத்தில் உள்ள ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலும் ஸ்தாபித்தார். இதற்குத்தான் அத்வைதம் என்று பெயர்; இரண்டு இல்லாதது. அதற்கு முந்தி அத்வைதம் என்கிற முறையில் இல்லாமல் வேறு அநேகவிதமான மதங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் முக்கியமாகச் சாங்கிய மதம், மீமாம்ஸ மதம் என இரண்டு. இவற்றுக்கு வேதந்தான் பிரமாணம். ஆனால் சாங்கிய மதத்தில் ஒரே ஆத்மா என்கிறது இல்லை; பரமாத்மா என்கிறதும் இல்லை; எல்லாம் ஜீவாத்மாக்கள்தாம்.

மீமாம்சையில், ஈசுவரன் என்றோ, அவனைத் தியானம் செய்வது, உபாசனை செய்வது என்றோ ஒன்றுமே கிடையாது. வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்யவேண்டும். இந்தக் கர்மானுஷ்டானங்களே மோட்சத்தைக் கொடுத்துவிடும். அப்புறம் தியானம், ஈசுவர ஆராதனை என்று ஒன்றும் வேண்டியதில்லை என்று சொல்வது அதனுடைய கொள்கை.

இந்த இரண்டு மதங்களைத் தவிர, புத்த மதம், ஜைன மதம் என்று வேதத்துக்கு

அப்பாற்பட்ட மதங்கள் இரண்டு. ''உலகத்தில் ஒரு பொருளும் இல்லை. சத்தியமான பொருள், சாசுவதமான பொருள் என்று ஒன்றுமே கிடையாது. எல்லாம் சூன்யந்தான்'' என்று சொல்வது புத்த மதம்.

''உலகத்தில் எல்லாக் காலத்திலும் இருக்கும்படியான ஒரு பொருள் இருக்கிறதா? இல்லை. இல்லையா? இருக்கிறது. இருக்கிறதா, இல்லையா? இருக்கிறது, இல்லை.'' என்று இப்படிச் சொல்கிறது ஜைன மதம். சப்த சங்கி என்று ஏழு விதமான சந்தேகத்துடன், 'இல்லை, இருக்கிறது, இருக்கிறது இல்லை, இல்லையா இருக்கிறதா? இருக்கிறது. இல்லை இருக்கிறது' என்பதாகச் சொல்வது ஜைன மதம். ஒன்றுக்கொன்று மாறுதலாக இருக்கும். ஜைன மதமும், புத்த மதமும் வேதத்துக்குச் சம்பந்தம் இல்லாதவை. இந்த மாதிரி 72 மதங்கள் நம் தேசத்தில் இருந்ததாகச் சொல்வார்கள். இவற்றில் பிரதானமாக நான் நான்குதான் சொன்னேன்.

ஆசாரியர்கள் எட்டாவது வயசில் ஆசிரமம் வாங்கிக்கொண்டு, பதினாறுவது வயசிற்குள் உபநிஷத்துக்களுக்குப் பாஷ்யம் எழுதி, வேதாந்த சூத்திரத்துக்கும் பாஷ்யத்தை எழுதி, பகவத் கீதைக்கும் பாஷ்யம் எழுதினார். குழந்தைகளுக்குப் புரியும்படியான லேசான ஸ்தோத்திரங்களை எல்லாம் எழுதினார். மிக நுட்பமான கருத்துக்களை எல்லாம் நினைக்கும்படியாகச் சிறு சிறு சூத்திரங்களை எல்லாம் எழுதிப் பூர்த்தி பண்ணிவிட்டார்.

அதற்கப்புறம் சிஷ்யர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபொழுது, வேதவியாசர் ஒரு வயோதிகப் பிராம்மணனைப் போல் வந்து, ஆசார்யர்களோடு வாதம் செய்தாராம். வேதவியாசருடைய பிரம்ம சூத்திரத்துக்கு ஆசாரியர் பாஷ்யம் எழுதியிருக்கிறார். ஆசாரியர்களுடைய பெருமையை உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமென்று வியாசர் அப்படி வயோதிகப் பிராம்மண ரூபத்தோடு வாதம் செய்வதற்கு வந்தாராம். இவர்கள் இரண்டுபேருக்கும் பலமாக வாதம் நடந்தபோது சிஷ்யர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ''யாரடா, இந்தக் கிழவர், இவ்வளவு வாதம் பண்ணுகிறார்?'' என்று ஒரு சமயம் நினைப்பார்கள். அவருடைய வாதத்தைக் கேட்கும்போது ''ஆசாரியர்கள்கூடத் தோற்றுப்போய் விடுவார் போலிருக்கிறதே!'' என்று பயப்படுவார்கள். அப்புறம் ஆசாரியர்கள் வாதம் ஓங்குகிறபோது ''ஆசாரியர்கள் இந்தக் கிழத்தை தோற்கடித்துவிட மாட்டாரா?'' என்று திரும்பவும் சந்தோஷப்படுவார்கள். இப்படி ஆசார்யர்களோடு இருந்த சிஷ்யர்கள் பலவித உணர்ச்சிக்கு உள்ளாகிக்கொண்டிருந்தார்களாம்.

இரண்டுபேரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் சளைக்காமல் வாதம் செய்வதைப் பார்த்த போதுதான், பத்மபாதாசாரியர் கொஞ்சம் ஞானதிருஷ்டியினாலே பார்த்தார். ''அடடா! வேதவியாசரே அல்லவா இந்தக் கிழ ஸ்வரூபத்தோடு வந்திருக்கிறார்? என்று அவருக்குத் தெரிந்துபோய்விட்டது. வேதவியாசர் நாராயண ஸ்வரூபம். சங்கரரோ ஈசுவர ஸ்வரூபம். 'இவர்கள் இரண்டு பேருமே இப்படி வாதம் செய்தால் நாம் எல்லாம் எந்த மூலைக்கு? என்று நினைத்து உடனே,

> சங்கர: சங்கர: ஸாட்சாத்:
> வ்யாஸோ நாராயண: ஸ்வயம்

(சங்கரர் ஸாட்சாத் சங்கரர்தாம். வியாசரோ ஸாட்சாத் நாராயணன்தான்.)

> தயோர் விவாதே ஸம்ப்ராப்தே கிங்கர:
> கிம் கரோம்யஹம்.

(அவர்கள் இரண்டுபேருக்குமே இப்படி விவாதம் ஏற்பட்டால், கிங்கரராகிய நாம் என்ன பண்ணுவது? யாருக்கு மத்யஸ்தம் பண்ணுவது?)

என்று உடனே சொன்னாராம்.

அதைக் கேட்டவுடனே வியாசாசார்யர் தம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு சங்கரருக்கு அநுக்கிரஹம் பண்ணி ''லோகத்தில் இருக்கும் மகாவித்துவான்கள் கொண்டி (விதண்டை) வழியில் கண்டனங்கள் பண்ணி மறுப்பார்கள். அவர்களுக்கு தெரியாத கொண்டி வழியில் எல்லாம் நான் தர்க்கம்பண்ணி, முடிவில் ஈசுவர அவதாரம் நீ என்பதை உலகுக்கு நிரூபித்துக்காட்டவே இப்படி வந்தேன்'' என்று சொன்னவுடன், ஆசாரியர்கள் எல்லாவற்றையும் அவர் பாதத்திலேயே வைத்துவிட்டு, தாம் வந்த காரியம் பூர்த்தியாகிவிட்டது என்று புறப்படக் கிளம்பினாராம். ''இல்லை, இல்லை; இன்னும் 16 வருஷங்கள் இருந்து லோகம் முழுக்க ஸஞ்சாரம்பண்ணி, இந்தத் தத்துவங்களினால் மகாசந்தோஷம் அடைந்திருக்கிற ஜனங்களுக்கு ஸ்வரூப தரிசனத்தையும் அளித்துச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும் என்று அவர் அனுக்கிரஹம் பண்ண, அந்த க்ஷணமே பிரம்மாவும் தோன்றிப் பாதுகா சித்தி அளித்தார் என்றெல்லாம் கதை போகிறது. அப்புறம் ஆசாரியர்கள் ஆஸேது ஹிமாசல பர்யந்தம் ஸஞ்சாரம்பண்ணி அத்வைத மதத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணியிருக்கிறார். அதற்கு முன்னாடி என்ன என்ன மதங்கள் இருந்தனவோ, அவ்வளவும் ஆசாரியர்கள் காலத்தில் இல்லாமலே போய்விட்டன.

அதற்கு முந்திச் சாங்கிய மதமும் இருந்தது; புத்த மதமும் இருந்தது. எல்லோரும் புத்த மதத்தில் இல்லை. எல்லாரும் சாங்கிய மதத்தில் இல்லை. இப்படி ஒவ்வோர் ஆசார்யர் ஒவ்வொரு மதத்தை ஸ்தாபித்தாலும், அந்த அந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களே அனுஷ்டித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சங்கரர் அவதாரம் செய்தவுடனே எல்லா மதங்களும் இல்லாமல் போய்விட்டன. இவர் உபதேசம்பண்ணின ஒன்றுதான் 56 தேசங்களிலும் பரவிற்று. அதனாலே ஆசார்யர்கள் என்றால் இவர் ஒருவரைக் குறிக்குமே தவிர வேறு யாரையாவது சொல்லவேண்டுமானால் பெயரையும் சேர்த்துச் சொன்னால்தான் புரியும்.

அப்படிப்பட்ட ஆசாரியரவர்களுடைய பக்தி நமக்கு இருந்துவிட்டால் போதும். சாட்சாத் ஈசுவரனையே, அத்வைத சாஸ்திரத்தையும் இவரே நமக்குக் காட்டிவிடுவார். ஆகவே ஜன்மம் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. எந்த ஜன்மமாக இருந்தாலும் சரி. பிரதானமாக ஆசாரியர்களுடைய பக்தி இருக்கும்படியான, ஆசாரியர்களே குருவாக இருக்கும்படியான, பரமேசுவரனே தெய்வமாக, வேதாந்த சாஸ்திரமே சாஸ்திரமாக இருக்கும்படியான ஜன்மமாகக் கிடைத்தால் போதும். ஜன்மம் எவ்வளவு நிஷித்தமானதாக இருந்தாலும் சரி; 'எடுக்கும் பிறவியில் எல்லாம் இந்த மூன்று தன்மையும் இருக்கும்படியாக அநுக்கிரஹம் பண்ணவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளவேண்டும்.

அருள் செய்திடுவாய் !

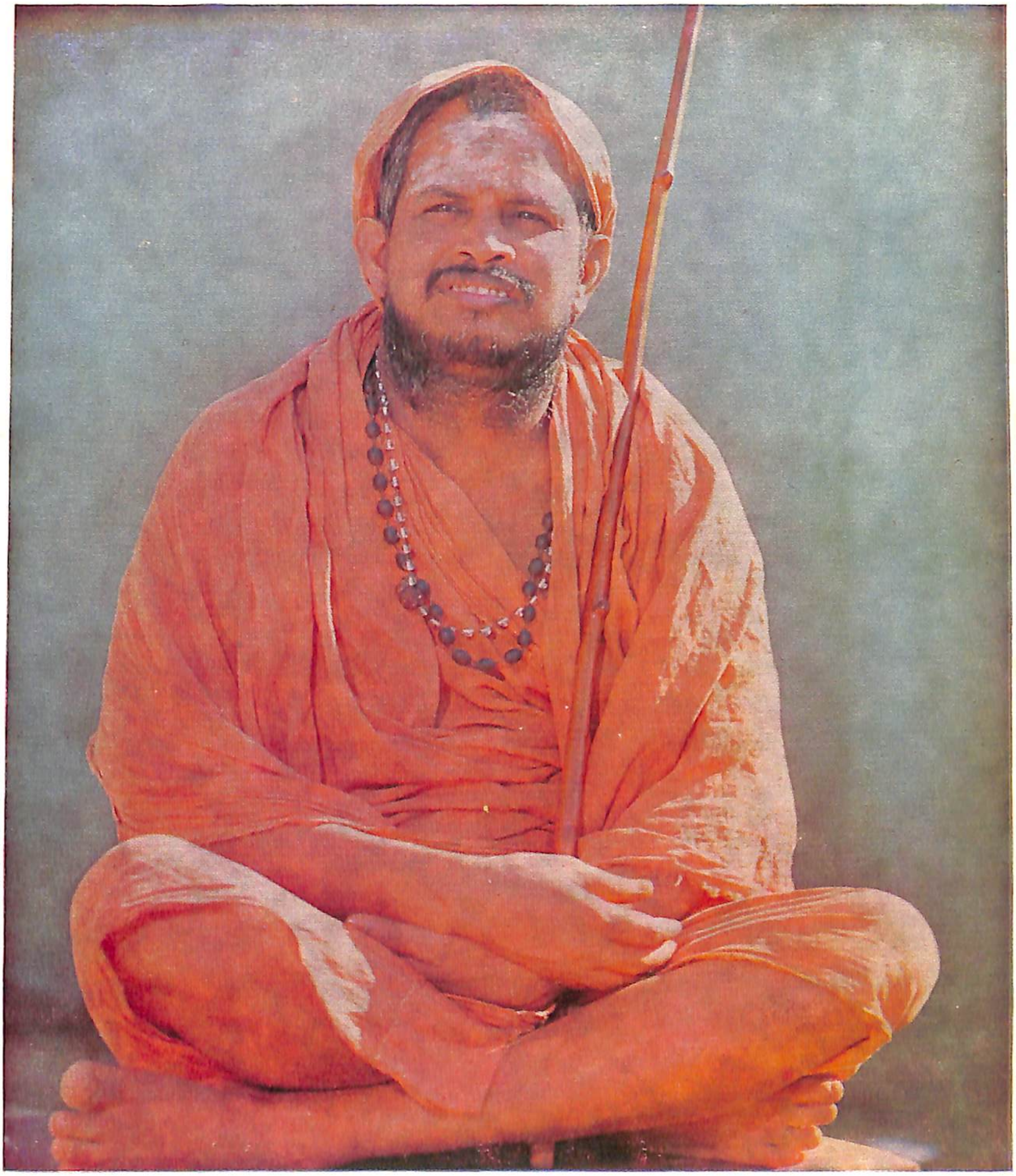
நாதத்துள் வேதமாய் உறைந்து விட்டாய்
கீதத்துள் ராகமாய் நிறைந்து விட்டாய்
சமத்துவ சன்மார்க்கம் தழைக்க விட்டாய்
நேயத்தின் நாயகனாக நிலைத்து விட்டாய்
"நான்" துறந்து காலத்தை வென்று விட்டாய்
நாயகி சங்கரியை நெஞ்சில் நிறுத்தி விட்டாய்
நாயகன் நமசிவாயத்துடன் கலந்து விட்டாய்
காதத்தின் தூரத்தை கடந்து விட்டாய்
நாடெல்லாம் மலரடியை பதித்து விட்டாய்
ஏழை எமக்கும் துதிபாட அருள் செய்திடுவாய்.

ம. இருதயசாமி

அதைக் கேட்டவுடனே வியாசாசார்யர் தம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு சங்கரருக்கு அநுக்கிரஹம் பண்ணி ''லோகத்தில் இருக்கும் மகாவித்துவான்கள் கொண்டி (விதண்டை) வழியில் கண்டனங்கள் பண்ணி மறுப்பார்கள். அவர்களுக்கு தெரியாத கொண்டி வழியில் எல்லாம் நான் தர்க்கம்பண்ணி, முடிவில் ஈசுவர அவதாரம் நீ என்பதை உலகுக்கு நிரூபித்துக்காட்டவே இப்படி வந்தேன்'' என்று சொன்னவுடன், ஆசாரியர்கள் எல்லாவற்றையும் அவர் பாதத்திலேயே வைத்துவிட்டு, தாம் வந்த காரியம் பூர்த்தியாகிவிட்டது என்று புறப்படக் கிளம்பினாராம். ''இல்லை, இல்லை; இன்னும் 16 வருஷங்கள் இருந்து லோகம் முழுக்க ஸஞ்சாரம்பண்ணி, இந்தத் தத்துவங்களினால் மகாசந்தோஷம் அடைந்திருக்கிற ஜனங்களுக்கு ஸ்வரூப தரிசனத்தையும் அளித்துச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும் என்று அவர் அநுக்கிரஹம் பண்ண, அந்த க்ஷணமே பிரம்மாவும் தோன்றிப் பாதுகா சித்தி அளித்தார் என்றெல்லாம் கதை போகிறது. அப்புறம் ஆசாரியர்கள் ஆஸேது ஹிமாசல பர்யந்தம் ஸஞ்சாரம்பண்ணி அத்வைத மதத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணியிருக்கிறார். அதற்கு முன்னடி என்ன என்ன மதங்கள் இருந்தனவோ, அவ்வளவும் ஆசாரியர்கள் காலத்தில் இல்லாமலே போய்விட்டன.

அதற்கு முந்திச் சாங்கிய [illegible] இருந்தது; புத்த மதமும் இருந்தது. [illegible] லோரும் புத்த மதத்தில் இல்லை. எல்லாரும் சாங்கிய மதத்தில் இல்லை. இப்படி ஒவ்வோர் ஆசார்யர் ஒவ்வொரு மதத்தை ஸ்தாபித்தாலும், அந்த அந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களே அநுஷ்டித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சங்கரர் அவதாரம் செய்தவுடனே எல்லா மதங்களும் இல்லாமல் போய்விட்டன. இவர் உபதேசம்பண்ணின ஒன்றுதான் 56 தேசங்களிலும் பரவிற்று. அதனாலே ஆசார்யர்கள் என்றால் இவர் ஒருவரைக் குறிக்குமே தவிர வேறு யாரையாவது சொல்லவேண்டுமானால் பெயரையும் சேர்த்துச் சொன்னால்தான புரியும்.

அப்படிப்பட்ட ஆசாரியாவர்களுடைய பக்தி நமக்கு இருந்துவிட்டால் போதும். சாட்சாத் ஈசுவரனையே, அத்வைத சாஸ்திரத்தையும் இவரே நமக்குக் [illegible]. ஆகவே ஜன்ம[illegible] [illegible] சொல்லவில்லை. எந்த ஜன்மமாக இருந்தாலும் சரி. பிரதானமாக ஆசாரியர்களுடைய பக்தி இருக்கும்படியான, ஆசாரியாகவே குருவாக இருக்கும்படியான [illegible] [illegible] ஸ்திரமாக இருக்கும்படியான ஜன்மங்கள் கிடைத்தால் [illegible]. [illegible] [illegible] இந்த [illegible] இருக்கும்படி [illegible]

நமது கலாசாரத்திற்கு நெருக்கடி

காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி
ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய சுவாமிகள்

உலகத்தில் முன்னேற்றமடைந்துள்ளதாகச் சொல்லப்படும் நாடுகளில் வசிக்கும் ஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்துக்குச் சமதையாக நமது நாட்டு ஜனங்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவேண்டும். அதாவது அவர்களுடைய அன்ருட வாழ்க்கையில் சுகசௌகரியங்களை அதிகரிக்கச் செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இப்பொழுது நமது நாட்டில் தீவிரமான முயற்சிகள் செய்யப்பெற்று வருகின்றன. இந்த நோக்கத்தையும், முயற்சிகளையும் பாராட்டவேண்டியதுதான். ஆனுல் ஓரளவுக்குட்பட்டுத்தான் பாராட்டவேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்ருல், இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகின்ற முறையில் முயற்சிகள் செய்கிறபோது, வாழ்க்கையின் லட்சியத்தையும், வாழ்க்கையின் பிரயோஜனங்களையும் நாம் புறக்கணித்துவிடக் கூடாது. அவைகளை அறிந்து செயல்படுத்துவதுதான் உண்மையான வாழ்க்கை.

ஆனுல் சமீப காலமாக, இந்த உண்மையான வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதிலும், இந்த உண்மையான வாழ்க்கையைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதிலும் நியாயமாக இருக்க வேண்டிய ஆவல் மிகவும் குறைந்து காணப்படுகிறது. சிறப்பாக நமக்கு சுயராஜ்யம் கிடைத்தப்பிறகு, அதிலும் சென்ற பதினைந்து வருஷங்களாக இந்த ஆவல் வேகமாகக் குறைந்துவருகிறது. இது மிகவும் வருத்தப்படவேண்டிய விஷயம். இந்த நிலைமை நாம் அந்நியர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தபோது ஏற்படவில்லை.

முஸ்லிம்கள் நமது நாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்து வெற்றிகொண்ட காலத்தில் நமது கலாசாரத்திற்கும் மதத்திற்கும் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி, அதிலும்கூட வடநாட்டில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி மிகக் கடுமையானதுதான். ஆனுல் அந்த அதிர்ச்சியை நாம தாங்கிக்கொண்டோம். அதனுல் நமது மத நம்பிக்கைகளுக்கோ, ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்கோ, நமது கலாசார மரபுக்கோ அதிகமான ஊனம் ஏற்படவில்லை. முஸ்லிம்களின் படையெடுப்பினுல், நமது கிராமங்களுக்கு எவ்வித பாதகமும் உண்டாகவில்லை. அதுபோலவே சுமார் முந்நூறு வருஷ பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலும், நமது மதக் கோட்பாடுகளும் வாழ்க்கை முறைகளும் பாதிக்கப்படவில்லை. ஜனங்களுடைய மத சம்பந்தமான விவகாரங்களில் தலையிடாமல் அவர்கள்—பிரிட்டிஷார்—நடுநிலைமை வகித்து, நமது கொள்கைகளுக்கும் ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்கும் மதிப்புக்கொடுத்துக் காப்பாற்றி வந்தார்கள்.

நாம் சுயராஜ்யம் பெற்றபிறகு, நம்முடைய வாழ்க்கை முறைகள் பெரிதும் மாறுதலடைந்துவிட்டன. நமது சன்மார்க்க வாழ்க்கையில் இதற்கு முந்தி இல்லாத அளவுக்குக் கறைபடிந்து வருகிறது. நம்

முடைய பாரமார்த்திக வாழ்க்கையைப்பற்றி முந்தியெல்லாம் நாம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் இப்பொழுது அது பழைய கதையாகிவிட்டது. நம்முடைய கலாசார பரம்பரைக்கும், வாழ்க்கையின் லட்சியங்களுக்கும் விடை கொடுத்து விட்டோம். லௌகிகபரமான அனுகூலங்களை யுடைய அதாவது பணம், பதவி, அதிகாரம் ஆகியவைகளை அடையவேண்டும் என்ற மோகத்தில், பாரமார்த்திக சம்பந்தமான விஷயங்களில் அலட்சிய மனப்பான்மை காட்டுகிறோம். சீலந்தான் பெரிதெனக் கருதவேண்டியதற்குப் பதில் இன்ப நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுகிறோம். மதசம்பந்தமான விஷயங்களில், சிலர் அசிரத்தை உடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்; அல்லது கடவுளை ஏற்கவோ மறுக்கவோ முடியாதென்ற கொள்கை யுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். நம்மிலே அனேகர் ஏதோ ஒரு பிரதிப் பிரயோஜனத்தைக் கருதி மத சம்பந்தமான சடங்குகளைச் செய்கிறார்கள்.

நமது முன்னோர்களைக் காட்டிலும் நாம் மிகவும் நாகரிகமுடையவர்களென்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறோம். நமது வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்திருக்கிறதென்று சொல்லிச் சந்தோஷப்படுகிறோம். இந்தத் தரத்தை எப்படிக் கணிக்கிறோமென்றால், ஆகாய விமானங்கள், மோட்டார் வாகனங்கள், டெரிலின், நைலான் துணிகள், டிரான்சிஸ்டர்கள், டெலிவிஷன் இப்படி நவீனமானவற்றைக் கொண்டு கணிக்கிறோம். எளிய வாழ்க்கையினால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை நாம் மறந்தே விட்டோம். யந்திரம்போல் நடத்துகிற வாழ்க்கையின் விளைவாக, உண்மையான வாழ்க்கையினால் ஏற்படக்கூடிய சந்தோஷத்தைத் துறந்துவிட்டோம். நம்மிலே ஏழைகள்கூட பணக்காரர்களைப் பார்த்துப் பொறாமை கொள்கிறார்கள். அவர்களுடைய பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றப் பார்க்கிறார்கள். நமது வாழ்க்கையில் எளிமைக்குப் பதில் பகட்டே முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கிறது. பணக்காரர்கள் ஆடம்பர வாழ்க்கை நடத்துவதன் மூலமாகவும், தங்கள் செல்வச் செழுமையை வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்வதன் மூலமாகவும் ஏழைகளுக்குக் கெட்ட வழியைக் காட்டுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

எளிய வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட்டோமென்றால்; உயர்ந்த சிந்தனையையும் துறந்து விட்டோம். இப்பொழுது வெளியாகும் பெரும்பாலான நூல்கள், இளைஞர்களை துன்மார்க்கத்தில் இழுத்துச்செல்லக் கூடியனவாகவும், இந்திரிய சுகங்களில் ஈடுபடச் செய்யக் கூடியனவாகவும் இருக்கின்றன. தற்கால இளைஞர்களுக்கு, உயர்ந்த சிந்தனைகளைத் தூண்டிவிடக்கூடிய இலக்கியங்கள் பயனற்றவை என்று தோன்றுகின்றன. வியாசர், வால்மீகி, காளிதாஸன் போன்ற மகா கவிகளின் படைப்புக்களில் அவர்களுக்கு ருசி இல்லை. பொழுது போக்குவதற்காக நடைபெறுகின்ற சினிமா போன்றவை அவர்களுடைய மனத்தைக் கறைபடுத்தி விடுகின்றன. அதிலும் கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவிகளும், மற்ற இளம் பெண்களும் கீழ்த்தரமான சினிமாக்களைக் கண்டு களிப்படைவதன் மூலம் இளைஞர்களின் மனம் இன்னும அதிகமாகக் கறைபட்டுப் போகிறது.

தவிர, கிராமங்களிலுள்ளவர்கள், நகரங்களுக்கு வந்து குடியேறுவது அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. இதனால் கிராம வாழ்க்கையில் கிடைக்கக்கூடிய அமைதி போய் நகர வாழ்க்கையில் கிடைக்கக்கூடிய சிக்கல்களும் போட்டாபோட்டி மனப்பான்மையும் அதிகரித்துக்கொண்டு வருகின்றன. அமைதியான கிராம வாழ்க்கையில் அனுபவிக்கக்கூடிய சந்தோஷத்தை ஜனங்கள் இழந்துவிட்டார்கள்.

அரசியல் விவகாரங்களில் அறிவுக்கும் நேர்மைக்கும் எடுத்துக்காட்டுப்போல் இருந்த மந்திரிமார்களின் துணைகொண்டு, பிரஜைகளின் நலனில் எப்பொழுதும் விருப்புடனிருந்து வந்ததும், நெடுங்காலமாக நடைபெற்று வந்ததுமான மன்னராட்சி முறை மறைந்துவிட்டது. வால்மீகி முனிவர், ராம ராஜ்யத்தைப்பற்றி அழகாக வருணித்திருக்

கிறார். அத்தகைய ராமராஜ்யம், நமது நாட்டில் ஏற்பட வேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தி வெகுவாக ஆசைப்பட்டார். ஆனால் அந்த ஆசை அவருடைய மரணத்தோடு முற்றுப்பெற்றுவிட்டது. இப்பொழுது ஜனநாயக ஆட்சி நடைபெற்றுவருகிறது. இது செயல்படுகிற வகையில் தேர்தல்கள் நடைபெறுகின்றன. ஒவ்வொரு தேர்தலின் போது, மிகவும் விபரீதமான முறையில் ஒழுக்கம். நேர்மை முதலியவை சீர்குலைந்து வருகின்றன. திருதராஷ்டிரன் சபையில் துரோபதை "வான் சபையில் கேள்வி பலவுடையோர், கேடிலா நல்லிசையோர், மேலோர் இருக்கின்றார். அவர்கள் தர்ம நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லாமலிருக்கின்றாரே" என்று கதறியழுத குரல் நம்மில் யாருடைய காதிலும் விழவில்லைபோலும்.

நமது கலாசாரத்தையும், சீலத்தையும் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றவை இரண்டு. ஒன்று, வீடு; மற்றொன்று, கல்விக்கூடம். இவ்விரண்டும் இப்பொழுது சீர்திருத்த முடியாத அளவுக்கு சீர்குலைந்து போயிருக்கின்றன. நமது நாட்டில் எப்பொழுதுமே, சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாகக் குடும்பம் இருந்து வந்திருக்கிறது. வயதிற்கும் அனுபவத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து நடைபெற்றுவந்த அவிபக்த குடும்பம் இப்போது அடியோடு இல்லாமற் போய் விட்டது. வயதானவர்களுக்கும், வறுமை நிலையிலுள்ளவர்களுக்கும், பலவீனர்களுக்கும் பாதுகாப்பளித்துவந்த ஸ்தாபனமாக அவிபக்த குடும்பம் இருந்துவந்தது. வயிற்றுப் பிழைப்பு நிமித்தம் தொலைதூரம் சென்று வேலை வாய்ப்புக்களை பெறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதன் விளைவாக, இந்த அவிபக்த குடும்பமுறை சின்னாபின்னப்பட்டுப் போய் விட்டது. இதனால் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவருக்கும் நமக்கு நாமே என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. குலாசாரத்தை அனுஷ்டிப்பதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை அறியாதவர்களாகவும் அல்லது அதனை அலட்சியம் செய்கிறவர்களாகவும் பலர் இருக்கின்றனர்.

கல்வித் துறையில் குரு—சிஷ்ய உறவு என்பது போய்விட்டது. சிஷ்யன் என்று சொன்னால். ஒழுங்குக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியவன் என்று பொருள். சிஷ்யன் பணிவோடு இருக்கிறவன் என்ற பொருளில் விதேயன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். இந்த இரண்டு சொற்களும் அதாவது சிஷ்யன், விதேயன் என்ற இரண்டு சொற்களும் தற்காலக் கல்விமுறையில் அர்த்தமில்லாமற் போய்விட்டன. குரு பக்தி செலுத்துவாருமில்லை; அதனை ஏற்றுக் கொள்ளத் தகுதி படைத்தவருமில்லை.

இந்த மாதிரியான விஷயங்களில், நமது முன்னோர்கள் கடைப்பிடித்துவந்த நியதிகள் பலவும் இப்பொழுது சீரழிந்து போயிருக்கின்றன. நம்மில் பலருக்கும் மன அமைதியும், அதனால் ஏற்படக்கூடிய சந்தோஷமும் இல்லாமற் போய்விட்டன. இந்த ஜட உலகத்தைச் சேர்ந்த பொருள்கள் எதுவும் மனிதனுக்கு மன அமைதியையோ சந்தோஷத்தையோ கொடுக்காது என்ற வாசகத்தின் பொருளை நாம் மறந்து விட்டோம்.

நமது முன்னோர்கள் லௌகிக சம்பந்தமான விஷயங்களைப் புறக்கணித்து வந்தார்கள் என்று நாம் கருதிவிடக்கூடாது. உண்மையில் இந்த மாதிரியான விஷயங்களின் அவசியத்தைப்பற்றி அதிகம் சொல்லி இருக்கிறார்கள். தர்மம் அர்த்தம், காமம் மோட்சம் என்ற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களை அடைய வேண்டியதே மனிதர்களுடைய லட்சியமாயிருக்க வேண்டுமென்பது குறித்துப் பலவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

நம்மிலே ஒரு சிலரைத் தவிர, பெரும்பாலோர் இல்லறம் நடத்துகிறவர்கள். ஒரு சமுதாயம் ஒழுங்காக இயங்கிவர வேண்டுமானால், இல்லற வாழ்க்கையிலுள்ளவர்கள் பொருளையும் இன்பத்தையும் நாடவேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இநத இரண்டையும்—பொருளையும் இன்பத்தையும் தர்மத்திற்குட்பட்டும், மோட்சத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அடைய

வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தற்கால சமுதாய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டிருக்கிற தீமைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம், நாம் தர்மத்தைப் புறக்கணித்து விட்டு, பொருளையும் இன்பத்தையும் நாடுவதுதான்.

தர்மம் எது? அதர்மம் எது? என்பதை மனிதர்கள் வகுக்கும் சட்ட திட்டங்களைக் கொண்டு நாம் நிர்ணயிக்கக்கூடாது. இது பற்றி சாஸ்திரங்கள் என்ன சொல்லியிருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதன்படி அனுசரிக்கவேண்டும். செய்யத் தகுந்தது எது? செய்யத்தகாதது எது? என்பதை நிச்சயிக்க, சாஸ்திரம் நமக்குப் பிரமாணமாகிறது. ''சாஸ்திரம் ஆக்ஞாபித்திருப்பதை அறிந்து தர்மத்தை செய்யக் கடவாய்'' என்பது கீதாவாசகம். ஆனால் தற்காலத்தில் சாஸ்திரங்களை நிராகரித்து விட்டு, சமயோசிதப்படியும், அவரவர் விருப்பங்களுக்கேற்றாற்போலவும் நடப்பது சர்வசாதாரணமாகிவிட்டது.

தர்மத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம் உலகனைத்திற்கும் பொதுவானது. ஆனால் அதனை அனுஷ்டிப்பது ஒரேமாதிரியாயிருக்க முடியாது. எல்லா தர்மங்களும் ஒவ்வொருவருக்கும் பொருந்தும் என்று சொல்ல முடியாது. அவரவருடைய தகுதிக்கும், நிலைமைக்கும் ஏற்றாற்போல் தர்மம் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று நமது முன்னோர்கள் நிர்ணயித்துவிட்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக ஆசிரியனுடைய தர்மம் வேறு; மாணக்கனுடைய தர்மம் வேறு. கணவனுடைய தர்மம் வேறு; மனைவியினுடைய தர்மம் வேறு. எஜமானனுடைய தர்மம் வேறு; வேலைக்காரனுடைய தர்மம் வேறு என்றிப்படி. இவர்களெல்லோரும் சமம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவர் தர்மத்தை மற்றொருவர் அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. உதாரணமாக ஒரு ஸ்திரீ, ஒரு புருஷன் செய்கிற காரியத்தை நானும் செய்யக்கூடும் என்று சொல்லலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்வது அவள் தர்மமன்று. அப்படிச் செய்வதால் அவளுக்கு இயற்கையாகவுள்ள அழகு, மகத்துவம் ஆகியவை குன்றிப் போகும். யார்யார் எந்தெந்த தர்மத்திற்கு அதிகாரிகள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்கிற விஷயத்தில் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற குழப்பம், எந்த தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க நமக்கு உரிமையும் தகுதியும் இல்லையோ அந்த தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது, இப்படிப் பட்டவைதான் இப்பொழுதேற்பட்டிருக்கிற சண்டை சச்சரவுகளுக்கெல்லாம் காரணம். ''ஸ்வதர்மத்தில் இறப்பது மேல். பிறர் தர்மம் பயன் தருவதாகும்'' என்பது கீதா வாசகம்.

ஒருவன் கட்டாயம் செய்தாகவேண்டிய தர்மங்களைப்போல், மற்றொருவன் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் இருக்கமாட்டா. ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லை. ஸ்வதர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதுதான் ஒருவனுக்கு முக்கியமே தவிர, மற்றொருவன் செய்யவேண்டிய தர்மத்தைப் பொறுத்ததாக இருக்கக்கூடாது. அதுபோல ஒருவன், மற்றொருவனுடைய கடமைகளைச் செய்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, தான் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாமல் விட்டு விடக்கூடாது. பிறர் செய்யவேண்டிய கடமைகளைப் பற்றிக் கருதாமல், தன் கடமையை ஒவ்வொருவனும் செய்து கொண்டு போகவேண்டும். ஒரு கணவன் தன் மனைவி விஷயத்தில் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டிருக்கலாம். அதற்காக மனைவி தன் கணவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளில் தவறக்கூடாது. இப்பொழுதெல்லாம், செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாமல், பெற வேண்டிய உரிமைகளைப்பற்றி மட்டும் அதிகம் பேசப்படுகிறது. இப்படிப் பேசாமல் அவரவரும் அவரவர் கடமைகளைச் செய்து கொண்டுபோனால் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டு வருகிற பூசல்கள் தாமாகவே மறைந்து போகும்.

பெதுவாகச் சொல்லப்போனால், இப்பொழுது நாம் நல்வாழ்கை நடத்தவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற பழக்கத்தை இழந்து விட்டோம். கட்டுப்பாடு என்பது போய்

விட்டது. அதற்குப் பதில், எதற்கும் இணங்கிக் கொடுத்துக்கொண்டு போகிற சுபாவம் நமக்கு ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது.

நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் ஆடம்பரம் புகுந்துகொண்டு எளிமையை அப்புறப் படுத்திவிட்டது. அழிவில்லாத ஆத்மா நமக்கு இருக்கிறது. அதன் வளர்ச்சிக்கு நாம் பாடுபடவேண்டும் என்ற எண்ணம் நம்மிடமிருந்து அகன்றுவிட்டது. அதற்குப் பதில், அழிந்துபோகக்கூடிய உடம்பைத் திருப்தி செய்வதைப்பற்றி எப்பொழுதும் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மனத்தையும் சன்மார்க்க வாழ்க்கையை யும் ஒழுங்குபடுத்துவதே தபஸ். ஆனால இந்த தபஸ் என்பது, இப்பொழுது பொரு ளில்லாத சொல்லாகிவிட்டது. ஆத்ம சக்திக்கு வேர்கள் போன்றவை, ஒழுங்குக் குட்பட்ட மனமும் சன்மார்க்க வாழ்க்கை யும். அந்த வேர்கள் இப்பொழுது உலர்ந்து வருகின்றன. நமக்கு ஆத்ம சக்தி எப்படி ஏற்படும்?

பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் ஒரு கதை சொல்லப்படுகிறது. ஒரு சமயம் தேவர்கள், அசுரர்கள், மனுஷ்யர்கள் ஆகிய மூவகையினரும் பிரம்மாவிடம் சென்று, தாங்கள் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டு மென்பதைப்பற்றி உபதேசிக்குமாறு கேட் டார்கள். அப்பொழுது தா—தா—தா என்று இடி இடித்தது. பிரும்மாவின் உபதேசம் இந்தச் சப்தத்தில் அடங்கியிருப்பதாக மூவகையினரும் தெரிந்துகொண்டார்கள். எப்படியென்றால், தேவர்கள் தா என்ற அக்ஷரத்திற்கு தாம்யத, அதாவது தாங்கள் நிதானமாக—அளவோடு—இருக்கவேண்டு மென்று பொருள் கொண்டார்கள். அப் படியே அசுரர்கள், தாங்கள் எல்லோரிடத் திலும் தயை காட்ட வேண்டுமென்று பொருள் கொண்டார்கள். மனுஷ்யர்கள் தத்தம் என்ற அட்சரத்திற்கு தாங்கள் தானம் செய்யவேண்டுமென்று பொருள் கொண்டார்கள்.

பொதுவாகவே பிரதியொரு மஷ்னுய னிடத்திலும், மனுஷத் தன்மையோடு தெய்வத் தன்மையும், அசுரத் தன்மையும் கலந்திருக்கின்றது. அதாவது, அவன் இன்ப நுகர்ச்சி, பிறருக்குத் தீங்கிழைத்தல், பேராசை கொள்ளுதல் ஆகிய இந்த மூன்று குறைபாடுகளையும் களைந்தெறிய வேண்டு மானால், அவன் நிதானமுடையவனாகவும், தானம் செய்கிறவனாகவும் முறையே இருக்க வேண்டும். இதுதான் இந்தக் கதையின் தாத்பர்யம். எந்த ஒரு நாகரிக பரம்பரை யும், நிதானம், தயை, தானம் ஆகிய வற்றோடு, சத்தியம், பிறர் பொருள் வெளவாமை, அஹிம்சை ஆகியவற்றைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தால்தான் மதிப்புப் பெற்றிருக்கும். சிறப்பாக பாரத நாட்டின் கலாசாரத்திற்கும், நாகரிக பரம் பரைக்கும், இந்தச் சேர்க்கை அவசியம். இந்தச் சேர்க்கை, நம்மில் ஒவ்வொருவ ரிடத்திலும் இடம் பெறுவதற்கு நாம் எந்த அளவுக்கு முயற்சி செய்கிறோமோ, அந்த அளவுக்கு நம்முடைய பாரத சமுதாயத்தை அதற்கேற்பட்டிருக்கிற கலாசார நெருக்கடி யிலிருந்து மீட்டவர்களாவோம்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள் ஷட்பதி ஸ்தோத்திரத்தில், அருளியிருக்கிறபடி பக வானை நோக்கி நாம் அனைவரும் பின்வரும் பிரார்த்தனையைச் செய்வோமாக :—

"பகவானே, என்னிடமுள்ள தன்னடக்க மின்மையை நீக்கு; என்னுடைய மனம் கட்டுப்பட்டிருக்கும்படி செய். இந்திரிய சுகங்களிலிருந்து என்னை விடுதலை செய். எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும், அன்பு செலுத்துகிறமாதிரி என் இதயத்தை விலாலப் படுத்து; சம்சார சாகரத்தைக் கடக்க எனக்குத் துணைசெய்".

GOVERNMENT OF INDIA
OFFICE OF THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, TAMILNADU-III,
MADRAS-34.

Telegrams. "COMINTAX"

Telephone : 82011
Post Box No. 3305
Date : 26-2-1982

C.No. 1146-III(110)/80

From : The Commissioner of Income-tax,
Tamilnadu-III, Madras - 34.

To : The Secretary-Cum-Treasurer,
Association for Hindu Dharma,
26, Venkatesan Street, T. Nagar,
MADRAS - 17.

Sir,

Sub: Renewal of Exemption under Sec. 80G of the I. T. Act, 1961 — Regarding.

Ref: Your application dated 23-2-1982.

1. Exemption under Section 80G of the Income-Tax Act, 1961 granted vide this office letter of even No. Dt. 28-4-1981 in respect of donations to ASSOCIATION FOR HINDU DHARMA, 26, VENKATESAN ST., T. NAGAR, MADRAS-17. is hereby renewed under Sec. 80G of the aforesaid Act upto 31-3-84 subject to the limits prescribed therein.

2. The exemption is valid in respect of donations received by the Society upto 31-3-1984. In the receipts issued by the Society, the fact that exemption will be available only for donations received upto 31-3-1984 should be clearly mentioned.
You can apply for renewal through the Income-Tax Officer having jurisdiction over your case after the accounts are closed for the period ended 31-3-1984.

Yours faithfully,
(Sd.) T. K. Sourirajan
Commissioner of Income-Tax, Tamilnadu-III, Madras.

Note : Receipts issued to donors should bear the number and date of this order.

Copy to : The Income Tax Officer, Circle II(3), Madras with reference to his letter. His attention is invited to Board's Instruction No. 33 in F. No. 29/89/69-II(AI) dated 18-4-69 communicated in this office memorandum C. No. 212(37)/69 dt 7-5-69

Copy to : The Inspecting Asst. Commissioner, Range-V, Madras with reference to his endorsement in C. No. dated

Copy to : The Director of Inspection (R.S.&P). New Delhi.

Copy to : The Secretary, Central Board or Direct Taxes, New Delhi.

(TRUE COPY)

(Sd.) T. R. RAMADURAI
Income-Tax Officer (H.Qrs. III)
For Commissioner of Income-Tax Tamilnadu-III. Madras.

ப்ராதஸ்-ஸ்மரண ஸ்தோத்திரம்

(விடியற்காலையில் தியானித்துச் சொல்லும் துதி.)

ப்ராதஸ்-ஸ்மராமி ஹ்ருதி³ ஸம்ஸ்பு²ரதாத்மதத்வம்
ஸச்சித்ஸுக²ம் பரமஹம்ஸக³திம் துரீயம் ।
யத்–ஸ்வப்ந–ஜாக³ர–ஸுஷுப்தமவைதி நித்யம்
தத்-ப்³ரஹ்ம-நிஷ்களமஹம் ந ச பூ⁴தஸங்க⁴: ॥ 1

பரமஹம்ஸர்களால் அடையக்கூடியதும், விழிப்புக்கான வைச்வானரன், கனவுக்கான ஹிரண்யகர்பன், உறக்கத்திற்கான ஈச்வரன், இம்மூவர்களைக் காட்டிலும் மோன நான்காவதும், ஸத்தாகவும், சித்தாகவும், ஆனந்தமாகவும் ப்ரகாசிப்பதுமான ஆத்மதத்துவத்தை விடியற்காலையில் ஹ்ருதயத்தில் ஸ்மரிக்கிறேன். ஜாகரம், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி (விழிப்பு, கனவு, உறக்கம்) இம்மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் சாக்ஷியானதும், அழிவில்லாததுமான நிஷ்கள (பகுபடாத பூர்ணமான) ப்ரஹ்மம் எதுவோ அதுதான் நான். (பஞ்ச) பூதக்கூட்டமல்லேன்.

ப்ராதர்–ப⁴ஜாமி ச மனோவசஸா–மக³ம்யம்
வாசோ விப⁴ாந்தி நிகி²லா: யத³னுக்³ரஹேண ।
யம் நேதி நேதி வசனைர்-நிக³மா அவோசன்
தம் தே³வதே³வ-மஜ-மச்யுத–மாஹுரக்³ர்யம் ॥ 2

மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதவரை காலையில் பஜிக்கிறேன். எவர் அனுக்ரஹத்தால் எல்லா வாக்குகளும் ப்ரகாசிக்கின்றனவோ, வேதங்கள் (நேராகக் குறிக்கமுடியாமல் மற்றவைகளை) இதல்ல, இதல்ல என்று (தள்ளி சேஷமாக எவரைச்) சொல்லுகின்றனவோ, அவரையேதான் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராகவும், பிறப்பு இல்லாதவராகவும், நழுவலில்லாதவராகவும், (தன் நிலையில் நிலைத்தவராகவும், காரண ரூபியான முதல்வராகவும் (வேதங்கள்) கூறுகின்றன.

ப்ராதர்–நமாமி தமஸ: பரமர்கவர்ணம்
பூர்ணம் ஸ( )தனபத³ம் புருஷோத்தமாக்²யம் ।
யஸ்மின்னித³ம் ஜக³த³சேஷமசேஷபூ⁴தௌ
ரஜ்ஜ்வாம் பு⁴ஜங்கம இவ ப்ரதிப⁴ாஸிதம் வை ॥ 3

எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமாயுள்ள எதனிடத்தில் இவ்வுலகம் முழுவதும் பழுதையில் பாம்புபோல் (அறிவின் தவறுன பிரதிபலிப்பு ஒளியினுல்) காணப்படுகிறதோ, எது (அவித்யை) இருளுக்கு அப்பாற்பட்டதான சிறந்த தேஜோ

ரூபமானதோ, எது எங்கும் நிறைந்ததோ, எது சாச்வதமான நிலேயோ, எது புருஷோத்தமன் என்னும் பெயர் பெற்றதோ அதை காலேயில் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ச்லோக-த்ரய-மித³ம் புண்யம் லோக-த்ரய-விபூ⁴ஷணம் |
ப்ராத:காலே படே²த் யஸ்து ஸ க³ச்சேத் பரமம் பத³ம் || 4

மூன்று உலகங்களுக்கும் ஆபரணம் போன்றதும், புண்ணியமளிப்பதுமான இம்மூன்று சுலோகங்களேயும் காலேயில் எவனெருவன் படிக்கிருனே அவன் பரமபதம் (ப்ரம்ம ஞானம்) அடைகிருன்.

நிர்குணமானஸ பூஜா

(ஸகுணமான தெய்வத்தை நம் உடற்கருவிகள்கொண்டு வழிபடுவதையே பொதுவாகப் பூஜையென எண்ணுகிறேம். இங்கு ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் நிர்குணமான ப்ரஹ்மத்தை மனம் கடந்த நிலேயில் அநுபவிக்கு முகமாகவே மனத்தால் பாவிப்பதையும் உவமை மூலம் பூஜைச் சடங்குடன் பொருத்திக் காட்டுகிருர்.)

சிஷ்ய உவாச :—

அக²ண்டே³ ஸச்சித³ாநந்தே³ நிர்விகல்பைகரூபிணி |
ஸ்தி²தே(அ)த்³விதீய ப⁴ாவே(அ)பி கத²ம் பூஜா விதீ⁴யதே || 1

சிஷ்யன் சொல்கிருன் :—

ஸத்தாகவும், சித்தாகவும், ஆனந்தமாகவும் உள்ள (ப்ரஹ்மமான)து பிரிவற்றதாகவும், எவ்வித விகல்பத்திற்கும் இடமில்லாமல் ஒரே ரூபமாகவும், இரண்டாவது பொருளில்லாததாகவும் இருக்கும்போது (அதற்குப்) பூஜையானது எப்படி செய்யப்படுகிறது ?

பூர்ணஸ்யாவாஹனம் குத்ர ஸர்வாத⁴ாரஸ்ய சாஸநம் |
ஸ்வச்ச²ஸ்ய பாத்³யமர்க்⁴யம் ச சுத்³த⁴ஸ்யாசமநம் குத: || 2

எங்கும் நிரம்பியிருக்கிற பிரஹ்மத்திற்கு (பூஜாக்ருஹம், விக்ரஹம் எனும் படியாகக் குறிப்பிட்ட இடத்தில்) ஆவாஹனம் எங்கே செய்வது ? எல்லாவற்றையுமே தாங்குவதற்கு (அதனைத் தாங்கும்) ஆஸனமும் (எப்படிக்

கொடுப்பது)? நிர்மலமாயிருப்பதற்கு (கழுவிக்கொள்வதற்கான) பாத்யமும், எதற்கு? சுத்தமாயிருப்பதற்கு ஆசமனம் எங்கிருந்து வரும்? (பாத்யம் - பாத தீர்த்தம்; அர்க்யம் - முக தீர்த்தம்; ஆசமனம்-அங்கசுத்திக்காக நீர் அருந்துதல்)

நிர்மலஸ்ய குத: ஸ்நாநம் வாஸோ விச்வோத³ரஸ்ய ச ।
அகே³ாத்ரஸ்ய த்வவர்ணஸ்ய குதஸ்தஸ்யோபவீதகம் ॥ 3

அழுக்கற்றவருக்கு ஸ்நானம் எதற்காக? பிரபஞ்சத்தையே தன் வயிற்றில் அடக்கியுள்ளவருக்கு வஸ்திரம்தான் எப்படி உடுத்த முடியும்? கோத்திர மில்லாதவரும், ஜாதியில்லாதவருமான அவருக்கு எதற்காக யக்ஞோபவீதம்? (பூணூல் சாற்றும் உபசாரம்)

நிர்லேபஸ்ய குதோ க³ந்த³: புஷ்பம் நிர்வாஸநஸ்ய ச ।
நிர்விசேஷஸ்ய கா பூ⁴ஷா கோ(அ)லங்காரோ நிராக்ருதே: ॥ 4

எதிலும் ஒட்டாதவருக்கு கந்த(உபசார)ம் (சந்தனப் பூச்சு) எப்படி (ஏற்படும்)? எவ்வித வாசனையுமற்றவருக்கு புஷ்பமும் (எதற்கு)? எந்த விசேஷமுமில்லாதவருக்கு பூஷணம் எது? ரூபமேயில்லாதவருக்கு அலங்காரம் எது?

(வாஸனை என்பது கர்மாவின் அநுபோக நெடியையும் குறிக்கும் விசேஷம் என்பது ஒன்றைவிட இன்னொன்று சிறப்புற்றுள்ளபோதே தோன்றுவது. ப்ரஹ்மமோ தனக்கு வேறாய் இன்னொன்று இல்லாததால் நிர்விசேஷமானது. ஒருவர் பிறரினும் சிறப்பு எய்துவதற்காகவே அவரை பூஷிப்பது வழக்கம். பிறிதற்ற ப்ரஹ்மத்துக்கு பூஷணம் எப்படி இருக்கமுடியும் என்பது கேள்வி.

நிரஞ்ஜநஸ்ய கிம் தூ⁴பைர் தீ³பைர் வா ஸாவஸாக்ஷிண: ।
நிஜாநந்தை³க–த்ருப்தஸ்ய நைவேத்³யம் கிம் ப⁴வேதிஹ ॥ 5

தோஷமில்லாதவருக்கு தூபங்களினால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸர்வ ஸாக்ஷியாக (எல்லாவற்றையும் நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவருக்கு) தீபங் களினால்தான் என்ன பயன்? தன்னுடைய ஆனந்தத்தினாலேயே திருப்தி அடைந்துள்ளவருக்கு இங்கே எது நைவேத்யமாக ஆகும்?

(துர்வாஸனை, ஸ்நானத்தின் பின்விளைவால் ஏற்படக்கூடிய கெடுதல்கள் இவை போகவே தூபம் காட்டுவது. தோஷமெதுவும் அண்டவொண்ணா ப்ரஹ்மத்துக்கு இது எதற்கு? தேவதைக்கு ஒளிகாட்டவே தீபம். ப்ரஹ்மமோ ஒளிக்குள் ஒளிதருவதாக தானே அனைத்தையும் பார்ப்பதாயுள்ளதே! ஸ்வரூபானந்தத்திலேயே முட்டமுட்டத் திளைக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குப் பசியும் உண்டா என்ன? நிவேதனம் செய்வான்வேண்டி?)

விச்வாநந்த³யிதுஸ்-தஸ்ய கிம் தாம்பூ³லம் ப்ரகல்பதே ।

பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஆனந்தம் தருகிற அவருக்கு, எது தாம்பூலமாக ஆகும் ? (மகிழ்ச்சியூட்டவே தாம்பூலம் அளிப்பது.)

ஸ்வயம்ப்ரகாச-சித்³ரூபோ யோ(அ)ஸாவர்காதி³ப⁴ாஸக: ॥ 6
கீ³யதே ச்ருதிதி⁴பிஸ்-தஸ்ய நீராஜா—விதி³: குத: ।

எவர் ஸ்வயம்பிரகாசமான ஞான ஸ்வரூபரோ அவர் ஸூர்யன் முதலானவர்களுக்கும் பிரகாசம் தருபவராக வேதவாக்யங்களினால் பாடப்படுகிறார். அவருக்கு எதற்காக கர்ப்பூராரத்தி முறை ?

ப்ரத³க்ஷிண-மநந்தஸ்ய ப்ரணாமோ(அ)த்³வயவஸ்துந: ॥ 7

எல்லையற்றவருக்கு ப்ரதக்ஷிணம் (எப்படிச் செய்ய)? இரண்டாவதற்ற வஸ்துவிற்கு நமஸ்காரம் (செய்ய அடியார் என்று ஒருத்தரும் தனியாக உண்டா ?

வேத³வாசா—மவேத்³யஸ்ய கிம் வா ஸ்தோத்ரம் விதீ³யதே ।

வேத வாக்யங்களினாலேயே அறியவொண்ணாமலிருப்பவருக்கு, ஸ்தோத்திரமாக எதைத்தான் விதிக்கமுடியும் ? நீராஜனத்துக்குப் பின்செய்யும் ஸ்தோத்ர உபசாரம் ஏது ?)

அந்தர் ப³ஹி: ஸம்ஸ்தி²தஸ்ய உத்³வாஸந விதி⁴: குத: ॥ 8

உள்ளும் வெளியும் நன்கு உறைந்திருப்பவருக்கு உத்வாஸன முறை எப்படி ? (பூஜை முடிவில் தேவதையை அதன் இருப்பிடத்திற்கு திரும்ப அனுப்பிவைப்பது ''உத்வாஸனம்'' எனப்படும்.)

ஸ்ரீ கு³ருருவாச :—

ஆராத⁴யாமி மணி ஸந்நிப⁴-மாத்ம-லிங்க³ம்
மாயாபுரீ ஹ்ருத³ய—பங்கஜ-ஸந்நிவிஷ்டம் ।
ச்ரத்³த⁴ா நதீ³—விமல சித்த ஜலாபி⁴ஷேகை:
நித்யம் ஸமாதி⁴-குஸுமை—ரபுநர்ப⁴வாய ॥ 9

ஸ்ரீ குரு சொல்கிறார் :

மாயாபுரியின் மாயையால் ஏற்பட்ட நவத்வார புரியான சரீரத்திலுள்ள ஹ்ருதய பத்மத்தில் நன்கு வீற்றிருக்கும் ஸ்படிகம்போல் நன்கு விளங்குகிற ஆத்மாவாகிற லிங்கத்தை மறுபடியும் ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்படாமலிருக்கும் பொருட்டு சிரத்தையாகிற நதியில் நிர்மலமான மனஸாகிற (குடத்தை முழுக்கி எடுத்த) ஜலத்தினால் அபிஷேகங்கள் செய்து, ஸமாதியாகிற புஷ்பங்களினால் ஆராதிக்கிறேன்.

அயமேகோ(அ)வசிஷ்டோ(அ)ஸ்மீத்-யேவ-மாவாஹயேத் சிவம் ।
ஆஸநம் கல்பயேத் பச்சாத் ஸ்வப்ரதிஷ்ட²ாத்மசிந்தனம் ॥ 10

தனித்து மிஞ்சினவனாக, இந்த (நான்தான்) இருக்கிறேன் என்று, இவ்விதமாக (தன்னிடமே) சிவத்தை (மங்களஸ்வரூபியான பரமாத்மாவை) தன்னிடமே ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். பிறகு தன்னிடத்தில் நிலைத்திருக்கும் ஆத்மாவைச் சிந்தனை செய்வதையே ஆஸனம் என்று பாவிக்கவேண்டும்.

புண்ய-பாப-ரஜஸ்ஸங்கோ³ மம நாஸ்தீதி வேத³நம் ।
பாத்³யம் ஸமர்பயேத் வித்³வான் ஸர்வகல்மஷநாசநம் ॥ 11

'புண்ணியம், பாபம் என்கிற அழுக்கின் சேர்க்கை எனக்குக் கிடையாது' என்று அறிவதையே எல்லா தோஷங்களையும் போக்கக்கூடிய பாத்யமாக அறிவாளியானவன் கொடுக்கவேண்டும்.

அநாதி³-கல்ப-வித்⁴ருத-மூலாஜ்ஞ்ஞான-ஜலாஞ்ஜலிம் ।
விஸ்ருஜேத³ாத்மலிங்க³ஸ்ய ததே³வார்க்⁴ய-ஸமர்பணம் ॥ 12

அநாதி கல்ப காலமாகச் சுமந்து வந்த மூல அவித்யையை ஜலமாகக் கொண்ட (பாவித்து) அஞ்ஜலியை விடவேண்டும். அதுவேதான் ஆத்மாவாகிற லிங்கத்திற்கு அர்க்யத்தைக் கொடுத்தல் ஆகும்.

ப்³ரஹ்மாநந்த³ாப்³தி⁴ கல்லோல கண கோட்யம்சலேசகம் ।
பி³பந்தீந்த்³ராத³ய இதி த்⁴யாநமாசமநம் மதம் ॥ 13

பிரஹ்மானந்தமாகிற ஸமுத்திரத்தின் அலையின் திவலையில் கோடியில் ஒரு அம்சத்தின் சிறுதுளியைத்தான் இத்திரன் முதலான தேவர்கள் பானம் செய்கிறார்கள் என்று தியானம் செய்வது ஆஸமனமென்று எண்ணப்படுகிறது. (தேவலோக ஆனந்தமென்பது, ஆத்மானந்தத்தின் வெகுவெகு அற்பமான அம்சமே.)

ப்³ரஹ்மாநந்த³-ஜலேநைவ லோகா: ஸர்வே பரிப்லுதா: ।
அக்லேத்³யோ(அ)யமிதி த்⁴யாந-மபிஷேசன-மாத்மந: ॥ 14

பிரஹ்மாநந்தமாகிற ஜலத்தினாலேயே எல்லா உலகங்களும் நாலாபக்கங்களிலும் மூழ்கடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, (அப்படிப்பட்ட) இந்த ஆத்மரூபி எந்த ஜலத்தினாலும் நனைக்கப்படக்கூடியவரல்ல என்று எண்ணுவதே ஆத்மாவிற்கு அபிஷேகமாகும்.

நிராவரண சைதன்யம் ப்ரகாசோ(அ)ஸ்மீதி சிந்தனம் ।
ஆத்மலிங்க³ஸ்ய ஸத்³வஸ்த்ர-மித்யேவம் சிந்தயேன்முனி: ॥ 15

மறைவில்லாத சைதன்யமாகவும் பிரகாச ஸ்வரூபமாகவும் நான் இருக்கிறேன் என்று நினைப்பதே ஆத்ம லிங்கத்திற்கு(ச் சார்த்தும்) நல்லாடை என்று எண்ணவேண்டும். (மறைத்துக்கொள்ளத்தான் நாம் ஆடை உடுத்துவது.)

த்ரிகு³ணாத்மாசேஷ-லோக-மாலிகா ஸூத்ரமஸ்ம்யஹம் ।
இதி நிச்சய ஏவாத்ர ஹ்யுபவீதம் பரம் மதம் ॥ 16

முக்குணங்களை ஸ்வபாவமாகவுடைய , எல்லா உலகங்களும் சேர்ந்த மாலைக்கு ஸூத்ரமாக (நாராக) நான் இருக்கிறேன் என்ற தீர்மானமே இங்கு உத்தமமான யக்ஞோபவீத ஸூத்ரமாகக் கருதப்படுகிறது. (நார் என்ற ஆதார மின்றி பூக்களைத் தொடுக்கமுடியாததுபோல் ஆத்மாவின் ஆதாரமின்றி முக்குண மில்லை. மலர்கள் வாடி அழிந்தாலும், நார் வாடாமல் அழியாமலிருப்பதுபோல குணங்கள் மாறி நாசமுற்றாலும் ஆத்மா மாறுதலும் நாசமும் இன்றி விளங்கு கிறது.)

அநேக வாஸநா மிச்ர ப்ரபஞ்சோ(அ)யம் த்⁴ருதோ மயா ।
நாந்யேநேத்யனுஸந்த⁴ான-மாத்மநச்-சந்தனம் ப⁴வேத் ॥ 17

''பலவிதமான வாஸனைகள் கலந்த இந்த பிரபஞ்சம் என்னால் தாங்கப்பட் டிருக்கிறது, வேறு எதனாலும் இல்லை.'' என்று அனுஸந்தானம் செய்வதுதான் (இடையறாமல் சிந்தித்து அநுபவத்துக்குக் கொண்டுவருவதுதான்) ஆத்மாவிற்குச சந்தனம் கொடுப்பதாக ஆகும்.

ரஜஸ்-ஸத்வ-தமோ—வ்ருத்தி த்யாக³ரூபைஸ் திலாக்ஷதை: ।
ஆத்மலிங்க³ம் யஜேத் நித்யம் ஜீவன்முக்தி ப்ரஸித்³த⁴யே ॥ 18

ஜீவன் முக்திநிலை நன்கு விதிக்கவேண்டியதற்காக ரஜஸ், ஸத்வம், தமஸ் இவைகளால் ஏற்படும் மனோவிருத்திகளை விட்டுவிடுவது என்பதாகிய எள்ளு கலந்த அக்ஷதைகளால் ஆத்மாவாகிற லிங்கத்தை எப்பொழுதும் பூஜிக்க வேண்டும். (சித்த ஓட்டத்தை விடுவதாக எண்ணுவதே அக்ஷதா ஸமர்ப்பணம்.)

ஈச்வரோ கு³ருராத்மேதி பே⁴த-த்ரய விவர்ஜிதை: ।
பி³ல்வ-பத்ரை-ரத்³விதீயை-ராத்மலிங்க³ம் யஜேத் சிவம் ॥ 19

ஈசுவரன், குரு, ஆத்மா என்கிற மூன்றுவித வேற்றுமையுமற்று இரண் டற்றதாயிருக்கும் தன்மையாகிற பில்வபத்திரங்களினால் சிவ (மங்களஸ்வரூப) மான ஆத்மலிங்கத்தைப் பூஜிக்கவேண்டும். (வில்வத்தின் மூன்று தளமாக ஈச்வர-குரு-ஜீவ என்ற மூன்று பேத நீக்கம், த்ரிதளத்தில் மேலே உள்ள ஒரு தளம் மற்ற இரண்டிலிருந்து நீங்கியிருப்பதுபோல, த்வைதம் விடுத்த அத்வைத பாவம்.)

ஸமஸ்த வாஸநா த்யாக³ம் தூ⁴பம் தஸ்ய விசிந்தயேத் ।
ஜ்யோதிர்மயாத்ம விஜ்ஞாநம் தீ³பம் ஸந்³தர்சயேத் பு³த⁴: ॥ 20

எல்லா வாஸனைகளையும் விட்டுவிடுவதையே (ஆத்மாவாகிய) அவருக்கு தூபம் என்று எண்ணவேண்டும். ஜ்யோதிஸ்வரூபமாயிருக்கும் ஆத்மாவை நன்கு அறிவது என்பதையே தீபமாக ஞானி காட்டவேண்டும்.

நைவேத்³ய-மாத்மலிங்க³ஸ்ய ப்³ரஹ்மாண்ட³ாக்³யம் மஹோத³னம் I
பி³பா (சித³ா) நந்தரஸம் ஸ்வாது³ ம்ருத்யு-ரஸ்யோபஸேசநம் II 21

பிரஹ்மாண்டம் என்கிற பெரிய அன்னம்தான் ஆத்மாவாகிற லிங்கத்திற்கு ருசியுள்ள நைவேத்தியம். ('சிதானந்த ரஸம்' என்ற பாடத்தின்படி: (ப்ரஹ்மத்துக்கு) ஞான இன்பமே ரஸமாகும்—கனிச் சாருகும். 'பிபானந்த ரஸம்' என்ற பாடத்தின்படி: (ஹே ப்ரம்ம ஸ்வரூபியே) ஆனந்த ரஸத்தைப் பருகு.) அதற்கு மிருத்யுவேதான் வியஞ்சனம். (உலகத்தை அன்னமாயும், உபநிஷதம் கூறுவது போல், காலனையே (காலத்தையே) ஊறுகாயாகவும் விழுங்குவது ப்ரஹ்மம்.)

அஜ்ஞானேச்சி²ஷ்டகரஸ்ய க்ஷாளநம் ஜ்ஞானவாரிணா I
விசுத்³த⁴ஸ்யாத்மலிங்க³ஸ்ய ஹஸ்த-ப்ரக்ஷாளனம் ஸ்மரேத் II 22

அஜ்ஞானமாகிற எச்சில்பட்ட கையை, ஞானமாகிற ஜலத்தினால் அலம்புவதையே அதிபரிசுத்தமான ஆத்மாவாகிற லிங்கத்திற்கு கையலம்புதல் என்று நினைக்கவேண்டும்.

ராக³ாதி³ கு³ண சூந்யஸ்ய சிவஸ்ய பரமாத்மந: I
ஸராக³ விஷயாப்⁴யாஸ த்யாக³ஸ் தாம்³பூல-சர்வணம் I! 23

ராகம் (ஆசை) முதலான குணங்களற்ற சிவமான பரமாத்மாவிற்கு, ஆசையுடன் விஷயங்களில் ஈடுபடுவதென்பதை விடுவதே தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளுதலாகும்.

(ராகம் என்பது சிவப்பையும் குறிக்கும். ராகம் (சிவப்பு) ஏற்றிக்கொள்வதே மற்றவருக்குத் தாம்பூலம், ஆத்மாவுக்கோ ராகம் (ஆசை) நீக்குவதே தாம்பூலம்.)

அஜ்ஞாந த்⁴வாந்த வித்⁴வம்ஸ ப்ரசண்ட-மதி-ப⁴ாஸ்கரம் I
ஆத்மனோ ப்³ரஹ்மதா ஜ்ஞாநம் நீராஜநமிஹாத்மந: II 24

அஜ்ஞானமாகிற இருட்டைப் போக்கடிப்பதில் மிகவும் ஸாமர்த்தியமுள்ளதாயும், ஸூர்யனை மீறினதாயும் (வெகு பிரகாசத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும்) உள்ள ஆத்மா பிரஹ்மம்தான் என்கிற ஞானமே இங்கு ஆத்மாவிற்கு நீராஜனம் (கர்ப்பூர ஆரத்தி) ஆகும்.

விவித⁴ ப்³ரஹ்ம ஸந்த்³ருஷ்டி மாலிகாபி⁴ ரலங்க்ருதம் I
பூர்ணாநந்த³ாத்மதா த்³ருஷ்டிம் புஷ்பாஞ்ஜலிமனுஸ்மரேத் II 25

பலவிதமான பிரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மம்தான் என்ற நல்லறிவே பூமாலை அலங்கரிப்பு. நிறைந்த ஆனந்த ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமே நான் என்று அறிவதையே புஷ்பாஞ்ஜலியாக நினைக்கவேண்டும்.

பரிப்⁴ரமந்தி ப்³ரஹ்மாண்ட³ ஸஹஸ்ராணி மயீச்வரே ।
கூடஸ்த²ாசலரூபோ(அ)ஹமிதி த்⁴யானம் ப்ரத³க்ஷிணம் ॥ 26

''ஈசுவரனுயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ப்ரஹ்மாண்டங்கள் சுழலுகின்றன,'' நான் கூடம்போல் (ப்ரபஞ்சம் மாற்றுருவங்களை அடைய ஆவேசமாக) இருந்துகொண்ட ஸ்வயமாக அசையாமலிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை யுடையவன் என்று தியானம் செய்வதுதான் பிரதக்ஷிணம் செய்வதாகும்.

(எல்லா இரும்புப் பண்டங்களையும் எந்த அடி இரும்புத்தட்டின்மேல் வைத்து அடிக்கிறார்களோ, ஆனாலும் எந்த அடி இரும்பு தான் அடிபடுவதில்லையோ அது ''கூடம்'' எனப்படும்.

விச்வ-வந்த்³யோ(அ)ஹ-மேவாஸ்மி நாஸ்தி வந்த்³யோ ம³தந்யக: ।
இத்யாலோசனமேவாத்ர ஸ்வாத்மலிங்க³ஸ்ய வந்த³னம் ॥ 27

''நான்தான் ஜகத் பூராவினுலும் வந்தனம் செய்யப்படவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். என்னைத்தவிர வேறு யாரும் வந்தனம் செய்யப்படவேண்டியவனாக இல்லை'' என்று ஆய்ந்து தெளிவதுதான் இங்கு தன்னுடைய ஆத்மாவாகிற லிங்கத்திற்கு வந்தனமாகும்.

ஆத்மந: ஸத்க்ரியா ப்ரோக்தா கர்தவ்யாப⁴ாவ ப⁴ாவநா ।
நாமரூப-வ்யதீதாத்ம-சிந்தனம் நாமகீர்த்தனம் ॥ 28

ஆத்மாவிற்கு செய்யவேண்டியதொன்றும் கிடையாதென்று பாவிப்பதே (அதற்கான) உபசாரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாமகீர்த்தனம் என்பது நாமரூபங்களைக் கடந்த ஆத்மாவைச் சிந்திப்பதுதான்.

ச்ரவணம் தஸ்ய தே³வஸ்ய ச்ரோதவ்யாப⁴ாவ சிந்தனம் ।
மநநம் த்வாத்மலிங்க³ஸ்ய மந்தவ்யாப⁴ாவ சிந்தனம் ॥ 29

அந்த ஸ்வயம்பிரகாச ஆத்மாவிற்கு சிரவணம் என்பது கேட்டறிய வேண்டியதாக ஒன்றும் கிடையாதென்று சிந்திப்பதுதான். ஆத்மாவென்கிற லிங்கத்திற்கு மனனம் என்பது மனனம் செய்யவேண்டியதாக ஒன்றும் கிடையா தென்று சிந்திப்பதுதான்.

த்⁴யாதவ்யாப⁴ாவ விஜ்ஞாநம் நிதி³த்⁴யாஸனமாத்மந: ।
ஸமஸ்த ப்⁴ராந்தி விக்ஷேப ராஹித்யேநாத்ம நிஷ்ட²தா ॥ 30

ஸமாதி⁴ராத்மநோ நாம நாந்யத் சித்தஸ்ய விப்⁴ரம: ।
தத்ரைவம் ப்³ரஹ்மணி ஸத³ா சித்த விச்ராந்திரிஷ்யதே ॥ 31

ஆத்மாவிற்கு நிதித்யாஸனம் (ஆழ்ந்த தியானம்) செய்யவேண்டிய விஷயமே கிடையாதென்று அறிவதேயாகும். ஆத்மாவிற்கு ஸமாதி என்பது எல்லாவித பிராந்தியும் விக்ஷேபமும் இல்லாத்தன்மையோடு ஆத்மாவிடத்திலேயே

நிலைத்திருத்தல் என்பதுதான், வேறு அல்ல. (மற்றவை) மனசின் பிரமைதான். இவ்விதமாக அந்த பிரஹ்மத்தினிடத்தில் எப்பொழுதும் மனசிற்கு ஓய்வு விரும்பப்படுகிறது. (இந்த விச்ராந்தியே விடாயாற்றி உத்ஸவமாகும்.)

[சிஷ்யன் ''பிரஹ்மத்திற்கு உத்வாஸனம் எப்படி?'' என்று கேட்டதற்கு மாத்திரம் குரு பதில் சொல்லவில்லை. ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மத்திற்கு உவமையாகக்கூட உத்வாஸனம் ஸாத்தியமில்லை என்று உறுதிப்படுத்தப் பெறுகிறதுபோலும்!)

ஏவம் வேத³ாந்த கல்போக்த ஸ்வாத்ம லிங்க³ ப்ரபூஜனம் ।
குர்வன்னாமரணம் வா(அ)பி க்ஷணம் வா ஸு¬ஸமாஹித: ॥ 32

ஸர்வ-து³ர்வாஸநா ஜாலம் பத³பாம்ஸு¬மிவ த்யஜேத் ।
விதூ⁴யாஜ்ஞாந து:கெ²ளக⁴ம் மோக்ஷாநந்த³ம் ஸமச்நுதே ॥ 33

இவ்விதமாக வேதாந்தமாகிற கல்பத்தில் சொல்லப்பட்ட தன்னுடைய ஆத்மலிங்க பூஜையை மரணம் வரையிலோ, ஒரு க்ஷணமேனுமோ நன்கு மனத்தை ஒருமைப்படுத்திச் செய்கிறவர் எல்லா கெட்ட வாஸனைக்கூட்டத்தையும் காலிலுள்ள புழுதியைப்போல உதறிவிடுவர்; அக்ஞானத்தையும் அதனுல் ஏற்படும் துக்கக்குவியலையும் உதறிவிட்டு மோக்ஷானந்தத்தை நன்கு அடைவர்.

உபதேச பஞ்சகம்

(அல்லது)

ஸோபான பஞ்சகம்

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசாரியாள் சரீரத்தைத் துறக்கவிருந்த தருணத்தில் சில சிஷ்யர்கள் தங்களது ''ஸூத்ரபாஷ்யம் முதலான க்ரந்தங்களை வாசித்துத் தெரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு புத்தி ஸாமர்த்தியமில்லாத ஸாமான்ய அதிகாரிகளும், சிரேயஸ்ஸை அடையும் மார்க்கத்தை உபதேசித்து அருளவேண்டும்'' என்று பிரார்த்திக்க, அப்பொழுது இந்த ஐந்து சுலோகங்களையும் உபதேசித்தார். மேலும், வேதாத்யயனம் செய்ய ஆரம்பிப்பதுமுதல் பரப்ரஹ்ம நிலையை அடைவதுவரை மனிதனைக் கீழிருந்து படிப்படியாக மேலே அழைத்துச் செல்வதால் 'ஸோபான பஞ்சகம்' என்று இதைக் கூறுகிறார்கள். (ஸோபானம் : படி)

வேதோ³ நித்யமதீ⁴யதாம் தது³தி³தம் கர்ம ஸ்வநுஷ்டீ²யதாம்
தேநேசஸ்ய விதீ⁴யதாம் அபசிதி: காம்யே மதிஸ்த்யஜ்யதாம் ।
பாபௌக⁴:பரிதூ⁴யதாம்ப⁴வஸுகே²தோ³ஷோ(அ)னுஸந்தீ³யதாம்
ஆத்மேச்ச²ா வ்யவஸீயதாம் நிஜக்³ருஹாத் தூர்ணம்
விநிர்க³ம்யதாம் ॥ 1

வேதமானது, தினந்தோறும் அத்யயனம் செய்யப்படவேண்டும். அதில் கூறப்பட்ட கர்மங்கள் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும். அந்தக் கர்மாவால் ஈஸ்வரனுக்கு பூஜை செய்யப்படவேண்டும்- (ஸ்வதர்மப்படி செய்யும் தொழிலையே வழிபாடாகக் கொள்ளவேண்டும்.) காம்யமான (பலனை உத்தேசித்துச் செய்யும்) கர்மாவில் எண்ணம் விடப்படவேண்டும். (பலனை எண்ணிக் கர்மம் புரியக் கூடாது.) பாவக்குவியல் நன்கு உதறப்படவேண்டும். ஸம்ஸார ஸுகத்தில் உள்ள தோஷமானது இடைவிடாமல் நினைவிலிருக்கவேண்டும். ஆத்மவிஷயமான இச்சை உறுதியாக்கப்படவேண்டும். (இவ்விதம் உறுதியாக்கப்பட்டபின்) தன் வீட்டிலிருந்து விரைவில் வெளிக்கிளம்பவேண்டும்.

ஸங்க³: ஸத்ஸு விதீ⁴யதாம் ப⁴க³வதோ ப⁴க்திர் த்³ருட⁴ா(ஆ)
தீயதாம்
சாந்த்யாதி³: பரிசீயதாம் த்³ருட⁴தரம் கர்மாசு ஸந்த்யஜ்யதாம் ।
ஸத்³வித்³வான் உபஸர்ப்யதாம் அநுதி³னம் தத்பாது³கா ஸேவ்யதாம்
ப்³ரஹ்மைகாக்ஷரமர்த்²யதாம் ச்ருதிசிரோவாக்யம்
ஸமாகர்ண்யதாம் ॥ 2

நல்லோர்களிடம் சேர்க்கை செய்யவேண்டும். ஈஸ்வரனிடம் உறுதியான பக்தி கைக்கொள்ளப்படவேண்டும். சாந்தி முதலானவை (ஆன்மீயப் பண்புகள்) பழக்கிக்கொள்ளப்படவேண்டும். (ஞானத்தின் பொருட்டன்றி, கர்மாவுக்காகவே) கர்மா விரைவில் விடப்படவேண்டும். நல்ல வித்வான் (ஞானி) பணிவுடன் அணுகப்படவேண்டும். தினந்தோறும் அவருடைய பாதுகை ஸேவிக்கப்பட வேண்டும். ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான ஒரே அக்ஷர (பிரணவ)மானது பிரார்த்திக்கப்பட வேண்டும். உபநிஷத் வாக்யம் முறைப்படி சிரவணம் செய்யப்படவேண்டும்.

வாக்யார்த²: ஸுவிசார்யதாம் ச்ருதிசிர: பக்ஷ: ஸமாச்ரீயதாம்
து³ஸ்தர்காத் ஸுவிரம்யதாம் ச்ருதிமதஸ்தர்கோநு-
ஸந்தீ⁴யதாம் ।
ப்³ரஹ்மாஸ்மீதி விப⁴ாவ்யதாம் அஹரஹர் க³ர்வ: பரித்யஜ்யதாம்
தே³ஹே(அ)ஹம்மதி ருஜ்யதாம் பு³த⁴ஜனைர் வாத³:
பரித்யஜ்யதாம் ॥ 3

(உபநிஷத்துக்களில் ஜீவ-ப்ரம்ம அபேதத்தைக் கூறுவனவான) மஹா வாக்யங்களின் அர்த்தம் நன்கு விசாரிக்கப்படவேண்டும். உபநிஷத்துக்கள் கூறும் ஸித்தாந்தம் நன்கு கைக்கொள்ளப்படவேண்டும். குதர்க்கத்திலிருந்து அறவே ஒதுங்கவேண்டும். உபநிஷத்துக்கு ஸம்மதமான தர்க்கம் நன்கு பின் பற்றப்படவேண்டும். '(நான்) ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்' என்று தியானம் செய்யவேண்டும். அன்றன்றும் (எக்காலமும்) கர்வம் விடப்படவேண்டும். சரீரத்தில் நான் என்ற எண்ணம் தள்ளப்படவேண்டும். அறிவாளிகளுடன் வாதிப்பது விடப்படவேண்டும்.

க்ஷுத்³வ்யாதி⁴ச்ச சிகித்ஸ்யதாம் ப்ரதிதி³னம் பி⁴க்ஷௌஷதம்
பு⁴ஜ்யதாம்
ஸ்வாத்³வன்னம் ந து யாச்யதாம் விதிவசாத் ப்ராப்தேந
ஸந்துஷ்யதாம் ।
ஔதா³ஸீந்யமபீ⁴ப்ஸ்யதாம் ஜநக்ருபாநைஷ்டுர்யம் உத்ஸ்ருஜ்யதாம்
சீதோஷ்ணாதி³ விஷஹ்யதாம் ந து வ்ருதா² வாக்யம்
ஸமுச்சார்யதாம் ॥ 4

பசி என்ற வியாதி சிகிச்சை செய்யப்படவேண்டும். (வியாதிக்கு எப்படி அளவாகவே மருந்துண்போமோ, அப்படியே பசிக்கு அளவு மீறுது உணவுண்ண வேண்டும்) (அதற்காக) பிக்ஷை என்னும் மருந்து உட்கொள்ளப்படவேண்டும். ருசியான உணவு வேண்டப்படக்கூடாது. விதிவசமாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷப்படவேண்டும். ஒன்றிலும் பற்றற்ற தடஸ்த நிலையை விரும்ப வேண்டும். பொதுஜனங்களிடம் இரக்கமோ கொடுமையோ இரண்டும் விடப்பட வேண்டும். குளிர், சூடு முதலியவை பொறுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். வீண்வார்த்தை பேசப்படக்கூடாது.

ஏகாந்தே ஸுக²மாஸ்யதாம் பரதரே சேத: ஸமாதீ⁴யதாம்
பூர்ணாத்மா ஸுஸமீக்ஷ்யதாம் ஜக³தி³த³ம் தத்³பா³தி⁴தம்
த்³ருச்யதாம் ।
ப்ராக்கர்ம ப்ரவிலாப்யதாம் சிதி³பலாத் நாப்யுத்தரை: ச்லிஷ்யதாம்
ப்ராப்³த⁴ம் த்விஹ பு⁴ஜ்யதாமத² பரப்³ரஹ்மாத்மநாஸ்தீயதாம் ॥ 5

சுகமாக ஏகாந்தத்தில் இருக்கவேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலான (ப்ரஹ்மத்)திடம் மனம் நிலைநிறுத்தப்படவேண்டும். எங்கும் நிறைந்த ஆத்மா நன்கு நேரில் அநுபவிக்கப்படவேண்டும். இந்த ஜகத்து அதனால் அறவே மறைந்துபோனதாக உணரப்படவேண்டும். முன்வினை, ஞான பலத்தால் அழிக்கப் படவேண்டும். பின்வினைகளோடு ஒட்டுதல் நீக்கப்படவேண்டும். இங்கு பிராரப்தமோவெனில் அனுபவிக்கப்படவேண்டும். அதன்பிறகு பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாக நிற்கவேண்டும்.

(முன்வினை ; ஸஞ்சிதகர்மா. ப்ராரப்தம் : மேற்படி ஸஞ்சிதத்தில் நிகழ் பிறவியில் அநுபவித்துத் தீர்க்கவேண்டிய வினை. பின்வினை : வரும்பிறவியினில் பயன்படும் ஆகாமி எனும் கர்மா.

அத்வைத பஞ்சரத்னம்

(ஜீவனும், ப்ரம்மமும் வெவ்வேருன இரண்டல்ல என்பதைக்கூறும் ரத்தினம் போன்ற ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்டது.)

நாஹம் தே³ஹோ நேந்த்³ரியாண்யந்தரங்கே³ா
நாஹங்கார: ப்ராண வர்கே³ா ந புத்³தி⁴: ।
த³ாராபத்ய க்ஷேத்ர வித்தாதி³ தூ³ர:
ஸாக்ஷீ நித்ய: ப்ரத்யக³ாத்மா சிவோ(அ)ஹம் ॥ 1

நான் தேகம் அல்ல. இந்திரியங்கள் அல்ல. மனம் அல்ல. அஹங்காரம் (நானுணர்வு) அல்ல. (ஐந்து வகையான பிராணக் கூட்டம் அல்ல. புத்தி அல்ல. (நான்) மனேவி, பிள்ளை, இருப்பிடம், பணம் முதலியவைகளிலிருந்து வெகு தூரத்தில் இருப்பவன். (இவைகளுடன் எனக்கு கொஞ்சமும் ஸம்பந்தம் கிடையாது.) நான் ஸ்ாக்ஷி (மாத்ரமாயிருப்பவன்), என்றுமுள்ளவன், உள் விளங்கும் ஆத்மவஸ்து, சிவம்.

(அனேத்தையும் அறியும்போதிலும், அந்த அனேத்தில் எதனுலும் பாதிப்புருத தால் ஆத்மாவானது ஸாக்ஷி எனப்படும். அமைதி, அன்பு, நன்மை, மங்களம், அத்வைதம் ஆகியன சிவம் எனப்படும்.)

ரஜ்ஜ்வக்ஜ்ஞானுத்³-ப⁴ாதி ரஜ்ஜெள யத²ா(அ)ஹீ:
ஸ்வாத்மாஜ்ஞானுத³ாத்மனே ஜீவப³ாவ: ।
ஆப்தோக்த்யா(அ)ஹிப்ர⁴ாந்தி நாசே ஸ ரஜ்ஜு:
ஜீவோ நாஹம் தேசிகோக்த்யா சிவோ(அ)ஹம் ॥ 2

இது கயிறு என்று தெரிந்துகொள்ளாததால் எவ்வாறு கயிற்றில் பாம்பு தோன்றுகிறதோ (ஒருவன் கயிற்றைப் பாம்பாக எண்ணிவிடுகிருனே, அது போலவே) தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாததால், தனக்கு ஜீவத் தன்மை (ஏற்படுத்திக்கொள்கிருன்.) நண்பனின் வார்த்தையால் (அதாவது யாரேனும் அன்பர் அது கயிறு என்று கூறுவதால்) பாம்பு என்ற பிரமை நீங்கிய உடனே, அது கயிருகத் தோன்துகிறது. (அதுபோல்) குருவின் உபதேசத்தால் நான் ஜீவன் அல்ல, நான் சிவம் (என்று தெரிந்துகொண்டேன்).

ஆப³ாதீத³ம் விச்வமாத்மன்யஸத்யம்
ஸத்யஜ்ஞானுனந்த³ரூபே விமோஹாத் ।
நித்³ராமோஹாத் ஸ்வப்னவத் தந்ந ஸத்யம்
சுத்³த⁴: பூர்ணே நித்ய ஏக: சிவோ(அ)ஹம் ॥ 3

தூக்கமென்ற மயக்கத்தால் ஸ்வப்னம் (தோன்றுவது)போல, ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவில், அக்ஞானத்தால், பொய்யான இந்தப் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது; அது உண்மையல்ல. நான் பரிசுத்தமானதும், பூர்ணமானதும், அழிவற்றதும், ஒன்ருனதுமான சிவம்.

நாஹம் ஜாதோ ந ப்ரவ்ருத்[3]தே[4]ா ந நஷ்டோ
தே[3]ஹஸ்யோக்தா: ப்ராக்ருதா: ஸர்வதர்மா: |
கர்த்ருத்வாதி[3]ச்சிந்மயஸ்யாஸ்தி நாஹாங்காரஸ்யைவ
ஹ்யாதமநோ மே சிவோ(அ)ஹம் || 4

நான் பிறப்பு எடுத்த (ஒரு ஜீ)வன் அல்ல, வளர்பவன் அல்ல, அழிபவன் அல்ல. ப்ருக்ருதி(மாயை)யால் ஏற்பட்ட எல்லா தர்மங்களும் தேகத்தினுடையவை (யே ஆத்மாவுடையவை அல்ல என்று) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன, கர்த்ருத்வம் முதலியன அஹங்காரத்தினுடையவைதானேயன்றி, ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவாக இருக்கும் எனக்கு இல்லை. நான் சிவம்.

மத்தோ நாந்யத் கிஞ்சித[3]த்ராஸ்தி விச்வம்
ஸத்யம் ப[3]ாஹ்யம் வஸ்து மாயோபக்லுப்தம் |
ஆத[3]ர்சாந்தர்-ப[4]ாஸமாநஸ்ய துல்யம்
மய்யத்[3]வைதே ப[4]ாதி தஸ்மாத்-சிவோ(அ)ஹம் || 5

இங்கு, என்னைக்காட்டிலும் வேருன உண்மையாகப் பிரபஞ்சம் ஒன்றும் இல்லை. மாயையால் ஏற்பட்டுள்ள வெளிப்பொருள். அத்வைதமான என்னிடம் கண்ணுடிக்குள் தோன்றும் பொருளுக்கு ஸமமாக விளங்குகிறது. ஆகையால் நான் சிவம்.

மநீஷா பஞ்சகம்

பகவத்பாதாள் காசீ க்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்றபோது அவருடைய பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டவே விசுவநாதர் சண்டாள வேஷம்பூண்டு பகவத்பாதாள் முன்பு தோன்றினர். அவரை பகவத்பாதாள் ''விலகிச் செல்'' என்றார். இதுகேட்டு சண்டாளன் கூறினன் :

அன்னமயாத³ன்னமயம் அத²வா சைதன்யமேவ சைதன்யாத் ।
யதிவர தூ³ரீகர்தும் வாஞ்ச²ஸி கிம் ப்³ரூஹி க³ச்ச² க³ச்சே²தி ॥

அதாவது, ''சிறந்த ஸந்யாஸியே, அன்னத்திலிருந்து உண்டான ஒரு சரீரத்திலிருந்து, அன்னத்திலிருந்து உண்டான இன்னொரு சரீரத்திலிருந்து விலகச் சொல்கிறீரா ? அல்லது சைதன்யத்திலிருந்து சைதன்யத்தை விலகச் சொல்கிறீரா ? எதை ''போ போ'' என்று தூரத்தில் விலக்குவதற்கு விரும்பு கிறீர் ; சொல்லும்'' என்றான்.

விசாரித்துப் பார்த்தால் இரண்டும் தப்பு. இரண்டு சரீரங்களுக்கும் அன்னம்தான் காரணம். ஒரே காரணத்திலிருந்து உண்டான இரு வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ளதாக எவ்விதம் இருக்கமுடியும் ? அதனால் இதில் ஒன்றால் மற்றதற்கு எப்படித் தீட்டு வரும் ? சைதன்யத்தையும் விலகச்சொல்ல முடியாது. அது எங்கும் நிறைந்த ஒன்றேயன்றி, இரண்டு சைதன்யம் என்றே கிடையாது. ஸர்வ வியாபகமான வஸ்துவை எப்படி எங்கு விலகச்சொல்ல முடியும் ? உடலாகப் பார்த்தால் இரண்டும் அன்னமயமான மாம்ஸபிண்டமே. உயிராகப் பார்த்தால் இரண்டிலும் உள்ள சைதன்யம் ஒன்றே. இவ்விதம் இருக்க ஒருவர் மற்றவரை விலக்குவது உசிதம் அல்ல என்பது தாத்பரியம்.

சைதன்ய ஸ்வரூபத்தில் வேற்றுமை இல்லை என்பதை விளக்கி மேலும் சொன்னான் :

ப்ரத்யக்³வஸ்துனி நிஸ்தரங்க³ஸஹஜாநந்த³ாவபோத⁴ாம்பு³தெ⁴ள
விப்ரோயம் ச்வபசோயமித்யபி மஹான் கோ(அ)யம்
விபே⁴தப்⁴ரம: ।
கிம் க³ங்க³ாம்பு³நி பி³ம்பி³தே(அ)ம்ப³ரமணௌ சாண்டாளவீதி²பய:-
பூரே வா(அ)ந்தரமஸ்தி காஞ்சநக⁴டீம்ருத்கும்ப⁴யோர்
வாம்ப³ரே ॥

அன்பளிப்பு :
தஞ்சாவூர்
நடராஜபிள்ளை உலகநாதன் M.A.B.T

''அலையில்லாத ஸ்வபாவஸித்தமான, ஆனந்த ஞானக்கடல் ரூபமான, ஆத்மவஸ்துவில், ''இவன் அந்தணன், இவன் நாய் மாமிஸம் தின்னும் சண்டாளன்'' என்று, இது என்ன பெரிய வேற்றுமை பிராந்தி? கங்கா ஜலத்திலும், சேரியிலுள்ள நீர்க்குட்டையிலும் ஒரேபோலப் பிரதிபிம்பித்த சூரியனிடத்திலோ, தங்கக் குடம், மண் குடம் இரண்டிலும் ஒரேபோல் நிறைந்துள்ள ஆகாசத்திலோ வேற்றுமை இருக்கிறதா என்ன?''

எல்லா சரீரங்களிலும் ஒரே ஆத்மா தோன்றும்பொழுது எப்படி ஒரே சரீரத்தை இன்னொன்றிடமிருந்து விலகிப்போகும்படி சொல்லலாம் என்பதே மொத்தத்தில் கேள்வி.

உடனே ஜகதாசாரியரிடம் இப்படி ஒரு சரீரத்தை வெறும் மாமிஸ பிண்டமாகவும், அதனுள் உள்ள ஆத்மாவை ஏக சைதன்யமாகவும் உணர்ந்துள்ள ஞானியான ஒருவன் இருக்கிருனெனில் அப்படிப்பட்ட ஞானியிடம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பொறுத்தாமல். அவன் சண்டாளனேயாயினும் குருவாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், தாமே அப்படிக் கொள்வதாகவும், ஐந்து ச்லோகங்களில் எடுத்தியம்புகிருர். அதுவே ''மநீஷா பஞ்சகம்''—''மநீஷா'' என்ருல் உறுதியான கொள்கை. (ஞானிகளுக்கு வர்ணாச்ரமமில்லை என்று இங்கு ஆசார்யாள் கூறுவதை வியவஹாரதசையிலுள்ள ஸகல ஜனங்களுக்கும் வர்ணாச்ரம தர்மம் வேண்டாமென பொருள்கொள்வது சற்றும் தகாது.)

ஜா³க்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திஷு ஸ்பு²டதரா யா
ஸம்வித்³ஜ்ஜ்ரும்ப⁴தே
யா ப்³ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்ததனுஷு ப்ரோதா ஜக³த்ஸாக்ஷிணீ।
ஸைவாஹம் ந ச த்³ருச்யவஸ்த்விதி த்³ருட⁴ப்ரஜ்ஞாபி
யஸ்யாஸ்தி சேத்
சாண்ட³ாளோஸ்து ஸ து த்³விஜோஸ்து
கு³ருரித்யேஷா மநீஷா மம ॥ 1

''நனவு, கனவு, தூக்கம் இம்மூன்று நிலைகளிலும், எந்த சைதன்யம் மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறதோ, உலகை காண்கிற (அறிகிற) எது ப்ரஹ்மா முதல் எறும்புவரை உள்ள (ஸகலப் பிராணிகளின் சரீரங்களில்) ஊடுருவியிருக்கிறதோ, அதுதான் நான்; அறியப்படும் வஸ்து அல்ல. ஆதார அறிவேதான்; அறியப்படுபவன் அல்ல)'' என்று எவனொருவனுக்கு உறுதியான பிரக்ஞை இருக்குமானுலும், அப்படிப்பட்டவன் சண்டாளனுக இருக்கட்டும் அல்லது பிராமணனுயிருக்கட்டும் அவன் (என்) குரு என்ற இதுவே என்னுடைய உறுதியான கொள்கை.

ப்³ரஹ்மைவாஹமித³ம் ஜக³ச்ச ஸகலம் சின்மாத்ரவிஸ்தாரிதம்
ஸர்வம் சைதத³வித்³யயா த்ரிகு³ணயா ஸேசம் மயா கல்பிதம்।
இத்த²ம் யஸ்ய த்³ருட⁴ா மதி: ஸுக²தரே நித்யே பரே நிர்மலே
சாண்ட²ாளோஸ்து ஸ து த்³விஜோஸ்து கு³ருரித்யேஷா
மநீஷா மம ॥ 2

''நான் ப்ரஹ்மமே; இந்த உலகம் எல்லாம் ஞானமாத்ரமான ப்ரஹ்மத்தினுல் விரிவை அடைந்திருக்கிறது. (ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும்) முக்குண வடிவமான, அவித்யை (என்னும் சாதனம்) கொண்டு ஈசுவரனுடன்கூடிய ஈதனைத்துமே என்னுல் ஆரோபம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (ஆத்மா என்ற ஆதாரத்தின்மேல் கல்பிக்கப்பட்டுள்ளது) என்று இவ்வாறு எவனுக்குப் பேரானந்த ஸ்வரூபமாயும் அழிவற்றதாயும், தோஷமற்றதாயும் உள்ள பர(ப்ரஹ்ம)த்தில் திடமான புத்தி இருக்கிறதோ, அவன் சண்டாளனுக இருக்கட்டும் அல்லது பிராமணனுக இருக்கட்டும் (அவனே) குரு என்ற இது என்னுடைய தேர்ந்த அபிப்ராயம்.

சச்வந்நச்வரமேவ விச்வமகி²லம் நிச்சித்ய வாசா கு³ரோ:
நித்யம் ப்³ரஹ்ம நிரந்தரம் விம்ருசதாம் நிர்வ்யாஜ
சாந்தாத்மநாம் ।
பூ⁴தம் ப⁴ாவி ச து³ஷ்க்ருதம் ப்ரத³ஹ்நதாம் ஸம்வின்மயே பாவகே
ப்ராரப்³த⁴ாய ஸமர்பிதம் ஸ்வவபுரித்யேஷா மநீஷா மம ॥ 3

உலக வஸ்துக்கள் யாவும் எப்போதும் அழியக்கூடியதுதான் என்பதை குருவின் உபதேசத்தால் தீர்மானித்து, அழிவற்றதான ப்ரஹ்மத்தை இடைவிடாமல் தியானிப்பவர்களும், கபடமில்லாத சாந்த உள்ளம் படைத்தவர்களும், ஸஞ்சிதமாயும், ஆகாமியாயுமுள்ள பாபத்தை, ஞானமயமான் அக்னியில் பொசுக்குகின்றவர்களுமான ஞானிகளுடைய சரீரம் பிராரப்தானுபவத்திற்காக கொடுக்கப்பட்டதாக ஆகிறது என்ற இது என்னுடைய தீர்ந்த அபிப்ராயம்.

(முற்பிறவிக் கர்மங்கள் ஸஞ்சிதம் எனப்படும். அதில் இந்த ஜன்மத்தில் அநுபவித்தேயாகவேண்டுமென்பது பிராப்தம். மீதமுள்ள ஸஞ்சித முன்வினையும், இப்பிறவியில் செய்யும் வினையும், இனி வரவிருக்கும் பிறவிகளில் பலன் தருவதற்காக ''ஆகாமி'' என்ற பெயரில் சேரும். ஞானம் எய்தி ஒருவன் தனது ஜீவபாவத்தையே போக்கிக்கொண்டவுடன் ஸஞ்சித, ஆகாமி கர்மங்கள் நசிக்க, ப்ராப்தம் தீரும்வரையில் அவன் உலகில் ஜீவமுக்தனுக வாழ்கிருன்.)

யா திர்யங்நரதே³வதாபி⁴ரஹமித்யந்த: ஸ்பு²டா க்³ருஹ்யதே
யத்ப⁴ாஸா ஹ்ருத³யாக்ஷதே³ஹவிஷயா ப⁴ாந்தி
ஸ்வதோ(அ)சேதநா: ।
தாம் ப⁴ாஸ்யை: பிஹிதார்கமண்ட³லநிப⁴ாம் ஸ்பூ²ர்திம்
ஸத³ா ப⁴ாவயன்
யோகீ³ நிர்வ்ருதமாநஸ: ஸ கு³ருரித்யேஷா மநீஷா மம ॥ 4

எந்த சைதன்யம் மிருகம், மனிதன், தேவர் முதலிய எல்லா ஜீவன்களாலும் ''நான்'' என்று உள்ளே விளக்கமாக உணரப்படுகிறதோ, எதன் பிரகாசத்தால் ஸ்வயம் ஜடமான மனம், இந்திரியம், தேஹம், விஷயம் ஆகியவைகள் விளக்கமுறுகின்றனவோ, பிரகாசிக்கப்படும் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சூரிய மண்டலத்திற்கொப்பான அந்த உள்ளொளியை, எப்பொழுதும் தியானம் செய்துகொண்டு யோகியானவன் நிறைந்த மனிதனுக ஆகிருன். அப்படிப்பட்ட.வன் குரு என்ற இது என்னுடைய உறுதியான அபிப்பிராயம்.

யத்ஸௌக்²யாம்பு³தி⁴லேசலேசத இமே சக்ராத³யோ நிர்வ்ருதா:
யச்சித்தே நிதராம் ப்ரசாந்தகலனே லப்³த்⁴வா முநிர் நிர்வருத: I
யஸ்மிந்நித்யஸு²க²ம்பு³தெ⁴ள க³ளிததீ⁴ர் ப்³ரஹ்மைவ ந ப்³ரஹ்மவித்
ய: கச்சித் ஸ ஸு²ரேந்த்³ரவந்தி³தபதே³ா நூநம் மநீஷா மம II 5

எந்த ஆத்மாநந்தம் என்ற கடலிலுள்ள சிறிய திவலையினுடைய திவலையினால்(தான்) எப்பேர்ப்பட்ட இந்திராதியரும் இன்புற்றவர்களாக இருக்கின்றனரோ, எதை எண்ண ஓட்டம் நன்கு அடங்கிய சித்தத்தில் அடைந்து முனிவர்கள் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்களோ, எந்த அழிவற்ற ஆனந்தக் கடலுள் நழுவிய மனத்தினன் 'ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்' மட்டுமாயின்றி, ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளானோ, அவன் யாராயிருந்தாலும் தேவேந்திரனாலும் பூஜிக்கப்பட்ட பாதங்களை உடையவன். (இது) என்னுடைய நிச்சயமான அபிப்ராயம்.

மாயாபஞ்சகம்

(மாயை குறித்து ஐந்து ச்லோகங்கள்)

நிருபம நித்ய நிரம்சகே(அ)ப்யக2ண்டே3
மயி சிதி ஸர்வ விகல்பநாதி3சூந்யே ।
க4டயதி ஜகதீ3ச ஜீவ பே4த3ம்
த்வக4டித-கடநா-படீயஸீ மாயா ॥ 1

சேரமுடியாததைச் சேர்த்துவைப்பதில் மிகத் திறமையுள்ள மாயையானது ஒப்பற்றதும், அழிவற்றதும், கூறுபோட முடியாததும், பிரிவு அற்றதும், வேற்றுமை முதலிய எதுவும் இல்லாததும், ஞான ஸ்வரூபமான என்னிடமும் உலகம்-ஜீவன்-ஈசுவரன் என்ற வேற்றுமையைச் சேர்த்துவைக்கிறது.

ச்ருதிசத நிக3மாந்த சோத4காந-
ப்யஹஹ த4நாதி3 நிதர்சநேந ஸத்3ய: ।
கலுஷயதி சதுஷ்பத3ா த்3யபி4ந்நான்
அக4டித-க4டநா-படீயஸீ மாயா ॥ 2

சேரமுடியாததைச் சேர்த்துவைப்பதில் மிகத் திறமையுள்ள மாயையானது நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதிகளையும், உபநிஷத்துக்களையும் பரிசோதித்துப் பார்ப்பவர்களையும், பணம் முதலானவைகளைக் காட்டுவதனால் உடனேயே நாலுகால் பிராணிகளைக் காட்டிலும் விசேஷம் இல்லாதவர்களாக மாசுபடுத்துகிறது. ஆச்சர்யம்!

ஸுக2 சித3க2ண்ட3 விபே3த4மத்3விதீயம்
வியத3நிலாதி3 விநிர்மிதே நியோஜ்ய ।
ப்4ரமயதி ப4வஸாக3ரே நிதாந்தம்
த்வக4டித க4டநா-படீயஸீ மாயா ॥ 3

அகண்ட ஆனந்த சைதன்யம் போன்ற ஸ்வரூபமானதும், இரண்டாவது வஸ்து இல்லாததுமானதை (ஆத்மாவை) ஆகாசம், வாயு முதலியவைகளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட (பாஞ்சபௌதிகமான சரீரத்)தில் செலுத்தி இயக்கி, சேராததைச் சேர்த்துவைப்பதில் திறமையுள்ள மாயை, ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மிகவும் சுழற்றுகிறது.

அபக3த கு3ண வர்ண ஜாதி பே4தே3
ஸுக2சிதி விப்ர விட3ாத்3யஹங்க்ருதிம் ச |
ஸ்பு2டயதி ஸுத த3ார கே3ஹ மோஹம்
த்வக4டித க4டநா படீயஸீ மாயா || 4

குணம், வர்ணம், ஜாதி இவைகளின் வேற்றுமைகள் அற்றதும், ஆனந்த சைதன்ய ரூபமுமானதில் (ஆத்மாவில்) பிராமணன், வைச்யன் முதலான அஹங்காரத்தையும், பிள்ளை, மனைவி, வீடு இவைகளில் எனது என்ற மயக்கத்தையும், சேராததைச் சேர்ப்பதில் திறமையுள்ள மாயை அழுத்தமாகத் தோற்றுவிக்கிறது.

விதி4 ஹரி ஹர பே4த3மப்யக2ண்டே3
ப3த விரசய்ய பு3த4ாநபி ப்ரகாமம் |
ப்4ரமயதி ஹரி ஹர விபே4த ப4ாவான்
அக4டிதக4டநா படீயஸீ மாயா || 5

சேரமுடியாததைச் சேர்த்துவைப்பதில் திறமையுள்ள மாயையானது, பிரிக்கமுடியாத (ப்ரஹ்மத்)திலும் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற வேற்றுமையை ஏற்படுத்திப் படித்தவர்களையும், விஷ்ணுவிடமும், சிவனிடமும் வேற்றுமை உணர்ச்சி உள்ளவர்களாக மிகவும் மயக்குவிக்கிறது.

யதிபஞ்சகம்

(ஸந்நியாஸிகளின் மஹாபாக்யத்தை வியந்து
ஐந்து சுலோகங்களால் விளக்குகிறது இந்தப் பிரகரணம்.)

வேதா3ந்தவாக்யேஷு ஸதா3 ரமந்தோ
பிக்ஷாந்நமாத்ரேண ச துஷ்டிமந்த: |
விசோகமந்த:கரணே ஸ்மரந்த:
கௌபீநவந்த: க2லு பா4க்3யவந்த: || 1

உபநிக்ஷத்துக்களிலுள்ள வாக்யங்களில் எப்பொழுதும் ஆனந்தம் அடைபவர்களும், பிக்ஷையில் கிடைக்கும் ஆஹாரத்தினாலேயே ஸந்தோஷப்படுபவர்களும், சோகமற்ற(தாக உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட ஆத்ம) வஸ்துவையே உள்ளத்தில் நினைப்பவர்களுமான கௌபீனவான்கள் (துறவிகள்) அன்றோ பாக்யசாலிகள் ?

மூலம் தரோ: கேவலமாச்ரயந்த:
பாணித்3வயம் போ4க்துமமத்ரயந்த: |
கந்தா2மிவ ஸ்ரீமபி குத்ஸயந்த:
கௌபீநவந்த: க2லு பா4க்3யவந்த: || 2

மரத்தினடியை மட்டும் இருப்பிடமாகக் கொண்டவர்களும், இரு கைகளையும் சாப்பிடுவதற்குப் பாத்திரமாகக் கொண்டவர்களும், கந்தையைப் போல செல்வத்தையும் வெறுக்கிறவர்களுமான கௌபீனதாரிகளன்றோ பாக்யசாலிகள் ?

தே3ஹாதிபா4வம் பரிமார்ஜயந்த:
ஆத்மாநமாத்மந்யவலோகயந்த: |
நாந்தர் ந மத்4யம் ந ப3ஹி: ஸ்மரந்த:
கௌபீநவந்த: க2லு பா4க்ய3வந்த: || 3

சரீரம் முதலியவைகளில் உணர்ச்சியை முழுதும் துடைத்து(போக்கி)க் கொண்டவர்களும், மனத்தில் ஆத்ம வஸ்துவைப் பார்க்கின்றவர்களும், உள்ளேயும், நடுவேயும், வெளியிலும் (வேறெதுவும்) நினைக்காதவர்களுமான கௌபீனதாரியரன்றோ பாக்யசாலிகள் ?

ஸ்வாநந்த^{3}-ப^{4}ாவே பரிதுஷ்டிமந்த:
ஸம்சாந்த ஸர்வேந்த்^{3}ரிய த்^{3}ருஷ்டிமந்த: ।
அஹர்நிசம் ப்^{3}ரஹ்மணி யே ரமந்த:
கௌபீநவந்த: க^{2}லு ப^{4}ாக்^{3}யவந்த: ॥ 4

எவர்கள் ஆத்மாவான தனதேயான ஆனந்த ஸ்வரூபத்தில் நன்னிறைவைப் பெற்றவராகவும், எல்லா இந்திரியங்களின் நுகர்ச்சியும் அடங்கியவர்களாகவும், இரவும் பகலும் ப்ரஹ்மத்திலேயே களிப்புறுகின்றவர்களுமாக (இருக்கின்றனரோ, அந்த) கௌபீனதாரியரேயன்றோ பாக்யசாலிகள் ?

பஞ்சாக்ஷரம் ப^{4}ாவநமுச்சரந்த:
பதிம் பசூநாம் ஹ்ருதி^{3} பாவயந்த: ।
பி^{4}க்ஷாசநா தி^{3}க்ஷு பரிப்^{4}ரமந்த:
கௌபீநவந்த: க^{2}லு ப^{4}ாக்^{3}யவந்த: ॥ 5

பரிசுத்தியைக் கொடுக்கும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டும், மனத்தில் பசுபதியான பரமேசுவரனை தியானம் செய்துக்கொண்டும், பிக்ஷை எடுத்துக் கிடைக்கும் அன்னத்தை உண்பவர்களாய், திசைகள் எங்கும் சுற்றிக் கொண்டும் இருக்கிற கோவணாண்டிகளல்லவா பாக்யசாலிகள் ?

குருபாதுகா பஞ்சகம்

(ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஆதிசங்கராசார்யர் அவர்கள் நர்மதா நதிக்கரையில் தம்முடைய குருவான ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதரைத் தரிசித்த பொழுது அந்த ஆச்ரமத்தின் வாயிலில் குருவின் திவ்ய பாதுகைகளைக் கண்டவுடன் இந்த ச்லோகங்கள் ஸ்ரீ பகவத்பாதரின் வாக்கிலிருந்து உதித்தன.)

ஜக³ஜ்ஜநிஸ்தே²ம-லயாலயாப்⁴யாம்
அக³ண்ய-புண்யோத³ய-ப⁴ாவிதாப்⁴யாம் ।
த்ரயீசிரோஜாத-நிவே³திதாப்⁴யாம்
நமோ நம: ஸ்ரீகு³ருபாது³காப்⁴யாம் ॥ 1

ஸகல உலகங்களின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் இவற்றுக்குக் காரணங்களாயும், எல்லையில்லாமல் இருக்கிற புண்ணிய பரிபாகத்தின் மகிமையினுல் அடையக்கூடியனவாயும், வேதங்களின் சிரோபூதமான உபநிஷத்துக்களால் மட்டும் அறியக்கூடியனவுமான சத்சார்யருடைய பாதுகைகளுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

விபத்தமஸ்தோம-விகர்த்தநாப்⁴யாம்
விசிஷ்ட—ஸம்பத்தி-விவர்த⁴நாப்⁴யாம் ।
நமஜ்ஜநாசேஷ-விசேஷத³ாப்⁴யாம்
நமோ நம: ஸ்ரீகு³ருபாது³காப்⁴யாம் ॥ 2

ஆபத்துக்களாகிற இருள்கூட்டங்களைப் போக்குவதில் சூரியனுகவும், உயர்ந்த ஐச்வர்யங்களை மேன்மேலும் விருத்திபண்ணிக் கொடுக்கக்கூடியனவாயும் வணங்குகிற ஜனங்களுக்கு, எல்லை இல்லாத ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடியவையுமான ஸ்ரீ ஆச்சார்யாருடைய பாதுகைகளுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

ஸமஸ்த³-துஸ்தர்க்க-கலங்க-பங்கா-
பநோத³ந—ப்ரௌட⁴—ஜலாசயாப்⁴யாம் ।
நிராச்ரயாப்⁴யாம் நி²கி²லாச்ரயாப்⁴யாம்
நமோ நம: ஸ்ரீகு³ருபாது³காப்⁴யாம் ॥ 3

பலவாருன போலித் தர்க்கத்தினுல் கற்பிக்கப்பட்ட தோஷங்களாகிற சேற்றைப் போக்கடிப்பதில் பெரிய ஜலப்பெருக்காயும், மற்ருென்றைத் தாம் ஆச்ரயிக்காமலும், மற்றவர்களாலே ஆச்ரயிக்கப்பெறுவனவாகவும் இருக்கிற ஸ்ரீ ஆச்சார்யாருடைய பாதுகைகளுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

தாபத்ரய3ாதித்ய-கரார்தி3தாநாம்
    ச2ாயாமயீப்4யாம் அதிசீதலாப்4யாம் |
ஆபந்ந-ஸம்ரக்ஷண3-தீக்ஷிதாப்4யாம்
    நமோ நம: ஸ்ரீகு3ருபாது3காப்4யாம் || 4

ஆத்யாத்மிகம்: ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் என்று சொல்லக்கூடிய தாபத்ரயங்களாகிற கொடிய சூரிய கிரணங்களால் தகிக்கப்படுகிற ஸர்வ ஜீவராசிகளுக்கும், மிகவும் குளிர்ந்த நிழலைக் கொடுப்பவையாயும், சரணமடைந்தவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதையே முக்கிய நோக்கத்துடன் கூடியவையுமான ஸ்ரீ ஆச்சார்யாருடைய பாதுகைகளுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

யதோ கி3ரோ(அ)ப்ராப்ய தி4யா ஸமஸ்தா
    ஹ்ரியா நிவ்ருத்தா: ஸமமேவ நித்யா: |
தாப்4யாமஜே3சாச்யுத-ப4ாவிதாப்4யாம்
    நமோ நம: ஸ்ரீகு3ருபாது3காப்4யாம் || 5

ஸகல வேதராசிகளும், தம்முடைய புத்தி, யுக்திகளோடுகூடி, எவற்றின் மகிமையை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தும் இயலாமல், லஜ்ஜையோடு திரும்புகின்றனவோ, பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களால் எப்பொழுதும் கொண்டாடப் பெற்றவையுமான ஸ்ரீ ஆச்சார்ய பாதுகைகளுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

யே பாது3கா-பஞ்சகமாத3ரேண
    பட2ந்தி நித்யம் ப்ரயதா: ப்ரப4ாதே |
தேஷாம் க்3ருஹே நித்யநிவாஸசீலா
    ஸ்ரீதே3சிகேந்த்3ரஸ்ய கடாக்ஷலக்ஷ்மீ: ||

எந்தப் பக்தர்கள் இந்தப் பாதுகா பஞ்சகத்தைத் ஆதராதிசயத்துடனும் பரிசுத்தர்களாயும் பிரதிதினம் காலையில் பாராயணம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுடைய வீட்டில் ஸ்ரீ பரமாசார்யர்களுடைய கருணாவிலாசம் என்ற லக்ஷ்மீ நித்ய வாஸம் செய்கிறாள்.

நிர்வாணஷட்கம்

(விளக்கு அணைக்கப்படுவதுபோல ஜீவபாவம் அறவே அழிக்கப்பட்ட விடுதலை நிலையே 'நிர்வாணம்' எனப்படும். அதைக் குறித்து ஆறு ச்லோகங்கள் கொண்டது இப் ப்ரகிரணம்.)

மனோபு³த்³த்⁴யஹங்கார சித்தானி நாஹம்
ந கர்ணம் ந ஜிஹ்வா ந ச க்⁴ராண நேத்ரே ।
ந ச வ்யோம பூ⁴மிர் ந தேஜோ ந வாயு:
சிதா³நந்த³ரூப: சிவோ(அ)ஹம் சிவோ(அ)ஹம் ॥ 1

நான் மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம் என்பவைகள் அல்ல; காதும் அல்ல, நாக்கும் அல்ல, மூக்கும் அல்ல, கண்ணும் அல்ல. (நான்) ஆகாசமும் அல்ல, பூமியும் அல்ல, தேஜஸ்ஸும் அல்ல, வாயுவும் அல்ல. ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் ஸ்வரூபமாயுடைய சிவமே (மங்களரூபியான பரமாத்மாவே) நான்.

ந ச ப்ராண ஸம்ஜ்ஞோ நவை பஞ்ச வாயுர்-
நவா ஸப்த த⁴ாதுர் நவா பஞ்ச கோச: ।
ந வாக் பாணி பாதௌ³ ந சோபஸ்த பாயூ
சித³ாநந்த⁴ரூப: சிவோ(அ)ஹம் சிவோ(அ)ஹம் ॥ 2

நான் பிராணன் என்ற பெயருள்ளதும் அல்ல, ஐந்துவித வாயுவும் அல்ல, ஏழுவித தாதுக்களும் அல்ல, ஐந்து கோசங்களும் அல்ல, வாக்கு அல்ல, கையும் கா்லும் அல்ல, கருக்குழி, எருக்குழிகளும் அல்ல. ஞானனந்தஸ்வரூபனை சிவமே நான், சிவமே நான்.

ந மே த்³வேஷ ராகௌ³ ந மே லோப⁴மோஹௌ
மதோ³ நைவ மே நைவ மாத்ஸர்ய ப⁴ாவ: ।
ந த⁴ர்மோ ந சார்தோ² ந காமோ ந மோக்ஷ:
சித³ாநந்த³ரூப. சிவோ(அ)ஹம் சிவோ(அ)ஹம் ॥ 3

எனக்கு வெறுப்பும்-விருப்பமும் கிடையாது. எனக்கு பேராசையும்—மதி மயக்கமும் கிடையாது. எனக்கு இறுமாப்பு கிடையவே கிடையாது. பொருமை யும் கிடையவே கிடையாது. தர்மமும், அர்த்தமும், காமமும் மோக்ஷமும் எதுவும் (எனக்குக்) கிடையாது. ஞானனந்தரூபியான சிவமே நான், சிவமே நான்.

ந புண்யம் ந பாபம் ந ஸௌக்²யம் ந து:³க²ம்
ந மந்த்ரோ ந தீர்த²ம் ந வேத³ா ந யஜ்ஞா: |
அஹம் போ⁴ஜனம் நைவ போ⁴ஜ்யம் ந போ⁴க்தா
சித³ாநந்த³ரூப: சிவோ(அ)ஹம் சிவோ(அ)ஹம் || 4

(எனக்கு)ப் புண்ணியம் கிடையாது, பாபம் கிடையாது, சுகம் கிடையாது, துக்கம் கிடையாது, மந்திரம் (ஜபம் முதலானது) கிடையாது. வேதங்கள் (வேதார்த்யயனம்) கிடையாது. யக்ஞங்கள் (வைதிக யாகாதி கர்மானுஷ்டானம்) கிடையாது. நான் போகப்பொருள் இல்லவே இல்லை. போகமாக அனுபவிக்கப் படுபவனும் இல்லை, போகம் அனுபவிக்கிறவனும் இல்லை. ஞானனந்த ஸ்வரூபரான சிவமே நான், சிவமே நான்,

ந ம்ருத்யுர் ந சங்கா ந மே ஜாதி பே⁴த:
பிதா நைவ மே நைவ மாதா ச ஜன்ம |
ந ப³ந்து⁴ர் ந மித்ரம் கு³ருர் நைவ சிஷ்ய:
சித³ாநந்த³ரூப: சிவோ(அ)ஹம் சிவோ(அ)ஹம் || 5

எனக்கு மரணம் கிடையாது, ஸந்தேஹம் கிடையாது, ஜாதி வேற்றுமை கிடையாது. தந்தையும்-தாயும் கிடையவே கிடையாது. பிறவியும் கிடையாது, உறவினரும் கிடையாது, ஸ்நேகிதன் கிடையாது. குரு கிடையாது, சிஷ்யனும் கிடையவே கிடையாது. ஞானனந்த ஸ்வரூபியான சிவமே நான், சிவமே நான்.

அஹம் நிர்விகல்போ நிராகார ரூபோ
விபு⁴த்வாச்ச ஸர்வத்ர ஸர்வேந்த்³ரியாணும் |
ந சாஸங்க³தம் நைவ முக்திர் ந ப³ந்த⁴:
சித³ாநந்த³ரூப: சிவோ(அ)ஹம் சிவோ(அ)ஹம் || 6

நான் நிர்விகல்பன் (வேருக எதுவுமில்லாதவன்) எல்லா பதார்த்தங்களிலும் வியாபித்திருப்பதிஞலேயே (நான் தனியொரு) உருவமற்றவன். எல்லா இந்திரியங் களுடன் (வாஸ்தவத்தில் ஸம்பந்தப்படாமல் இருந்தபோதிலும்) சேராமலிருக்கும் வஸ்துவும் இல்லை, (எனக்கு) மோக்ஷமென்பது கிடையாது. பந்தமென்பதும் கிடையாது. ஞானனந்தஸ்வரூபியான சிவமே நான், சிவமே நான்.

தன்யாஷ்டகம்

(தன்யன்—அதாவது நிரந்தரச் செல்வத்தைப் பெற்ற பாக்யசாலி —யார் என்பது பற்றிய எட்டுச் சுலோகங்கள் கொண்டது.)

தத் ஜ்ஞானம் ப்ரசமகரம் யதி³ந்த்³ரியாணும்
 தத் ஜ்ஞேயம் யது³பநிஷத்ஸு நிச்சிதார்த²ம் ।
தே த⁴ந்யா பு⁴வி பரமார்த²நிச்சிதேஹா:
 சேஷாஸ்து ப்⁴ரம நிலயே பரிப்⁴ரமந்தி ॥ 1

எது புலன்களின் ஆழ்ந்த அடக்கத்தைக் கொடுக்கிறதோ அதுவே ஞானம். எது வேதாந்தங்களில் (இறுதி ஸத்யமாகித்) தீர்மானிக்கப்பட்ட பொருளோ அதுவே அறியத் தகுந்தது. பூமியில் (எவர்கள்) உயர்ந்த ஸத்யப் பொருளில் உறுதியான முயற்சி உள்ளவர்களோ, அவர்களே தன்யர்கள். மற்றவர்களோ வெனில் ப்ராந்தியைத்தரும் இடத்தில் சுற்றிற்சுற்றித் திரிபவரே.

ஆதௌ³ விஜித்ய விஷயான் மத³மோஹராக³:
 த்³வேஷாதி³சத்ரு-க³ணமாஹ்ருத-யோக³-ராஜ்யா: ।
ஜ்ஞாத்வா மதம் ஸமனுபூ⁴ய பராத்மவித்³யா-
 காந்தா ஸுக²ம் வனக்³ருஹே விசரந்தி த⁴ன்யா: ॥ 2

முதலில் சப்தம் (ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம்) முதலான விஷயங்களேயும் கர்வம், அவிவேகம், ஆசை, வெறுப்பு முதலான எதிரிக்கூட்டத்தையும் ஜயித்து, (மனோநிக்ரஹம் என்ற) யோக ராஜ்யத்தை ஸ்வாதீனம் செய்துகொண்டு, (உபநிஷத்) ஸித்தாந்தத்தை அறிந்து, பரமாத்ம ஞானம் என்ற பத்னியிடமிருந்து கிடைக்கும் சுகத்தை நன்கு அநுபவிக்கும் தன்யர்கள், காடு எனும் க்ருஹத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றனர். (ஸந்நியாஸாச்ரமத்தையே ஒரு க்ருஹஸ்தாச்ரமமாக வர்ணிக்கிறார்.)

த்யக்த்வா க்³ருஹே ரதிமதோ⁴க³தி ஹேதுபூ⁴தாம்
 ஆத்மேச்ச²யோபநிஷத³ர்த²ரஸம் பிப³ந்த: ।
வீத ஸ்ப்ருஹா விஷய போ⁴க³பதே³ விரக்தா:
 த⁴ந்யாச்சரந்தி விஜநேஷு விமுக்தஸங்கா³: ॥ 3

தாழ்ந்தநிலையை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள வீட்டில் ஆசையை விட்டுவிட்டு, ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதில் ஆசையால், உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்ட பொருளின் ரஸத்தைப் பானம் செய்துகொண்டு, விஷயங்களே

அநுபவிக்கும் நிலையில் பற்று நீங்கியவர்களாய், வைராக்யமுள்ளவர்களாக தன்யர்கள் ஜனஸஞ்சாரம் இல்லாத இடத்தில் பற்றற்றவர்களாய் ஸஞ்சாரம் செய்கின்றனர்.

த்யக்த்வா மமாஹமிதி ப³ந்த⁴கரே பதே³ த்³வே
மாநாவமான ஸத்³ருசா: ஸமத³ர்சிநச்ச ।
கர்தாரமந்யமவக³ம்ய தத³ர்பிதானி
குர்வந்தி கர்ம பரிபாக ப²லானி த⁴ன்யா: ॥ 4

பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிற ‘என்னுடைய’ ‘நான்’ என்ற இரண்டு நிலைகளையும் விட்டு மதிப்பு, அவமதிப்பு இரண்டிலும் ஸமமாக இருப்பவர்களும், யாவற்றையும் சமமான ப்ரஹ்மமாகப் பார்ப்பவர்களுமான தன்யர்கள், சிருஷ்டி செய்கின்றவரும் (பிரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும்) வேறாக இருக்கிறவருமானவரை (ஈசனை) அறிந்து கர்மா பழுத்து ஏற்படும் பயன்களை அவரிடமே ஸமர்ப்பணம் செய்கிறார்கள்.

த்யக்த்வைஷணா-த்ரய-மவேக்ஷித-மோக்ஷ மார்க³ா:
பை⁴க்ஷாம்ருதேன பரிகல்பித-தே³ஹ-யாத்ரா: ।
ஜ்யோதி: பராத்-பரதரம் பரமாத்ம ஸம்ஜ்ஞம்
த⁴ன்யா த்³விஜா ரஹஸி ஹ்ருத்யவலோகயந்தி ॥ 5

மூன்று பற்றுக்களையும், [தாரைஷணா (மனைவியிடம் பற்று) புத்ரைஷணா (மக்களிடம் பற்று) வித்தைஷணா (பணத்தில் பற்று)]விட்டு, மோக்ஷம் அடையும் வழியைக்கண்டவர்களான, பிக்ஷை எடுப்பதில் கிடைக்கும் அமிருதத் திற்கொப்பான அன்னத்தால், தேஹ ஜீவனத்தை நடத்துகின்றவர்களாய், தன்யர்களான இருபிறப்பாளர்கள், ரஹஸ்யத்தில், ஹிருதயத்தில், சிறந்த வற்றைக்காட்டிலும் மிகச்சிறந்ததான, பரமாத்மா என்று பெயருள்ள பிரகாசத் தைப் பார்க்கிறார்கள்.

நாஸத் ந ஸத் ந ஸதஸத் ந மஹத் ந சாணு
ந ஸ்த்ரீ புமான் ந ச நபும்ஸகமேகபீ³ஜம் ।
யைர் ப்³ரஹ்ம தத்ஸம-முபாஸித-மேகசித்தைர்
த⁴ன்யா விரேஜுரிதரே ப⁴வபாச ப³த்³த⁴ா: ॥ 6

ப்ரஹ்மம் அஸத்து (இல்லாதது) இல்லை. ஸத்து (இருப்பது) இல்லை ஸத்தாகவும், அஸத்தாகவும் கலந்து இல்லை. பெரியதுமில்லை; சிறியதுமில்லை. பெண் அல்ல; ஆணும் அல்ல; அலியும் அல்ல. ஒரே காரணப்பொருளும் அனைத்துக்கும் பொதுவானதுமான அந்த (ப்ரஹ்மம்) ஒன்றிலேயே மனம் நிலைத் துள்ள எவர்களால் த்யானம் செய்யப்படுகிறதோ (அவர்கள்) பாக்யசாலிகளாக விளங்குகிறார்கள். மற்றவர்கள் பிறப்பு (இறப்பு) என்ற பாசத்தால் கட்டப் பட்டவர்கள்.

அஜ்ஞான-பங்க-பரிமக்3நமபேத-ஸாரம்
துஃக2ாலயம் மரண–ஜன்ம–ஜராவஸக்தம் ।
ஸம்ஸார-ப3ந்த4ன-மநித்யமவேக்ஷ்ய த4ன்யாஃ
ஜ்ஞாநஸிநா தத3வசீர்ய விநிச்சயந்தி ॥ 7

அஞ்ஞானம் என்ற சேற்றில் அமிழ்ந்தியதும், ஸாரமற்றதும், துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமும், இறப்பு—பிறப்பு—மூப்பு இவைகளுடன்கூடியதும், அழியக்கூடியதுமான ஸம்ஸாரமென்ற பந்தத்தை ஆராய்ந்து தன்யர்கள் ஞானம் என்ற கத்தியால் அதை சிதற அடித்து (அறுத்து) (ப்ரஹ்மத்தில்) உறுதி பெறுகிறார்கள்.

சாந்தைரநந்ய மதிபி4ர் மது4ர ஸ்வப4ாவைஃ
ஏகத்வ நிச்சித மநோபி4ரபேத மோஹைஃ ॥
ஸாகம் வநேஷு விதி3தாத்ம பக3ஸ்வரூபைஃ
தத்3வஸ்து ஸம்யக3நிசம் விம்ருசந்தி த4ன்யாஃ ॥ 8

சாந்தர்களும்ஃ (மனத்தை அடக்கினவர்களும்) வேறு ஒன்றிலும் மனதைச் செலுத்தாதவர்களும், இனிமையான ஸ்வபாவம் உள்ளவர்களும், ஒரே தத்வத்தில் உறுதிகொண்ட மனம் உள்ளவர்களும், மோஹம்விலகியவர்களும், ஆத்ம நிலையின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களோடு(மஹான்களோடு)கூடக் காடுகளில் தன்யர்கள் (ப்ரஹ்மமான) அந்த வஸ்துவை எப்பொழுதும் விசாரம் செய்கின்றனர்.

தச-ச்லோகீ ஸ்துதி

(பத்து ச்லோகம் கொண்ட ஆன்ம மஹிமைத் துதி,)

ந பூ⁴மிர் ந தோயம் ந தேஜோ ந வாயு:
ந க²ம் நேந்த்³ரியம் வா ந தேஷாம் ஸமூஹ: ।
அனைகாந்திகத்வாத் ஸுஷுப்த்யேகஸித்³த⁴:
ததே³கோ(அ)வசிஷ்ட:சிவ:கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 1

நான் என்ற ஆத்மா நிலமல்ல, நீரல்ல, தீயல்ல, வாயு அல்ல, வெளியல்ல, புலனல்ல, அவைகளின் கூட்டமுமல்ல. முடிவற்று நிலைபெற்றதானதால், தூக்க நிலையில் மாத்திரம் தெளியப்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கும் அந்த கேவல சிவமே நான்.

ந வர்ணு ந வர்ணுச்ரமாசாரத⁴ர்மா:
ந மே த⁴ாரணுத்⁴யானயோகா³த³யோபி ।
அனுத்மாச்ரயாஹம் மமாத்யாஸஹானுத்
ததே³கோ(அ)வசிஷ்ட:சிவ:கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 2

அந்தணன் முதலான ஜாதியல்ல, ப்ரம்மசர்யம் முதலான ஆச்ரமமல்ல, ஆசார தர்மமல்ல, தாரணம், தியானம், யோகம் முதலியவையுமல்ல. ஆத்மா அல்லாத பொய்ப்பொருளைச் சார்ந்து உதிக்கின்ற "நான்" "எனது" என்ற பொய்க் குழப்பத்தை அழிப்பதால், அனைத்தையும் விலக்கி எஞ்சி நிற்கும் அந்தக் கேவல சிவமே நான்.

ந மாதா பிதாவா ந தே³வா ந லோகா
ந வேதா³ ந யக்ஞா ந தீர்த்த²ம் ப்³ருவந்தி ।
ஸுஷுப்தௌ நிரஸ்தாதி³சூன்யாத்மகத்வாத்
ததே³கோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 3

தாயுமல்ல, தந்தையுமல்ல, தேவர்களுமல்ல, உலகங்களுமல்ல, மறைகளுமல்ல, யாகங்களுமல்ல, தூய்மையான இடமுமல்ல. தூக்க நிலையில் எல்லாம் அற்று இல்லாமல் போய்விடுகிறபடியால், அனைத்தையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கும் அந்தக் கேவல சிவமே நான்.

ந ஸாங்க்²யம் ந சைவம் ந தத்பாஞ்சராத்ரம்
ந ஜைனம் ந மீமாம்ஸகாதே³ர் மதம் வா ।
விசிஷ்டானுபூ⁴த்யா விசுத்³த⁴ாத்மகத்வாத்
த தே³கோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 4

ஸாங்க்ய மதமுமல்ல, சைவ மதமல்ல, பாஞ்சராத்ர மதமல்ல, ஜைன மதமல்ல, மீமாம்ஸா முதலான மதமுமல்ல, சிறந்த் மெய்யநுபூதியில் தூய்மையாக விளங்குவதால் எல்லாவற்றையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கும் அந்தக் கேவல சிவமே நான்.

ந சோர்த்⁴வம் ந சாதே⁴ா ந சாந்தர் ந ப³ாஹ்யம்
ந மத்⁴யம் ந திர்யங் ந பூர்வாபராதி³க் ।
வியத்³வ்யாபகத்வாத் அக²ண்டை³கரூப:
ததே³கோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 5

மேல் இல்லை, கீழ் இல்லை, உள்ளில்லை, வெளியில்லை, நடுவல்ல, குறுக்கல்ல என்பதல்ல, கிழக்கு—மேற்கு என்பதல்ல, ஆகாயம்போல் எங்கும் பரவியதாக இருப்பதால், பேதமின்றி ஒரே வடிவமாயுள்ளதும், அனைத்தையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கின்ற அந்தக் கேவல சிவமே நான்.

ந சுக்லம் ந க்ருஷ்ணம் ந ரக்தம் ந பீதம்
ந குப்³ஜம் ந பீனம் ந ஹ்ரஸ்வம் ந தீ³ர்க⁴ம் ।
அருபம் ததா ஜயோதிராகாரகத்வாத்
ததே³கோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 6

வெண்மையல்ல, கருப்பல்ல, சிவப்பல்ல, மஞ்சளல்ல, நொண்டியல்ல, பருமனல்ன, குறிலல்ல, நெடிலல்ல, உருவமல்ல. அதுபோல, ஒளிவடிவமாயுள்ள அனைத்தையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கும் அந்தக் கேவல சிவமே நான்.

ந சாஸ்தா ந சாஸ்த்ரம் ந சிஷ்யோ ந சிக்ஷா
ந சத்வம் ந சாஹம் ந சாயம் ப்ரபஞ்ச: ।
ஸ்வரூபாவபோ³தே⁴ா விகல்பாஸஹிஷ்ணு:
ததே³கோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 7

குருவல்ல, உபதேசமல்ல, சீடனுமல்ல, சிட்சையுமல்ல, நீயுமல்ல; நானுமல்ல, புலப்படும் இந்த உலகமுமல்ல. தன்னையறிதலால் உணரப்படுபவனும், தருக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அனைத்தையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கும் அந்தக் கேவல சிவமே நான்.

ந ஜாக்³ரந்ந மே ஸ்வப்னகோ வா ஸுஷுப்தி:
ந விச்வோ ந வா தைஜஸ: ப்ராக்ஞோவா ।
அவித்³யாத்மகத்வாத் த்ரயாணும் துரீய:
ததே³கோ(அ)வசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 8

விழிப்பல்ல, கனவல்ல, தூக்கமல்ல, விழிப்பு நிலையைக் கொண்டவனல்ல, கனவு நிலையைக் கொண்டவனல்ல, கனவு நிலையைக் கொண்டவனல்ல, தூக்க நிலையைக் கொண்டவனல்ல, இம்மூன்றும் அறியாமையாலுண்டாவதால் இம் மூன்றையும் பார்க்கின்ற நான்காவதான துரீயமாக, அனைத்தையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கும் அந்தக் கேவல சிவமே நான்.

அபிவ்யாபகத்வாத் ஹி தத்வப்ரயோக³ாத்
ஸ்வதஸ்ஸித்³த⁴ப்⁴ாவாத் அனன்யாச்ரயத்வாத் ।
ஜக³த்துச்ச²மேதத் ஸமஸ்தம் தத³ன்யத்
தத³ேகோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோ(அ)ஹம் ॥ 9

மேலும் இல்லை என மறுக்க இடமின்றி எங்கும் பரவியிருந்து விளங்குவதாலும், தானே சுயம்பிரகாசமானதும், பிரிதொன்றைச் சாராததுமான, அந்தப் பரம்பொருளைத்தவிர மற்ற இந்த உலகமெல்லாம் வெறும் பொய். அனைத்தையும் நீக்கி எஞ்சி நிற்கும் கேவல சிவமே நான்.

ந சைகம் தத³ன்யத்³-த்³விதீயம் குத: ஸ்யாத்
ந வா கேவலத்வம் ந சாகேவலத்வம் ।
ந சூன்யம் ந சாசூன்யம் அத்³வைதகத்வாத்
கத²ம் ஸர்வவேதா³ந்தஸித்³த⁴ம் ப்³ரவீமி ॥ 10

ஒன்று என்பதல்ல. அதைத் தவிர்த்து வேறு என்பது எவ்விதம் இருக்க முடியும்? தனியென்பதுமல்ல, தனியற்றதுமல்ல, சூன்யமுமல்ல, சூன்யமில்லாததுமல்ல, ஏனெனில் அது இரண்டு என்ற பேதமற்றதாக உள்ளது. வேதாந்த நூல்கள் அனைத்தும் ஒருமிக்கத் தீர்மானித்து உபதேசிக்கப்படும் ஆத்மாவை எவ்வாறு சொற்களால் எடுத்துரைப்பேன்?

அத்வைதாநுபூதி

[ப்ரத்யக்ஷமான அத்வைத அநுபவம்பற்றிக் கூறும் ப்ரகரணம்.]

அஹமானந்த³ஸத்யாதி³லக்ஷண: கேவல: சிவ: ।
ஸதா³னந்தா³தி³ரூபம் யத் தேநாஹமசலோ(அ)த்வய ॥ 1

நான் ஆனந்தம், சத்யம் முதலியவைகளை லக்ஷணமாகக் கொண்டவனும், தனித்தவனும் (தனி ஒன்ருனவனும்) சிவமுமானவன். அது (யாதொரு ப்ரம்மம்) ஸத், ஆனந்தம் முதலான ரூபமுடையதோ (அதே நான்) அதனுல் நான் சலனமற்றவனுயும், இரண்டற்றவனுகவுமிருக்கிறேன்.

அக்ஷிதோ³ஷாத்³–யதை²கோ(அ)பி த்³வயத்³-ப⁴ாதி சந்த்³ரமா: ।
ஏகோ(அ)ப்யாத்மா தத²ா ப⁴ாதி த்³வயவந்மாயயா ம்ருஷா ॥ 2

சந்திரன் ஒன்ருக இருந்தபோதிலும், கண்ணில் உள்ள தோஷத்தினுல் எவ்விதம் இரண்டுபோலத் தோன்றுகின்றதோ; அவ்விதமே ஆத்மாவானது ஒன்ருக இருப்பினும், அக்ஞானத்தினுல் பொய்யாக இரண்டாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. (ஆத்மாவே பிரம்மம், ஜீவன் என்ற இரண்டுபோல் தோன்று கிறது.)

அக்ஷிதோ³ஷவிஹீநாநாமேக ஏவ யத²ா சசீ ।
மாயாதோ³ஷவிஹீநாநாம் ஆத்மைவைகஸ்தத²ா ஸதா ॥ 3

சந்திரன் கண்ணில் குற்றமில்லாதவர்களுக்கு எவ்விதம் ஒன்றுதானே, அவ்விதமே அக்ஞானமாகிற குற்றம் இல்லாதவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஆத்மா ஒன்றுதான்.

த்³வித்வம்ப⁴ாத்யக்ஷிதோ³ஷேண சந்த்³ரே ஸ்வே மாயயா ஜக³த் ।
த்³வித்வம் ம்ருஷா யத²ா சந்த்³ரே ம்ருஷா த்³வைதம் தத³ாத்மனி ॥ 4

எவ்விதம் சந்திரனிடத்தில் கண்ணின் நோயால் இரண்டு என்ற தன்மை தோன்றுகின்றதோ, அவ்வாறு தன்னிடத்தில் (தன் ஸ்வரூபமான ஆத்மாவில்) உலகம் மாயையினுல் (தோன்றுகின்றது.) எவ்வாறு சந்திரனிடத்தில் இரண்டு என்பது பொய்யோ, அவ்வாறே ஆத்மாவில் இரண்டு என்பது பொய்.

ஆத்மந: கார்யமாகாசோ விநாத்மநம் ந ஸம்ப⁴வேத் |
கார்யஸ்ய பூர்ணதா ஸித்³த⁴ா கிம் புன: பூர்ணதாத்மந: || 5

ஆத்மாவிடமிருந்து உண்டான ஆகாயமானது ஆத்மாவைவிட்டு இருக்காது. கார்யமான ஆகாயத்திற்கு பூர்ணத்வம் (எங்கும் பரவி இருத்தல்) பிரசித்த மானது. எனவே (காரணமான) ஆத்மாவிற்கு பூர்ணத்வம் (வியாபகத்வம்) இருப்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா ?

கார்யபூ⁴தோ யத²ாகாச ஏக ஏவ நஹி த்³வித⁴ா |
ஹேதுபூ⁴த ஸ்தத²ாத்மாயமேக ஏவ விஜானத: || 6

எவ்வாறு காரியமாக ஆன ஆகாயமானது ஒன்றுதானே, இரண்டாக இல்லையோ, அவ்வாறே காரணமான இந்த ஆத்மாவானது அறிவாளிக்கு ஒன்றுதான்.

ஏகோ(அ)பி த்³வயவத்³-ப⁴ாதி யத²ாகாச உபாதி⁴த: |
ஏகோ(அ)பி த்³வயவத்-பூர்ணஸ்தத²ாத்மாயமுபாதி⁴த: || 7

எவ்வாறு ஆகாயம் ஒன்ருக இருப்பினும், உபாதிகளால் இரண்டுபோல் தோன்றுகின்றதோ, அவ்வாறே வியாபகமான இந்த ஆத்மா ஒன்ருயினும் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் இரண்டுபோல் பிரகாசிக்கின்றது.

காரணோபாதி⁴ சைதன்யம் கார்யஸம்ஸ்த²ாச்சிதோ(அ)திக⁴ம் |
ந க⁴டாப்⁴ரான்–ம்ருத²ாகாச: குத்ரசித் நாதி⁴கோ ப⁴வேத் || 8

காரணோபாதியான சைதன்யம் (மாயையுடன்கூடிய ஞானம்) அந்தக் கரணத்தை அடைந்த சைதன்யத்தைக்காட்டிலும் வேருக ஆகாது. கடாகாசத்தைக்காட்டிலும் மண்ணைச்சேர்ந்த ஆகாசம் ஒருக்காலும் வேருக ஆகாது.

நிர்க³தோபாதி⁴ராகாச ஏக ஏவ யத²ா ப⁴வேத் |
ஏக ஏவ தத²ாத்மாயம் நிர்க³தோபாதி⁴க: ஸதா³ || 9

எவ்வாறு ஆகாயமானது உபாதி ஸம்பந்தம் இல்லாத நிலைமையில் ஒன்ருகவே ஆகுமோ, அவ்வாறே இந்த ஆத்மா உபாதி ஸம்பந்தம் அற்றநிலையில் எப்பொழுதும் ஒன்றுதான்,

ஆகாசாத³ன்ய ஆகாச: ஆகாசஸ்ய யத²ா நஹி |
ஏகத்வாத²ாத்மனோ நான்ய ஆத்⁴மா ஸித்³த்⁴யதி சாத்மந: || 10

எவ்வாறு ஆகாயம் ஒன்ருயிருப்பதால், ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் மற்ருெரு ஆகாயம் இல்லையோ, அவ்வாறு ஆத்மாவானது ஒன்ருக இருப்பதால், ஆத்மாவைக் காட்டிலும் மற்ருெரு ஆத்மா ஸித்திக்காது.

மேக4யோகா3த்3-யதா2 நீரம் கரகாகாரதாமியாத் |
மாயாயோகா3த் ததை2வாத்மா ப்ரபஞ்சாகாரதாமியாத் || 11

எவ்விதம் ஜலமானது மேகத்தின் சேர்க்கையினால் ஆலங்கட்டி உருவத்தை அடையுமோ, அவ்விதமே ஆத்மாவானது மாயையின் ஸம்பந்தத்தினால், உலகமாயிருக்கும் தன்மையை அடைகின்றது.

வர்ஷோபல இவாப4ாதி நீரமேவாப்4ரயோக3த: |
வர்ஷோபலவிநாசேன நீரநாசோ யதா2 நஹி || 12

ஆத்மைவாயம் ததா2 ப4ாதி மாயாயோகா3த் ப்ரபஞ்சவத் |
ப்ரபஞ்சஸ்ய விநாசேன ஸ்வாத்மநாசோ நஹி க்வசித் || 13

எவ்விதம் ஜலமே மேகத்தின் சேர்க்கையினால் ஆலங்கட்டிபோன்று தோன்றுகின்றதோ ஆலங்கட்டியின் அழிவினால் ஜலத்திற்கு அழிவு இல்லையோ, அவ்விதம் இந்த ஆத்மாவே மாயையின் ஸம்பந்தத்தினால் உலகம்போன்று தோன்றுகின்றது, அத்தகைய உலகத்தின் அழிவினால், தன் ஆத்மாவிற்கு அழிவானது ஒருபொழுதும் உண்டாகாது.

ஜலாத3ன்ய இவாப4ாதி ஜலோத்தே2ா பு3த்3பு3தே3ா யதா2 |
ததா2த்மன: ப்ருத2கி2வ ப்ரபஞ்சோ(அ)யமநேகதா4 || 14

யதா2 பு3த்3பு3த3நாசேன ஜலநாசோ ந கர்ஹிசித் |
ததா2 ப்ரபஞ்சநாசேன நாச: ஸ்யாதாத்மநோ நஹி || 15

எவ்விதம் ஜலத்திலிருந்து உண்டான குமிழியானது ஜலத்தைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ளதுபோல் தோன்றுகிறதோ, அவ்விதமே பலவாறாக உள்ள இந்த உலகமானது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானதுபோன்று தோன்றுகிறது.

எவ்வாறு குமிழியின் நாசத்தினால் ஒருபொழுதும் ஜலத்திற்கு நாசம் இல்லையோ, அவ்விதமே உலகத்தின் அழிவினால் ஆத்மாவிற்கு நாசம் கிடையாது.

அஹிநிர்ல்வயனீஜாத: சுச்யாதி3ர் நாஹிமாப்னுயாத் |
ததா2 ஸ்தூ2லாதி3ஸம்பூ4த சுச்யாதி3ர் நாப்னுயாதி3மம் || 16

(கழற்றப்பட்ட) பாம்புச் சட்டையில் உண்டான அக்னி முதலியவை (ஒரு பாம்பு சட்டை உரித்தபின் அச்சட்டையைத் தீப்பற்றினால்) பாம்பை (அந்தத் தீ முதலியன) எப்படிப் பற்றாவோ, அவ்விதமே ஸ்தூலம் முதலிய சரீரங்களில் உண்டான சுத்தம் (அசுத்தம்) முதலியவை இந்த ஆத்மாவைச் ஸம்பந்திக்காது.

(சுசி என்பது நெருப்பு, சுத்தம் என்ற இருபொருள்களில் உபயோகிக்கப் பட்டுள்ளது.)

த்யக்தாம் த்வசமஹிர் யத்³வத⁴ாத்மத்வேன ந மன்யதே ।
ஆத்மத்வேன ஸத³ாஜ்ஞானீ த்யக்ததே³ஹத்ரயம் தத³ா ॥ 17

எவ்வாறு பாம்பு கழற்றப்பட்ட சட்டையை ''தான்''ஆக எண்ணுதோ, அவ்விதமே ஞானியானவன் அபிமானம் துறந்துவிட்ட ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களை ஒருபொழுதும் ஆத்மாவாக எண்ணமாட்டான்.

அஹிநிர்ல்வயநீநாசாத³ஹோர்நாசோ யத²ா ந ஹி ।
தே³ஹத்ரயவிநாசேன நாத்மநாசஸ்தத²ா ப⁴வேத் ॥ 18

எவ்விதம் பாம்புச்சட்டையின் அழிவினால் பாம்பிற்கு அழிவு இல்லையோ, அவ்விதமே, மூன்று தேகங்களின் அழிவினாலும் ஆத்மாவிற்கு நாசம் ஏற்படாது.

தக்ராதி³ லவணோபேதமஜ்ஞைர் லவணவத் யத²ா ।
ஆத்மா ஸ்தூ²லாதி³ஸம்யுக்தோ த்³ருச்யதே ஸ்தூ²லகாதி³வத் ॥ 19

உப்புடன்கூடிய மோர் முதலியவை உப்புச் சுவையுடன்கூடியதாக எவ்விதம் அறிவற்றவர்களால் காணப்படுகின்றதோ, அவ்விதம் ஸ்தூலம் முதலிய சரீரங்களுடன்கூடிய ஆத்மாவானது, ஸ்தூலம் ஆகியவற்றுக்கான தர்மங்களுடன்கூடியதாகத் தவறாக எண்ணப்படுகின்றது.

(மோரின் உப்புச்சுவை அதற்கே இயல்பானதெனத் தவறாக எண்ணுவது போலத்தான், ஆத்மாவுக்கு மூவித சரீர லக்ஷணங்களைக் கற்பிப்பது.)

அய: காஷ்ட²ாதி³கம் யத்³வத்³-வஹ்நிவத்³-வஹ்நியோக³த: ।
ப⁴ாதி ஸ்தூ²லாதி³கம் ஸர்வமாத்மவத் ஸ்வாத்மயோக³த: ॥ 20

எவ்வாறு இரும்பு, விறகு முதலியவை அக்னியின் சேர்க்கையினால் அக்னி போன்று பிரகாசிக்கின்றதோ, அவ்விதமே ஸ்தூலம் முதலிய எல்லாம் தன் ஆத்மாவின் ஸம்பந்தத்தினால், ஆத்மாவைப்போன்று பிரகாசிக்கின்றது.

த³ாஹகோ நைவ த³ாஹ்யம் ஸ்யாத் த³ாஹ்யம் தத்வத் ந த³ாஹக: ।
நைவாத்மா(அ)யமநாத்மா ஸ்யாத் (அ)நாத்மாயம் ந சாத்மக: ॥ 21

(எவ்விதம்) எரிக்கும் பொருள் எரிக்கப்படும் பொருளாக ஆகாதோ, எரிக்கப்படும் பொருள் எரிக்கும் பொருளாகவும் ஆகாதோ, அதுபோன்று இந்த ஆத்மாவானது அநாத்மாவாக(ஜடமாக)வும், இந்த ஆத்மாவிற்கு வேறான ஜடப்பொருள் ஆத்மாவாகவும் ஆகாது.

ப்ரமேயாதி³ த்ரயம் ஸார்த²ம் ப⁴ாநுநா க⁴ட குட்⁴யவத் ।
யேந ப⁴ாதி ஸ ஏவாஹம் ப்ரமேயாதி³விலக்ஷண: ॥ 22

ப்ரமேயம் முதலான மூன்றும் (ப்ரமேயமான பொருள்கள், பிரமாணமான அறிவு, ப்ரமாதாவான அறிபவன் (ஒரே சமயத்தில் சூரியனுல் குடம், சுவர் இவைகள்போல் எந்த ஆத்மாவினுல் விளங்குகின்றதோ, ப்ரமேயம் முதலிய வற்றைக்காட்டிலும் வேருன அந்த ஆத்மாவே நான்.

(சூரியனுல் குடம், சுவர் முதலியவை ஒரே சமயத்தில் விளங்குகின்றது. அவைகளைவிட சூரியன் வேருனவனே, அவ்வாறே ப்ரமேயம் (அறியப்படும் பொருள்) ப்ரமாணம் (அறிவு) ப்ரமாதா (அறிகின்றவன்) ஆகிய மூன்றும் ஒரே சமயத்தில் எதனுல் விளங்குகின்றதோ அது அவற்றினின்றும் வேறுபட்டது. அதையே ஸாக்ஷி என்பர். அந்த ஸாக்ஷியே நான்.)

ப^{4}ானு ஸ்பு^{3}ரணதோ யத்^{3}வத் ஸ்பு^{2}ரதீவ க^{4}டாதி^{3}கம் |
ஸ்பு^{2}ரதீவ ப்ரமேயாதி^{3}ராத்மஸ்புரணதஸ்தத^{2}ா || 23

எவ்வாறு சூரியனது பிரகாசத்தினுல் குடம் முதலியவை (தாமே) பிரகாசம் உடையவைபோல இருக்கின்றதோ, அவ்விதமே ப்ரமேயம் முதலியவை ஆத்மாவின் பிரகாசத்தினுல் தாமே பிரகாசிப்பவை போன்று தோன்றுகின்றது.

(சூரியன் ஒளியினுல் விளங்கும் குடம் முதலியவை, தானே பிரகாசிப்ப தாகத் தோன்றுவதுபோல், ஆத்மாவின் பிரகாசத்தினுலேயே விளங்குகின்ற ப்ரமேயம் முதலானவை தாங்களே ப்ரகாசிப்பவைபோலத் தோன்றுகின்றன.)

பிஷ்டாதி^{3}ர்-கு^{3}ளஸம்பர்காத் கு^{3}ளவத் ப்ரீதிமான் யத^{2}ா
ஆத்மயோக^{3}ாத் ப்ரமேயாதி^{3}ராத்மவத் ப்ரீதிமான் ப^{4}வேத் || 24

மாவு முதலியவை எவ்விதம் வெல்லத்தின் சேர்க்கையால் வெல்லம் போன்று பிரியத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதாக ஆகின்றதோ, அவ்விதம் ப்ரமேயம் முதலியவை ஆத்மாவின் ஸம்பந்தத்தினுல், ஆத்மாவினிடத்தினில்போல் பிரீதிகொள்ளத்தக்கதாக ஆகின்றது.

க^{4}ட நீரான்ன பிஷ்டாநாமுஷ்ணத்வம் வஹ்னியோக^{3}த: |
வஹ்னிம் விநா கத^{3}ம் தேஷாமுஷ்ணதா ஸ்யாத்^{3}யத^{2}ா க்வசித் || 25

பூ^{4}தபெ^{4}ளதிகதேஹாநாம் ஸ்பூ^{2}ர்திதா ஸ்வாத்மயோக^{3}த: |
விநாத்மானம் கத^{2}ம் தேஷாம் ஸ்பூ^{2}ர்திதா ஸ்யாத் தத^{2}ா க்வசித் || 26

பானை (அதில் இட்ட) ஜலம், அன்னம், மாவு இவைகளுக்கு அக்னியின் ஸம்பந்தத்தினுல் சூடு உண்டாகிறது. அவைகளுக்கு அக்னி இல்லாமல் ஒரு இடத்திலாவது (தமக்கேயென) சூடு எவ்வாறு உண்டாகும்? இது எவ்வாறே அவ்வாறே பூதங்கள் (பூமி முதலியவை) அவைகளின் காரியங்கள், தேஹங்கள் இவைகளுக்கு ஆத்மாவின் ஸம்பந்தத்தினுலேயே விளக்கம் உண்டாகின்றது. அவைகளின் பிரகாசமானது ஆத்மா இல்லாமல் ஒரு இடத்திலாவது எப்படி உண்டாகும்?

நாநாவிதே⁴ஷு கும்பே⁴ஷு வஸத்யேகம் நபோ யத²ர ।
நாநாவிதே⁴ஷு தே³ஹேஷு தத்³வதே³கோ வஸாம்யஹம் ॥ 27

எவ்விதம் பலவிதமான குடங்களில் ஒரே ஆகாயம் இருக்கின்றதோ, அதுபோல பலவிதமான சரீரங்களில் நான் ஒருவனே வசிக்கிறேன்.

எவ்வாறு பலவிதமான குடங்களில் உள்ள ஆகாசம் ஒன்றே, அவ்வாறே பலவித தேஹங்களிலும் நான் ஒருவனே ஆத்மாவாக வசிக்கின்றேன்.

நாநாவித⁴த்வம் குத்ப⁴ானும் ந யாத்யேவ யத²ா நப⁴: ।
நாநாவித⁴த்வம் தே³ஹானும் தத்³வதே³வ ந யாம்யஹம் ॥ 28

எவ்விதம் ஆகாயமானது குடங்களுடைய பலவிதத் தன்மையை அடைவதில்லையோ, அதுபோல் நான் சரீரங்களுடைய பலவிதத் தன்மையை அடைவதில்லை.

யத²ா க⁴டேஷு நஷ்டேஷு க⁴டாகாசோ ந நச்யதி ।
தத²ா தே³ஹேஷு நஷ்டேஷு நைவ நச்யாமி ஸர்வக³: ॥ 29

எவ்விதம் குடங்கள் அழியும்பொழுது, குடங்களிலுள்ள ஆகாயம் அழிவதில்லையோ அவ்விதம் சரீரங்கள் அழியும்பொழுது, எங்கும் நிறைந்த "நான்" அழிவதில்லை.

உத்தமாதீ³னி புஷ்பாணி வர்த்தந்தே ஸூத்ரகே யத²ா ।
உத்தமாத்³யாஸ்தத²ா தே³ஹா வர்த்தந்தே மயி ஸர்வத²ா ॥ 30

எவ்விதம் நூலில் (நாரில்) உயர்ந்தது, நடுத்தரம், தாழ்ந்தது முதலான புஷ்பங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவ்விதமே உத்தம, மத்யம, அதம முதலிய சரீரங்கள் என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கின்றன.

(பலவிதப் பூக்களை ஒரே நாரில் தொடுப்பதுபோல, ஒரே ஆத்மாவில் எல்லா சரீரங்களும் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது.)

யத²ா ந ஸம்ஸ்ப்ருசேத் ஸூத்ரம் புஷ்பாணமுத்தமாதி³தா ।
தத²ா நைகம் ஸர்வக³ம் மாம் தே³ஹாநாமுத்தமாதி³தா ॥ 31

புஷ்பேஷு தேஷு நஷ்டேஷு யத்³வத் ஸூத்ரம் ந நச்யதி ।
தத²ா தே³ஹேஷு நஷ்டேஷு நைவ நச்யாம்யஹம் ஸதா³ ॥ 32

எவ்விதம் நூலைப்(நார்) பூக்களுடைய உயர்ந்தது, நடுவானது, தாழ்ந்தது முதலிய தன்மை ஒட்டாதோ, அவ்விதம் ஒன்றானவனும் எங்கும் நிறைந்தவனுமான என்னை சரீரங்களுடைய மேல், நடு, தாழ்ந்தது முதலிய தன்மை ஒட்டாது.

எவ்விதம் அந்தப் பூக்கள் அழிந்தபொழுதும் நூல் (நார்) அழிவதில்லையோ அவ்விதம் சரீரங்கள் அழிந்தபொழுதும் நான் எப்பொழுதும் அழிவதே இல்லை.

பர்யங்கரஜ்ஜுரந்த்⁴ரேஷு நாநேவைகாபி ஸூர்யப⁴ா |
ஏகோ(அ)ப்யநேகவத் ப⁴ாதி தத²ா க்ஷேத்ரேஷு ஸர்வக³: || 33

எவ்விதம் சூரியவெளிச்சம் ஒன்ருயினும், ஊஞ்சல் சங்கிலிகளின் இடைகளில் (இழைகள் வழியாக வரும்போது) அநேகம்போல் தோன்றுகின்றதோ அவ்விதம் எங்கும் நிறைந்த ஆத்மா ஒன்ருக இருப்பினும், சரீரங்களில் அநேகம் போலத் தோன்றுகின்றது.

ரஜ்ஜுரந்த்⁴ரஸ்த⁴ தோ³ஷாதி³ ஸூர்யப⁴ாம் ந ஸ்ப்ருசேத் யத²ா |
தத²ா க்ஷேத்ரஸ்த² தோ³ஷாதி³ ஸர்வக³ம் மாம் ந ஸம்ஸ்ப்ருசேத் || 34

எவ்வாறு ஊஞ்சல் சங்கிலியின் தோஷம் முதலியவை சூரியபிரகாசத்தை தொடாதோ, அவ்வாறு சரீரங்களிலுள்ள குற்றம் முதலியவை எங்கும் நிறைந்த என்னைத் தொடுவதில்லை.

தத்³ரஜ்ஜு ரந்த்⁴ர நாசேஷு நைவ நச்யதி ஸூர்யப⁴ா |
தத²ா க்ஷேத்ர விநாசேஷு நைவ நச்யாமி ஸர்வக³: || 35

எவ்விதம் சூர்யப்பிரகாசம் அந்த ஊஞ்சல் சங்கிலியின் இடைவெளி நாசமானபொழுது அழிவதில்லையோ, அவ்விதம் சரீரங்களின் அழிவினுல் எங்கும் நிறைந்த நான் அழிவதில்லை.

தே³ஹோ நாஹம் ப்ரத்³ருச்யத்³வாத் பௌ⁴திகத்வாத் ந சேந்த்³ரியம் |
ப்ராணோ நாஹமநேகத்வாத் மநோ நாஹம் சலத்வத: || 36

பு³த்³தி⁴ர் நாஹம் விகாரித்வாத் தமோ நாஹம் ஜட³த்வத: |
தே³ஹேந்த்³ரியாதி³கம் நாஹம் விநாசித்வாத் க⁴டாதி³வத் || 37

சரீரம் (தனக்கு வேருகப்) பார்க்கப்படுகிறபடியால் (அது பார்ப்பவனுக) "நான்" (ஆத்மா) இல்லை. புலனும் பஞ்சபூதங்களால் உண்டாகியிருப்பதால் ஆத்மா இல்லை. மனம் சலனமுள்ளதாகையால் ஆத்மா இல்லை. புத்தி மாறுதல்கள் அடைவதால், ஆத்மா இல்லை. அஞ்ஞானம் அசேதனமானதால் ஆத்மா இல்லை. இவ்வாறு தேகம், இந்திரியம் முதலியன குடம் முதலியவை போன்று அழியும் தன்மையுடையதால் ஆத்மா இல்லை. (குடத்துள் உள்ள ஆகாயம் அழிவுருததுபோலவே, தேஹேந்திரியங்களின் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மா.)

தே³ஹேந்த்³ரிய ப்ராண மநோ பு³த்³த்⁴யஜ்ஞாநாநி ப⁴ாஸயன் |
அஹம்காரம் தத²ா ப⁴ாமி சைதேஷாமபி⁴மாநினம் || 38

சரீரம், புலன்கள் பிராணன்கள், மனது, புத்தி, அஞ்ஞானம் இவைகளையும் அவ்விதமே இவைகளில் "நான்" என்ற பற்றுதல் உள்ள அஹங்காரத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு பிரகாசிக்கின்றேன்.

ஸர்வம் ஜக³தி³த³ம் நாஹம் விஷயத்வாதி³த³ம்தி⁴ய: I
அஹம் நாஹம் ஸுஷுப்த்யாதௌ³ அஹம: ஸாக்ஷித: ஸதா³ II 39

இந்த எல்லாப் பிரபஞ்சமும் "இது" என்று (தனக்கு வேருக) புத்திக்கு விஷயமாவதால் "நான்" இல்லை. நான் தூக்கம் முதலியவைகளில் அஹங்காரத்திற்கு எப்பொழுதும் ஸாக்ஷியாக இருப்பதால், அஹங்காரமும் ஆத்மா இல்லை.

ஸுப்தௌ யதா² நிர்விகாரஸ் ததா²வஸ்தா² த்³வயே(அ)பி ச I
த்³வயோர் மாத்ராபி⁴யோகே³ன விகாரீவ விப⁴ாம்யஹம் II 40

நான் ஸுஷுப்தியில் (தூக்கத்தில்) எவ்விதம் விகாரமற்றவனே, ஜாக்ரத் (விழிப்பு) ஸ்வப்னம் (கனவு என்ற) இரண்டு அவஸ்தைகளிலும், அவ்வாறே (விகாரமற்றவன்). ஜாக்ரத், ஸ்வப்நம் இரண்டிலும், விஷயங்களின் ஸம்பந்தத்தினுல் மாறுதல் உள்ளவன்போல நான் தோன்றுகின்றேன்.

உபாதி⁴ நீல ரக்தாத்³யை: ஸ்ப²டிகோ நைவ லிப்யதே II
தத²ாத்மா கோசஜை: ஸர்வை: காமாத்³யைர் நைவ லிப்யதே II 41

எவ்விதம் உபாதிகளில் உள்ள (நீல புஷ்பம், சிவப்பு புஷ்பங்களிலுள்ள) கருப்பு, சிவப்பு முதலிய நிறங்களுடன் ஸ்படிகமணி ஒட்டுவதில்லையோ, அவ்விதம் ஆத்மா ஐந்து கோசங்களால் உண்டான ஆசை முதலிய எவற்றுடனும் ஒட்டுவதில்லை.

(ஸ்படிக லிங்கத்துக்குப் பலவர்ண மலர்களைச் சூட்டினுல், ஸ்படிகத்தின் மூலமே அவை தெரிந்தாலும்கூட அவற்றின் வர்ணத்தால், ஸ்படிகம் பாதிக்கப்படுவதில்லை.)

ப³ாலேந ப்⁴ராம்யமாணேந ப்⁴ரமதீவ யதா² மஹீ I
அகே³ா(அ)ப்யாத்மா விமூடே⁴ன சலதீவ ப்ரத்ருச்யதே II 42

எவ்விதம் பூமியானது தலைசுற்றும்பொழுது சுழலுவதுபோல் இருக்கின்றதோ, அவ்விதம் ஆத்மா சலனமற்றதாயினும் அறிவில்லாதவனுல் சலனமுடையது போன்று பார்க்கப்படுகின்றது.

தே³ஹத்ரயமித³ம் நித்யமாத்மத்வேநாபி⁴மன்யதே I
யாவத் தாவத³யம் மூடே⁴ா நாநாயோநிஷு ஜாயதே II 43

இந்த அக்ஞானி, இந்த ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களை எப்பொழுதும் ஆத்மாவாக எதுவரை அபிமானிக்கிருனே அதுவரை பல கருக்களில் பிறக்கிருன்.

நித்³ராதே³ஹஜ து³:க²ாதி³ர் ஜாக்ரத்³தே³ஹம் ந ஸம்ஸ்ப்ருசேத் I
ஜாக்³ரத்³-தே³ஹஜ து³:க²ாதி⁴ஸ்தத²ாத்மாநம் ந ஸம்ஸ்ப்ருசேத் II 44

எவ்விதம் ஸ்வப்ன சரீரத்திலுண்டான சுகதுக்கங்கள், விழிப்பு நிலையிலுள்ள சரீரத்தைச் சாருவதில்லையோ, அவ்விதம் விழிப்பு நிலையிலுள்ள சரீரத்திலேற்பட்ட சுகதுக்கங்கள் ஆத்மாவைச் சாருவதில்லை.

ஜாக்3ரத்4–தே3ஹவத3ாப4ாதி நித்3ரா தே3ஹஸ்து நித்3ரயா ।
நித்3ராதே3ஹ விநாசேன ஜாக்ரத்3தே3ஹோ ந நச்யதி ॥ 45

தத2ாயமாத்மவத் ப4ாதி ஜாக்3ரத்3-தே3ஹஸ்து ஜாகராத் ।
ஜாக்3ரத்3–தே3ஹ விநாசேன நாத்மா நச்யதி கர்ஹிசித் ॥ 46

நித்திரை (யிலுண்டாகும் ஸ்வப்ன) சரீரமானது, ஸ்வப்னத்தில், ஜாக்ரத் (விழிப்பு) நிலையின் சரீரம்போன்றே தோன்றுகின்றது. (இந்த) ஸ்வப்ன தேஹ நாசத்தினால், ஜாக்ரத் நிலையிலுள்ள சரீரம் அழிவதில்லை.

அதுபோன்று இந்த விழிப்பிலுள்ள சரீரமும், விழிப்பில் ஆத்மாவைப்போல் தோன்றுகின்றது. விழிப்பிலுள்ள சரீர நாசத்தினால் ஆத்மா ஒருபொழுதும் அழிவதில்லை.

ஹித்வாயம் ஸ்வாப்நிகம் தே3ஹம் ஜாக்3ரத்3தே3ஹமபேக்ஷதே ।
ஜாக்3ரத்3தே3ஹப்ரபு3த்2தே4(அ)யம் ஹித்வாத்மாநம் யத2ா தத2ா ॥ 47

எவ்விதம் இந்த ஜீவன் ஸ்வப்னத்திலுண்டான சரீரத்தை விட்டுவிட்டு, விழிப்பிலுள்ள சரீரத்தை அடைகின்றானோ, அவ்விதமே விழிப்பிலுள்ள சரீரத்தை ஞான விழிப்பு பெற்றவுடன், இவன் ஆத்மாவை எய்துகிறான்.

ஸ்வப்நபே4ாகே3 யதை2வேச்ச2ா ப்ரபு3த்3த4ஸ்ய ந வித்3யதே ।
அஸத்ஸ்வர்க3ாதி3கே பே4ாகே3 நைவேச்சாஜ்ஞானினஸ்தத2ா ॥ 48

எவ்விதம் ஸ்வப்னானுபவத்தில் விழிப்படைந்தவனுக்கு ஆசையானது ஏற்படுவதில்லையோ, அவ்விதம் ஞானிக்கு பொய்யான ஸ்வர்க்கம் முதலான போகத்தில் ஆசை உண்டாவதில்லை.

(கல்லில் நாகப்ரதிஷ்டை செய்தால், செய்பவன்தான் அதை நாகமாக அநுபவிக்கிறானேயன்றி, கல் தன்னை நாகமாக உணர்வதில்லை. இவ்வாறே ஜீவனின் சரீரம், நடத்தை முதலியனவும் தம்மளவில் கல்போல ஜடம்தான். இவற்றை அநுபவிக்கும் ஆத்மாவுக்கே இவை போக்யம்.)

பே4ாக்த்ரா ப3ஹிர் யத2ா பே4ாக்3ய: ஸர்போ த்3ருஷதி3 கல்பித: ।
ரூபசீலாத3யச்யாத்ம பே4ாக3ா பே4ாக்3ய ஸ்வரூபகா: ॥ 49

எவ்வாறு வெளியில், அனுபவிக்கிறவனால், கல்லில் கல்பிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம் போக்ய வஸ்துவோ, (அவ்வாறே) ஆத்மாவில் போகத்தைத் தருகின்ற ரூபம், சீலம் முதலியவைகளும் போக்ய வஸ்துக்களே.

ஜ்ஞஸ்ய நாஸ்த்யேவ ஸம்ஸாரோ யத்3வத3ஜ்ஞஸ்ய கர்மிண: ।
ஜானதோ நைவ பீ4ர்யத்3வத்3-ரஜ்ஜுஸர்பமஜானத: ॥ 50

ஸம்ஸாரமானது, அக்ஞானியான கர்மிக்கு (ஞான உபாயமாயின்றி கர்மாவையே லக்ஷ்யமாகக் கொள்பவனுக்கு) எவ்விதமிருக்கின்றதோ, (அதாவது பயங்கரமாயிருப்பதுபோல) (அவ்விதம்) ஞானிக்கு இராது. எவ்விதம் கயிற்றில் பாம்பை அறியாதவனுக்கு பயம் உண்டாகிறதோ (அவ்விதம்) அறிந்தவனுக்கு பயம் ஏற்படுவதில்லை.

ஸைந்த4வஸ்ய க4னோ யத்3வத் ஜலயோகாத் ஜலம் ப4வேத் ।
ஸ்வாத்மயோக3ாத் தத2ா பு3த்3தி4ராத்மைவ ப்3ரஹ்மவேதி3ந: ॥ 51

எவ்விதம் உப்புக்கட்டியானது ஜலத்தின் சேர்க்கையினுல் ஜலமாக ஆகுமோ, அவ்விதமே பிரம்மத்தை அறிந்தவனுடைய புத்தியானது, தன் ஆத்ம ஸம்பந்தத்தினுல் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே ஆகின்றது.

(ஜலத்தில் போடப்பட்ட உப்புக்கட்டி ஜலமாக ஆவதுபோல், ப்ரஹ்மக் ஞானியின் புத்தியும் ஆத்மஞானத்தால் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிடுகின்றது.)

தோயாச்ரயேஷு ஸர்வேஷு ப4ாநுரேகோ(அ)ப்யநேகவத் ।
ஏகோ(அ)ப்யாத்மா தத2ா ப4ாதி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷ்வநேகவத் ॥ 52

எவ்விதம் சூரியன் ஒருவனுயினும் எல்லா நீர்நிலைகளிலும், அநேகம்போல் தோன்றுகின்றதோ, அவ்விதம் ஆத்மா ஒன்றுனபோதிலும் எல்லா சரீரங்களிலும் அநேகம்போல தோன்றுகின்றது.

ப4ாநோரன்ய இவாப4ாதி ஜலப4ானுர்ஜலே யத2ா ।
ஆத்மநோ(அ)ன்ய இவாப4ாஸோ ப4ாதி பு3த்3தெ4ள தத2ாத்மந: ॥ 53

எவ்விதம் ஜலத்தில் பிரதிபிம்ப சூரியன் (ஆகாச) சூரியனைக்காட்டிலும் வேருனதுபோல் தோன்றுகின்றதோ, அவ்விதம் புத்தியில் ஆத்மாவினுடைய பிரதிபிம்பமான்து ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேருனது போன்று தோன்றுகின்றது.

பி3ம்ப3ம் விநா யத2ா நீரே ப்ரதிபி3ம்பே3ா ப4வேத் கத2ம் ।
விநாத்மானம் தத2ா பு3த்3தெ4ள சித3ாப4ாஸோ ப4வேத் கத2ம் ॥ 54

பிம்பம் (உருவம்) இல்லாமல் ஜலத்தில் பிரதிபிம்பமானது எப்படி உண்டாகும்? இது எவ்விதமோ, அவ்விதம் ஆத்மா இல்லாமல் புத்தியில் சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பம் எவ்விதம் உண்டாகும்?

ப்ரதிபி3ம்ப3சலத்வாத்3யா யத2ா பி3ம்ப3ஸ்ய கர்ஹிசித் ।
ந ப4வேயுஸ்தத2ாப4ாஸகர்த்ருத்வாத்3யாஸ்து நாத்மன: ॥ 55

எவ்விதம் பிரதிபிம்பத்தில் உள்ள அசைவு (ஜலம் ஆடும்போது, பிரதிபிம்ம ஸூரியனும் ஆடுவது) முதலியவை பிம்பத்திற்கு ஒருபொழுதும் உண்டாகாதோ, அவ்விதம் அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பத்தில் உள்ள கர்த்ருத்வம் முதலியன ஆத்மாவிற்கு ஏற்படுவதில்லை.

ஜலே சைத்யாதி³கம் யத்³வத் ஜலபானும் ந ஸம்ஸ்ப்ருசேத் ।
புத்³தே⁴ கர்மாதி³கம் தத்³வத் சிதா³பா⁴ஸம் ந ஸம்ஸ்ப்ருசேத் ॥ 56

எவ்வாறு தண்ணீரில் உள்ள குளிர்ச்சி முதலியன தண்ணீரில் பிரதிபலிக்கும் சூரியனைத் தொடாதோ, அவ்வாறே அந்தக்கரணத்தின் கிரியை முதலியன சைதன்ய பிரதிபிம்பத்தை (ஜீவனை) தொடாது.

பு³த்³தே⁴: கர்த்ருத்வ போ⁴க்த்ருத்வ து³:கி²த்வாத்³யைஸ்து ஸம்யுத: ।
சிதா³பா⁴ஸோ விகாரீவ சராவஸ்தா²ம்பு³பா⁴நுவத் ॥ 57

அந்தக்கரணத்தினுடைய கர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம், துக்கிப்பது முதலியவைகளுடன்கூடிய ஞானப் பிரதிபிம்பனை ஜீவனுவெனில், சட்டியில் உள்ள ஜலத்தில் தோன்றும் சூரிய பிரதிபிம்பம்போன்று, மாறுதல் உடையவன் போலத் தோன்றுகிறான்.

(சட்டியில் உள்ள ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப்ரதிபிம்பம் ஜலத்தின் சலனத்தினால் சலிப்பதுபோல் தோன்றுகின்றது. அதேபோன்று புத்தியின் கர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம், சுகம், துக்கம் இவைகளுடன்கூடிய சிதாபாஸனும் இவற்றுடன் கூடியவன்போல் தோன்றுகின்றான்.)

சராவஸ்தே²த³கே நஷ்டே தத்ஸ்தே² பா⁴னுர் விநஷ்டவத் ।
பு³த்³தே⁴ர்லயே ததா² ஸுப்தௌ நஷ்டவத் ப்ரதிபா⁴த்யயம் ॥ 58

எவ்விதம் சட்டியில் உள்ள தண்ணீர் இல்லாமற்போனதும், அதிலுள்ள சூரியனும் இல்லாமற்போனது போன்று (தோன்றுகின்றதோ) அவ்விதம் ஸுஷுப்தியில் (தூக்கத்தில்) புத்தியினுடைய ஒடுக்கம் ஏற்பட்டபொழுது, இந்த ஆத்மாவும் இல்லாததுபோன்று தோன்றுகின்றது.

ஜலஸ்தா²ர்கம் ஜலம் சோர்மிம் பா⁴ஸயன் பா⁴தி பா⁴ஸ்கர: ।
ஆத்மாபா⁴ஸம் தி⁴யம் பு³த்³தே⁴: கர்த்ருத்வாதீ³னயம் ததா² ॥ 59

எவ்விதம் சூரியன் ஜலத்திலுள்ள பிரதிபிம்ப சூரியனையும், ஜலத்தையும் (ஜல சூரியனை அசைப்பிக்கும்) அலையையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு தானும் பிரகாசிக்கிறானே, அவ்விதம் இந்த ஆத்மாவும் தன் பிரதிபிம்பத்தையும் புத்தியையும், புத்தியினுடைய கர்த்ருத்வம் முதலியவைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு தானும் பிரகாசிக்கிறான்.

மேக⁴ாவபா⁴ஸகோ பா⁴நுர் மேக⁴ச்ச²ந்நோ(அ)வபா⁴ஸதே ।
மோஹாவபா⁴ஸகஸ் தத்³வன் மோஹச்ச²ந்நோ விபா⁴த்யயம் ॥ 60

எவ்விதம் மேகத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் சூரியன், மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்டு இருக்கிறானே அதுபோன்று, அக்ஞானத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்ற இந்த ஆத்மா, அக்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்டவனாக விளங்குகிறான்.

ப^4ாஸ்யம் மேக^3ாதி^{3}கம் ப^4ாநுர் ப^4ாஸயன் ப்ரதிப^4ாஸதே |
தத^2ா ஸ்தூ^{2}லாதி^{3}கம் ப^4ாஸ்யம் ப^4ாஸயன் ப்ரதிப^4ாத்யயம் || 61

எவ்விதம் பிரகாசப்படுத்தவேண்டிய மேகம் முதலியவற்றை, சூரியன் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு பிரகாசிக்கிருனே, அவ்விதம் பிரகாசப்படுத்த வேண்டிய ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் முதலிய சரீரங்களை பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு இந்த ஆத்மா பிரகாசிக்கின்ருன்.

ஸர்வப்ரகாசகோ ப^4ாநு: ப்ரகாச்யைர் நைவ தூ^{3}ஷ்யதே |
ஸர்வப்ரகாசகோ ஹ்யாத்மா ஸர்வைஸ்தத்^{3}வத் ந தூ^{3}ஷ்யதே || 62

எவ்விதம் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிச்கச் செய்யும் சூரியன், பிரகாசிக்கப் படும் பொருள்களால் கெடுக்கப்படுவதில்லையோ, அதுபோல எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஆத்மாவானது எப்பொருள்களாலும் கெடுக்கப்படுவதில்லை.

(எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் சூரியன் தன்ருல் பிரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட வஸ்துக்களின் குணதோஷங்களை அடையாததுபோல் எல்லா வற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஆத்மா எந்த வஸ்துக்களுடைய குணதோஷங் களையும் அடைவதில்லை).

முகுரஸ்த^{2}ம் முக^{2}ம் யத்^{3}வத் முக^{2}வத் ப்ரத^{2}தே ம்ருஷா |
புத்^{3}தி^{4}ஸ்த^2ாப^4ாஸகஸ்--தத்^{3}வத^2ாத்மவத் ப்ரத^{2}தே ம்ருஷா || 63

முகுரஸ்த^{2}ஸ்ய நாசேன முக^{2}நாசோ ப^{4}வேத் கத^{2}ம் |
பு^{3}த்^{3}தி^{4}ஸ்த^2ாப^4ாஸநாசேன நாசோ நைவாத்மந: க்வசித் || 64

எவ்விதம் கண்ணுடியில் பிரதிபலித்த முகமானது பொய்யாக, முகம்போல் தோன்றுகின்றதோ, அதுபோல புத்தியில் பிரதிபிம்பிக்கின்ற ஜீவன் ஆத்மாவைப் போன்று பொய்யாகத் தோன்றுகின்றது.

கண்ணுடியிலுள்ள பிரதிபிம்பத்தின் நாசத்திஞல் முகத்தின் நாசமானது எவ்விதம் உண்டாகும்? உண்டாகாது. (அதுபோல்) அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப நாசத்திஞல், ஒருகாலும் ஆத்மாவினுடைய நாசமானது உண்டாகாது.

தாம்ர கல்பிததே^{3}வாதி^{3}ஸ்:தாம்ராத^{3}ன்ய இவ ஸ்பு^{2}ரேத் |
ப்ரதிப^4ாஸ்யாதி^{3}ரூபேண தத^2ாத்மோத்த^{2}மித^{3}ம் ஜக^{3}த் || 65

எவ்வாறு செம்பில் (விக்ரஹமாகச்) செய்யப்பட்ட தேவதை முதலியவை செம்பைக்காட்டிலும் வேருனதுபோல் தோன்றுமோ, அவ்வாறே ப்ரமேயம் முதலான ரூபமாக ஆத்மாவிலிருந்து உண்டான இந்த பிரபஞ்சமும் (வேருனது போல் தோன்றுகிறது.) (ப்ரமேயம் – அறியப்படும் பொருள். இங்கு ப்ரபஞ்சம்; ப்ரமாதா – அறியும் ஜீவன்; ப்ரமாணம் – அறிவு.)

ஈச ஜீவாத்மவத் ப⁴ாதி யதை²கமபி தாம்ரகம் ।
ஏகோப்யாத்மா ததை²வாயமீசஜீவாதி³வன் ம்ருஷா ॥ 66

யதே²ச்வராதிநாசேன தாம்ரநாசோ ந வித்³யதே ।
ததேச்வராதி³நாசேன நாசோ நைவாத்மந: ஸதா³ ॥ 67

எவ்விதம் செம்பு ஒன்ருனபோதிலும், ஈச்வரன் போன்றும், ஜீவன் போன்றும் (பலவாக வெவ்வேறு ப்ரதிமைகளில்) தோன்றுகின்றதோ, அவ்விதமே இந்த ஆத்மாவானது ஒன்ருனபோதிலும் ஈச்வரன், ஜீவன் முதலியவைபோன்று பொய்யாகத் தோன்றுகின்றது.

எவ்வாறு ஈச்வரன் முதலிய உருவங்களின் நாசத்திஞல், செம்பின் நாசம் உண்டாவதில்லையோ, அவ்விதம் ஈச்வரன் முதலியவர்களின் நாசத்திஞல், ஆத்மா விற்கு எப்பொழுதும் அழிவு உண்டாவதில்லை.

அத்²யஸ்தோ ரஜ்ஜுஸர்போ(அ)யம் ஸத்யவத் ரஜ்ஜுஸத்தயா ।
தத²ா ஜக³தி³த³ம் ப⁴ாதி ஸத்யவத் ஸ்வாத்ம ஸத்தயா ॥ 68

எவ்விதம் கயிற்றில் ஆரோபம் செய்யப்பட்ட (கல்பிதமாக ஏற்றி வைக்கப் பட்ட) பாம்பானது கயிற்றிலுள்ள ஸத்தையால் (கயிறு என்பது உண்மையாக உள்ள ஒன்ருக இருப்பதால்) (தானும்) உண்மையானது போன்று தோன்று கின்றதோ, அவ்விதம் இந்தப் பிரபஞ்சம் தன் ஆத்மாவின் ஸத்தையிஞல் உண்மையானதுபோல் தோன்றுகின்றது.

அத்⁴யஸ்தாஹேரப⁴ாவேந ரஜ்ஜுரேவாவசிஷ்யதே ।
தத²ா ஜக³த³ப⁴ாவேன ஸதா³த்மைவாவசிஷ்யதே ॥ 69

எவ்வாறு ஆரோபிக்கப்பட்ட பாம்பினுடைய இல்லாமையால் (கயிறு பாம்பல்ல என்று தெரிந்தபின்) கயிறுமட்டும் மிஞ்சுகின்றதோ, அவ்விதம் ஜகத்தின் இன்மையால் உண்மையான ஆத்மா மாத்திரம் மிஞ்சுகின்றது.

ஸ்ப²டிகே ரக்ததா யத்³வதுபாதே⁴ர் நீலதாம்ப³ரே ।
யத²ா ஜகதி³த³ம் ப⁴ாதி தத²ா ஸத்யமிவாத்³வயே ॥ 70

ஸ்ப²டிகே ரக்ததா மித்²யா ம்ருஷா கே² நீலதா யத²ா ।
தத²ா ஜகதி³த³ம் மித்²யா ஏகஸ்மிந்நத்³வயே மயி ॥ 71

எவ்விதம் உபாதியின் ஸம்பந்தத்திஞல் ஸ்படிகமணியில் சிவப்பும், எவ்விதம் ஆகாயத்தில் நீலமும் தோன்றுகின்றனவோ, அவ்விதம் இரண்டற்ற ஆத்மாவில் இந்தப் பிரபஞ்சம் உண்மையானதுபோல் தோன்றுகின்றது.

ஸ்படிகமணியில் சிவப்பு எவ்விதம் தோற்றமோ, ஆகாயத்தில் நீலநிறம் எவ்விதம் தோற்றமோ, அவ்விதம் ஒன்ருனதும் இரண்டற்றதுமான என்னிடத்தில் (ஆத்மாவில்) இந்தப் பிரபஞ்சம் பொய்த்தோற்றமே.

ஜீவேச்வராதி'ப'ாவேன பே'தம் பச்யதி மூட'தீ': ।
நிர்பேதே³ நிர்விசேஷ(அ)ஸ்மின் கத²ம் பே'தே³ா ப'வேத்³-த்'ருவம் ॥

அக்ஞானி ஜீவன், ஈச்வரன் முதலான ரூபமாக வேற்றுமையைப் பார்க்கிருன். பேதமற்றதும் ஒருவித தன்மையும் அற்றதுமான, இந்த ஆத்மாவில் எவ்விதம் பேதம் இருக்கும்? (இருக்காது,) இது நிச்சயம்.

லிங்க³ஸ்ய த'ாரணுதே³வ சிவோயம் ஜீவதாம் வ்ரஜேத் ।
லிங்க³நாசே சிவஸ்யாஸ்ய ஜீவதாவேசதா குத: ॥ 73

இந்த சிவன் (பரமாத்மா) லிங்க (காரண) சரீரத்தை தரிப்பதிஞலேயே ஜீவத்தன்மையை அடைகிருன். லிங்கசரீரம் நாசம் அடைந்தபொழுது, இந்த பரமாத்மாவிற்கு, ஜீவரூபமான ஆவேசமானது எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும்? (ஸம்பவிக்காது.)

சிவ ஏவ ஸத³ா ஜீவோ ஜீவ ஏவ ஸத³ா சிவ: ।
வேத்யைக்யமநயோர் யஸ்து ஸ ஆத்மஜ்க்ஞோ ந சேதர: ॥ 74

ஜீவன் எப்பொழுதும் சிவனே (பரமாத்மாவே). பரமாத்மா எப்பொழுதும் ஜீவனே. எவன் இந்த ஜீவாத்மா—பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் ஒருமையை அறிகிருனே, அவனே ஆத்மாவை அறிந்தவன். மற்றவரல்லர்.

க்ஷீர யோக³ாத் யத²ா நீரம் க்ஷீரவத் த்³ருச்யதே ம்ருஷா ।
ஆத்ம யோக³ாதநாத்மா(அ)யமாத்மவத் த்ருச்யதே தத²ா ॥ 75

பாலின் சேர்க்கையிஞல் ஜலமானது பால்போன்று பொய்யாக எவ்விதம் தோன்றுகின்றதோ, அவ்விதம் ஆத்மாவின் ஸம்பந்தத்திஞல், இந்த ஆத்மாவிற்கு வேருன சரீரம் முதலியவை ஆத்மாவைப்போன்று காணப்படுகின்றது.

நீராத் க்ஷீரம் ப்ருத²க்க்ருத்ய ஹம்ஸோ ப'வதி நாந்யத²ா ।
ஸ்தூ²லாதே²: ஸ்வம் ப்ருத²க்க்ருத்ய முக்தோ ப'வதி நாந்யத²ா ॥ 76

ஜலத்திலிருந்து பாலே வேறுபடுத்துவதால் (புள்ளினத்தில் ஒன்று) ஹம்ஸ பக்ஷியாக ஆகின்றது. அவ்விதமில்லாவிடில், ஹம்ஸ பக்ஷியாக ஆவதில்லே. இதுபோன்று ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களிலிருந்து ஆத்மாவை வேறுபடுத்தித் தெரிந்துகொள்வதால் (ஒரு ஜீவன்) மோக்ஷமடைந்தவஞக ஆகிருன். அவ்விதமில்லாவிடில் முக்தஞக ஆகமாட்டான்.

க்ஷிர நீர விவேகஜ்ஞோ ஹம்ஸ ஏவ ந சேதர: ।
ஆத்மாநாத்ம விவேகஜ்ஞோ யதிரேவ ந சேதர: ॥ 77

ஹம்ஸம்தான் பாலேயும், நீரையும் பிரித்துத் தெரிந்துகொள்ளும். வேறு (பக்ஷி) ஒன்றும் அறிந்துகொள்ளாது. அதுபோல, யதிதான் ஆத்மாவையும், அநாத்மாவையும்பிரித்துத் தெரிந்துகொள்வான். மற்றவர் அல்லர்.

அத்'யஸ்த சோரஜ: ஸ்த²ாணோர் விகார: ஸ்யாத் நஹி க்வசித் |
நாத்மநோ நிர்விகாரஸ்ய விகாரோ விச்வஜஸ்தத²ா || 78

கட்டையில் ஆரோபம் செய்யப்பட்ட (கற்பனையாக ஏற்றிவைக்கப்பட்ட) திருடனிடம் உண்டான மாறுதல் (குணதோஷங்கள்), கட்டைக்கு ஒருபோதும் உண்டாகாது. அவ்விதமே மாறுதலற்ற (ஏகரூபமான) ஆத்மாவிற்கு, பிரபஞ்சத்தில் உண்டான மாறுதல் இல்லை. (மரத்தாலான தூணைத் திருடன் என்று கல்பித்துக்கொண்டு அந்தத் திருடனிடம் ஒருவர் எண்ணும் மாறுதல்கள் வாஸ்தவத்தில் தூணுக்கு இல்லாததுபோல, பிரம்மத்தைப் பிரம்பஞ்சமாகக் கல்பித்துக் காணும் மாறுதல் பிரம்மத்தைத் தொடா.)

ஜ்ஞாதே ஸ்த²ாணௌ குதச்சோரச்சோராபா'வே ப'யம் குத: |
ஜ்ஞாதே ஸ்வஸ்மின் குதோ விச்வம் விச்வாபா'வே
குதோ(அ)கி²லம் || 79

கட்டையைக் (கட்டையென்று) அறிந்தபிறகு (அதில் தோன்றிய) திருடன் ஏது? திருடன் இல்லாதபொழுது பயம் எவ்விதம் ஏற்படும்? (இவ்வாறு) ஆத்ம ஸ்வரூபமானது அறியப்பட்டபொழுது பிரபஞ்சம் எவ்விதம்? பிரபஞ்சம் இல்லாதபொழுது மற்றவை எல்லாம் ஏது?

கு³ண வ்ருத்தி த்ரயம் ப'ாதி பரஸ்பர விலக்ஷணம் |
ஸத்யாத்ம லக்ஷணே யஸ்மின் ஸ ஏவாஹம் நிரம்சக: || 80

ஸத்ய ஸ்வரூபமாகிய எ(ந்)த(ஆத்மாவி)னிடத்தில் ஒன்றுக்கொன்று மாறுதல் உள்ள (ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற) குணங்களினால் உண்டான மூன்று விருத்திகளும் (குணபரிணாமங்களும்) விளங்குகின்றதோ அவயவமற்ற (பகுக்கப்படாத முழுமையான) அது(ஆத்மா)வே நான்.

தே³ஹ த்ரயமித³ம் ப'ாதி யஸ்மின் ப்³ரஹ்மணி ஸத்யவத் |
ததே³வாஹம் பரம் ப்³ரஹ்ம தே³ஹத்ரய விலக்ஷண: || 81

எந்த பரமாத்மாவினிடம் இந்த (ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் என்ற) மூன்று சரீரமும் உண்மையானதுபோல் தோன்றுகின்றதோ, அந்த பரப்ரம்மமே மூன்று சரீரங்களுக்கும் வேறான நான்.

ஜாக்³ரத³ாதி³ த்ரயம் யஸ்மின் ப்ரத்யக³ாத்மனி ஸத்யவத் |
ஸ ஏவாஹம் பரம் ப்³ரஹ்ம ஜாக்³ரத³ாதி³ விலக்ஷண: || 82

எந்த உள் வஸ்துவான ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஜாக்ரத் (ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி) முதலிய மூன்றும் உண்மை போன்று (தோன்றுகின்றதோ) ஜாக்ரத் முதலான வற்றுக்கு வேறான அந்தப் பரப்ரஹ்மமே நான்.

விச்வாதி³க த்ரயம் யஸ்மின் பரமாத்மனி ஸத்யவத் ।
ஸ ஏவ பரமாத்மாஹம் விச்வாதிக விலக்ஷண: ॥ 83

எத்த பரமாத்வாவினிடம் விச்வன் (தைஜஸன், ப்ராக்ஞன்) ஆகிய (முறையே ஜாக்ரத், ஸ்வப்ந, ஸுஷுப்தி அவஸ்தாபிமானிகள்) மூவரும் உண்மையானவர்கள் போன்று தோன்றுகிறுர்களோ, விச்வன் முதலானவர்களுக்கு வேறுன அந்த பரமாத்மாவே நான்.

விராட³ாதி த்ரயம் ப⁴ாதி யஸ்மின் ஸாக்ஷிணி ஸத்யவத் ।
ஸ ஏவ ஸச்சிதானந்த³ லக்ஷணோஹம் ஸ்வயம்ப்ரப⁴: ॥ 84

ஸாக்ஷியான எந்த ஆத்மாவிடம் விராட், ஹிரண்யகர்ப்பன், ஈச்வரன் என்ற மூவரும் உண்மை போன்று தோன்றுகின்றனரோ ஸத், சித் ஆனந்தங்களை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவரும், ஸ்வயம்பிரகாசருமான அந்த பரமாத்வே நான்.

ஸாக்ஷியான எந்த பரமாத்மாவிடம் ஸமஷ்டியான ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண சரீராபிமானிகளான விராட்புருஷன், ஹிரண்யகர்பன், அந்தர்யாமி என்ற மூவர்களும் தோற்றமோ, ஸச்சிதானந்த ரூபனும், ஸ்வயம் பிரகாசனுமான அந்த பரமாத்மாவே நான்.

(ஜீவனுக்கு ஜாக்ரத்—ஸ்வப்ந—ஸுஷுப்தி போலவே, ஸகல ஜீவ ஸமூகத்திற்கும் காரணமான ஸகுணப்ரம்மத்துக்கு ஸ்திதி--ஸ்ருஷ்டி—ஸம்ஹாரம் என்பன. முறையே இம்மூன்றையும் ஆற்றுகையில், ஸகுணப்ரஹ்மம் விராட், ஹிரண்யகர்பன், ஈச்வரன் எனப்படுகிறது.

ஜீவன்முக்த ஆனந்தலஹரீ

(பேரானந்த நிலையான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமடைந்தவர் உலகில் உடலில் இருப்பவராகக் காணப்படினும், இவற்றிலிருந்து விடுபட்ட முக்தி நிலையில் இருப்பவராதலின், ஜீவன்முக்தர் எனப்படுபவர். அவர்களது ஸ்திதி எப்பேர்ப்பட்ட பேரின்பப் பெருக்காய் உள்ளது என்பதை விளக்குவதால் இது '' ஜீவன் முக்தானந்தலஹரீ '' எனப்படும்.

புரே பௌரான் பச்யன் நர யுவதி நாமாக்ருதி மயான்
ஸுவேஷான் ஸ்வர்ணாலங்கரண கலிதாம் ச்சித்ர ஸத்³ருசான் ।
ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத்³-த்³ரஷ்டேத்யபி ச கலயம்ஸ்தை: ஸஹ ரமன்
முனிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா-க்ஷததமா: ॥ ।

(ஒரு) நகரத்தில் நல்ல உடை உடுத்தினவர்களாகவும்; தங்க ஆபரணங்களை தரித்தவர்களாகவும், உள்ள ஸ்திரீ புருஷர்களென்ற பெயரையும், உருவத்தையும் உடைய ஜனங்களைச் சித்திரத்தில் காணும் வடிவங்களைப்போலவே பார்த்துக் கொண்டும், தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற ஸாக்ஷி மாத்திரமே என்றும், அதே ஸமயத்தில் உணர்ந்துகொண்டும், அவர்களோடு ரமித்துக்கொண்டு இருக்கிற ஞானியானவர் (ஜீவன் முக்தர்) குருநாதரிடமிருந்து அடையப்பெற்ற ஞான தீக்ஷையினால் (அக்ஞான) இருள் நீங்கிவிட்டவர். எனவே இவர் நகரத்திலே மாந்தரிடையே கலந்தாற்போல் வாழ்ந்தபோதிலும் மோஹத்தை அடையவே மாட்டார்.

வநே வ்ருக்ஷான் பச்யன் த³ள-ப²ல-ப⁴ராங்-நம்ர ஸுசிக²ான்
க⁴நச்ச²ாயாச்ச²ன்னான் ப³ஹுளகல-கூஜ³த்-த்³விஜ-க³ணான் ।
ப⁴ஜன் க⁴ஸ்ரே ராத்ரா-வவநி-தல-தல்பைக-சயநோ
முனிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருத³க்ஷா-க்ஷததமா: ॥ 2

காட்டில் இலைகள், பழங்கள் இவைகளின் பாரத்தினால் தாழ்ந்திருக்கும் அழகான கிளைகளோடுகூடியதும், அடர்த்தியான நிழலால் மறைக்கப்பட்டதும், இனிக்கக் கூவுகிற ஏராள பக்ஷிக் கூட்டங்களோடு கூடியதுமான மரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும், பகல் வேளையில் அங்கு பார்த்தவைகளைக்கொண்டும், இரவு வேளையில் கட்டாந் தரையையே படுக்கையாகக் கொண்டு சயனிக்கிறவருமான முனி (ஜீவன் முக்தர்) தீக்ஷையினால் (அக்ஞான) இருள் நீங்கிவிட்டவர். (எனவே அவர் வன வாழ்வின் வனப்புகளைக் காணும்) மோஹம் அடையமாட்டார்.

கத³ாசித் ப்ராஸாதே³ க்வசி³தபி ச ஸௌதே⁴ஷு த⁴நிநாம்
கத³ா காலே சைலே க்வசித³பி ச கூலேஷு ஸரிதாம் |
குடீரே த³ாந்தாநாம் முநிஜந-வராணுமபி வஸன்
முநிர் ந வயாமோஹம் ப⁴ஜதி குருதீ³க்ஷா-க்ஷததமா: || 3

ஒரு ஸமயத்தில் அரண்மனையிலும், வேறு சில ஸமயங்களில் பணக்காரர்களுடைய மாடிவீடுகளிலும், பிரிதொரு ஸமயத்தில் மலையிலும், மற்றும் சில ஸமயங்களில் நதிகளுடைய கரைகளிலும், (இன்னும் சில ஸமயம்) இந்திரியங்களை அடக்கிய முனிஜன சிரேஷ்டர்களுடைய குடிசையிலும் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் முனி தீக்ஷையினால் அக்ஞானம் நிவர்த்தியானவர் (ஆதலால் வாஸஸ்தான ஸௌக்யத்தில்) மோஹம் அடைகிறதில்லை.

க்வசித் ப³ாலை: ஸார்த⁴ம் கரதலக³ தாலை: ஸஹஸிதை:
க்வசித்-தாருண்யாலங்க்ருத நர வதூ⁴பி: ஸஹ ரமன் |
க்வசித்³-வ்ருத்தை⁴ச்சிந்தாகுலித-ஹ்ருத³யைச்சாபி விலபன்
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா-க்ஷததமா: || 4

சில ஸமயங்களில் உள்ளங்கைகளினால் தாளம் போட்டுக்கொண்டு சிறுவர்களுடன் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டும், சில ஸமயங்களில் யௌவனப் பருவத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்திரீபுருஷர்களோடு ரமித்துக்கொண்டும் சில ஸமயங்களில் கவலையினால் கலங்கின ஹிருதயத்தோடுகூடிய கிழவர்களோடு கூடப் புலம்பிக்கொண்டும் இருக்கிற முனியானவர் குரு தீக்ஷையினால் அக்ஞானம் நிவர்த்தியானவர் (ஆனதினால் இவர்களிடம் பற்றுக்கொண்டு) மோஹம் அடைவதில்லை.

கத³ாசித் வித்³வத்³பி⁴ர் விவிதி³ஷுபி-ரத்யந்த நிரதை:
கத³ாசித் காவ்யாலங்க்ருதி ரஸ ரஸாலை: கவிவரை: |
கத³ாசித் ஸத்தர்கை-ரநுமிதி-பரைஸ் தார்கிக வரைர்
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா-க்ஷததமா: || 5

சில ஸமயத்தில் இடைவிடா ஈடுபாட்டுடன்கூட ஞான நாட்டம் வைத்த வித்வான்களோடும், சில சமயத்தில், காவியங்களிலுள்ள அலங்காரங்களின் ரஸத்தை நன்கு ரஸிக்கும் கவிசிரேஷ்டர்களோடும், சில சமயத்தில் நன்கு தர்க்கம் செய்கிறவர்களும், அனுமானப் பிரமாணத்திலேயே ஈடுபட்டவர்களுமான தார்க்கீக சிரேஷ்டர்களோடும் (கலந்து பழகுவதாகக் காணப்படும்) முனியானவர் குருவின் தீக்ஷையினால் அக்ஞானம் அழிவுபட்டவர் (ஆதலின்) முமுக்ஷுக்களிடம் பாசம், கலையில் பாசம், தர்க்கத்தில் பாசம் என்றிப்படி) மோஹமுறுவதில்லை.

கத³ா த்⁴யாநாப்³யாஸை: க்வசி³தபி ஸபர்யாம் விகஸிதை:
ஸுக³ந்தை⁴: ஸத்புஷ்பை: க்வசிதபி த³ளைரேவ விமலை: |
ப்ரகுர்வன் தே³வஸ்ய ப்ரமுதி³த-மநா: ஸந்நதிபரோ
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா-க்ஷததமா: || 6

சில ஸமயம் தியானுப்யாஸங்களோடும், சில ஸமயத்தில் நன்கு மலர்ந்த வாஸனையாயுள்ள சிறந்த புஷ்பங்களினுலும், சில ஸமயங்களில் சுத்தமான இதழ்களாலே மாத்திரமும், மிகுந்த வினயத்துடன்கூடியவராக பகவானுடைய பூஜையை ஆனந்தம் பொங்கும் மனத்தினராக ஈடுபட்டுச் செய்துகொண்டிருக்கும் முனி, குரு தீக்ஷையினுல் அக்ஞானம் போனவராதலின் (தியானம், பூஜை இவையே லக்ஷ்யம் என்று) மோஹமுறுவதில்லை.

சிவாயா: சம்பே⁴ார் வா க்வசித³பி ச விஷ்ணோரபி கத³ா
கணுத்யக்ஷஸ்யாபி ப்ரகடித-வரஸ்யாபி ச கத³ா ।
பட³ன் வை நாமாளிம் நயந-ரசிதாநந்த³-ஸலிலோ
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா—க்ஷததமா: ॥ 7

சில சமயங்களில் அம்பிகையின் அல்லது பரமசிவனின் (நாமாவளியை) சில சமயத்தில் விஷ்ணுவின் அல்லது கணபதியின் நாமாவளியையும், சில சமயம் வரம் கொடுக்கும் (வேறு ஏதோ ஒரு) மூர்த்தியின் நாமாவளியை கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீருடன் படித்துக்கொண்டிருக்கும் முனியானவர் குரு தீக்ஷையினுல் அக்ஞானம் அகன்றவர் (ஆதலால் பூஜிக்கப்பெறும் தேவதையும் பூஜிக்கும் தாமும் வேறு என்ற) மோஹத்தை அடைவதில்லை.

கத³ா க³ங்கா³ம்பே⁴ாபி⁴: க்வசி³தபி ச கூபோத்³த ஸலிலை:
க்வசித் காஸாரோத்தை²: க்வசி³த³பி ஸது³ஷ்ணைச்ச சிசிரை: ।
ப⁴ஜன் ஸ்நாநம் பூ⁴த்யா க்வசி²தபி ச கர்பூர நிப⁴யா
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³ஷா-க்ஷததமா: ॥ 8

ஒருசமயம் கங்கா ஜலத்தினுல், சிலசமயம் கிணற்றில் ஊறும் ஜலத்தினுல் பின்னும் ஒருசமயம் குளத்திலுள்ள ஜலத்தினுல், வேறு சிலசமயம் நல்ல சூடான வெந்நீரினுல், மற்றும் சிலசமயம் குளிர்ந்த ஜலத்தினுல், சிலசமயத்தில் கர்பூரம் பிரகாசிக்கும் விபூதியினுல் (என்றிப்படிப் பலவிதத்தில்) ஸ்நாநம் செய்கிற முனியானவர் குருதீக்ஷையினுல் அக்ஞானம் விலகினவராதலால் (நித்ய சுத்த ஆத்மாவுக்கு ஸ்நானம் வேண்டும் என்ற) மோஹத்தை அடைகிறதில்லை.

கத³ாசித் ஜாக³ர்த்யாம் விஷய கரணை: ஸம்வ்யவஹரன்
கத²ாசித் ஸ்வப்நஸ்த²ானபி ச விஷயானேவ ச ப⁴ஜன் ।
கத³ாசித் ஸௌஷுப்தம் ஸுக²மநுபவன்னேவ ஸததம்
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா க்ஷத-தமா: ॥ 9

ஒரு சமயம் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது விஷயங்களோடும், இந்திரியங்களோடும் நன்கு வியவஹாரம் செய்துகொண்டும், ஒருசமயம் ஸ்வப்ன தசைக்கான விஷயங்களையே துய்த்துக்கொண்டும், ஒருசமயம் நல்ல தூக்கத்திலுள்ள ஸுகத்தை இடையின்றி அனுபவித்துக்கொண்டும் இருக்கிற முனி (இவ்வாறு காணப்பட்டாலும்) குரு தீக்ஷையினுல் அக்ஞானம் போனவராதலால் (இம்மூன்று நிலைகளுக்கும் மேம்பட்ட துரீயத்தில் உறைந்தவராதலால், இந்நிலைகளை உண்மை என எண்ணுமல்) மோஹமுறுவதில்லை.

கத^3ா(அ)ப்யாசா வாஸா: க்வசி^{3}தபி ச தி^{3}வ்யாம்ப^{3}ர-த^{4}ர:
க்வசித் பஞ்சாஸ்யோத்த^2ாம் த்வசமபி தத^4ாந: கடி தடே ।
மநஸ்வீ நிஸ்ஸங்க^3: ஸுஜந ஹ்ருத^{3}யாநந்த^3 ஜநகோ
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப^{4}ஜதி கு^{3}ருதீ^{3}க்ஷா–க்ஷத-தமா: ॥ 10

ஒருசமயம் திகம்பரராகவும், ஒரு சமயம் சிறந்த வஸ்திரத்தை உடுத்திக் கொண்டவராகவும், ஒருசமயம் சிம்ஹத்திலிருந்து உண்டான தோலை (புலித் தோலை) இடுப்புப் பிரதேசத்தில் கட்டிக்கொண்டவராகவும் உள்ள நல்ல மனத்தவரும் பற்றற்றவரும், ஸாது ஜனங்களுடைய ஹிருதயத்திற்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவருமான முனி, குரு தீக்ஷையால் அக்ஞானம் விலகினவரானதால் (ஆடை ஆபரணங்களில்) மோஹம் அடைகிறதில்லை.

கத^3ாசித் ஸத்வஸ்த^2: க்வசி^{3}தபி ரஜோவ்ருத்தி ஸுக^{3}தஸ்
தமோ வ்ருத்தி: க்வாபி த்ரிதய-ரஹித: க்வாபி ச புந: ।
கத^3ாசித் ஸம்ஸாரீ சுருதிபத^2-விஹாரீ க்வசித^{3}ஹோ
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப^{4}ஜதி கு^{3}ருதீ^{2}க்ஷா-க்ஷத–தமா: ॥ 11

ஒரு சமயம் ஸத்வகுணத்தில் இருப்பவராகவும், ஒரு சமயம் ரஜோகுண நடத்தையில் ஈடுபட்டவராகவும், ஒரு சமயம் தமோகுண நடத்தையுள்ளவராகவும், ஒரு சமயம் முக்குணங்களற்றவராயும், ஒரு சமயம் (ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும்) ஸம்ஸாரியாகவும், ஒரு சமயம் வேதமார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கிறவராகவும் முனிவர் (தோன்றுவது) ஆச்சரியம் ! (இப்படியெல்லாம் தோன்றினாலும் அவர் குரு தீக்ஷையினால் அக்ஞானம் நீங்கினவராதலால் (இவை எவற்றிலும்) மனமயக்கமடைவதில்லை.

கத^3ாசிந் மௌநஸ்த^2: க்வசித^{3}பி ச வாக்^{3}வாத^3–நிரத:
கத^3ாசித் ஸாநந்த^{3}ம் ஹஸித–ரப^{4}ஸஸ்-த்யக்த-வசந: ।
கத^3ாசித் லோகாநும் வ்யவஹ்ருதி ஸமாலோகந பரோ
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப^{4}ஜதி கு^{4}ருதீ^{3}க்ஷா-க்ஷத-தமா: ॥ 12

ஒருவேளை, மௌனநிலையில் இருந்துகொண்டும், மற்றொருவேளையில் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டும், ஒருவேளை ஆனந்தமாக அடங்காமல் சிரித்துக்கொண்டு (அதனால்) பேசாமலிருந்துகொண்டும் (பேசமுடியாதவராகியும், உலகத்தார்களுடைய வியவஹாரங்களைப் பார்ப்பதிலேயே ஈடுபட்டுமிருக்கிற முனி, குரு தீக்ஷையினால் அக்ஞானம் நிவர்த்தியானவர் (இந்த உணர்ச்சிகளை ஸத்யமென எண்ணும்) மயக்கை அடைகிறதில்லை.

கத^3ாசித் சக்தீநாம் விகச முக^{3}பத்^{3}மேஷு கமலம்
க்ஷிபம்ஸ்-தாஸாம் க்வாபி ஸ்வயமபி ச க்^{3}ருஹ்ணன் ஸ்வமுக^{2}த:।
தத^{3}த்^{3}வைதம் ரூபம் நிஜபரவிஹீநம் ப்ரகடயன்
முநிர் ந வ்யாமோஹம் ப^{4}ஜதி கு^{3}ருதீ^{3}க்ஷா–க்ஷத-தமா: ॥ 13

ஒரு சமயத்தில் ஸ்திரீகளுடைய மலர்ந்த பத்மம் போலுள்ள முகங்களின் மேல் தாமரையை விட்டெறிந்துகொண்டும், ஒருசமயத்தில் தானும் அந்த ஸ்திரீகளால் (போடப்படும் தாமரையை) தன் முகத்தில் வாங்கிக்கொண்டும் தான் பிறர் என்பவை கிடையாதாய், இரண்டற்றதாய் உள்ள அந்த (ப்ரஹ்ம) ஸ்வரூபத்தை நன்கு காட்டிக்கொண்டிருக்கிற முனி ஞானியானவர் குருதீக்ஷை யினுல் அக்ஞானம் விலகினவராதலின் (ஸ்த்ரீ–புருஷ பேதமெனும்) மோஹத்தை அடைகிறதில்லை.

க்வசித் சைவை: ஸார்த⁴ம் க்வசித³பி சாக்தை: ஸஹ வஸன்
கத³ா விஷ்ணோர் ப⁴க்தை: க்வசி³தபி ச ஸௌரை: ஸஹ வஸன் ।
கத³ா க³ாணத்⁴யைக்ஷர் க³த–ஸகல–பே⁴தே³ா(அ)த்³வயதயா
முனிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா-க்ஷத-தமா: ॥ 14

சில சமயங்களில் சிவபக்தர்களோடும், சில சமயங்களில் சக்தி உபாசகர்களோடும் வசித்துக்கொண்டும், சில சமயங்களில் விஷ்ணுவினுடைய பக்தர்களோடும், சில சமயங்களில் ஸூர்ய உபாசகர்களோடு வசித்துக்கொண்டும், சில சமயங்களில் கணபதி உபாசகர்களோடு வசித்துக்கொண்டும், இரண்டற்ற தன்மையை அடைந்தவராய், எல்லாவித வேற்றுமைகளுமற்றவராய் இருக்கும் முனியானவர் குருதீக்ஷையினுல் அக்ஞானம் விலகினவராதலால் (தெய்வபேதம் எனும்) மோஹத்தை அடைகிறதில்லை,

நிராகாரம் க்வாபி க்வசித³பி ச ஸாகார-மமலம்
நிஜம் சைவம் ரூபம் விவித⁴குண பே⁴தே³ன ப³ஹுதா⁴ ।
கத³ா(ஆ)ச்சர்யம் பச்யன் கிமித³மிதி ஹ்ருஷ்யன்னபி கத³ா
முனிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீக்ஷா-க்ஷத–தமா: ॥ 15

சில சமயம் உருவமற்ற(பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்)தையும், சில சமயம் நிர்மலமான தன்னுடைய மங்களமான ரூபத்தையே, பலவித குணங்களின் வேற்றுமையால் பலவித ரூபமுள்ளதாகவும், சிலசமயம் "இது என்ன?" என்று ஆச்சர்யமாகப் பார்த்துக்கொண்டும், (தனக்குத் தேஹமும் உண்டா என்று ஆச்சர்யப்பட்டுக் கொண்டும்) பார்த்துக்கொண்டும், சில சமயம (இதில்) சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டும் இருக்கிற முனியானவர் குருதீக்ஷையினுல் அக்ஞானம் நிவர்த்தி யானவராதலின் (ரூபாரூப பேதங்களில்) மோஹமுறுவதில்லை.

கத³ா(அ)த்³வைதம் பச்யன்னகி₂லமபி ஸத்யம் சிவமயம்
மஹாவாக்யார்த்த³ா-நா-மவக³தி-ஸமப்⁴யாஸ-வசத: ।
க³த-த்³வைதாப⁴ாஸ: சிவ சிவ சிவேத்யேவ விலபன்
முனிர் ந வ்யாமோஹம் ப⁴ஜதி கு³ருதீ³க்ஷா-க்ஷத–தமா: ॥ 16

சிலசமயம் (ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யம் கூறுவதான உபநிஷத்திலுள்ள மஹா வாக்யங்களுடைய தாத்பர்யார்த்தங்களை அறிந்து நன்கு அப்யாஸம் செய்திருப்பதனுல், எல்லாவற்றையும் இரண்டற்ற சத்யமான சிவமயமாக (அதாவது சாந்த—அத்வைத—துரியமாகவே) பார்த்துக்கொண்டு, த்வைதத் தோற்றம் விலகினவராக

''சிவ, சிவ, சிவ, என்று மாத்திரம் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் முனியானவர் குரு தீக்ஷையினுல் அக்ஞானம் விலகிவிட்டவராதலால் ('சிவ' என்னும் சொல், அதைச் சொல்லும் தாம், சொல்லப்படும் சிவபரமாத்மா இவற்றிடை பேதம் என்ற) மோஹத்தை அடைவதில்லை.

இமாம் முக்தாவஸ்த்தாம் பரமசிவ ஸம்ஸ்த்தாம் குருக்ருபா
ஸுதாபாங்க வ்யாப்யாம் ஸஹஜ ஸுக வாப்யாமநுதினம் ।
முஹுர் மஜ்ஜன் மஜ்ஜன் பஜ்தி ஸுக்ருதைச்சேத் நரவர:
ஸதா த்யாகீ யோகீ கவிரிதி வதந்தீஹ கவய: ॥ 17

ஒருவர் நற்செயல்களால் (நற்செயல்களின் புண்ய பலனுல்) குருவருளாகிய அமிருத கடாக்ஷத்தினுல், பரமசிவ(மாகிய பரப்பிரஹ்ம)த்தில் நிலைத்து அநுதினமும மீள மீள தனது ஸ்வபாவமேயான ஆனந்தவாரியில் முழுகிமுழுகி (மேலே ச்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட) இந்த ஜீவன் முக்தருடைய போக்கை (தாமறியாமல்)ச் செய்துகாட்டுவாரேயானுல் அவரே எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்ட தியாகி (ஸன்யாஸி) அவரே, யோகி, அவரே எல்லாமறிந்தவர் என்று அறிவாளிகள் சொல்கிருர்கள்.

தத்த்வோபதேசம்

[சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் 'தத்-த்வமஸி' என்ற மகாவாக்யம் காணப்படுகிறது. இதில் தத், த்வம், அஸி என்று மூன்று பதங்கள் இருக்கின்றன. 'த்வம்' என்ற பதத்திற்கு 'நீ' என்று பொருள். இது ஜீவனைக் குறிக்கிறது. 'தத்' என்ற பதத்திற்கு 'அது' என்று பொருள். இது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறது. 'அஸி' என்றால் 'இருக்கிறாய்.' ஆகவே, 'நீ அதுவாக இருக்கிறாய்' அதாவது 'ஜீவனே ப்ரஹ்மம்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் பொருள். ஆனால் ஜீவஸ்வரூபத்தில் பல தர்மங்கள் இருக்கின்றன. இதற்கு மாறான பல தர்மங்கள் ஸத்வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தில் இருக்கின்றன. ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுற்ற தர்மங்களை யுடைய இரண்டு வஸ்துக்கள் ஒன்றாக இருக்கமுடியாதே என்ற நமது ஐயத்தைப் போக்க, 'தத்த்வோபதேசம்' என்ற இந்த ப்ரகரணத்தில் மஹா வாக்யத்திலுள்ள 'த்வம்' பதத்தின் பொருளை யும், 'தத்' பதத்தின் பொருளையும் நன்கு சோதித்துக் காட்டு கிறார். அதாவது ஜீவனிடத்திலும், ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் தோன்றும் பரஸ்பர மாறுபாடான தர்மங்கள் எல்லாம் உண்மை யில் ஜீவஸ்வரூபத்திலோ, ஈசுவர ஸ்வரூபத்திலோ சேர்ந்தவை யல்ல என்றும் மாயா ப்ரமையால் அவ்வாறு தோன்றுகிறது என்று கூறி அந்த தர்மங்களை எல்லாம் விலக்கி, சுத்தமான ஜீவ ஸ்வரூபத்தையும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும் காட்டி இவற்றில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமையால் இரண்டும் ஒன்றுதான் என்று தீர்மானிக்கிறார். தத், த்வம் என்ற இருபதங்களின் லக்ஷ்யார்த்தமான ப்ரஹ்ம தத்வத்தை உபதேசிப்பதால் இதற்குத் 'தத்த்வோபதேசம்' என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தத்-த்வம் பத³ார்த²-சுத்³த்⁴யர்த²ம் கு³ரு: சிஷ்யம் வசோ(அ)ப்³ரவீத் ।
வாக்யே தத்-த்வமஸீத்யத்ர த்வம் பத²ார்த²ம் விவேசய ॥ 1

ஆசார்யர் "தத்" "த்வம்" என்ற இருபதங்களின் பொருளை சுத்தமாகச் (தெளிவாக விளக்கும்பொருட்டு) செய்ய சிஷ்யனைப் பார்த்து பின்வரும் வார்த் தையை சொன்னார். "தத்த்வமஸி" என்ற இந்த வாக்யத்தில் 'த்வம்' என்ற பதத்தின் பொருளைப் பிரித்துத் தெரிந்துகொள்.

ந த்வம் தே³ஹோ(அ)ஸி த்³ருச்யத்வாத் ரூப ஜாத்யாதி³மத்வத: ।
பௌ⁴திகத்வா-தசுத்³த⁴த்வா-த³நித்யத்வாத் ததை²வ ச ॥ 2

அத்³ருச்யோ ரூப ஹீனஸ்த்வம் ஜாதி ஹீனோ(அ)ப்யபபௌ⁴திக: ।
சுத்³தநித்யோ(அ)ஸி த்³ருக்³ரூபோ க⁴டோ யத்³வத் ந த்³ருக்
ப⁴வேத் ॥ 3

அறியப்படுவதாலும், ரூபம், ஜாதி முதலியவைகளுடன் கூடியிருப்பதாலும் பூதங்களிலிருந்து உண்டாகியிருப்பதாலும், அசுத்தமாயிருப்பதாலும் அவ்விதமே அழிந்துபோவதாலும் தேஹமாயிருக்கவில்லை.

நீ அறியப்படாதவனும்; ரூபமற்றவனும்; ஜாதியில்லாதவனும், பூதங்களிலிருந்து உண்டாகாதவனும்; சுத்தனும்—அழிவில்லாதவனும்; அறிகிற ஞானரூபியாயும் இருக்கிறாய். நீ பார்க்கும் ஜடமான (குடம் எவ்விதம் ஞானமாக தன்னைக் குடமாய்ப் பார்த்துக்கொள்வதாக) ஆகாதோ அறிவாலேயே அறியப்படுவதும், அறிவில்லாவிடில் வெறும் ஜடமேயானதுமான தேஹமும் ஞானரூபமான ஆத்மா ஆகாது.

ந ப⁴வாநிந்த்³ரியாண்யேஷாம் கரணத்வேந யத் ச்ருதி: ।
ப்ரேரகஸ்-த்வம் ப்ருதக் தேப்⁴யோ ந கர்தா கரணம் ப⁴வேத் ॥ 4

நீ இந்திரியங்கள் அல்ல. ஏனெனில், இவை கரணமாக (கருவியாக) கேட்கப்படுகிறது (அநுபவிக்கப்படுகின்றன). (அவைகளை) ஏவுகின்ற நீ அவைகளைக்காட்டிலும் வேறானவன். செய்கிறவனே கருவியாக ஆகமாட்டான்.

நானைதாந்-யேகரூபஸ்-த்வம் பி⁴ந்நஸ் தேப்⁴ய: குத: ச்ருணு ।
ந சைகேந்த்³ரிய–ரூபஸ்–த்வம் ஸர்வத்ராஹம்- ப்ரதீதித: ॥ 5

இந்த இந்திரியங்கள் பலவாக இருக்கின்றன. ஒரே ஸ்வரூபமுள்ள நீ அவைகளைக்காட்டிலும் வேறானவன்; ஏனெனில் கேள் (சொல்கிறேன்) எல்லா இந்திரியங்களிலும் நான் என்ற (பொது) அறிவு ஏற்படுவதால் நீ ஏதாவது ஒரு இந்திரியமாக (மட்டும்) இருக்கமுடியாது.

ந தேஷாம் ஸமுத³ாயோஸி தேஷாமந்யதமஸ்ய ச ।
விநாசே(அ)ப்யாத்மதீ⁴ஸ்-தாவத³ஸ்தி ஸ்யாத் நைவமந்யத²ா ॥ 6

இந்த இந்திரியங்களுடைய கூட்டமாக நீ இல்லை. அவைகளில் ஏதாவது ஒன்றுக்கு அழிவு ஏற்பட்டாலும், நான் என்ற ஞானம் (அழியாமல்) இருக்கிறது. இவ்வாறு இல்லாவிட்டால் (இந்திரிய சமுதாயம் ஆத்மாவானால்) (ஒரு இந்திரியம் இல்லாதவனுக்கு) இவ்வாறு (நான் என்ற ஞானம்) உண்டாகாது.

பரத்யேகமபி தாங்யாத்மா நைவ தத்ர நயம் ச்ருணு ।
நாநா ஸ்வாமிக தே³ஹோ(அ)யம் நச்யேத் பி⁴ந்ந மதாச்ரய: ॥ 7

நாநாத்மாபி⁴மதம் நைவ விரு³த்³த⁴ விஷயத்வத: ।
ஸ்வாம்யைக்யே து வ்யவஸ்த²ா ஸ்யாதேகபார்தி²வ-தே³சவத்: ॥ 8

அந்த இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆத்மாவல்ல. அந்த விஷயத்தில் யுக்தியை(காரண விளக்கத்தை)க் கேள். வெவ்வேறு அபிப்ராயங்களுக்கு இடமான, இந்த பலபேர்களை யஜமானர்களாக உடைய தேஹமானது அழிந்துவிடும்.

ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான விஷயங்களுள்ளதால் பல ஆத்மா என்பது (ஒரு ஜீவனுக்கே உள்ளது) ஒருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதல்ல. ஒரே யஜமானன் இருந்தால்தான், ஒரே அரசனுள்ள தேசம்போலக் கட்டுப்பாடு இருக்கும் (இருக்கமுடியும்).

(கண், காது முதலான இந்திரியங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஆத்மா என்ற வாதமும் சரியல்ல. ஏனெனில் இந்த சரீரத்தில் ஆத்மாதான் யஜமானன். அவன் இஷ்டப்படிதான் சரீரத்தில் கார்யம் நடைபெறவேண்டும். ஒவ்வொரு இந்திரியமும் ஆத்மாவானால் ஒவ்வொரு இந்திரியமும் இந்த சரீரத்திற்குப் பூரண அதிகாரமுள்ள யஜமானன் ஆகும். பல யஜமானர்களுக்குக் கொள்கை ஒன்றாக இருக்குமானால் ஒத்துப்போகமுடியும். இதில்லாமல் வெவ்வேறு எதிரிடையான கொள்கைகள் கொண்ட பலர் ஒரு தேசத்திற்கு அரசர்களாக இருப்பார்களேயானால் ஒருவருக் கொருவர் சண்டையிட்டுக்கொள்வதன் மூலம் தேசம் அழிந்துவிடும். இதுபோல கண்ணுக்கு ரூபம் விஷயம், காதுக்கு சப்தம் விஷயம், இவ்விதமே ஒவ்வொரு இந்திரியத்துக்கும் வெவ்வேறான விஷயங்கள். எல்லோருக்கும் சமமான அதிகாரம் இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் கண் என்ற யஜமானன் ரூபத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லும். அதே சமயத்தில் காது என்ற யஜமானன் சப்தத்தைக் கேட்கவேண்டும் என்று சொல்லும். ஒரே சமயத்தில் இரண்டும் நடைபெறமுடியாது. ஆகவே ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டு தேஹத்தையே அழித்துவிடும். ஆதலால் சரீரத்தில் பலர் யஜமானர்களாக இருக்கமுடியாது. ஒரு தேசத்தில் ஒருவனே எல்லா அதிகாரங்களும் கொண்ட மஹாராஜனாக இருந்தால் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு எல்லோரும் நடப்பதால் ராஜ்ய பரிபாலனம் நன்கு நடைபெறும். இதுபோல் சரீரத்திலும் செவ்வனே காரியங்கள் நடைபெறுவதால் ஒரே ஆத்மாவை (யஜமானனை)த்தான் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்.

ந மநஸ்-த்வம் ந வா ப்ராணோ ஜட³த்வாதே³வ சைதயோ: ।
க³த-மந்யத்ர மே சித்த-மித்-யந்யத்வானுபூ⁴தித: ॥ 9

க்ஷுத் த்ருட்³ப்⁴யாம் பீடி³த: ப்ராணோ மமாயம் சேதி பே⁴த³த: ।
தயோர் த்³ரஷ்டா ப்ருதக் தாப்⁴யாம் க⁴ட த்³ரஷ்டா க³டாத்யத²ா ॥ 10

(மனம், ப்ராணன் என்ற) இவ்விரண்டும் ஜடமாயிருப்பதாலேயே (ஞான முள்ள) நீ, மனம் அல்ல. பிராணனுமல்ல. ''என்னுடைய மனது வேறிடத்தில் சென்றிருந்தது'' என்று தன்னைக்காட்டிலும் வேறு பொருளாக அனுபவம் ஏற்படுவதால், (மனம் ஆத்மாவல்ல) என்னுடைய இந்த பிராணன் என்று சொல்கையில் வேற்றுமை தோன்றுவதாலும், பசிதாகங்களால் துன்பப்பட்ட (துன்பப்படுவதாலும்) பிராணன் (ஆத்மாவல்ல). எவ்விதம் குடத்தைப் பார்க் கிறவன் குடத்தைக்காட்டிலும் வேறானவனோ (அவ்வாறு) அந்த மனத்தையும்

பிராணனையும் அறிகிறவன் அவைகளைக் காட்டிலும் வேறானவன். (என்னுடைய வீடு, என்னுடைய புத்ரன் என்பதுபோல் என்னுடைய மனம், என்னுடைய ப்ராணன் என்றும் சொல்வதால், சொல்வதும் ''நான்'' இவற்றிற்கு வேறானவன் என்றாகிறது. ''என்னுடைய நான்'' என்பதில்லை)

ஸுப்தௌ லீநா(அ)ஸ்தி யா போ³தே⁴ ஸர்வம் வ்யாப்நோதி தே³ஹகம் ।
சிச்ச²ாயயா ச ஸம்ப³த்³த⁴ா ந ஸா பு³த்³தி⁴ர் ப⁴வான் த்³விஜ ॥ ||

நாநாரூபவதீ போ³தே⁴ ஸுப்தௌ லீநா(அ)திசஞ்சலா ।
யதோ த்³ருகேகரூபஸ் த்வம் ப்ருத²க் தஸ்ய ப்ரகாசக: ॥ 12

இருபிறப்பாளனே! எது தூக்கத்தில் அடங்கியிருக்கிறதோ, விழித்திருக்கும்பொழுது சைதன்யப் ப்ரதிபிம்பத்துடன் சேர்ந்துகொண்டு சரீரம் முழுவதிலும் பரவியிருக்கிறதோ, அந்த புத்தியும் நீ இல்லை.

(புத்தியானது) விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, பலவித உருவ (ஆகார)த்துடன் கூடியதாகவும், மிகவும் சஞ்சலமானதாகவும், தூக்கத்தில் மறைந்ததாகவும் இருக்கிறது. ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவனாதலால் அதை, (அந்த புத்தியைப்) பிரகாசப்படுத்துகிற (நீ) அந்த புத்தியைக் காட்டிலும் வேறானவன்.

நாம் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். இதற்கு புத்திதான் காரணம். வெளியில் உள்ள விஷயங்களை கண், காது முதலான இந்திரியங்கள் மூலம் புத்தியால் மட்டும் அறிந்து கொள்கிறோம். உள்ளே ஏற்படும் ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளை புத்தியால் மட்டும் அறிந்துகொள்கிறோம். புத்தியானது சரீரம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறது. சரீரத்தில் எந்த இடத்தில் வலி ஏற்பட்டாலும் புத்திக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது. கண்ணால் கோவிலில் உள்ள தேவதாமூர்த்தியைப் பார்க்கும்பொழுது புத்தியும் அந்த உருவமாக ஆகிவிடுகிறது. இதற்கு புத்தி விருத்தி என்று பெயர். இதில் சைதன்யம் பிரதிபிம்பிக்கிறது. உடனே நமக்கு அந்த விஷயத்தின் அறிவு ஏற்படுகிறது. புத்தி ஸ்வபாவத்தில் ஜடமாயிருந்தாலும் ப்ரகாசமான சைதன்ய பிரதிபிம்பத்துடன் கூடியிருப்பதால் அறியும் சக்தி அதற்கு ஏற்படுகிறது- தூக்கத்திலோ நமக்கு ஒன்றும் தெரிவதில்லை. அப்பொழுது புத்தி மறைந்து விடுகிறது. இவ்வாறு தான் ஜடமாயும், வேறொரு பிரகாச வஸ்துவின் உதவியைக் கொண்டு பிரகாசிக்கிறதாயும், பலவித மாறுபாடுகளை அடைகிறதாயும், ஒரு சமயத்தில் மறைந்தே போவதாயும் உள்ள புத்தி எவ்வாறு ஆத்மாவாக இருக்க முடியும்? மேலும் மற்ற பொருள்களை நமக்குப் பிரகாசப்படுத்தும் புத்தியையும் பிரகாசப்படுத்துபவன் ஆத்மா. அவன் ஸ்வரூபமே ஞானம்தான். ஆதலால், புத்தி பிரகாசனான ஆத்மா புத்தியைக் காட்டிலும் வேறு.

ஸுப்தௌ தே³ஹாத்யப⁴ாவே(அ)பி ஸாக்ஷீ தேஷாம் ப⁴வான் யத: ।
ஸ்வானுபூ⁴தி ஸ்வரூபத்வாத் நாந்யஸ் தஸ்யாஸ்தி ப⁴ாஸக: ॥ 13

தூக்கத்தில் தேஹம் முதலியவைகள் இல்லாமல்போனாலும் அவைகளை ஸாக்ஷியாக அறிகிறவனாக நீ இருக்கிறதனால் ஸ்வானுபவ ரூபமாக இருக்கும் இந்த ஆத்மாவை விளங்கச் செய்கிற வேறு வஸ்து இல்லை.

ப்ரமாணம் போ³த⁴யந்தம் தம் போ³த⁴ம் மானேந யே ஜநா: ।
பு³பு⁴த்ஸந்தே த ஏதே⁴பி⁴ர் த³க்³து⁴ம் வாஞ்ச²ந்தி பாவகம் ॥ 14

ப்ரமாணமான (அறிவதற்கு ஸாதனமான இந்திரியம் முதலியவற்றை) அறிவுறுத்துகின்ற அந்த அறிவை(யே) பிரமாணத்தால் எந்த மனிதர்கள் அறிய விரும்புகிறார்களோ, அவர்கள் விறகுகளால் நெருப்பை(யே) எரிப்பதற்கு விரும்புகிறார்கள் !

(உலகிலுள்ள விஷயங்களை இந்திரியம், மனம் முதலான பிரமாணங்களால் அறிந்துகொள்கிறோம், இந்த பிரமாணங்களை அறியப்படுத்துகிறது ஞானரூபமான ஆத்மா. இவ்விதமிருக்க இந்த பிரமாணங்களைக்கொண்டு ஆத்மாவை எவ்வாறு அறிந்துகொள்ளமுடியும்? அக்னிதான் விறகை எரிக்கலாம் (அழிக்கும்). விறகால் நெருப்பை (அழிக்க) எரிக்கமுடியுமா? இந்திரியம், மனம் முதலியவற்றால் ஆத்மாவை அறிவது என்பது விறகால் நெருப்பை எரிப்பதுபோலத்தான்.)

விச்வமாத்மானுப⁴வதி தேநாஸௌ நாநுபூ⁴யதே ।
விச்வம் ப்ரகாசயத்-யாத்மா தேநாஸௌ ந ப்ரகாச்யதே ॥ 15

ஆத்மாவானது உலகத்தை அனுபவிக்கிறது. இந்தப் பிரபஞ்சத்தால் அந்த ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆத்மாவானது பிரபஞ்சத்தை விளங்க வைக்கிறது. இந்த பிரபஞ்சத்தால் அந்த ஆத்மா பிரகாசிக்கப்படுவதில்லை.

ஈத்³ருசம் தாத்³ருசம் நைதத் ந பரோக்ஷம் ஸ்தே³வ யத் ।
தத்-ப்ரஹ்ம த்வம் ந தே³ஹாதி³ த்³ருச்யரூபோ(அ)ஸி ஸர்வத்³ருக் ॥
16

எது "இப்பேற்பட்டது", "அப்பேற்பட்டது", "இவ்வாறு" (என்றெல்லாம் வர்ணிக்கும்படி) இல்லையோ, பரோக்ஷமாகவும் இல்லையோ (முக்காலத்திலும்) அழியாததாகவே இருக்கிற அந்த ப்ரஹ்மம்தான் நீ. எல்லாவற்றையும் அறியும் நீ, சரீரம் முதலிய அறியப்படும் பொருளாக இருக்கவில்லை. (பரோக்ஷம் என்பது நேரில் அறியமுடியாதது; ஆத்மஜீவா தன்னைத்தானாய்த் தன்னிலேயே அறியும். இப்படி நேருக்குநேர் அறிவது அபரோக்ஷம் எனப்படும்.)

இத³ம்–த்வேநைவ யத் ப⁴ாதி ஸர்வம் தச்ச நிக்ஷித்⁴யதே ।
அவாச்ய தத்வ–மநித³ம் ந வேத்³யம் ஸ்வப்ரகாசத: ॥ 17

எது "இது" என்றே தோன்றுகிறதோ அது எல்லாம் (ப்ரஹ்மம் அல்ல என்று உபநிஷத்துக்களில்) மறுக்கப்படுகிறது, "இது"வல்லாதது (ஆத்மா) சப்தத்தால் சொல்லமுடியாத உண்மைப்பொருள். (அது) தானாகவே ப்ரகாசிப்பதால் (தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்வதால், வேறொன்றால் அறியப்படும் பொருள் அல்ல.

ஸத்யம் ஞான-மநந்தம் ச ப்[3]ரஹ்ம-லக்ஷண-முச்யதே ।
ஸத்யத்வாத் ஞாநரூபத்வாத் அநந்தத்வாத் த்வமேவ ஹி ॥ 18

ஸத்யம் (உண்மை), ஞானம் (அறிவு), அநந்தம் (எல்லையில்லாதது) என்பன ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஸத்யமாயிருப்பதாலும், ஞான ரூபமாயிருப்பதாலும், எல்லையற்று இருப்பதாலும் நீதான் (அந்த ப்ரஹ்மம்).

ஸதி தே[3]ஹாத்[3]யுபாதெ[4]ள ஸ்யாத் ஜீவஸ்-தஸ்ய நியாமக: ।
ஈச்வர: சக்த்யுபாதி[4]த்வாத் த்[3]வயோர்-ப[3]ாதே[4] ஸ்வயம் ப்ரப[4]: ॥ 19

சரீரம் முதலிய உபாதி இருக்கும்பொழுது, ஜீவன் அதற்கு அடக்கி ஆள்பவனுக ஆவான், (மாயா)சக்தியை உபாதியாகக் கொண்டிருப்பதால், ஈசுவரன் (அதற்கு நியாமகன்). இரண்டு உபாதிகளேயும் விலக்கிவிட்டால், தானே பிரகாசிக்கும் சைதன்யம் ஒன்றுதான் (ஜீவன், ஈச்வரன் இருவருக்கும்) மிஞ்சி நிற்கும்.

அபேக்ஷ்யதே(அ)கி[2]லை‌ர் மாநைர் ந யன் மாந-மபேக்ஷதே ।
வேத[3]வாக்யம் ப்ரமாணம் தத் ப்ரஹ்மாத்மா-வகதெள-மதம் ॥ 20

எல்லா பிரமாணங்களாலும் எது எதிர்பார்க்கப்படுகிறதோ, எது வேறு ப்ரமாணத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லேயோ, அந்த உபநிஷத் வாக்யம் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தில் (ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக நேரில் தெரிந்துகொள்வதில்) ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

(ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம் முதலிய ப்ரமாணங்கள் எல்லாம் சப்தப்ரமாணமான வேதத்தை அனுஸரித்தால்தான் ப்ரமாணமாகும். வேத முடியான உபநிஷத் வாக்யத்தால் ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்ய ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது.)

அதோ ஹி தத்–த்வமஸ்யாதி வேதவாக்யம் ப்ரமாணத: ।
ப்ரஹ்மணோ(அ)ஸ்தி யயா யுக்த்யா ஸா(அ)ஸ்மாபி:
ஸம்ப்ரகீர்த்யதே ॥ 21

ஆகையால், எந்த யுக்தியினுல் 'தத்–த்வமஸி' முதலான வேதவாக்யம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாணமாக இருக்கிறதோ, அந்த யுக்தி எங்களால் நன்கு சொல்லப்படுகிறது.

('தத்த்வமஸி' முதலான உபநிஷத் வாக்யத்தினுல் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுவதாகக் கூறப்பட்டது. ஆனுல் இந்த வாக்யத்தைக் கேட்பதால் மட்டும் ஒருவருக்கும் இந்த அனுபவம் ஏற்படுவதில்லே. அதனுல் இந்த வாக்கியத்திலிருந்து ஆத்மானுபவம் ஏற்படுவதற்குவேண்டிய உபாயத்தை குருமார்களாகிய தங்களிடமிருந்து பெறவேண்டும் என்கிருர்.)

சோதி[4]தே த்வம்–பத[3]ார்தே[2] ஹி தத்-த்வமஸ்யாதி[3] சிந்திதம் ।
ஸம்ப[4]வேத் நாந்யத[2]ா தஸ்மாத் சோத[4]நம் க்ருதமாதி[3]த: ॥ 22

'த்வம்' என்ற சொல்லின் பொருள், ஆராய்ந்து பார்க்கப்பட்ட பொழுதல்லவா 'தத்த்வமஸி' முதலான வாக்யம் ஆராயப்பட்டதாக ஆகும்? அப்படியில்லாவிடில் ஆகாது. ஆகையால் முதலில் (இந்த ப்ரகரணத்தில் இதற்கு முன் இது) சோதனம் செய்யப்பட்டது. (ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்பட்டது. மேலும், இந்த ''த்வம்'' ஆகிய ''நீ''யை விளக்குகிறார்.)

தே³ஹேந்த்³ரியாதி³ த⁴ர்மான் ய: ஸ்வாத்மந்-யாரோபயன் ம்ருஷா ।
கர்த்ருத்வாத்-யபி⁴மாநீ ச வாச்யார்த²ஸ் த்வம்-பத³ஸ்ய ஸ: ॥ 23

எவன் தன் ஸ்வரூபத்தில், தேஹம், இந்திரியம் முதலியவற்றின் தர்மங்களைப் பொய்யாக ஆரோபணம் செய்துகொண்டு (சுமத்திக்கொண்டு) கர்த்ருத்வம் முதலியவை இருப்பதாக அபிமானம் கொள்கிறானோ, அவன் 'த்வம்' எனும் பதத்திற்கு வாச்யார்த்தம்(வாச்யமான பொருள்). (யாவருக்கும் தெரியும் வெளிப் படையான பதப்பொருள் ''வாச்யார்த்தம்'' எனப்படும்.)

தே³ஹேந்த்³ரியாதி³ ஸாக்ஷீ ய: தேப்⁴யோ ப⁴ாதி விலக்ஷண: ।
ஸ்வயம் போ³த⁴ ஸ்வரூபத்வாத் லக்ஷ்யார்த²ஸ் த்வம்–பத³ஸ்ய ஸ: ॥ 24

எவன் தான் ஞானஸ்வரூபமாக இருப்பதால், தேஹம், இந்திரியம் முதலியவைகளை நேரில் அறிபவனாகவும், அவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மை உள்ளவனாகவும் விளங்குகிறானோ, அவனே த்வம் என்ற சொல்லுக்கு லக்ஷ்யார்த்தம். (லக்ஷணையினால் கிடைக்கும் பொருள்). (ஆராய்ந்தறியும் உட்பொருளே லக்ஷ்யார்த்தம்.)

வேத³ாந்த வாக்ய ஸம்வேத்³ய விச்வாதீதாக்ஷரா-த்³வயம் ।
விசுத்தம் யத் ஸ்வஸம்வேத்³யம் லக்ஷ்யார்த²ஸ் தத்-பதஸ்ய ஸ: ॥ 25

எது உபநிஷத் வாக்யங்களால் அறியத்தக்கதும், பிரபஞ்சத்திற்கு அப்பால் பட்டதும், அழிவற்றதும், இரண்டற்றதும், பரிசுத்தமானதும், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவும் உள்ளதோ, அது 'தத்' என்ற பதத்திற்கு லக்ஷ்யார்த்தம்.

ஸாமாநாதி⁴கரண்யம் ஹி பத³யோஸ் தத்–த்வமோர்-த்³வயோ: ।
ஸம்ப³ந்த⁴ஸ்-தேந வேத³ாந்தைர்–ப்³ரஹ்மைக்யம் ப்ரதி பாத்³யதே ॥ 26

'தத்' 'த்வம்' என்ற இரண்டு பதங்களுக்கும், ஸாமாநாதிகரண்யம் அல்லவா ஸம்பந்தம்? அதனால் உபநிஷத் வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மத்தினின்று அபேதம் (வேறின்மை) விளக்கப்படுகிறது.

(தத், த்வம், இவ்விருபதங்களும் 'தத்வமஸி' என்ற ஒரே வாக்யத்தில் இருப்பதால் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்துகொண்டுதான் வாக்யார்த்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. இவ்விரு பதங்களின் ஸம்பந்தத்திற்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் என்று பெயர். அதை மேற்கொண்டு விளக்குகிறார். ஒரே பொருளைக் குறிப்பது தான் ஸாமாநாதிகரண்யம் என்பது. ஆகவே இந்த மஹாவாக்யத்திலிருந்து ப்ரஹ்ம அபேத ஞானம் உண்டாகிறது.)

பி⁴ந்ந-ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுத்வே பத³யோரேக வஸ்துநி ।
வ்ருத்தித்வம் யத் ததை²வைக-விப⁴க்த்யந்தகயோ-ஸ்தயோ: ॥ 27

ஸாமாநாதி⁴கரண்யம் தத் ஸம்ப்ரத³ாயிபி⁴ரீரிதம் ।
தத²ா பத³ார்த²யோரேவ விசேஷண விசேஷ்யதா ॥ 28

இருபதங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் வெவ்வேருக இருக்கும்பொழுது ஒரே விபக்தியந்தத்தை (ஒரே வேற்றுமை உருபைக் கடைசியில்) கொண்ட அவ்விரு பதங்களுக்கும் அப்படியே ஒரே வஸ்துவில் இருப்பது என்பது எதுவோ, அது ஸாமாநாதிகரண்யம் என்று சாஸ்திர ஸம்ப்ரதாயம் அறிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமே, இருபதங்களின் அர்த்தங்களுக்கும் விசேஷண விசேஷ்யபாவம் (சொல்லப்பட்டிருக்கிறது).

ஒரு சொல் ஒரு பொருளைக் குறிக்கிறதென்ருல் அதற்குத் தனிப்பட்ட காரணம் இருக்கிறது. இதற்கு 'ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்' என்று பெயர். (ப்ரவ் ருத்திக்கு-சொல் பொருளைக் குறிப்பதற்கு, நிமித்தம்-காரணம்.) ஒவ்வொரு சப்தத்திற்கும் ஒவ்வொன்று ப்ரவிருத்தி நிமித்தமாக இருக்கும். ஒரேமாதிரி விபக்தியுடன் (வேற்றுமை உருபுடன்) கூடிய இருபதங்களுக்கு, ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் வெவ்வேருக இருந்தாலும் இரண்டும் ஒரே பொருளைக் குறிக்குமாளுல் அங்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் இருப்பதாக சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது, ''சுக்லா கௌ:'' வெளுப்பு நிறமுள்ள பசு'' என்று சொல்கிரேம். இங்கு சுக்லபதமும், கோபதமும், ப்ரதமாவிபக்த்யந்தம். (முதல் வேற்றுமையில் இருப்பவை.) சுக்ல பதத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் வெளுப்பு நிறம். கோ பதத் திற்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் 'கோத்வம்' என்ற ஜாதி. ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் வெவ்வேருக இருந்தாலும் இரண்டு பதங்களும் சேர்ந்து ஒரே பசுவைக் குறிக் கிறது. இங்கு கோ-பதம் விசேஷ்யம் (விசேஷிக்கப்படுவது) சுக்லபதம் விசேஷணம் (விசேஷத்தைத் தருவது). விசேஷ்ய விசேணபாவம் உள்ள இடங் களில் ஸாமாநாதிகரண்யம் இருக்கும்.

அயம் ஸ: ஸோ(அ)யமிதிவத் ஸம்ப³ந்தே⁴ா ப⁴வதி த்³வயோ: ।
ப்ரத்யக்த்வம் ஸத்³விதீ³யத்வம் பரோக்ஷத்வம் ச பூர்ணதா ॥ 29

பரஸ்பர விருத்³த⁴ம் ஸ்யாத் ததோ ப⁴வதி லக்ஷணு ।
லக்ஷ்ய லக்ஷண ஸம்ப³ந்த⁴: பத³ார்த² ப்ரத்யக³ாத்மநோ: ॥ 30

'' இவன்(தான்) அவன்,'' '' அவன்(தான்) இவன் '' என்பதுபோல் இரண்டு பதங்களுக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அபரோக்ஷமாயிருக்கும் தன்மையும், பரோக்ஷமாயிருக்கும் தன்மையும், இரண்டாவது பொருளுடன் கூடியிருக்கும் தன்மையும், எங்கும் நிறைந்து ஒரே வஸ்துவாயிருக்கும் தன்மையும், ஒன்றுக் கொன்று எதிரிடையானதாக ஆகும். ஆகையால் லக்ஷணையானது இருக்கிறது. பதத்திற்கும் அதன் அர்த்தமான ப்ரத்யக் (உள்வஸ்துவான) ஆத்மாவுக்கும் லக்ஷ்யலக்ஷணஸம்பந்தம்.

('சுக்லா கௌ:' என்ற வாக்யத்தில் போல தத்-த்வமஸி வாக்யத்தில் விசேஷ்ய விசேஷண பாவத்தைக்கொண்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் கூறமுடியாது. அவனே இவன், இவனே அவன் என்ற வாக்யத்தில்போல அபேதத்தைத்தான் வாக்யார்த்தமாகக் கூறவேண்டும். ஏனெனில் வெளுப்பான பசுவை நாம் நேரில் காண்பதால் அங்கு எல்லோருக்கும் தெளிவும், வெளிப்டையான வாச்யார்த்தத் தைக் கொண்டாலே போதும். இங்கு நீ (ஜீவன்) அவனாக (ஈசுவரனாக) இருக் கிறாய் என்று வாச்யார்த்தத்தைக்கொண்டு பொருள்கூறினோமானால் இது ஒன்றுக் கொன்று விருத்தமாயிருக்கிறது. த்வம்-பதத்தின் பொருளான ஜீவன் ப்ரத்யக்ஷ மாக இருக்கிறது. பல வேற்றுமைகளுடன்கூடியது. தத்பதத்தின் பொருளான ஈசுவரனோ பரோக்ஷம், எங்கும் நிறைந்த ஒரே வஸ்து. ஜீவன் ஈசுவரனாக இருக்க முடியாது. ஈசுவரன் ஜீவனாக இருக்கமுடியாது. இவ்வாறு வாச்யார்த்தத்தில் விரோதம் ஏற்படுவதால் அதைவிட்டு லக்ஷ்யார்த்தத்தையே கொள்ளவேண்டும்.

> மாநாந்தரோபரோத⁴ாச்ச முக்²யார்த²ஸ்யாபரிக்³ரஹே |
> முக்²யார்த²ஸ்யாவிநாபூ⁴தே ப்ரவ்ருத்திர்-லக்ஷணோச்யதே || 31

வேறு ப்ரமாணத்திற்கு விரோதம் ஏற்படுவதால், முக்யமான (வாச்ய) அர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கும்பொழுது, முக்யார்த்தத்தில் சேர்ந்துள்ள பொருளில் செல்வது 'லக்ஷணை' என்று கூறப்படுகிறது.

(ஒரு வாக்யத்திலுள்ள பதங்களிலிருந்து கிடைக்கும் முக்யார்த்தத்தைச் சேர்த்துப் பார்த்ததில் அந்த வாக்யார்த்தம் ப்ரமாண விருத்தமாக இருக்குமானால் முக்யார்த்தத்துடன் சேர்ந்த வேறு பொருளை அந்த பதத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்வது லக்ஷணை எனப்படும்.)

> த்ரிவித⁴ா லக்ஷணா ஜ்ஞேயா ஜஹத்யஜஹதீ ததா² |
> அந்யோப⁴யாத்மிகா ஜ்ஞேயா தத்ராத்³யா நைவ ஸம்ப⁴வேத் || 32

லக்ஷணையானது மூன்றுவிதமாக அறியத்தக்கது (ஜஹத், அஜஹத், ஜஹத்ஜஹத் என்ற மூன்றுவிதம்.) (ஒன்று) விட்டது. (இரண்டு) அவ்விதம் விடாதது. (மூன்றாவது) இரண்டுமாக இருப்பதால் (விட்டும் விடாதது) என இவை அறியத் தகுந்தவை. இவற்றில் முதலாவது அர்த்தம் இங்கு பொருந்தாது. (பின்வரும் ச்லோகங்கள் இதை விளக்கும்.)

> வாச்யார்த²மகி²லம் த்யக்த்வா வ்ருத்தி: ஸ்யாத்³யா தத³ன்விதே |
> க³ங்க³ாயாம் கோ⁴ஷ இதிவத் ஜஹதீ லக்ஷணா ஹி ஸா || 33

வாச்யார்த்தம் முழுவதையும்விட்டு, அதனுடன் சேர்ந்த வேறுபொருளில் இருப்பது யாதொன்று உண்டோ அது "கங்கையில் இடைச்சேரி" என்பதுபோல ஜஹத் லக்ஷணையல்லவா ?

(சப்தத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வாச்யார்த்தத்தை விட்டுவிட்டு அதனுடன் ஸம்பந்தமுள்ள வேறொரு வஸ்துவை இந்தப் பதத்திற்குப் பொருளாகக் கூறுவது ஜஹத்லக்ஷணை எனப்படும். உதாரணம் :— "கங்காயாம் கோஷ:"

இந்த வாக்யத்திற்கு ''கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கிறது'' என்பது பொருள். கங்கை என்னும் சொல் இருகரைகளுக்குள் ஓடுகிற பிரவாஹத்தைக் குறிக்கும். அதுதான் வாச்யார்த்தம். ஜலப்ரவாஹத்தில் இடைச்சேரி இருக்க முடியாது. வாச்யார்த்தமான ப்ரவாஹத்தைக்கொண்டால் விரோதம் ஏற்படுகிறது. அதனால் இங்கு வாச்யார்த்தமான ப்ரவாஹத்தை விட்டுவிட்டு பிரவாஹத்தை ஒட்டியுள்ள கரையை, கங்கா பதத்தின் பொருளாக லக்ஷணையால் சொல்கிறோம். கங்கைக் கரையில் இடைச்சேரி இருக்கலாம். இப்போது விரோதம் இல்லை. இங்கு வாச்யார்த்தம் முழுவதையும் விட்டுவிடுவதால் இதற்கு ஜஹத்லக்ஷணை (விட்டலக்ஷணை) என்று பெயர்.

வாச்யார்த²ஸ்யைகதே³சஸ்ய ப்ரக்ருதே த்யாக³ இஷ்யதே ।
ஜஹதீ ஸம்ப⁴வேத் நைவ ஸம்ப்ரத³ாய விரோத⁴த: ॥ 34

இங்கு கூறப்படும் தத்-த்வமஸி வாக்யத்தில், வாச்யார்த்தத்தினுடைய ஒரு அம்சத்திற்கு விடுதல் விரும்பப்படுகிறது. இது சாஸ்திர ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு விரோதமாயிருப்பதால் ஜஹத் லக்ஷணை இங்கு ஸம்பவிக்காது.

'தத்–த்வமஸி' மஹாவாக்யத்தில் 'தத்' என்ற ஈச்வரன் மாயா உபாதியுடன் கூடிய சைதன்யம் என்பதே வாச்யார்த்தம்.) ஆனாலும் பொருள்கொள்கையில் 'தத்' என்பது மாயா உபாதியுமற்ற சைதன்யமான பிம்பம் என்றே கொள்கிறோம். அதாவது லக்ஷ்யார்த்தத்தை முழுதும் விடாமல் ஒரு அம்சத்தை மட்டும் விடுகிறோம். இவ்வாறே தேஹாதிகள் என்ற உபாதியுடன்கூடிய சைதன்யம் என்ற த்வம்பத வாச்யார்த்தத்திலும் ஏகதேசமான உபாதியைவிட்டு சைதன்யத்தை மட்டும் த்வம் பதத்தின் பொருளாகச் சொல்கிறோம். 'கங்காயாம்' என்பதில் 'ப்ரவாஹம்' என்ற வாச்யார்த்தம் முழுவதையும்விட்டு 'கரை' என்ற வேறு அர்த்தத்தைக் கொள்வதால், அங்கு ஜஹத்லக்ஷணை (விட்டலக்ஷணை) பொருந்தும். மஹாவாக்யத்தில் வாச்யார்த்தம் முழுவதையும் விடாதபடியாலும் ஏகதேசத்தை வைத்துக்கொள்வதாலும், இங்கு ஜகத்லக்ஷணை (விட்டலக்ஷணை) பொருந்தாது.

வாச்யார்த²மபரித்யஜ்ய வ்ருத்திரந்யார்த²கே து யா ।
கதி²தேய-மஜஹதீ சோணோ(அ)யம் தா⁴வதீதிவத் ॥ 35

வாச்யமான பொருளை விடாமல் வேறு பெருளில் இருப்பது எதுவோ, இது ''சிகப்பு நிறமுள்ள இது (குதிரை) ஓடுகிறது'' என்பதுபோல அஜஹத் லக்ஷணையாக கூறப்பட்டுள்ளது.

வாச்யமான பொருளையும் விடாமல் வாச்யமல்லாத வேறு பொருளையும் குறிக்குமானால் அங்கு அஜஹத்லக்ஷணையாகும். சோணோ தாவதி என்ற வாக்யத்தில் 'சோண' என்றால் 'சிகப்புநிறம்', 'தாவதி' என்றால் 'ஓடுகிறது' என்று பொருள். நிறம் என்பது குணமானதால் அது திரவ்யத்தைவிட்டுத் தனியாக இருக்காது. சிகப்புநிறம் மட்டும் தனியாக ஓடாது. ஆகவே, 'சிவப்புநிறம் ஓடுகிறது' என்ற வாக்யார்த்தில் ப்ரத்யக்ஷ விரோதம் ஏற்படுவதால் சோணபதத்திற்கு 'சிகப்பு நிறமுள்ள குதிரை' என்று லக்ஷணையால் பொருள் சொல்கிறோம். இங்கு வாச்யார்த்தமான சிவப்பு நிறத்தைவிடாமல், அதையும் சேர்த்து சிகப்புக் குதிரை என்று பொருள் கூறுவதால் இங்கு அஜஹத்லக்ஷணையாகும்.

ந ஸம்ப⁴வதி ஸா(அ)ப்யத்ர வாச்யரார்தே²(அ)திவிரோத⁴த: ।
விரோத⁴ாம்ச பரித்யாகே³ா த்³ருச்யதே ப்ரக்ருதே யத: ॥ 36

ப்ரக்ருதமான தத்த்வமஸி வாக்யத்தில், வாச்யமான பொருளில் மிகுந்த விரோதமிருப்பதால் விருத்தமான பாகத்தைக் கைவிடுவது காணப்படுகிற படியால் இங்கு அந்த அஜஹத்லக்ஷணையும் பொருந்தாது.

('தத்-த்வமஸி' மஹாவாக்யத்தில் அஜஹத்லக்ஷணையும் பொருந்தாது. வாச்யார்த்தத்தைவிடாமல் முழுவதும் சேர்த்துக்கொண்டால்தான் அஜஹத் லக்ஷணை சொல்லலாம். மஹாவாக்யத்திலோ வாச்யார்த்தமான உபாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டால் விரோதம் ஏற்படுகிறது. அதற்காக விருத்தமான அம்சத்தை விட்டுவிடுகிறோம். ஆகையால் அஜஹத்லக்ஷணையும் இல்லை.)

வாச்யார்த²ஸ்யைகதே³சம் ச பரித்யஜ்யைகதே⁴சகம் ।
யா பே³ாத⁴யதி ஸாஜ்ஞேயா த்ருதீயா ப⁴ாக³லக்ஷணு ॥ 37

வாச்யமான அர்த்தத்தின் ஒரு அம்சத்தை விட்டுவிட்டு மற்றோர் அம்சத்தை எது அறிவிக்கிறதோ, அது மூன்றுவதான பாகலக்ஷணையாக அறியத் தகுந்தது.

(வாச்யமான அர்த்தத்தில் ஒரு அம்சத்தை விட்டுவிட்டு மற்றோர் அம்சத்தை மட்டும் பதத்திற்குப் பொருளாகக் கூறுவதானுல் அது மூன்றுவதான ஜஹத்ஜஹத்லக்ஷணை எனப்படும். வாச்யார்த்தத்தில் ஒரு பாகத்தைவிட்டு ஒரு பாகத்தை எடுத்துக்கொள்வதால் இதற்கு பாகலக்ஷணை என்றும் பெயர் உண்டு.)

ஸோ(அ)யம் விப்ர இத³ம் வாக்யம் பே³ாத⁴யத்யாதி³தஸ்தத²ா ।
தத்காலத்வ விசிஷ்டம் ச ததை²தத் கால ஸம்யுதம் ॥ 38

அதஸ்தயோர் விருத்³த⁴ம் தத் தத்காலத்வாதி³த⁴ர்மகம் ।
த்யக்த்வா வாக்யம் யத²ா விப்ரபிண்ட³ம் பே³ாத⁴யதீரிதம் ॥ 39

ததை²வ ப்ரக்ருதே தத்த்வமஸீத்யத்ர ச்ருதௌ ச்ருணு ।

"அவன்(தான்) இந்த ப்ராஹ்மணன்," என்ற இந்த வாக்கியம் முதலில் அப்படியே அந்த காலத்துடன் கூடினவரும், அவ்விதமே இந்தக் காலத்துடன் கூடினவருமான பிராமணனை அறிவிக்கிறது.

ஆகையால் அவைகளில் விருத்தமான அந்த அந்தக்காலம் முதலான தர்மத்தை விட்டுவிட்டு வாக்யமானது எப்படி பிராமணவ்யக்தியை அறிவிக்கிறது (என்று) சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அவ்விதமே ப்ரக்ருதமான தத்வமஸி என்ற இந்த வேத வாக்யத்தில் கேள்.

(காசியில் ஒருவன் ஒரு பிராமணரைக் கண்டான். பிற்பாடு அதே பிராமணரை ராமேசுவரத்தில் கண்டான். ஞாபகம் வந்துவிடுகிறது. "ஸோயம் விப்ர:" "அவன்தான் இந்த பிராமணன்" என்று சொல்கிறுன். காசியில் அன்று

பார்த்தோமே அந்த பிராமணன்தான் இவன் என்பது இந்த வாக்யத்தின் பொருள். இந்த வாக்யத்தில் ஸ: "அவன்" என்ற பதத்திற்கு, அந்தக் காசி தேசம், அந்தக் காலம் இவைகளுடன் சேர்ந்த பிராமணன் என்று அர்த்தம். அயம் "இவன்" என்ற பதத்திற்கு இந்த ராமேசுவர தேசம், இந்தக் காலம் இவைகளுடன் சேர்ந்த பிராமணன் என்று அர்த்தம். இரண்டும் ஒன்று என்பதை வாக்யம் காட்டுகிறது. இது விருத்தம். காசியும், ராமேசுவரமும், அந்தக் காலமும், இந்தக் காலமும் ஒன்ருகமுடியாது. அதற்காக ஸ:, அயம் என்ற பதங்களின் வாச்யார்த்தத்தில் ஏகதேசமான காலதேசங்களைவிட்டு, மற்ருேர் பாகமான பிராமண வியக்தியைமட்டும் இருபதங்களும் லக்ஷணையால் கூறுவதாக ஒப்புக்கொண்டு இந்த வாக்யம் அபேதத்தை போதிக்கிறதாகச் சொல்கிருேம். இதுதான் பாகலக்ஷணை. இதேபோல் தத்த்வமஸி மஹாவாக்யத்திலும் உபாதிகளை விட்டுவிட்டுப் பார்த்தால் "தத்" எனும் ஈச்வரன், "த்வம்" எனும் பிரம்மம் இரண்டுக்கும் ஐக்யம்தான் அர்த்தம்.

ப்ரத்யக்த்வாதீ[3]ன் பரித்யஜ்ய ஜீவ த[4]ர்மாம்ஸ்-த்வம: பத[3]ாத் ॥ 40

ஸர்வஜ்ஞுத்வபரோக்ஷாதீ[3]ன் பரித்யஜ்ய தத[3]: பத[3]ாத் ।
சுத்த[4]ம் கூடஸ்த[2]-மத்[3]வைதம் பே[3]ாத[4]யத்யாத[3]ராத் பரம் ॥ 41

தத்-த்வமோ: பத[3]யோரைக்யமேவ தத்-த்வமஸீத்-யலம் ।

"த்வம்" பதத்திலிருந்து கிடைக்கும் அபரோக்ஷத்வம் முதலான ஜீவனுடைய தர்மங்களைவிட்டு, "தத்" பதத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஸர்வஞுத்வம், பரோஷம் முதலான தர்மங்களைவிட்டு, தத்த்வமஸி என்ற வாக்யம் தத்-த்வம் பதார்த்தங்களின் அபேதத்தைத்தான் (அதாவது) சுத்தமாயும், விகாரமற்றதாயும், இரண்டற்றதாயுமுள்ள பரப்ரஹ்மத்தை கவனமாக நன்கு அறியப்படுத்துகிறது.

(தத்த்வமஸி மஹாவாக்யத்தில் த்வம் பதத்திற்கு அபரோக்ஷத்வம், பேதம் முதலிய தர்மங்களுடன்கூடிய சைதன்யம் வாச்யார்த்தம். இதில் முதலில் கூறப்பட்ட தர்மங்களை விட்டுவிடவேண்டும். தத்பதத்திற்கு ஸர்வஞுத்வம், பரோக்ஷத்வம் முதலிய தர்மங்களுடன்கூடிய சைதன்யம் வாச்யார்த்தம். இதிலும் முதலில் கூறப்பட்ட தர்மங்களை விட்டுவிடவேண்டும். இரண்டிலும் வாச்யார்த்தத்தில் மிஞ்சியுள்ளது சைதன்யம்தான். இந்த சைதன்யமே லக்ஷணையால் இரண்டு பதங்களுக்கும் பொருள் ஆகிறது. அதனுல் 'தத்'தும் 'த்வம்'மும் ஒன்றுதான் என்பதை வாக்யம் காட்டுகிறது.)

இத்த[2]மைக்யாவபே[3]ாதே[4]ந ஸம்யக்[3]ஜ்ஞானம் த்[3]ருட[4]ம் நயை: ॥ 42
அஹம் ப்ர[3]ஹ்மேதி விஜ்ஞானம் யஸ்ய சோகம் தரத்யஸௌ ।

இவ்வாறு யுக்திகளால்(உண்டாகும்) அபேத ஞானத்தால், தத்வஞானம் உறுதியாகி எவனுக்கு "நான் ப்ரஹ்மம்" என்ற ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறதோ அவன் பிறவித் துன்பத்தைத் தாண்டுகிருன்.

ஆத்மா ப்ரகாசமானோ(அ)பி மஹாவாக்யைஸ் ததை²கதா ‖ 43

தத்–த்வமோர்–பே³ாத்⁴யதே(அ)த²ாபி பௌர்வாபர்யானுஸாரத: ।
தத²ாபி சக்யதே நைவ ஸ்ரீகு³ரோ: கருணாம் விநா ‖ 44

அபரோக்ஷயிதும் லோகே மூடை⁴: பண்டி³தமாநிபி⁴: ।

ஆத்மா, (எப்போதும்) பிரகாசிப்பதாயிருந்தபோதிலும், அப்படியே மஹா வாக்யங்களால் முன்னும், பின்னும் சொல்லியிருக்கும் விஷயத்தை அனுஸரித்து தத்பதார்த்தமான ஈசுவரனுக்கும், த்வம்பதார்த்தமான ஜீவனுக்கும் அபேதம் அறிவிக்கப்படுகிறதாயிருந்தபோதிலும், உலகில் பண்டிதர் என்ற கர்வம்கொண்ட மூடர்களால், ஸத்குருவின் கருணை இல்லாமல் நேரில் அறிந்துகொள்வதற்கு (ப்ரத்யக்ஷமாய் அநுபவிப்பதற்கு) முடியாது.

அந்த:கரண ஸம்சுத்தௌ ஸ்வயம் ஜ்ஞானம் ப்ரகாசதே ‖ 45
வேத³வாக்யைரத: கிம் ஸ்யாத் கு³ருணேதி ந ஸாம்ப்ரதம் ।

மனமானது பரிசுத்தமாக ஆனதும், உபநிஷத் வாக்யங்களால் ஞானமானது தானாகவே ப்ரகாசிக்கிறது. ஆகையால் குருவினால் என்ன பிரயோஜனம் ஏற்படும்? என்பது உசிதம் இல்லை.

ஆசார்யவான் புருஷோ ஹி வேதே³த்யேவம் ச்ருதிர்ஜகௌ³ ‖ 46
அநாத³ாவிஹ ஸம்ஸாரே பே³ாத⁴கோ கு³ருரேவ ஹி ।

"ஆசார்யனுடன்கூடிய மனிதன்(தான்) (ஸத்யத்தை) அறிந்துகொள்கிறான்" என்று இவ்விதமாக வேதம் சொல்லியுள்ளது அல்லவா! (ஆகையால்) ஆரம்பமில்லாத இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஞானத்தைத் தருபவர் குருநாதனே! அன்றோ?

(சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஆறுவது அத்தியாயத்தில் (14-2) ச்வேதகேதுவுக்கு ஆருணி 'தத்த்வமஸி' மஹாவாக்யத்தை உபதேசம் செய்யும் இடத்தில் 'ஆசார்யவான் புருஷோவேத' என்னும் வாக்யம் காணப்படுகிறது. ஆசார்யரோடு கூடிய, அதாவது ஆசார்யரிடமிருந்து உபதேசம் பெற்றவர்தான் ஆத்மாவை அறிகிறான், அவனுக்குத்தான் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து.)

அதோ ப்³ரஹ்மாத்ம வஸ்த்வைக்ய ஜ்ஞாத்வா த்³ருச்யமஸத்தயா ‖ 47

அத்³வைதே ப்³ரஹ்மணி ஸ்தே²யம் ப்ரத்யக்³ப்ரஹ்மாத்மநா ஸதா³ ।

ஆகையால் ப்ரஹ்மம், ஆத்மா இந்த வஸ்துக்களின் அபேதத்தை (குருவின் உபதேசத்தால்) அறிந்து, காணப்படும் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யானதாக அறிந்து, எப்பொழுதும் உள்பொருளான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக அத்வைத ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருக்கவேண்டும்.

ஞான அடர்த்தியான அந்த இரண்டற்ற ப்ரஹ்மம் பிரத்யக்ஷமாக அறியப் பட்டதாக ஆகிறது. அதுதான் இங்கு உபநிஷத்துக்களால் கருத்துடன் விளக்கத தக்கது. ஜடமான த்வைதம் இல்லை. (த்வைதம் என்பது பலவான அழியும் பிரபஞ்சத்தைக் குறிக்கும்.)

ஸுக²ரூபம் சித³த்³வைதம் து³:கரூபமஸத் ஜட³ம் ॥ 49
வேத³ாந்தைஸ் தத்³-த்³வயம் ஸம்யக் நிர்ணீதம் வஸ்துதோ நயாத் ।

ஒன்றான சைதன்யம் ஆனந்த ரூபம். பொய்யான ஜடப்பொருள் துக்க ரூபம். அவ்விரண்டும் யுக்தியினால், வஸ்து ஸ்வபாவத்தால், உபநிஷத்துக்களால் நன்றாக தீர்மானிக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

அத்³வைதமேவ ஸத்யம் த்வம் வித்³தி⁴ த்³வைதமஸத் ஸதா³ ॥ 50
சுத்³தே⁴ கத²மசுத்³த⁴ ஸ்யாத் த்³ருச்யம் மாயா மயம் தத: ।

அத்வைதத்தையே உண்மையாகவும், த்வைதத்தை பொய்யாகவும் எப்பொழுதும் நீ அறிந்துகொள். சுத்தமான வஸ்துவில் அசுத்தமான பதார்த்தம். எப்படி இருக்கும்? ஆகையால், காணப்படும் பிரபஞ்சம் மாயையால் ஏற்பட்டது (பொய்யானது).

சுக்தௌ ரூப்யம் ம்ருஷா யத்³வத் ததா² விச்வம் பராத்மனி ॥ 51
வித்³யதே ஸ்வத: ஸத்வம் நாந்யத: ஸத்வமஸ்தி ஹி ।

எப்படி கிளிஞ்சலில் வெள்ளி பொய்யாக உள்ளதோ, அப்படிப் பிரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்தில் (பொய்யாக) இருக்கிறது. (அதற்கு) உண்மை தானாகவும் இல்லை; மற்றவை மூலமாகவும் உண்மை கிடையாதல்லவா.

(வெயிலில் மினுமினுக்கும் கிளிஞ்சலைப் பார்த்து. ப்ராந்தியால் வெள்ளி என நினைக்கிறான். அவன் கண்ணுக்கு கிளிஞ்சல் தெரிவதில்லை. வெள்ளி தெரிகிறது. இந்த வெள்ளி உண்மையல்ல. பொய்யானது. இதற்குத் தானாகவும் ஸத்வம் கிடையாது. காரணத்திலுள்ள தர்மங்களை கார்யத்தில் காண்பதுபோல் வேறொன்றின் மூலமாகவும் இதற்கு ஸத்வம் சொல்லமுடியாது.)

ப³ாத்⁴யத்வாத் நைவ ஸத்³-த்³வைதம் நாஸத் ப்ரத்யக்ஷப⁴ாநத: ॥ 52
ஸத³ஸத் ந விருத்³த⁴த்வாத் அதோ(அ)நிர்வாச்யமேவ தத் ।

வேற்றுமைகொண்ட பிரபஞ்சம் மறைந்துபோவதால், ஸத்தான (உண்மை யான) பொருள் அல்ல. நேரில் தோன்றுவதால், இல்லாத பொருளும் அல்ல. ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாயிருப்பதால், ஸத்தாயும், அஸத்தாயும் உள்ள பொருளும் அல்ல. ஆகையால் அது இன்னவிதம் என்று சொல்லமுடியாததுதான்.

(கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளியைக் கடையில் உள்ள வெள்ளியைப்போல் ஸத்வஸ்து (உண்மைப் பொருள்) எனக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், 'இது கிளிஞ்சல்' என்ற உண்மை அறிவு ஏற்பட்டவுடன், இந்த வெள்ளி மறைந்து

விடுகிறது. உண்மைப் பொருளாயிருந்தால், ஞானத்தால் மறைந்துபோகாது. ஆயினும் இதை அஸத் (இல்லவே இல்லை) என்றும் கூறமுடியாது. ஏனெனில் நேரில் அதை (மினுமினுப்பைப்) பார்க்கிறோம். இல்லாததை எப்படிப் பார்க்க முடியும் ? ஸதஸத் (இருப்பும் இல்லாமையும் கலந்தது) என்றும் கூறமுடியாது. ஏனெனில், இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமானது. ஸத்தாயிருந்தால் அஸத்தாக இருக்காது. அஸத்தாயிருந்தால் ஸத்தாக இருக்காது. ஆகவே அது அநிர் வாச்யம் அல்லது அநிர் வசநீயம், அதாவது இன்னவிதம் என்றுகூற முடியாத பொருள் எனப்படுகிறது. இதேபோல பிரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மஞானத்தால் மறைந்துபோவதாலும், நேரில் தோன்றுவதாலும் ஸத்தாகாவா, அஸத்தாகவோ கூறமுடியாமலிருப்பதால் அநிர்வசனீயம்.)

யஃ பூர்வமேக ஏவாஸீத் ஸ்ருஷ்ட்வா பச்சாதி³த³ம் ஜக³த் ॥ 53
ப்ரவிஷ்டோ ஜீவரூபேண ஸ ஏவாத்மா ப⁴வான் பர: ।

எது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னால் ஒன்றாகவே இருந்ததோ, பின்னால் இந்த பிரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிசெய்து, ஜீவஸ்வரூபமாக (சரீரத்திற்குள்) நுழைந்திருக்கிறதோ அந்த பரமாத்மாதான் நீ.

ஸச்சித³ானந்த³ ஏவ த்வம் விஸம்ருத்யாத்மதயா பரம் ॥ 54

ஜீவப⁴ாவமனுப்ராப்தஃ ஸ ஏவாத்மாஸி போ³தத⁴: ।
அத்³வயாநநந்த³ சின்மாத்ரஃ சுத்தஃ ஸாம்ராஜ்யமாக³த: ॥ 55

நீ ஸச்சிதானந்தமான பரப்ரஹ்மம்தான். உன் ஆத்மாவாக இருக்கும் பரப்ரஹ்மத்தை மறந்து ஜீவத்தன்மையை அடைந்துவிட்டாய். (இப்பொழுது) ஞானத்தால் இரண்டற்றதும், ஆனந்தத்தையும், ஞானத்தையுமே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதும், பரிசுத்தமானதுமான அந்தப் பரமாத்மாவாகவே இருக்கிறாய். (மோக்ஷ) ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்துவிட்டாய்.

கர்த்ருத்வாதீ³னி யாங்யாஸம்-ஸ்-த்வயி ப்³ரஹ்மாத்³வயே பரே ।
தாநீதாநீம் விசார்யந்தே கிம்ஸ்வரூபாணி வஸ்துதஃ ॥ 56

இரண்டற்ற ப்ரஹ்மமாயும், எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்டவனாயும் உள்ள உன்னிடத்தில், கர்த்ருத்வம் முதலிய எந்த தர்மங்கள் இருந்தனவோ, அவைகள் உண்மையில் எத்தகைய ஸ்வரூபமுள்ளவை என்று இப்பொழுது விசாரிக்கப் படுகின்றன.

அத்ரைவ ச்ருணு வ்ருத்தாந்த மபூர்வம் ச்ருதிப⁴ாஷிதம் ।

இவ்விஷயத்திலே உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட அபூர்வமான கதையைக் கேள்.

(இந்த விஷயத்தில் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஆறுவது அத்யாயத்தில் ஆருணி ச்வேதகேதுவுக்கு தத்வமஸி மஹாவாக்யத்தை உபதேசிக்கும்பொழுது சொன்ன கதையைச் சொல்கிறேன் கேள்.)

கச்சித் க³ாந்த⁴ார தே³சீயோ மஹாரத்ந விபூ⁴ஷித: || 57
ஸ்வக்³ருஹே ஸ்வாங்கணே ஸுப்த: ப்ரமத்த: ஸன் கத⁴ாசந |

ஒருசமயம், காந்தார தேசத்தில் வசிக்கும் ஒருவன் சிறந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாக தன் வீட்டில், தன் அறையில் கவனக்குறைவுள்ளவனாகத் தூங்கினான்.

ராத்ரௌ சோரை: ஸமாக³த்ய பூ⁴ஷணாநாம் ப்ரலோபி⁴தை: || 58

ப³த்³த்⁴வா தே³சாந்தரம் சோரைர் நீத: ஸன் க³ஹனே வநே |
பூ⁴ஷணாந்யபஹ்ருத்யாபி ப³த்³த⁴ாக்ஷகர பாதக: || 59

நிக்ஷிப்தோ விபிநே(அ)தீவ குச-கண்டக-வ்ருச்சிகை: |
வ்யாள-வ்யாக்ராதிபிச்சைவ ஸங்குலே தருஸங்கடே || 60

இரவில் நகைகளில் பேராசைகொண்டு வந்த திருடர்களால், கட்டி வேறு தேசத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, உட்புகமுடியாத காட்டில், நகைகள் திருடப்பட்டு, திருடர்களால் கண், கைகால்கள் கட்டப்பட்டவனாய் தர்ப்பை முள், தேள் இவற்றாலும், பாம்பு, புலி முதலியவைகளாலும் அடர்ந்து நிறைந்ததும் மரங்கள் நிறைந்ததுமான காட்டில் தள்ளப்பட்டான்.

வ்யாளாதி³ து³ஷ்ட ஸத்வேப்⁴யோ மஹாரண்யே ப⁴யாதுர: |
சிலா கண்டக த³ர்ப⁴ாத்³யைர் தே³ஹஸ்ய ப்ரதிகூலகை: || 61

க்ரியமாணே விலுட²நே விசீர்ணாங்கே³(அ)ஸமர்த²க: |
க்ஷுத்-த்ருட்³ாதப-வாய்வக்³ந்யாதிபி⁴ஸ்தப்தோ(அ)திதாபகை: || 62

ப³ந்த⁴ முக்தௌ தத²ா தே³ச-ப்ராப்தா-வேவ ஸுது³:க²தீ⁴: |
த³த்³ருசே கஞ்சித³ாக்ரோசன் ஏகம் தத்ரைவ தஸ்தி²வான் || 63

பெரிய காட்டில் பாம்பு முதலான துஷ்ட பிராணிகளிடமிருந்து பயத்தால் துன்பமடைந்தவனாய் புரளும்பொழுது, உடலுக்கும் தீங்கு விளைவிக்கின்ற கல், முள், தர்ப்பை முதலியவைகளால், சிதைந்த அவயவங்களை உடையவனாக, பலம் இல்லாதவனாய், மிகுந்த தாபத்தைக் கொடுக்கும் பசி, தாகம், வெயில், காற்று, நெருப்பு முதலியவைகளால் துன்பம் அடைந்தவனாய். மிகுந்த துக்கம் அடைந்தவனாக, கட்டிலிலிருந்து விடுபடவும், அவ்விதமே தன் தேசத்தை அடைவதற்காகவும் யாராவது ஒருவரைக் குறித்துக் கத்திக்கொண்டு அங்கேயே கிடந்தவனாகக் காணப்பட்டான்.

தத²ா ராக³ாதி³பி⁴ர் வர்கை³: சத்ருபி⁴ர் து³:கத³ாயிபி⁴: |
சோரைர் தே³ஹாபிமாநாத்³யை: ஸ்வானந்த³ த⁴நஹாரிபி: || 64

ப்³ரஹ்மானந்தே³ ப்ரமத்த: ஸ்வாஜ்ஞான நித்³ரா வசீக்ருத: |
ப³த்³த⁴ஸ்த்வம் ப³ந்த⁴னைர் பே⁴ாக³ த்ருஷ்ணா ஜ்வராதி³பி⁴ர்-த்ருட⁴ம் || 65

அவ்விதமே, ப்ரஹ்மானந்தத்தில் கவனக் குறைவுள்ளவனுகவும், தன் அக்ஞானம் என்னும் நித்ரைக்கு வசமாக்கப்பட்டவனுகவும் உள்ள நீ, துன்பத்தைத் தருகின்ற ஆசை முதலிய எதிரிக்கூட்டங்களாலும், தன் ஆனந்தம் என்னும் பணத்தைப் பறிக்கின்ற தேஹத்தில், அபிமானம் முதலிய திருடர்களாலும், போகங்களில் ஆசை, தாபம் முதலிய கட்டுகளால் உறுதியாகக் கட்டப் பட்டிருக்கிருய்.

அத்³வயாநந்த³ரூபாத் த்வாம் ப்ரச்யாவ்யாதீவ தூர்⁴த்தகை: |
தூ³ர நீதோ(அ)ஸி தே³ஹேஷு ஸம்ஸாராரண்ய பூ⁴மிஷு || 66

வஞ்சகர்களால் (காமன் முதலியவர்களால்). பேதமில்லாத ஆனந்த ஸ்வரூபத்திலிருந்து உன்னை நழுவும்படிசெய்து, ஸம்ஸாரம் என்ற காட்டுப் பிரதேசங்களில் சரீரங்களில் வெகுதூரம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிருய்.

ஸர்வது³:க² நித³ாநேஷு சரீராதி³ த்ரயேஷு ச |
நாநா யோநிஷு கர்மாந்த⁴வாஸநா நிர்மிதாஸு ச || 67

ப்ரவேசிதோ(அ)ஸி ஸ்ருஷ்டோ(அ)ஸி ப³த்³த⁴ ஸ்வாநந்த³
த்³ருஷ்டித: |

எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் மூலகாரணமான (ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் என்ற) மூன்று சரீரங்களிலும் கர்மாக்களைச் செய்வதால் ஏற்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ஸம்ஸ்காரம் என்னும் வாஸனையால் உண்டுபண்ணப்பட்டு பலவிதப் பிறவிகளில் நுழையும்படியும் செய்யப்பட்டிருக்கிருய். தன் ஸ்வரூபமான ஆத்மானந்த த்ருஷ்டி மறைக்கப்பட்டுவிட்டதால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனுக இருக்கிருய்.

அநாதி³ காலமாரப்⁴ய து³:க²ம் சானுப⁴வன் ஸத³ா || 68

ஜந்ம-ம்ருத்யு-ஜரா தே³ாஷ நரகாதி³ பரம்பராம் |
நிரந்தரம் விஷண்ணோ(அ)நுப⁴வன்-னத்யத்த-சோகவான் || 69

அநாதிகாலமாக எப்பொழுதும் துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டும், பிறவி, மரணம், மூப்பு, ராகத்வேஷாதி தோஷங்கள், நரகம் முதலியவைகளின் பரம்பரையை அனுபவித்துக்கொண்டும், மிகுந்த சோகத்துடன் கூடியவனுக இடைவிடாமல் வருந்தியவனுக இருக்கிருய்.

அவித்³யாபூ⁴த ப³ந்த⁴ஸ்ய நிவ்ருத்தௌ து³:க²த³ஸ்ய ச |
ஸ்வரூபானந்த³ஸம்ப்ராப்தௌ ஸத்யோபாயம் ந லப்³த⁴வான் || 70

துன்பத்தைத் தருகின்ற அக்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட கட்டு விலகவும், தன் ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தை அடையவும் உண்மையான உபாயத்தை (இப்படிப் பட்டவன்) அடையவில்லை.

யதா2 கா3ந்தா4ர தேசீய: சிரம் தை3வாத்3–த்3யாளுபி4: ।
கைச்சித் பாந்தை2: பரிப்ராப்தை: முக்த த்3ருஷ்ட்யாதி3 ப3ந்த4ன: ॥ 71

ஸ ஸ்வஸ்தை2ருபதி3ஷ்டச்ச பண்டி3தோ நிச்சிதாத்மக: ।
க்3ராமாத்3–க்ர3மாந்தரம் கச்ச2ன் மேதா4வீ மார்க3–தத்பர: ॥ 72

க3த்வா கா3ந்தா4ரதேசம் ஸ ஸ்வக்3ருஹம் ப்ராப்ய பூர்வவத் ।
பா3ந்த4வை: ஸம்பரிஷ்வக்த: ஸுகீ2 பூ4த்வா ஸ்தி2தோ(அ)பதிவத் ॥ 73

காந்தாரதேச நபர் வெகுநேரம் சென்றபிறகு அதிருஷ்டவசமாக அங்கு வந்த இரக்கமுள்ள சில வழிப்போக்கர்களால், கண் முதலியவைகளின் கட்டு அவிழ்க்கப்பட்டவனாய், ஸ்வஸ்தர்களான அவர்களால் மார்க்கம் உபதேசிக்கப் பட்டவனாக, புத்திமானாகவும், உறுதியான மனமுள்ளவனாகவும், மேதையுடன் கூடினவனாகவும், வழியிலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவனாயும் இருந்து, ஒவ்வொரு கிராமமாகச் செல்கின்றவனாய் அவன் காந்தாரதேசம் சென்று தன்வீட்டை அடைந்து, உறவினர்களால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டவனாய், ஸுகமுள்ளவனாக ஆகி முன்போல் நிலைபெற்றிருந்தான். (இது) எவ்வாறோ,

த்வமப்யேவ–மநேகேஷு து3:க2தா3யிஷு ஜந்மஸு ।
ப்4ராந்தோ தை3வாத் சுபே4 மார்கே3 ஜாதச்ரத்3தா4:
ஸுகர்மக்ருத் ॥ 74

வர்ணாச்ரமாசாரபரோ(அ)வாப்த-புண்ய மஹோத3ய: ।
ஈச்வரானுக்3ரஹாத் லப்3தா4 ப்3ரஹ்மவித் கு3ரு ஸத்தம: ॥ 75

விதி4வத் க்ருத ஸந்ந்யாஸோ விவேகாதி3யுத: ஸுதீ4: ।
ப்ராப்த ப்ரஹ்மோபதே3சோ(அ)த்ய வைராக்3யாப்4யாஸத: பரம் ॥ 76

பண்டி3தஸ் தத்ர மேதா4வீ யுக்த்யா வஸ்து விசாரயன் ।
நிதித்4யாஸன ஸம்பந்ந: ப்ராப்தோ ஹி த்வம் பரம் பத3ம் ॥ 77

அவ்வாறே நீயும் துன்பங்களைத் த்ருகின்ற பல பிறவிகளில் உழன்று, அதிருஷ்டவசமாக நல்வழியில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டவனாய் நல்லகாரியங்களைச் செய்துகொண்டு, தன் வர்ணத்திற்கும், ஆச்ரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட ஆசாரங்களிலேயே ஈடுபட்டவனாய், புண்யங்களால் மிகுந்த சிறப்பைப்பெற்று, ஈசுவரனுடைய அருளால் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த குருசிரேஷ்டரை அடைந்து, சாஸ்திர முறைப்படி ஸந்யாஸம் செய்துகொண்டு, விவேகம் முதலியவைகளுடன் கூடியவனாகவும், சிறந்த புத்தியுள்ளவனாகவும், நிறைந்த வைராக்யத்தாலும் அப்யாஸத்தாலும், இப்பொழுது ப்ரஹ்மம்பற்றி உபதேசம்பெற்று அதில் பண்டிதனாகவும், மேதாவியாகவும், யுக்தியால் வஸ்துவை விசாரித்துக்கொண்டு, த்யானத்துடன் கூடினவனாய் நீ மேலான நிலையை அடைந்துவிட்டாய் அல்லவா ?

அதோ ப்3ரஹ்மாத்ம விஜ்ஞானமுபதி3ஷ்டம் யத2ாவிதி4 ।
மயா(ஆ)சார்யேண தே தீர4 ஸம்யக் தத்ர ப்ரயத்னவான் ॥ 78

பூ4த்வா விமுக்தப3ந்த4ஸ்-த்வம் சின்ன-த்3வைதாத்மஸம்சய: ।
நிர்த்3வந்த்3வோ நிஸ்ப்ருஹோ பூ4த்வா விசரஸ்வ யத2ாஸுகம் ॥ 79

ஆகையால் தீரனே! ஆசார்யனுல் என்னல் உனக்கு ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான ஆத்மாவின் ஞானம் முறைப்படி உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் நன்கு முயற்சியுடன் கூடியவனுக இருந்து நீ பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு, த்வைத ப்ரபஞ்சத்திலும் ஆத்மாவிலும் உள்ள ஸம்சயங்கள் எல்லாம் நீங்கியவனுகவும், த்வந்த்வங்கள் அற்றவனுகவும், ஆசையற்றவனுகவும் ஆகி ஸுகமாக ஸஞ்சாரம் செய்வாயாக.

வஸ்துதோ நிஷ்ப்ரபஞ்சோ(அ)ஸி நித்யமுக்த: ஸ்வபா4வத: ।
ந தே ப3ந்த4விமோக்ஷௌ ஸ்த: கல்பிதௌ தௌ யதஸ்த்வயி ॥ 80

உண்மையில். இயற்கையாகவே பிரபஞ்ச ஸம்பந்தமற்றவனுகவும், எப்பொழுதும் விடுபட்டவனுகவும் நீ இருக்கிருய். உனக்கு பந்தமும் இல்லை, மோக்ஷமும் இல்லை. ஏனெனில் உன்னிடத்தில் அவைகள் ஆரோபம் செய்யப்பட்டவைகளே (கல்பிதமாகச் சுமத்தப்பட்டவையே).

ந நிரோதே4ா ந சோத்பத்திர் ந ப3த்3தே4ா ந ச ஸாத4க: ।
ந முமுக்ஷுர் ந வை முக்த இத்யேஷா பரமார்த2தா ॥ 81

''ப்ரளயம் இல்லை. சிருஷ்டியும் இல்லை. கட்டுப்பட்டவன் இல்லை. ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்கிறவனும் இல்லை. விடுதலை அடைய விரும்புகிறவன் இல்லை. விடுபட்டவனும் இல்லை.'' என்ற இதுதான் உயர்ந்த உண்மை நிலை. (இது ஆசாரியாளின் பரமகுருவான ஸ்ரீ கௌடபாதரின் ''மாண்டூக்யகாரிகை''யில்.)

ச்ருதி ஸித்3த4ாந்த ஸாரோ(அ)யம் தத2ைவ த்வம் ஸ்வயா தி4யா ।
ஸம்விசார்ய நிதி3த்4யாஸ்ய நிஜாநந்த3ாத்மகம் பரம் ॥ 82

ஸாக்ஷாத்-க்ருத்வா(அ)பரிச்சிந்நாத்3வைத-ப்3ரஹ்மாக்ஷரம் ஸ்வயம் ।
ஜீவந்நேவ விநிர்முக்தோ விச்ராந்த: சாந்திமாச்ரய ॥ 83

இது உபநிஷத் ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரம். அவ்விதமே நீ தன் புத்தியால் நன்கு விசாரித்து (மனனம் செய்து), ஆழ்ந்த த்யானம்செய்து, தனது ஸ்வபாவ ஆனந்தஸ்வரூபமாயும், மேலானதும், எல்லையற்றதும் இரண்டற்றதும் அழிவற்றதுமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைத் தானுகவே ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்து, உயிர்வாழும்பொழுதே பந்தம் விலகியவனுய், துன்பம் அற்றவனுய், அமைதியை அடைவாயாக.

விசாரணீயா வேத3ாந்தா: வந்த3நீயோ கு3ரு: ஸத3ா ।
கு3ரூணும் வசனம் பத்2யம் த3ர்சனம் ஸேவநம் ந்ருணும் ॥ 84

உபநிஷத்துக்கள் விசாரிக்கத் தக்கவை. எப்பொழுதும் ஆசார்யர் வணங்கத்தக்கவர். ஆசார்யர்களுடைய உபதேசமும், தர்சனமும், ஸேவையும் மனிதர்களுக்கு மிகவும் நலன் தரவல்லது.

குரு³ர் ப்³ரஹ்ம ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத் ஸேவ்யோ வந்த்³யோ
முமுக்ஷுபி⁴: ।
நோத்³வேஜநீய ஏவாயம் க்ருதஜ்ஞேந விவேகிநா ॥ 85

தானே நேராக ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக உள்ள குருவானவர் மோக்ஷம் அடைய ஆசையுள்ளவர்களால் ஸேவிக்கத்தக்கவர், வணங்கத்தக்கவர். நன்றியறிவுள்ள விவேகமுள்ள சிஷ்யனால் இவர் தாபம் அடையும்படி செய்யத்தக்கவரேயல்ல.

யாவதா³யுஸ் த்வயா வந்த்³யோ வேதா³ந்தோ கு³ருரீச்வர: ।
மநஸா கர்மணா வாசா ச்ருதிரேவைஷ நிச்சய: ॥ 86

உன்னால் ஆயுள் உள்ளவரை மனத்தினாலும், செய்கையாலும், வாக்காலும் உபநிஷத்தும், ஆசாரியரும், ஈசுவரனும் வணங்கத்தக்கவர்கள். இந்தத் தீர்மானம் வேதக் கருத்தேயாம்.

பா⁴வாத்³வைதம் ஸதா³ குர்யாத் க்ரியாத்³வைதம் ந கர்ஹிசித் ।
அத்³வைதம் த்ரிஷுலோகேஷு நாத்³வைதம் கு³ருணா ஸஹ ॥ 87

மனோபாவனையில் அத்வைதத்தை எப்பொழுதும் செய்யலாம். ஒரு இடத்திலும் கார்யம் செய்கையில் அத்வைதம் கூடாது. மூவுலகங்களிலும் அத்வைத பாவனை செய்யலாம். ஆசார்யனிடத்தில் (மட்டும்) அத்வைத பாவனை செய்யக்கூடாது.

உலக வியவஹாரங்களில் ஈடுபட்டு காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது வேற்றுமைகளை மதித்துத்தான் நடக்கவேண்டும். இங்கு அத்வைதத்தைக் காட்டினால் காரியங்களே நடைபெறாது. விபரீத விளைவுகளும் ஏற்படும். ஆகையால் மனோபாவத்தில் அத்வைதமே தவிர, க்ரியையில் அத்வைதம் கிடையாது. பாவ அத்வைதத்தையும் குருவினிடம் காட்டக்கூடாது. மூவுலகிலும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் தானேயாக மனத்தில் பாவனை செய்யலாம். இதுபோல் குருவும் தானும் ஒன்றுதான் என்ற எண்ணம் கொள்ளவே கூடாது. ஜீவன்முக்தனும்கூடத் தன் குருவைப் பூஜ்யராகவே நினைக்கவேண்டும்.

ப்ரச்நோத்தர ரத்நமாலிகா

[ப்ரச்நம் : கேள்வி. உத்தரம் : பதில். வினு–விடைத் தொடராக மணியான கருத்துக்களைக் கோத்துத் தருவதால் இந்நூல் ''ப்ரச்நோத்தர ரத்நமாலிகா'' எனப்படுகிறது.]

க: க²லு நாலங்க்ரியதே
த்³ருஷ்டாத்³ருஷ்டார்த²ஸாத⁴நபடீயாந் ।
அமுயா கண்ட²ஸ்தி²தயா
ப்ரச்நோத்தர ரத்நமாலிகயா ॥ 1

இஹபர ச்ரேயஸ்ஸை அடைய சாமர்த்தியமுள்ள யார் தாம் இந்த ப்ரச்நோத்தர ரத்நமாலிகையைக் கழுத்திலேகொண்டு (அதாவது இதை ஓதி) இதனுல் அலங்கரிக்கப்படவில்லை ?

(இம்மை மறுமை நலன்களைப்பெற விரும்புபவர் 'ப்ரச்நோத்தர ரத்நமாலிகை'யை ஓதி உணர்ந்தால் பயனுறுவர் என்பது கருத்து. மனப்பாடம் செய்து ஒப்பிப்பதை 'கழுத்தில்கொள்வது' ('கண்டஸ்தம்') என்பர். மாலையையும் கழுத்தில்தானே அணிவர் ?)

ப⁴க³வந் கிமுபாதே³யம் ?
கு³ருவசநம். ஹேயமபிச கிம் ? அகார்யம் ।
கோ கு³ரு:? அதி⁴க³ததத்வ:,
சிஷ்யஹிதாயோத்³யதஸ் ஸததம் ॥ 2

கே :—ஸ்வாமி, கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்ன ?

ப :—குரு வசனம்.

கே :—தள்ளவேண்டியது என்ன ?

ப :—அகார்யம். (செய்யத்தகாதது. அதாவது செய்யத்தகாதது என குரு கூறுபவை.)

கே :—குரு யார் ?

ப :—உண்மையை அறிந்தவர். தம்மை அண்டின சிஷ்யர்களின் க்ஷேமத்துக்காக இடைவிடாமல் பாடுபடுபவர்.

கே : = கேள்வி. ப : = பதில்.

த்வரிதம் கிம் கர்தவ்யம்
விது³ஷாம்? ஸம்ஸாரஸந்ததிச்சே²த³: ।
கிம் மோக்ஷதரோர் பீ³ஜம்?
ஸம்யக்³ஜ்ஞாநம் க்ரியா ஸித்³த⁴ம் ॥ 3

கே:—அறிவுள்ளவன் துரிதமாகச் செய்யவேண்டியது என்ன?

ப:—ஸம்ஸாரத் தொடரைக் கத்தரித்தல். (செத்துச்செத்துப் பிறக்காமல் மோக்ஷமடைவது.)

கே:—மோக்ஷ மரத்துக்கு விதை எது?

ப:—உள்ளதை உள்ளபடி அறிந்து (ஸத்ய தத்வஞானம் பெற்று) காரியத்தில் காட்டுவது.

க: பத்²யதரோ? த⁴ர்ம:
க: சுசிரிஹ? யஸ்ய மாநஸம் சுத்³த⁴ம் ।
க: பண்டி³தோ? விவேகீ
கிம் விஷம்? அவதீ⁴ரணா கு³ருஷு ॥ 4

கே:—எது பத்தியம்? (ஹிதமானது.)

ப:—தர்மம்.

கே:—இங்கு (இவ்வுலகில்) எவன் சுத்தன்?

ப:—எவன் மனம் சுத்தமாக இருக்கிறதோ அவன்.

கே:—எவன் பண்டிதன்?

ப:—விவேகி. (விவேகத்தையுடையவன். நித்யமான ஆத்மா எது? அநித்ய மான பிற யாவை? என்ற பாகுபாடு அறிவதே விவேகம்.)

கே:—எது விஷம்?

ப:—பெரியோர் வார்த்தையை அலட்சியம் செய்வது.

கிம் ஸம்ஸாரே ஸாரம்?
ப³ஹுசோ(அ)பி விசிந்த்யமாநமித³மேவ ।
கிம் மநுஜேஷ்விஷ்டதமம்?
ஸ்வபரஹிதாயோத்³யதம் ஜந்ம ॥ 5

கே:—ஸம்ஸாரத்தில் ஸாரம் எது?

ப:—அடிக்கடி இதை நினைத்துக்கொண்டிருப்பதே. (ஸம்ஸாரத்தில் ஸாரம் எது என்று ஆராய்ந்துகொண்டே இருப்பதனுல் அதில் பற்றுவிட்டுப் பிறப்பறுக்கலாம்.)

கே:—மனிதர்கள் விரும்பத்தக்கதில் தலைசிறந்தது எது?

ப:—தான், பிறர் இரண்டுபேரின் க்ஷேமத்திற்காகவும் ஈடுபடும் ஜன்மம்.

மதி³ரேவ மோஹஜநக:
க: ? ஸ்நேஹ:, கே ச த³ஸ்யவோ ? விஷயா: ।
கா ப⁴வவல்லீ ? த்ருஷ்ணா,
கோ வைரீ ? யஸ்த்வநுத்³யோக³: ॥ 6

கே :—கள்போல் மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவது எது ?

ப :—பற்றுதல். (ஆசை, சிநேகம். 'சிநேகம்' என்றால் எண்ணெய்போல் ஒட்டிக் கொள்ளுதல்.)

கே :—திருடர்கள் யார் ?

ப :—(இந்திரியங்களை இழுத்துக்கொண்டுபோகும்) விஷயங்கள் (எனும் புலனுகர்ச்சிக்கான வஸ்துக்கள்.)

கே :—ஸம்ஸாரக் கொடி எது ?

ப :—(தாஹம் போன்ற) ஆசை வேட்கை,

கே :—சத்துரு யார் ?

ப :—சோம்பேறித்தனமே.

கஸ்மாத் ப⁴யமிஹ ? மரணாத்,
அந்த⁴ாதி³ஹ கோ விசிஷ்யதே ? ராகீ³ ।
க: சூரோ ? யோ லலநா
லோசநபா³ணைர் ந ச வ்யதி⁴த: ॥ 7

கே :—இங்கு (உலகில்) எல்லோரும் பயப்படுவது எதனிடம் ?

ப :—மரணத்தினிடம்.

கே :—குருடனைக்காட்டிலும் குருடன் யார் ?

ப :—ஆசையுள்ளவன்.

கே :—சூரன் யார் ?

ப :—ஸ்திரீகளின் பார்வைகளான பாணங்களால் அடிபடாதவன்.

பாதும் கர்ணாஞ்ஜலிபி⁴:
கிமம்ருதமிஹ யுஜ்யதே ? ஸது³பதேச: ।
கிம் கு³ருதாயா மூலம் ?
யதே³ததப்ரார்த²நம் நாம ॥ 8

கே :—காதாகிய அஞ்சலி(செவியின் கேள்விக்குழாய்க்கு அஞ்சலி என்று பெயர். இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துக் குவித்துக்கொள்வதுபோலக் காது குவிந் திருப்பதனால் அஞ்ஜலி எனப்படுகிறது.)யால் சாப்பிடக்கூடிய அமிருதம் எது ?

ப :—ஸாதுக்களுடைய உபதேசம்.

கே :—மதிப்புக்கு மூலம் எது ?

ப :—ஒருவனிடமும் எதையும் வேண்டாதிருத்தல்.

கிம் க^{3}ஹநம்? ஸ்த்ரீசரிதம்,
கஃ சதுரோ? யோ ந க^{2}ண்டிதஸ் தேந ।
கிம் துஃக^{2}ம்? அஸந்தோஷஃ,
கிம் லாக‘வம்? அத‘மதோ யாச்ஞா ॥ 9

கே :—மர்மமானது எது ?
ப :—பெண்களின் நடத்தை.
கே :—ஸமர்த்தன் யார் ?
ப :—(பெண்களின் நடத்தையினுல்) இதனுல் வஞ்சிக்கப்படாதவன்.
கே :—துக்கம் யாது ?
ப :—திருப்தியின்மை.
கே :—கீழ்மை யாது ?
ப :—கீழ்ப்பட்டவனிடத்தில் யாசிப்பது.

கிம் ஜீவிதம்? அநவத்^{3}யம்,
கிம் ஜாட்^{3}யம்? பாட^{2}தோ(அ)ப்யநப்^{3}யாஸஃ ।
கோ ஜாக^{3}ர்தி? விவேகீ,
கா நித்^{3}ரா? மூட‘தா ஜந்தோ ॥ 10

கே :—(உயர்ந்த) ஜீவனம் யாது ?
ப :—குற்றமின்மை. (மாசு இல்லாத நடத்தை.)
கே :—அறிவின்மை யாது ?
ப :—கற்றதையும் (நடைமுறையில்) பழகாமலிருத்தல்.
கே :—விழிப்புடையோன் எவன் ?
ப :—விவேகமுள்ளவன்.
கே :—உறக்கம் யாது ?
ப :—ஜீவர்களது மூடத்தன்மை.

நலிநீத^{3}லக^{3}தஜலவத்
தரலம் கிம்? யௌவநம் த‘நம் சாயுஃ ।
கத^{2}ய புநஃ கே சசிந:
கிரணஸமா:? ஸஜ்ஜநா ஏவ ॥ 11

கே :—தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல நிலையில்லாதவை எவை ?
ப :—இளமை, செல்வம், ஆயுள் என்பன.
கே :—சந்திரகிரணம்போன்றவர் (பிறருக்கு ஹிதம் செய்பவர்) யார் எனச் சொல்லவும்.
ப :—நன்மக்களே.

கோ நரக:? பரவசதா,
கிம் ஸௌக்²யம்? ஸர்வஸங்க³விரதிர் யா।
கிம் ஸாத்⁴யம்? பூ⁴தஹிதம்,
ப்ரியம் ச கிம்? ப்ராணிநாம் அஸவ: ॥ 12

கே :—நரகம் யாது?
ப :—பிறர் வசமாயிருத்தல்.
கே :—ஸௌக்கியம் யாது?
ப :—ஸர்வஸங்க பரித்யாகம். (எல்லாத் தொடர்புகளையும் துறப்பது.)
கே :—ஸாதிக்கத்தக்கது யாது?
ப :—ஜீவர்களுக்கு ஹிதம் செய்தல்.
கே :—பிராணிகளுக்கு பிரியமுள்ளது யாது?
ப :—பிராணன்.

கோ(அ)நர்த²ப²லோ? மாந:,
கா ஸுகதா? ஸாது⁴ஜநமைத்ரீ।
ஸர்வவ்யஸநவிநாசே
கோ த³க்ஷ:? ஸர்வதா² த்யாகீ³ ॥ 13

கே :—எது அநர்த்தத்தைத் தரும்?
ப :—மானம் (மானமிமானமான அஹம்பாவம்.)
கே :—எது ஸுகத்தைத் தரும்?
ப :—நல்ல மனமுள்ளவர்களின் சிநேகம்(ஸத்ஸங்கம்).
கே :—எல்லாத் துக்கத்தையும் தொலைப்பதில் எவன் கெட்டிக்காரன்?
ப :—யாவற்றையும் தியாகம் செய்பவன்.

கிம் மரணம்? மூர்க²த்வம்,
கிம் சாநர்க⁴ம்? யத³வஸரே த³த்தம்।
ஆமரணாத் கிம் சல்யம்?
ப்ரச்ச²ந்நம் யத் க்ருதம் பாபம் ॥ 14

கே :—மரணம் எது?
ப :—அறிவின்மை.
கே :—விலை மதிக்கவொண்ணாதது எது?
ப :—ஸமயத்தில் செய்யும் தானம்(உதவி).
கே :—சாகும்வரையில் (ஈட்டிபோல்) குத்துவது எது?
ப :—ரகஸ்யத்தில் செய்த பாபம்.

குத்ர விதே4யோ யத்நோ ?
    வித்3யாப்4யாஸே, ஸதௌ3ஷதே4 த3ாநே ।
அவதீ4ரணு க்வ கார்யா ?
    க2லபரயோஷித்பரத4நேஷு ॥ 15

கே :—எதற்காகப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டும் ?
ப :—வித்தியாப்பியாஸம், நல்ல மருந்து, தானம் செய்தல் இவற்றுக்காக.
கே :—அலக்ஷ்யம் செய்யவேண்டியது எது ?
ப :—கெட்டவர்கள்; பிறருடைய மனைவி; பிறருடைய பொருள்.

கோ(அ)ஹர்நிசமநுசிந்த்யா ?
    ஸம்ஸாராஸாரதா, ந து ப்ரமத3ா ।
கா ப்ரேயஸீ விதே3யா ?
    கருணு தீ3நேஷு ஸஜ்ஜநே மைத்ரீ ॥ 16

கே :—இராப்பகல் நினைக்கவேண்டியது எது ?
ப :—ஸம்ஸாரத்தில் சாரம் இல்லை என்பது. பெண்ணல்ல.
கே :—பிரியமாகச் செய்யவேண்டியது எது ?
ப :—தீனர்களிடத்தில் கருணையும், ஸாதுக்களிடத்தில் சிநேகமும்.

கண்ட2க3தைரப்யஸுபி4:
    கஸ்ய ஹ்யாத்மா ந சக்யதே ஜேதும் ।
மூர்க2ஸ்ய சங்கிதஸ்ய ச
    விஷாதி3நோ வா க்ருதக்4நஸ்ய ॥ 17

கே :—பிராணன் போவதாக இருந்தாலும், எவனுடைய ஆத்மாவை நல்வழிப் படுத்த முடியாது ?
ப :—அறிவீனன், சந்தேகப்ராணி, அழுமூஞ்சி, நன்றியில்லாதவன் ஆகியவர்கள்.

க: ஸாது4: ? ஸத்3வ்ருத்த:,
    கமத4மமாசக்ஷதே ? த்வஸத்3வ்ருத்தம் ।
கேந ஜிதம் ஜக3தே3தத் ?
    ஸத்யதிதிக்ஷாவதா பும்ஸா ॥ 18

கே :—ஸாது யார் ?
ப :—நல்ல நடத்தையுடையவன்.
கே :—எவன் அதமன் ?
ப :—கெட்ட நடத்தையுடையவன்தான்,
கே :—இந்த உலகை எவரால் வெல்லமுடியும் ?
ப :—ஸத்தியமும், திதிக்ஷையும் இருப்பவரால். (எதிரெதிர் அநுபவங்களை சம நிலையில் தாங்கும் பொறுமைத் திறனே திதிக்ஷை.)

கஸ்மை நமாம்ஸி தே³வா:
குர்வந்தி ? த³யாப்ரத⁴ாநாய ।
கஸ்மாது³த்³வேக³ஸ் ஸ்யாத் ?
ஸம்ஸாராரண்யத: ஸுதிய⁴: ॥ 19

கே :—எவனைத் தேவர்களும் கும்பிடுகிறார்கள் ?

ப :—தயை உடையவனை.

கே :—எதைக்கண்டு நடுங்கவேண்டியது ?

ப :—ஸம்ஸாரமாகிய காட்டைக்கண்டே நல்லறிவினர் நடுங்குவர்.

கஸ்ய வசே ப்ராணிக³ண: ?
ஸத்யப்ரியப⁴ாஷிணோ விநீதஸ்ய ।
க்வ ஸ்த²ாதவ்யம் ? ந்யாய்யே
பதி² த்³ருஷ்டாத்³ருஷ்டலாப⁴ாட்⁴யே ॥ 20

கே :—ஜீவராசிகள் எவனுக்கு வசமாகும் ?

ப :—ஸத்யமும் பிரியமுமான வசனமுடைய விநயமுள்ளவனுக்கு.

கே :—நிற்கவேண்டியது எங்கே ?

ப :—காணப்படுவனவும், காணப்படாதனவுமாகிய (இஹபர) லாபங்கள் நிரம்பிய நியாயமான வழியில்.

கோ(அ)ந்தோ ? யோ(அ)கார்யரத:,
கோ ப³தி⁴ரோ யோ ஹிதாநி ந ச்ருணோதி ।
கோ மூகோ ? ய: காலே
ப்ரியாணி வக்தும் ந ஜாநாதி ॥ 21

கே :—குருடன் யார் ?

ப :—கெட்ட காரியத்தில் களிப்பவன்.

கே :—செவிடன் யார் ?

ப :—ஹிதத்தைக் கேட்காதவன்.

கே :—ஊமை யார் ?

ப :—இனிமையான வார்த்தைகளைச் சரியான காலத்தில் சொல்ல அறியாதவன்.

கிம் த³ாநம்? அநாகாங்கக்ஷம்,
கிம் மித்ரம்? யோ நிவாரயதி பாபாத் ।
கோ(அ)லங்காரঃ? சீலம்,
கிம் வாசாம் மண்ட³நம்? ஸத்யம் ॥ 22

கே :—தானம் யாது ?
ப :—கேட்காமல் கொடுத்தல்.

கே :—சிநேகிதன் யார் ?
ப :—பாவத்திலிருந்து தடுப்பவன்.

கே :—எது அலங்காரம் ?
ப :—சீலம்.

கே :—வாக்கிற்கு அழகு எது ?
ப :—ஸத்யம்.

வித்³யுத்³விலஸிதசபலம்
கிம்? துர்ஜநஸங்க³திர் யுவதயச்ச ।
குலசீலநிஷ்ப்ரகம்பாঃ
கே கலிகாலேபி? ஸஜ்ஜநா ஏவ ॥ 23

கே :—மின்னலொளிபோல் சஞ்சலமானவை யாவை?
ப :—துர்ஜனரின் ஸங்கமமும், ஸ்திரீகளும்.

கே :—கலிகாலத்திலும் குலசீலத்திலிருந்து சலிக்காதவர் (பிறழாதவர்) யார் ?
ப :—ஸத்புருஷர்களே.

சிந்தாமணிரிவ துர்லப⁴ம்
இஹ கிம்? கத²யாமி தச்சதுர்ப⁴த்³ரம் ।
கிம் தத்³–வத³ந்தி பூ⁴யோ ?
விதூ⁴ததமஸோ விசேஷேண ॥ 24

த³ாநம் ப்ரியவாக்ஸஹிதம் ஜ்ஞாநமக³ர்வம்
க்ஷமாந்விதம் சௌர்யம் ।
வித்தம் த்யாக³ஸமேதம்
துர்லப⁴மேதத் நதுர்ப⁴த்³ரம் ॥ 25

கே :—சிந்தாமணிபோல் துர்லபமானது (கிடைத்தற்கரியது) எது ?
ப :—சதுர்பத்ரம் (நான்கு சுபப் பொருட்கள்.)

கே :—அந்தச் சதுர்பத்ரம் என்னவென்று அறிஞர் சொல்லுகின்றனர் ?
ப ;—பிரியவாக்குடன் செய்யும் தானம், கர்வமில்லாத ஞானம், க்ஷமையுடன் (க்ஷமிக்கும் பண்புடன்)கூடிய சூரத்தனம், தியாகத்துடன்கூடிய செல்வம்.

கிம் சோச்யம்? கார்பண்யம்,
ஸதி விப'வே கிம் ப்ரசஸ்தம்? ஔத³ார்யம் |
க: பூஜ்யோ வித்வத்பி':?
ஸ்வப'ாவத: ஸர்வத³ா விநீதோ ய: || 26

கே :—பரிதாபப்படத்தக்கது எது ?
ப :—கார்ப்பண்ணியம். (கருமித்தனம். தனக்குமில்லாமல், பிறருக்குமில்லாமல், இகத்துக்குமில்லாமல், பரத்துக்குமில்லாமல் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டிருத்தல்.)

கே :—செல்வச் செழிப்பு ஏற்பட்டக்கால் எது புகழுக்குரியது ?
ப :—உதாரகுணம். (வாய்மை.)

கே :—அறிவுடையோரால் யார் பூஜிக்கப்படுவர் ?
ப :—இயல்பாகவே எப்பொழுதும் வணக்கமுள்ளவரை.

க: குலகமலதி³நேச:?
ஸதி கு³ணவிபவே(அ)பி யோ நம்ர: |
கஸ்ய வசே ஜக³தே³தத்?
ப்ரியஹிதவசநஸ்ய த'ர்மநிரதஸ்ய || 27

கே :—எந்தச் சூரியனைக் கண்டால் நம் குலமான தாமரை ஆனந்தத்துடன் பிரகாசிக்கும் ?
ப :—குணங்கள் பரிபூர்ணமாகவிருந்தும், விநயத்துடன் இருப்பவன்.

கே :—இந்தப் பிரபஞ்சம் யாருக்கு வசப்படும் ?
ப :—பிரியமாக இத வாக்கு சொல்பவனுகவும், தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவனுகவும் இருப்பவனுக்கு.

வித்³வந்மநோஹரா கா?
ஸத்கவிதா—போ³த'வநிதா ச |
கம் ந ஸ்ப்ருசதி விபத்தி:?
ப்ரவ்ருத்³த'வசநா—நுவர்த்திநம் த³ாந்தம் || 28

கே :—வித்வான்களின் மனத்தைக் கவர்பவள் யார் ?
ப :—நற்கவிதைக் கன்னியும்—ஞான மடந்தையும்.

கே :—விபத்து எவனைத் தீண்டாது ?
ப :—பெரியோர் வார்த்தையையனுஸரித்து நடப்பவனையும், அடக்கமுள்ளவனையும்.

கஸ்மை ஸ்ப்ருஹயதி கமலா?
த்வநலஸசித்தாய நீதிவ்ருத்தாய ।
த்யஜதி ச கம் ஸஹஸா? த்[3]விஜ
கு[3]ருஸுர நிந்த[3]ாகரம் ச ஸாலஸ்யம் ॥ 29

கே :—லக்ஷ்மி யாரை விரும்புவாள்?
ப :—சோம்பாத சித்தமும், நீதிப்படியான நடத்தையுமுடையவனை.
கே :—எவனை விரைவில் விட்டு விலகுவாள்?
ப :—பிராம்மணன், குரு, தேவர் ஆகியோரை நிந்திப்பவனையும், சோம்பல் உடையவனையும்.

குத்ர விதே[4]யோ வாஸ:?
ஸஜ்ஜநநிகடே(அ)த[2]வா காச்யாம் ।
க: பரிஹார்யோ தேச:?
பிசுநயுதோ லுப்[3]த[4]பூ[4]பச்ச ॥ 30

கே :—வாசஞ் செய்யவேண்டியது எங்கே?
ப :—நல்லவர்களுடைய சமீபத்தில் அல்லது காசி க்ஷேத்திரத்தில்.
கே :—விட்டு விலகவேண்டிய தேசம் யாது?
ப :—கீழ்மக்களுள்ளதும், லோபியான அரசனுடையதுமான தேசம்.

கோநாசோச்ய: புருஷ:?
ப்ரணதகலத்ரேண தீ[4]ரவிப[4]வேந ।
இஹ பு[4]வநே க: சோச்ய?
ஸத்யபி விப[4]வே ந யோ த[3]ாதா ॥ 31

கே :—எதனுல் மனிதன் துக்கமில்லாதவனுவான்?
ப :—வணக்கமுள்ள மனைவியினுலும், நிலையுள்ள செல்வத்தாலும்.
கே :—இவ்வுலகில் விசனிக்கப்படத் தக்கவன் எவன்?
ப :—பொருளிலிருந்தும் எவன் கொடையாளியாயில்லையோ அவன்.

கிம் லகு[4]தாயா மூலம்?
ப்ராக்ருதபுருஷேஷு யா யாச்ஞா ।
ராமாத[2]பி க: சூர:?
ஸ்மரசரநிஹதோ ந யச்சலதி ॥ 32

கே :—இகழ்ச்சிக்குக் காரணம் எது?
ப :—தாழ்ந்தவர்களிடம் யாசிப்பது.
கே :—ஸ்ரீராமனைவிட சூரன் யார்?
ப :—மன்மத பாணங்கள் அடித்தாலும் தன்னிலை தவருதவன்.

கிமஹர்நிசமநுசிந்த்யம் ?
ப⁴க³வச்சரணம் ந ஸம்ஸார: ।
சக்ஷுஷ்மந்தோப்யந்த⁴ா:
கே ஸ்யு: ? யே நாஸ்திகா மநுஜா: ॥ 33

கே :—இரவும், பகலும் சிந்திக்கத்தக்கது எது ?

ப :—ஈச்வரனது பாதாரவிந்தங்களே—ஸம்ஸாரமல்ல.

கே :—கண்ணிருந்தும் குருடர்களாயிருப்போர் யாவர் ?

ப :—நாஸ்திகர்களான மனிதர்கள்.

க: பங்கு³ரிஹ ப்ரதி²த: ?
வ்ரஜதி ச யோ வார்த⁴கே தீர்த²ம் ।
கிம் தீர்த²மபி ச முக்²யம் ?
சித்தமலம் யந்நிவர்தயதி ॥ 34

கே :—முடவன் யார் ?

ப :—முதிர்ந்த வயதில் தீர்த்த யாத்திரை போகிறவன். (முதுமைக்குள் ஒருவன் தான் உள்ளவிடத்திலேயே, தன் உள்ளத்திலேயே இறைவனை உணர வேண்டுமேயன்றி, அதற்கு ஆரம்பமாக, இளமையில் மேற்கொள்ள வேண்டிய தீர்த்தயாத்திரையை முதுமையின்போது மேற்கொள்வதில் பலனிராது.)

கே :—முக்யமான தீர்த்தம் எது ?

ப :—சித்தத்திலுள்ள அழுக்கை எது நீக்குகிறதோ அதுதான்.

கிம் ஸ்மர்தவ்யம் புருஷை: ?
ஹரிநாம ஸத³ா, ந யாவநீ பாஷா ।
கோ ஹி ந வாச்ய: ஸுதி⁴யா ?
பரதோ³ஷச்சாந்ருதம் தத்³வத் ॥ 35

கே :—மனிதர்களால் ஸ்மரிக்கத்தக்கது எது ?

ப :—எப்பொழுதும் ஹரிநாமமே. யவனரின் பாஷையல்ல. (பழங்காலத்தில் கிரேக்க மொழியிலிருந்த பற்றுதலைப்பற்றி ஸ்ரீ ஆசார்யாள் கூறுகிறார்.)

கே :—நல்ல புத்தியுடையவனால் சொல்லத்தகாதது எது ?

ப :—பிறரது குற்றமும், அஸத்யமும்.

கிம் ஸம்பாத்³யம் மநுஜை: ?
வித்³யா வித்தம் ப³லம் யச: புண்யம் |
க: ஸர்வகு³ணவிநாசீ ?
லோப⁴: சத்ருச்ச க: ? காம: || 36

கே :—மனிதர்களால் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது எது ?
ப :—கல்வி, செல்வம், வலிமை, புகழ், புண்யம் ஆகியன.

கே :—ஸகல குணங்களேயும் அழிப்பது எது ?
ப :—லோபம். (கருமித்தனம்.)

கே :—பகைவன் எவன் ?
ப :—காமம்.

கா ச ஸப⁴ா பரிஹார்யா ?
ஹீநா யா வ்ருத்³த⁴ஸசிவேந |
இஹ குத்ராவஹித: ஸ்யாந்
மநுஜ: ? கில ராஜஸேவாயாம் || 37

கே :—எந்த (ராஜாங்க) ஸபையை விலக்கவேண்டும் ?
ப :—வயது முதிர்ந்த மந்திரிகள் இல்லாத ஸபையை.

கே :—இவ்வுலகில் மனிதன் எவ்விஷயத்தில் ஜாக்கிரதையுடன் இருக்கவேண்டும் ?
ப :—ராஜசேவை செய்வதில்.

ப்ராணேத³பி கோ ரம்ய:
குலத⁴ர்ம: ஸாது⁴ஸங்க³ச்ச |
கா ஸம்ரக்ஷ்யா ? கீர்த்தி:
பதிவ்ரதா நைஜபு⁴த்³தி⁴ச்ச || 38

கே :—பிராணனைவிடப் பிரியமானது எது ?
ப :—குலதர்மமும், ஸாதுக்களின் சேர்க்கையும்.

கே :—ரட்சிக்கத்தக்கன யாவை ?
ப :—கீர்த்தியும், கற்புள்ளவளும், சுயபுத்தியுமாம்.

கா கல்பலதா லோகே
ஸச்சி³ஷ்யாயார் பிதா வித்³யா |
கோ(அ)க்ஷயவடவ்ருக்ஷ: ஸ்யாத் ?
விதி⁴வத் ஸத்பாத்ரத³த்தத³ாநம் யத் || 39

கே :—லோகத்தில் கற்பகக்கொடியாக உள்ளது எது ?
ப :—ஸத்சிஷ்யனுக்கு அளிக்கப்படும் கல்வி.

கே :—அக்ஷயவடம் போன்றது (ஆல்போல் தழைப்பது) எது ?
ப :—விதிப்படி ஸத்பாத்திரத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம்.

கிம் சஸ்த்ரம் ஸர்வேஷாம் ?
யுக்தி:, மாதா ச கா ? தே⁴நு: I
கிம் நு ப³லம் ? யத்³—தை⁴ர்யம்,
கோ ம்ருத்யு: ? யத³வத³ாநரஹிதத்வம் II 40

கே :—யாவர்க்குமான ஆயுதம் எது ?
ப :—யுக்தி. (நியாயபூர்வமாக நிரூபணம் செய்யக்கூடிய சக்தி.)

கே :—(எல்லோருக்கும்) தாயார் யார் ?
ப :—பசு, (தன் கன்றுகளுக்குப் பால் கொடுப்பதோடு, இதரருக்கும் பால் கொடுக்கும் தாய் பசுவே).

கே :—எது வலிமை ?
ப :—தைரியம்.

கே :—எது யமன் ?
ப :—கவனக்குறைவு.

குத்ர விஷம் ? து³ஷ்டஜநே,
கிமிஹாசௌசம் ப⁴வேத் ? ருணம் ந்ருணாம் I
கிமப⁴யமிஹ ? வைராக்³யம்,
ப⁴யமபி கிம் ? வித்தமேவ ஸர்வேஷாம் II 41

கே :—விஷம் எங்கு இருக்கிறது ?
ப :—துஷ்ட ஜனங்களிடத்தில்.

கே :—தீட்டு எது ?
ப :—கடன். (கடன்காரனிடமிருந்து மனிதர் விலகுகின்றனர். தீட்டு என்பதும் ஸமூஹ விலக்குத்தானே ?)

கே :—அபயம் (பயப்படவேண்டாத நிலைமை) எது ?
ப :—வைராக்கியம். (ஆசையை விடுதல்)

கே :—எது பயம் ?
ப :—எவருக்கும் பணம்தான்(பயத்துக்குக் காரணமாகிறது).

கா துர்லப⁴ா நராணாம் ?
ஹரிப⁴க்தி:, பாதகம் ச கிம் ? ஹிம்ஸா I
கோ ஹி ப⁴கவத்ப்ரிய: ஸ்யாத் ?
யோ(அ)ந்யம் நோத்³வேஜயேத³நுத்³விக்³ந: II 42

கே :—நரர்களுக்குத் துர்லபமானது எது ?
ப :—ஹரிபக்தி.

கே :—எது பாதகம் ?
ப :—இம்சித்தல்.

கே :—பகவானுக்கு யாரிடத்தில் பிரியம் உண்டாகிறது ?
ப :—தானும் கவலைப்படாமல் பிறருக்கும் கவலை உண்டாக்காதவனிடத்தில்.

கஸ்மாத் ஸித்³தி⁴:? தபஸ:,
புத்³தி⁴: க்வ நு? பூ⁴ஸுரே, குதோ பு³த்³தி⁴:?
வ்ருத்³தே⁴ாபஸேவயா, கே
வ்ருத்³த⁴ா:? யே த⁴ர்மதத்வஜ்ஞா: ॥ 43

கே :—எதனுல் (காரிய)சித்தி (உண்டாகிறது)?
ப :—தபஸினுல் (ஒருமுக மனத்தோடு செயற்படுதலே தபஸ்.)
கே :—புத்தி எங்கு இருக்கிறது ?
ப :—அந்தணனிடத்தில்.
கே :—நிஜமான புத்தி எங்கிருந்து வரும்? (அதாவது எப்படி வரும்?)
ப :—பெரியோரை அடுத்துப் பணிவிடைசெய்து. (செய்வதால்.)
கே :—பெரியோர் யார்?
ப :—தர்ம தத்துவங்களை அறிந்தவர்கள். (அவர்கள் வயதில் சிறியோராக இருப்பினும் பெரியோரே.)

ஸம்ப⁴ாவிதஸ்ய மரணாத்
அதி⁴கம் கிம்? துர்யசோ ப⁴வதி ।
லோகே ஸுகீ² ப⁴வேத் கோ?
த⁴னவான், த⁴னமபி ச கிம்? யதச்சேஷ்டம் ॥ 44

கே :—மதிப்புடையவனுக்கு மரணத்தைக்காட்டிலும் எது பெரிது ?
ப :—அபகீர்த்தி.
கே :—எவன் ஸுகி (இன்புறுவான்) ?
ப :—தனவான்.
கே :—தனம் என்பது எது?
ப :—எதனுல் இஷ்டஸித்தி உண்டாகுமோ அது.

ஸர்வஸுக²ாநாம் பீ³ஜம்
கிம்? புண்யம். து³:க²மபி குத:? பாபாத் ।
கஸ்யைச்வர்யம்? ய: கில
சங்கரமாராத⁴யேத்³ ப⁴க்த்யா ॥ 45

கே :—எல்லா ஸுகத்துக்கும் மூலம் எது ?
ப :—புண்யம்.
கே :—துக்கம் எங்கிருந்து வருகிறது ?
ப :—பாபத்திலிருந்து.
கே :—ஐசுவரியம் யாருக்கு(உண்டாகும்)?
ப :—சங்கரனைப் பக்தியுடன் ஆராதிப்பவனுக்கு.

கோ வர்த'தே? விநீத:
கோ வா ஹீயேத? யோ த்'ருப்த: |
கோ ந ப்ரத்யேதவ்யோ?
ப்'ருதே யச்சாந்ருதம் சச்வத் || 46

கே :—எவன் முன்னுக்கு வருவான்?
ப :—விநயமுடையவன்.
கே :—எவன் க்ஷீணமடைவான்?
ப :—கர்வமுள்ளவன்.
கே :—எவனை நம்பக்கூடாது?
ப :—எப்பொழுதும் பொய் சொல்பவனை.

குத்ராந்ருதே(அ)ப்யபாபம்?
யச்சோக்தம் த'ர்மரக்ஷார்த'ம் |
கோ த'ர்ம:? அபி'மதோ ய:
சிஷ்டாநாம் நிஜகுலீநாநாம் || 47

கே :—பொய் சொல்வது எப்பொழுது பாபமல்ல?
ப :—தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகச் சொல்லப்படும் பொழுது.
கே :—எது தர்மம்?
ப :—நமது வம்சத்தில் பிறந்த பெரியோர்களில் சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டித்ததே.

ஸாது'ப'லம் கிம்? தை'வம்,
க: ஸாது':? ஸர்வதா' துஷ்ட: |
தை'வம் கிம்? யத் ஸுக்ருதம்,
க: ஸுக்ருதீ? ச்லாக்யதே ச யஸ்-ஸத்'பி':|| 48

கே :—ஸாதுவுக்கு பலம் யார்?
ப :—தெய்வம்.
கே :—ஸாது யார்?
ப :—எப்பொழுதும் (ஸந்)துஷ்டியுடன் இருப்பவன். (திருப்தியாக மகிழ்ந்திருப்பவன்.)
கே :—தெய்வம் என்பது என்ன?
ப :—அவரவர் செய்த புண்ய காரியமே.
கே :—புண்ய கார்யம் செய்தவன் யார்?
ப :—ஸாதுக்களால் சிலாகிக்கப்படுகிறவன்.

க்³ருஹமேதி⁴நச்ச மித்ரம்
கிம்? ப⁴ார்யா, கோ க்³ருஹீ ச? யோ யஜதே ।
கோ யஜ்ஞோ? ய: ச்ருத்யா
விஹித: ச்ரேயஸ்கரோ ந்ருணாம் ॥ 49

கே :—கிரஹஸ்தாசிரமத்தினனுக்கு எது நட்பு?
ப :—மனைவி.

கே :—கிருஹஸ்தன் யார்?
ப :—யஜ்ஞங்களைச் செய்கிறவன்.

கே :—யஜ்ஞம் என்பது என்ன?
ப :—செய்யப்படவேண்டியது என்று வேதத்தால் எது விதிக்கப்பட்டு, நமக்கு சிரேயஸ்ஸைத் தருகின்றதோ, அதுதான்.

கஸ்ய க்ரியா ஹி ஸப²லா?
ய: புநராசாரவாந்-சிஷ்ட: ।
க: சிஷ்டோ? யோ வேத³
ப்ரமாணவாந், கோ ஹத:? க்ரியாப்⁴ரஷ்ட: ॥ 50

கே :—கர்மாநுஷ்டானங்கள் எவனுக்குப் பலிக்கும்?
ப :—ஆசாரமுள்ளவனுகவும், சிஷ்டனுகவும் இருப்பவனுக்கு.

கே :—யார் சிஷ்டன்?
ப :—வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டவன்.

கே :—எவன் (இருந்தும்) செத்தவன்?
ப :—(சாஸ்த்ரம் விதித்த) கர்மாக்களைச் செய்யாதவன்.

கோ த⁴ந்ய:? ஸந்ந்யாஸீ,
கோ மாந்ய:? பண்டி³தஸ் ஸாது⁴: ।
கஸ்ஸேவ்ய:? யோ தா³தா,
கோ தா³தா? யோ(அ)ர்தி²த்ருப்திமாதநுதே ॥ 51

கே :—எவன் தந்யன் (செல்வந்தன். அதாவது பாக்யவான்)?
ப :—ஸந்நியாஸி.

கே :—எவன் மதிக்கப்படுகிறவன்?
ப :—(அறிவில்) பண்டிதனுகவும் (இதயத்தில்) நல்லவனுகவும் இருப்பவன்.

கே :—எவன் பணிவிடைக்குரியவன்?
ப :—வள்ளல்.

கே :—வள்ளல் யார்?
ப :—யாசிப்பவனுக்குத் திருப்தி செய்துவைப்பவன்.

கிம் ப⁴ாக்³யம் தே³ஹவதாம் ?
    ஆரோக்³யம் க: ப²லீ ? க்ருஷிக்ருத் ।
கஸ்ய ந பாபம் ? ஜபத⁴:
    க: பூர்ணோ ? ய: ப்ரஜாவாந் ஸ்யாத் ॥ 52

கே :—உடலெடுத்தவருக்கு பாக்கியம் எது ?

ப :—ஆரோக்கியம்.

கே ;—எவன் பயன் படைத்தவன் ?

ப :—உழவு செய்பவன். (''உழுதுண்டு வாழ்வோரே வாழ்வர்'' என்பதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது உவமையாக, விடாமுயற்சி செய்கிறவன் எனக் கருதலாம்.)

கே :—பாபம் யாருக்கு இல்லை ?

ப :—ஜபம் செய்கிறவனுக்கு.

கே :—நிறைந்தவன் யார் ?

ப :—நல்ல பிள்ளைகளை உடையவன்.

கிம் து³ஷ்கரம் நராணும் ?
    யந் மநஸோ நிக்³ரஹஸ்-ஸததம் ।
கோ ப்³ரஹ்மசர்யவாந் ஸ்யாத் ?
    யச்சாஸ்க²லிதோர்த்⁴வரேதஸ்க: ॥ 53

கே :—மனிதர்க்கு வியலாதது எது ?

ப :—இடைவிடாமல் மனதை கட்டிப்போடுவதே.

கே :—எவன் பிரம்மசாரி ?

ப :—ஊர்த்துவ ரேதஸ்ஸுடையவன். (வீர்யத்தைக் கீழ்முகமாகச் சிந்தாமல் மேல்முகமாக ஏற்றியவன்.)

கா ச பரதே³வதோக்தா ?
    சிச்²சக்தி:, கோ ஜக³த்ப⁴ர்தா ? ।
ஸூர்ய:, ஸர்வேஷாம் கோ
    ஜீவநஹேது: ? ஸ பர்ஜந்ய: ॥ 54

கே :—பரதேவதை யார் ?

ப :—ஞானசக்தியான அம்பிகை.

கே :—உலகைத் தாங்குகிறவன் யார் ?

ப :—சூரியன்.

கே :—(உலக) ஜீவனத்துக்குக் காரணம் எது ?

ப :—மழை.

கः சூரோ ? யோ பீ⁴த
த்ராதா, த்ராதா ச கः ? ஸ கு³ருः ।
கோ ஹி ஜக³த்குருருக்தः ?
சம்புः, ஜ்ஞாநம் குதः ? சிவாதே³வ ॥ 55

கே :—சூரன் யார் ?
ப :—பயப்பட்டவனை ரட்சிக்கிறவன்.
கே :—ரட்சிக்கிறவன் யார் ?
ப :—குரு.
கே :—ஜகத்குரு யார் ?
ப :—சம்பு. (நித்யானந்த மூலமே சம்பு எனும் சிவபெருமான்.)
கே :—ஞானம் எங்கிருந்து கிடைக்கும் ?
ப :—சிவனிடமிருந்தே.

முக்திம் லபே⁴த கஸ்மாத் ?
முகுந்த³ப⁴க்தேः, முகுந்த³ः கः ?
யஸ்தாரயேத³வித்³யாம்,
கா சாவித்³யா ? யத³ாத்மனோ(அ)ஸ்பூ²ர்திः ॥ 56

கே :—மோக்ஷம் எவ்வாறு உண்டாகும் ?
ப :—முகுந்த பக்தியால்.
கே :—முகுந்தன் யார் ?
ப :—அவித்யைக் கடக்கவைப்பவன்.
கே :—அவித்யை என்ன ?
ப :—ஆத்மாவின் விளக்கமின்மை.

கஸ்ய ந சோகோ ? யः ஸ்யாத்
அக்ரோத⁴ः, கிம் ஸுக²ம் ? துஷ்டிः ।
கோ ராஜா ? ரஞ்ஜநக்ருத்,
கச்ச ச்வா ? நீசஸேவகோ யஸ் ஸ்யாத் ॥ 57

கே :—யாருக்குத் துக்கம் இல்லை ?
ப :—கோபமற்றவனுக்கு.
கே :—ஸுகம் எது ?
ப :—திருப்தி.
கே :—ராஜா யார் ?
ப :—ரஞ்ஜனம் (மகிழ்ச்சி) ஊட்டுகிறவன்.
கே :—நாய் யார் ?
ப :—நீசனுக்குத் தொண்டு செய்யவன்.

கோ மாயீ? பரமேச:,
க இந்த்³ரஜாலாயதே? ப்ரபஞ்சோ(அ)யம் ।
க: ஸ்வப்நநிபே⁴ா? ஜாக்³ரத்³
வ்யவஹார:, ஸத்யமபி ச கிம்? ப்³ரஹ்ம ॥ 58

கே :—மாயையை உடையவன் (மாயைக்கு ஆதாரமாக அதை அடக்கி ஆள்பவன்) யார்?

ப :—பரமேச்வரன்.

கே :—இந்திரஜாலம் எது ?

ப :—பிரபஞ்சமே.

கே :—கனவுபோன்றது எது ?

ப :—விழிப்பு நிலையிலுள்ள விவகார(உலக)ம்.

கே :—ஸத்யம் எது ?

ப :—ப்ரஹ்மம்.

கிம் மித்²யா? யத்³வித்²யா
நாச்யம், துச்ச²ம் து? சசவிஷாணுதி³ ।
கா சாநிர்வசநீயா?
மாயா, கிம் கல்பிதம்? த்³வைதம் ॥ 59

கே :—மித்யை (கீழ்நிலையில் உண்மைபோலிருந்து, மேல்நிலையில் பொய்யாவது) எது ?

ப :—ஞானத்தினுல் நாசமாவது. (அதாவது விவகார உலகம். முந்தைய ச்லோகத்துடன் இதைச் சேர்த்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். விழிப்பிலேயே நாம் உணர்வதால் விவகார உலகம் தெரிந்தாலும், இதற்கு மேல்நிலையான ஞானத்தில் இவ்வுலகு பொய்யாக மறைந்துவிடும்.)

கே :—துச்சம் (சூன்யம்) எது

ப :—முயற்கொம்பு முதலியன. (முயலின் கொம்பு ஒரு நிலையிலுமே இல்லாத முழுப்பொய். அத்யந்த அஸத்.)

கே :—(நிஜம் பொய் என்று) சொல்லமுடியாதது எது ?

ப :—மாயை.

கே :—அதனுல் கற்பிக்கப்படுவது என்ன ?

ப :—த்வைதம். (ப்ரம்மம் வேறு, ஜீவன் வேறு என்ற எண்ணம்.)

கிம் பாரமார்திக²ம் ஸ்யாத்?
அத்³வைதம், சாஜ்ஞதா குதோ?(அ)நாதி³: ।
வபுஷச்ச போஷகம் கிம்?
ப்ராரப்³த⁴ம், சாந்நத³ாயி கிம்? சாயு: ॥ 60

கே :—எது பாரமார்த்திகம்? (உயர்பொருள் படைத்தது)

ப :—அத்வைதம். (ப்ரம்மமும், ஜீவனும் இரண்டல்ல, ஒன்றே என்பது.)

கே :—(இவற்றை வெவ்வேருக எண்ணும்) அஞ்ஞானம் எதனுல் உண்டாகிறது?

ப :—அதற்கு ஆதி இல்லே. (எனவே அதை உண்டாவதாகவே சொல்வதற்கில்லே.)

கே :—உடம்புக்குப் போஷணே கொடுப்பது எது? (போஷணே என்பது இங்கு உடம்பைவைத்து ஆட்டுவதையே குறிக்குமேயன்றி, அதற்கு நல்ல ஊட்டமளிப்பதை மட்டுமல்ல.)

ப :—பிராரப்தம் என்னும் கர்மம்.

கே :—அன்னத்தைக் கொடுப்பது யாது?

ப :—ஆயுள். அன்னம் ஆயுளேக் கொடுப்பதாகத் தோன்றினுலும், கர்மப்படி ஆயுள் விதிக்கப்பட்டுள்ளவரையே, அன்னம் ஜீர்ணமாகிப் போஷிக்கும்.)

கோ ப்³ராஹ்மணைருபாஸ்யோ?
கா³யத்ர்யர்க்காக்³நிகோ³சர: சம்பு⁴: ।
கா³யத்ர்யாமாதி³த்யே
சாக்³நௌ சம்பௌ⁴ ச கிம் நு? தத் தத்வம் ॥ 61

கே :—பிராம்மணனுல் உபாஸிக்கவேண்டியது யார்?

ப :—காயத்ரி, சூரியமண்டலம், அக்னி இவற்றில் கோசாரமாகவுள்ள (புலனுகின்ற) சம்புவை.

கே :—காயத்ரி, சூரியன், அக்னி, சம்பு இவர்களிடத்தில் உள்ளது என்ன?

ப :—தத் (எனும் ப்ரஹ்ம) தத்துவம்.

ப்ரத்யக்ஷதே³வதா கா?
மாதா, பூஜ்யோ கு³ருச்ச க:? தாத: ।
க: ஸர்வதே³வதாத்மா?
வித்³யாகர்மாந்விதோ விப்ர: ॥ 62

கே :—பிரத்தியக்ஷ தேவதை யார்?

ப :—தாயார்.

கே :—பூஜிக்கவேண்டிய குரு யார்?

ப :—தகப்பனுர்.

கே .—ஸகல தேவஸ்வரூபி யார்?

ப :—ஞான கர்மஸித்தியுடைய பிராம்மணன்.

கச்ச குலக்ஷயஹேது: ?
ஸந்தாப: ஸஜ்ஜநேஷு யோ(அ)காரி ।
கேஷாமமோக‘வசநம் ?
யே ச புந: ஸத்யமௌநசமசீலா : ॥ 63

கே :—குலநாசத்துக்குக் காரணம் எது ?
ப :—ஸாது ஜனங்களுடைய உள்ளத்தில் தாபத்தை உண்டாக்கும் கெட்ட செய்கை.

கே :—யாருடைய சொல் தவறுமல் பலிக்கும் ?
ப :—ஸத்தியம், மௌனம், மனவடக்கம் ஆகிய சீலங்களை உடையவர் சொல்.

கிம் ஜந்ம ? விஷயஸங்க³:,
கிமுத்தரம் ஜந்ம ? புத்ர: ஸ்யாத் ।
கோ(அ)பரிஹார்யோ ? ம்ருத்யு:,
குத்ர பத³ம் வித்யஸேச்ச ? த்³ருக்பூதே ॥ 64

கே :—ஜன்மத்துக்கு காரணம் யாது ?
ப :—விஷயத்தில் பற்று.

கே :—மேல்ஜன்மம் எது ?
ப :—புத்திரன்.

கே :—பரிஹாரம் செய்யமுடியாதது எது ?
ப :—சாவு.

கே :—காலை எங்கே வைக்கவேண்டும் ?
ப :—கண்ணுக்குப் பரிசுத்தம் என்று தெரிந்த இடத்தில். (தூய ஒழுக்கத்தில் நடக்கவேண்டும்.)

பாத்ரம் கிமந்நத³ாநே ?
க்ஷுதி³தம், கோ(அ)ர்ச்யோ ஹி ? ப‘க³வத³வதார: ।
கச்ச ப‘க³வான் ? மஹேச:
சங்கரநாராயணாத்மைக: ॥ 65

கே :—அன்னதானத்திற்குப் பாத்திரன் யார் ?
ப :—பசியுள்ளவன்.

கே :—யாரை அர்ச்சிக்கவேண்டும் ?
ப :—பகவத் அவதாரத்தை.

கே :—பகவான் யார் ?
ப :—சங்கரனும் நாராயணனுமாகிய ஒரே பெரிய ஈசன்.

ப2லமபி ப4க3வத்ப4க்தே:
கிம்? தல்லோகஸ்வரூபஸாக்ஷாத்வம் ।
மோஷச்ச கோ? ஹ்யவித்3யாஸ்தமய:
க: ஸர்வேத3பூ4:? அத2சோம் ॥ 66

கே :—பகவத் பக்திக்குப் பலன் எது ?

ப :—அவனுடைய லோகம், ஸ்வரூபம் இவற்றின் ஸாக்ஷாத்காரம் (ப்ரத்யக்ஷ அநுபவம்).

கே :—மோக்ஷம் எது ?

ப :—அவித்யை அழிதல்.

கே :—ஸகல வேதங்களுக்கும் உற்பத்தி(யும் லயமும்) எது ?

ப :—ஓம்.

இத்யேஷா கண்ட2ஸ்த2ா
ப்ரச்நோத்தாரரத்நமாலிகா யேஷாம் ।
தே முக்தாப4ரணு இவ
விமலாச்சாப4ாந்தி ஸத்ஸமாஜேஷு ॥ 67

இந்தப் பிரச்நோத்தர ரத்நமாலையைக் கழுத்தில்(கருத்தில்) தரித்தவர்கள் முக்தாபரணங்கள்(முக்தர்களுக்குள் சிறந்தவர்)போல், நிர்மலமாக நல்லோர் நிறைந்த ஸபைகளில் பிரகாசிப்பார்கள்.

ஏகசுலோக பிரகரணம்

(குருவுக்கும்–சிஷ்யனுக்கும் இடையில் நடக்கும் ஸம்வாத உருவில் உள்ள இந்த ஒரே ச்லோகத்தில், அத்வைத வித்யையின் ஸாரம் முழுதும் உபதேசிக்கப்படுவதால் இது ''ஏகச்லோக ப்ரகரணம்'' எனப்படுகிறது. இது ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தின் நான்காம் அத்தியாயத்தில் ஜனகயாஜ்ஞவல்க்ய ஸம்வாதமாக அமையும் ''ஜ்யோதிர் ப்ராஹ்மணம்'' என்பதைத் தழுவியது.)

கிம் ஜ்யோதிஸ்தவ ப⁴நுமான் அஹநி மே ராத்ரௌ ப்ரதீ³பாதி³கம்
ஸ்யாதே³வம் ரவி-தீ³ப-தர்சநவிதௌ⁴ கிம் ஜ்யோதிராக்²யாஹி மே ।
சக்ஷுஃஸ்-தஸ்ய நிமீலநாதி³ஸமயே கிம் தீ⁴ர்–தி⁴யோத³ர்சநே
கிம் தத்ராஹமதோ ப⁴வான் பரமகம் ஜ்யோதிஸ்-தத³ஸ்மி ப்ரபோ⁴ ॥ 1

ஆசார்யர் :—உனக்கு ஜ்யோதி பிரகாசம் எது ? (எந்த பிரகாசத்தால் நீ விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்கிறாய் ?)

சிஷ்யன் :—பகலில் எனக்கு சூரியன். (விஷயங்களைப் பார்க்க சூரியப்பிரகாசம் உதவி செய்கிறது.)

ஆசார்யர் :—இரவில் (எது பிரகாசத்தைக் கொடுக்கிறது) ?

சிஷ்யன் :—விளக்கு முதலியவை.

ஆசார்யர் :—இவ்விதம் இருக்கலாம். (ஆனால்) சூரியனையும், தீபத்தையும் பார்க்கும் விஷயத்தில் எது பிரகாசத்தைத் தருவது ? எனக்குச் சொல். (சூரிய, சந்திரரின் பிரகாசத்தை அறியும் திறனில்லா குருடருக்கு இவையும் விஷயங்களைத் தெரிவிப்பதில்லையல்லவா ? எனவே, இந்த வெளி ஒளியின் உதவியைப்பெற உதவும் உள்ளொளி எது என ஆசார்யர் வினவுகிறார்.)

சிஷ்யன் :—கண்.

ஆசார்யர் :—அந்தக் கண்ணுக்கு மூடுதல், மறைவு முதலியவை ஏற்படும் சமயம் எது ஜ்யோதி ? (எதனால் விஷயத்தை அறியலாம் ? விஷயத்தை விளக்குவது எதுவானாலும் அதுவே விளக்கு—அதாவது ஜ்யோதி.)

சிஷ்யன் :—புத்தி. (கண்ணற்றவரும் புத்தியினால் பொருட்களைத் தெரிந்து கொள்கின்றனரன்றோ ?)

ஆசார்யர் :—புத்தியை அறியும் விஷயத்தில் எது ஜ்யோதி ? (வெளி ஒளியை அறியக் கண் : கண்ணை அறியச் செய்ய புத்தி. புத்தியை அறியச் செய்யும் ஜ்யோதி எது ?)

சிஷ்யன் :—அதில் நான். (புத்தியில் உள்ளுறையும் "நான்" என்ற உயிருணர்வு தான் அதனை அறியச் செய்கிறது.)

ஆசார்யர் :—ஆகையால் நீர் மேலான (தானே பிரகாசிக்கும்) ஜ்யோதி. "நான்" எனும் ஆத்மாவிற்குப் பிறவற்றை அறியவும், தன்னையே அறிந்து கொள்ளவும் திறன் வேறெங்கிருந்தும் வரவில்லை. அதுவே தன்னையும், ஸகலத்தையும் தானாகவும் விளங்கிக்கொள்ளும் ஜ்யோதி.)

சிஷ்யன் :—ப்ரபுவே! அதுவாகவே (அந்த ஜ்யோதிஸ்வரூப ப்ரஹ்மமாகவே நான்) இருக்கிறேன்.

அநாத்ம ஸ்ரீ விக³ர்ஹணம்

[ஆத்மாவைத் தவிரப் பிறவான அநாத்மாவின் எல்லா ஐசுவரியமும் (ஸ்ரீயும்) நிந்திக்கத் தக்கதேயாகும் என்பதை இப்பிரகரணத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுவதால் இவ்வாறு தலைப்பிடப் பட்டுள்ளது.]

லப்³த⁴ா வித்³யா ராஜ மாந்யா தத: கிம்
ப்ராப்தா ஸம்பத் ப்ராப⁴வாட்⁴யா தத: கிம் ।
பு⁴க்தா நாரீ ஸுந்த³ராங்கீ³ தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 1

அரசர்களால் வெகுமானிக்கத்தகுந்த வித்யை ஸம்பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனால் என்ன? பிரபுத்தன்மையுடன் (ஆளும் சக்தியுடன்)கூடி சிறப்புற்ற ஐசுவரியம் அடையப்பட்டுவிட்டது. அதனால் என்ன? அழகான அங்கத்தோடு கூடிய ஸ்திரீ அனுபவிக்கப்பட்டுவிட்டாள். அதனால் என்ன? எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரித்ததாக (ப்ரத்யக்ஷத்தில் அநுபவிக்கப் பட்டதாக) ஆகவேயில்லையோ (அவனுக்கு மற்ற இவற்றால்) என்ன பயன்?

கேயூராத்³யைர் பூ⁴ஷிதோ வா தத: கிம்
கௌசேயாத்³யை-ராவ்ருதோ வா தத: கிம் ।
த்ருப்தோ ம்ருஷ்டாந்நாதி³நா வா தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 2

எவன் ஒருவனால் தன் ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவில்லையோ அவன் தோள்வளை முதலானவைகளால் அலங்காரம் செய்யப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன? பட்டு முதலானவைகளால் போர்த்தப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன? சுத்தமான ஆஹாராதிகளால் திருப்தியடைந்துவிட்டதனால்தான் என்ன (பயன்)?

த்³ருஷ்டா நாநா சாருதே³சாஸ்-தத: கிம்
புஷ்டாச்சேஷ்டா ப³ந்து⁴வர்க³ாஸ்தத: கிம் ।
நஷ்டம் தா³ரித்³ர்யாதி³ து³:கம் தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 3

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட வில்லையோ, அவனால் அழகான பல தேசங்கள் பார்க்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன? (அவனால்) ஸ்நேஹிதர்களும் பந்து வர்க்கங்களும் போஷிக்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன? தரித்திரத்தன்மை முதலிய துக்கங்களெல்லாம் போய்விட்டதனால்தான் என்ன?

ஸ்நாதஸ்-தீர்தே² ஜஹ்நுஜாதெ³ள ததः கிம்
த³ானம் த³த்தம் த்³வ்யஷ்ட-ஸங்க்³யம் ததः கிம் |
ஜப்தா மந்த்ரா: கோடிசோ வா ததः கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் || 4

எவனொருவனுல் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவில்லையோ அவனுல் கங்கை முதலான புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்யப்பட்டதனுல் என்ன ? பதினுறுவிதமான தானங்களும் கொடுத்தாய்விட்டதனுல் என்ன ? கோடிக்கணக்கான மந்திரங்கள் ஜபிக்கப்பட்டுவிட்டதனுல்தான் என்ன (பயன்) ?

கே³ாத்ரம் ஸம்யக்³-பூ⁴ஷிதம் வா ததः கிம்
க³ாத்ரம் ப⁴ஸ்மாச்ச²ாதி³தம் வா ததः கிம் |
ருத்³ராக்ஷாதி³: ஸந்த்³ருதோ வா ததः கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் || 5

எவனொருவனுல் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவில்லையோ அவன் தன் வம்சத்திற்குத் தான் அலங்காரமாக இருந்து சிறப்பை உண்டுபண்ணிவிட்டதனுல்தான் என்ன ? சரீரம் பூராவும் விபூதியினுல் பூசியாகிவிட்டதனுல் என்ன ? ருத்ராக்ஷம் முதலானவைகள் நன்கு தரித்துக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டதனுல் என்ன (பயன்) ?

அந்நைர்-விப்ராஸ்தர்பிதா வா ததः கிம்
யஜ்ஞைர் தே³வாஸ்தோஷிதா வா ததः கிம் |
கீர்த்யா வ்யாப்தா: ஸர்வலோகாஸ்ததः கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் || 6

எவனொருவனுல் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவேயில்லையோ, அவனுல் அன்னங்களால் பிராஹ்மணர்கள் திருப்தி செய்யப்பட்டுவிட்டதனுல் என்ன ? யஜ்ஞங்களால் தேவர்கள் ஸந்தோஷிக்கப்பட்டுவிட்டதனுல் என்ன ? கீர்த்தியினுல் எல்லா உலகங்களும் வியாபிக்கப்பட்டுவிட்டதனுல் என்ன (பயன்) ?

காயः க்லிஷ்டச்சோபவாஸைஸ்-ததः கிம்
லப்³த⁴ா: புத்ரா: ஸ்வீய பத்ந்யாஸ் ததः கிம் |
ப்ராணுயாம: ஸாதி⁴தோ வா ததः கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் || 7

எவனொருவனுல் தன் ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவேயில்லையோ (அவனது) சரீரம் உபவாஸங்களினுல் துன்புறுத்தப்பட்டுவிட்டதனுல் என்ன ? (அவனுல்) தன் பத்னியின் மூலமாக புத்திரர்கள் அடையப்பட்டுவிட்டதனுல் என்ன ? பிராணுயாமம் ஸாதிக்கப்பட்டுவிட்டதனுல்தான் என்ன ?

யுத்³தே⁴சத்ருர் நிர்ஜிதோ வா தத: கிம்
பூ⁴யோ மித்ரை: பூரிதோ வா தத: கிம் ।
யோகை³: ப்ராப்தா: ஸித்³த⁴யோ வா தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 8

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவே யில்லையோ அவனால் யுத்தத்தில் சத்ரு ஜயிக்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன? ஏராளமான ஸ்நேஹிதர்களை (அவன்) பூர்த்தியாகப் பெற்றுவிட்டதனால் என்ன? யோகாநுஷ்டானங்களினால் (அணிமாதி) ஸித்திகளெல்லாம் (அவனுக்குக்) கிடைந்துவிட்டதனால் என்ன (பயன்)?

அப்³தி⁴: பத்³ப்⁴யாம் லங்கி⁴தோ வா தத: கிம்
வாயு: கும்பே⁴ ஸ்த²ாபிதோ வா தத: கிம் ।
மேரு: பாணாவுத்³த்⁴ருதோ வா தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 9

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவே யில்லையோ அவனால் கால்களாலேயே ஸமுத்திரம் தாண்டப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன? (அவனால்) வாயு கும்பகத்தில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன? மேருபர்வதமே (அவனது) உள்ளங்கையில் தூக்கிவைத்துக்கொள்ளப்பட்டதனால் என்ன?

க்ஷ்வேள: பீதோ து³க்³த⁴வத்³-வா தத: கிம்
வஹ்நிர் ஜக்³தே⁴ா லாஜவத்³-வா தத: கிம் ।
ப்ராப்தச்சார: பக்ஷிவத் கே² தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 10

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவே யில்லையோ, அவனால் கறந்த பாலைப்போல விஷம் குடிக்கப்பட்டதனால் என்ன? பொறியைப்போல நெருப்பு தின்னப்பட்டதனால் என்ன? பக்ஷியைப்போல ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சக்தி கிடைத்துவிட்டதனால் என்ன?

ப³த்³தா⁴: ஸம்யக் பாவகாத்³யாஸ்-தத: கிம்
ஸாக்ஷாத்³-வித்³த⁴ா லோஹவர்யாஸ் தத: கிம் ।
லப்³தே⁴ா நிக்ஷேபோ(அ)ஞ்ஜநாத்³யைஸ்-தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 11

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவே யில்லையோ அவனால் அக்னி முதலானவைகள் நன்கு கட்டப்பட்டுவிட்டதனால் (அடக்கி ஆளப்பட்டுவிட்டதால்) என்ன? லோஹங்களையும் அப்படியே நன்கு கட்டி(யாண்டு)விட்டதனால் என்ன பயன்? மை முதலானவைகளின் உதவியால் புதையல் எடுக்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன?

பூ⁴பேந்த்³ரத்வம் ப்ராப்தமுர்வ்யாம் தத: கிம்
தே³வேந்த்³ரத்வம் ஸம்ப்⁴ருதம் வா தத: கிம் ।
முண்டீ³ந்த்³ரத்வம் சோபலப்³த⁴ம் தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 12

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவில்லையோ அவனுக்கு பூமியில் உள்ள அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசராயிருக்கும் தன்மை கிடைத்துவிட்டதனால் என்ன ? தேவர்களுக்கு அரசனாயிருக்கும் தன்மை(யே) ஸம்பாதிக்கப்பட்டதனால்(தான்) என்ன ? ஸன்னியாஸிகளுக்குள் சிரேஷ்டராயிருக்கும் தன்மை அடையப்பட்டுவிட்டதனால்தான் என்ன பயன் ?

மந்த்ரை: ஸர்வ: ஸ்தம்பி⁴தோ வா தத: கிம்
ப³ாணைர் லக்ஷ்யோ பே⁴தி³தோ வா தத: கிம் ।
காலஜ்ஞாநம் சாபி லப்³த⁴ம் தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 13

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவேயில்லையோ அவனால் மந்திரங்களினால் எல்லோரும் ஸ்தம்பிக்கும்படி செய்தாகிவிட்டதனால் என்ன ? பாணங்களினால் குறியை அடித்தாகிவிட்டதனால் என்ன ? (சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்) காலம் (எல்லாம்) அறியப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன ?

காமாதங்க: க²ண்டி³தோ வா தத: கிம்
கோபாவேச: குண்டி²தோ வா தத: கிம் ।
லோப⁴ாச்லேஷோ வர்ஜிதோ வா தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 14

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவில்லையோ, அவனால் காமமாகிற ஜ்வரம் போக்கடிக்கப்பட்டதனால் என்ன ? கோபத்தின் வேகம் மழுங்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன ? பேராசையின் சேர்க்கை தடுக்கப்பட்டுவிட்டதனால்தான் என்ன ?

மோஹத்⁴வாந்த: பேஷிதோ வா தத: கிம்
ஜாதோ பூ⁴மௌ நிர்மதோ³ வா தத: கிம் ।
மாத்ஸர்யார்திர் மீளிதா வா தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ⁴த் ॥ 15

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படவில்லையோ அவனால் மோஹமாகிற இருள் போக்கடிக்கப்பட்டதனால் என்ன ? பூமியிலேயே மதமில்லாதவனாக பெயர் பெற்றுவிட்டதனால் என்ன ? பொறாமை என்கிற தொந்திரவும் விலக்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன ?

த‘ாதுர்லோக: ஸாதி‘தோ வா தத: கிம்
விஷ்ணோர் லோகோ வீக்ஷிதோ வா தத: கிம் ।
சம்போர் லோக: சாஸிதோ வா தத: கிம்
யேந ஸ்வாத்மா நைவ ஸாக்ஷாத்க்ருதோ(அ)பூ‘த் ॥ 16

எவனொருவனால் தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் படவில்லையோ, அவனால் பிரஹ்மாவின் (ஸத்ய) லோகம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதனால் என்ன ? விஷ்ணுவின் (வைகுண்ட) லோகம் நன்கு பார்க்கப்பட்டுவிட்டதனால் என்ன ? பரமசிவனுடைய (கைலாஸ) லோகம் ஆளப்பட்டுவிட்டதனால்தான் என்ன ?

யஸ்யேத³ம் ஹ்ருத³யே ஸம்யக³நாத்ம-ஶ்ரீ-விக³ர்ஹணம் ।
ஸதே³ாதே³தி ஸ ஏவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரஸ்ய ப‘ாஜனம் ॥ 17

எவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எந்த ஐச்வர்யத்தையும் பற்றிய நிந்தனை நன்றாக எப்பொழுதும் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கிறதோ அவன்தான் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவன்.

அந்யே து மாயிக ஜக³த்³-ப்‘ராந்தி-வ்யாமோஹ-மோஹிதா: ।
ந தேஷாம் ஜாயதே க்வாபி ஸ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்க்ருதிர்பு‘வி॥ 18

மற்றவர்களோவென்றால் மாயையினால் ஏற்பட்ட இந்த ஜகத்தாகிற பொய்த் தோற்றத்தினால் ஏமாற்றப்பட்டு மயங்கி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஒருபொழுதும் தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படாது.

நிர்வாண மஞ்ஜரீ

[ஆத்ம ஸம்பந்தமற்ற யாவும் தீபம் அணைவதுபோல அற்றுப்போன நிர்வாண நிலையின் அநுபவங்களை மஞ்ஜரீ எனும் பூங்கொத்துப் போலத் திரட்டித் தரும் ப்ரகரணம்]

அஹம் நாமரோ நைவ மர்த்யோ ந தை³த்யோ
ந க³ந்த⁴ர்வ ரக்ஷ:பிசாச ப்ரபே⁴த³: |
புமான் நைவ ந ஸ்த்ரீ தத²ா நைவ ஷண்ட³:
ப்ரக்ருஷ்ட ப்ரகாச ஸ்வரூப: சிவோ(அ)ஹம் || 1

நான் தேவன் அல்ல, மனிதனும் அல்ல, அஸுரனும் அல்ல, கந்தர்வன் ராக்ஷஸன் பிசாசம் என்கிற வகுப்பில் சேர்ந்தவனும் அல்ல, ஆணும் அல்ல, பெண்ணும் அல்ல, அப்படியே அலியும் அல்ல. உத்தமமான ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாயுடைய சிவ(மங்கள)ஸ்வரூபியான பரப்பிரஹ்மமே நான்.

அஹம் நைவ ப²ாலோ யுவா நைவ வ்ருத்³தே⁴ா
ந வர்ணீ ந ச ப்³ரஹ்மசாரீ க்³ருஹஸ்த²: |
வநஸ்தே²ா(அ)பி நாஹம் ந ஸங்யஸ்த த⁴ர்மா
ஜகஜ்ஜந்ம நாசைக ஹேது: சிவோ(அ)ஹம் || 2

நான் பாலனும் அல்ல, யுவாவும் அல்ல. கிழவனும் அல்ல, (பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்கிற நான்கு) வர்ணங்களில் சேர்ந்தவனுமல்ல, (பிரஹ்மசாரீ, கிருஹஸ்தன். வானப்பிரஸ்தன் ஸன்னியாஸி என்கிற நான்கு ஆசிரமங்களில்) பிரஹ்மசாரீ, கிருஹஸ்தனும் அல்ல, வானப்பிரஸ்தனும் அல்ல. எல்லாக் கர்மாக்களையும் விட்ட ஸன்னியாஸியும் அல்ல. பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்திக்கும் நாசத்திற்கும் ஒரே காரணமாயிருக்கிற மங்களரூபியான பரப் பிரஹ்மமே நான்.

அஹம் நைவ மேயஸ்-தி³ரோபூ⁴த-மாய:
ததை³வேக்ஷிதும் மாம் ப்ருத²ங்-நாஸ்த்யுபாய: |
ஸமாச்லிஷ்ட-காய-த்ரயோ(அ)ப்யத்³விதீய:
ஸதா³(அ)தீந்த்³ரிய: ஸர்வரூப: சிவோ(அ)ஹம் || 3

நான் பிரமாணங்களினால் அறியக்கூடியவன் அல்ல, மாயையினால் மறைக்கப்பட்டவனும் இல்லை. என்னை அறிவதற்கு வேறு தனியாக உபாயம் கிடையாது. ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் என்கிற மூன்று சரீரங்களால் நன்கு

சூழப்பட்டவனுயிருந்தபோதிலும், இரண்டாவதென்பது இல்லாததாய் எப்பொழுதும் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாததாய் எல்லா வஸ்து ஸ்வரூபமாக இருக்கும் மங்கள ஸ்வரூபியான பரப்பிரஹ்மமே நான்.

அஹம் நைவ மந்தா ந க³ந்தா ந வக்தா
ந கர்தா ந போ⁴க்தா ந முக்தாச்ரமஸ்த²: ।
யத³ா(அ)ஹம் மநோவ்ருத்தி பே⁴த³ ஸ்வரூப:
தத³ா ஸர்வவ்ருத்தி ப்ரதீ³ப: சிவோ(அ)ஹம் ॥ 4

நான் (மனஸினுல்) ஆலோசிக்கிறவன் அல்ல, (காலால்) நடக்கிறவன் அல்ல, (வாயால்) பேசுகிறவன் அல்ல, (கர்மேந்திரியங்களால்) வேலை செய்கிறவன் அல்ல, (போகஸாதனங்களால் ஸுகதுக்கங்களை) அனுபவிக்கிறவன் அல்ல. (ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து) விடுபட்டவனுடைய நிலையில் இருப்பவனும் அல்ல, எப்படி நான் மனஸினுடைய விருத்திகளின் வேற்றுமையைத் தன் ரூபமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே, அப்படியே எல்லா விருத்திகளையும் பிரகாசிக்கும் படிச் செய்யும் வெளிச்சமாயுள்ள மங்களஸ்வரூபமான பரப்பிரஹ்மமாகவும் இருக்கிறேன்.

ந மே லோக யாத்ரா ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தி:
ந மே ப³ந்த⁴-பு³த்³த்⁴யா து³ரீஹா நிவ்ருத்தி: ।
ப்ரவ்ருத்திர் நிவ்ருத்த்யா(அ)ஸ்ய சித்தஸ்ய வ்ருத்திர்
யதஸ்த்வங்வஹம் தத்ஸ்வரூப: சிவோ(அ)ஹம் ॥ 5

எனக்கு உலக யாத்திரை தொடர்ந்து நடப்பதற்கான பிரவிருத்தியும் கிடையாது, கட்டுப்படுத்திவிடுமே என்கிற எண்ணத்தினுல் கெட்ட கார்யங்களிலிருந்து நிவிருத்தியும் கிடையாது. நிவிருத்தியோடு பிரவிருத்தியும் இந்த மனத்தினுடைய வேலையாயிருப்பது எதனுல் ஏற்படுகிறதோ, அந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள மங்களரூபியான பரப்பிரஹ்மமாக நான் எப்பொழுதும் இருக்கிறேன்.

நித³ாநம் யத³ஜ்ஞாந-கார்யஸ்ய கார்யம்
விநா யஸ்ய ஸத்த்வம் ஸ்வதோ நைவ ப⁴ாதி ।
யத³ாத்³யந்த மத்⁴யாந்தராளாந்தராள
ப்ரகாசாத்மகம் ஸ்யாத் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 6

எது அஜ்ஞானத்தினுல் ஏற்பட்ட (பிரபஞ்சம் முதலான) கார்ய பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமோ, எதனுடைய இருப்பானது கார்ய பதார்த்தங்களன்னியில் தானுகவே தோன்றுகிறதில்லையோ, எது (எல்லாவற்றிலும்) முதலிலும் முடிவிலும் நடுவிலும் மத்தியிலுள்ள இடுக்குகளிலும் பிரகாச ஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறதோ, அதுவே நானுக இருக்கிறேன்.

யதோ(அ)ஹம் ந பு³த்³தி⁴ர் ந மே கார்ய ஸித்³தி⁴:
யதோ நாஹமங்க³ம் ந மே லிங்க³ ப⁴ங்க³: ।
ஹ்ருத³ாகாசவர்தீ க³தாங்க³த்ரயார்தி:
ஸத³ா ஸச்சிதாநந்த மூர்தி: சிவோ(அ)ஹம் ॥ 7

நான் புத்தியல்லவாதலால் எனக்கு செய்து முடிக்கவேண்டியதென்பது கிடையாது. நான் சரீரமல்லவாதலால் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு ஏற்படும் கெடுதல் எனக்கு இல்லை. ஹ்ருதயாகாசத்தில் எப்பொழுதும் இருப்பதாய் (ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் காரணம் என்ற) மூன்று சரீரங்களினுடைய துன்பத்திலிருந்து விலகினதாய் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாக இருக்கும் மங்களரூபியான பரப் பிரஹ்மமே நான்.

யத³ாஸீத்³-விலாஸாத்³-விகாரோ ஜக³த்³-யத்³
விகாராச்ரயோ நாத்³விதீயத்வத: ஸ்யாத் ।
மநோ பு³த்தி⁴ சித்தாஹமாகார வ்ருத்தி
ப்ரவ்ருத்திர் யத: ஸ்யாத் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 8

எது விலஸிக்கும்போது (மலர்வதினுல்) பிரபஞ்சமென்ற மாறுதலாக ஏற்பட்டதோ, (அப்படியிருந்தும்) எது இரண்டாவதற்றதென்ற காரணத்தினுல் மாறுதலுக்கு இடமாக ஆகிறதில்லையோ, எதனுல் மனஸ் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்று பிரிவுபட்டுள்ள அந்தக்கரண விருத்திகளுக்கு பிரவிருத்தி ஏற்படுகிறதோ, அதுவே நான்.

யத³ந்தர்-ப³ஹிர் வ்யாபகம் நித்ய சுத்³த⁴ம்
யதே³கம் ஸத³ா ஸச்சிதாநந்த³ கந்த³ம் ।
யத: ஸ்தூ²ல ஸூக்ஷ்ம ப்ரபஞ்சஸ்ய ப⁴ாநம்
யதஸ்தத் ப்ரஸூதிஸ்–ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 9

எது உள்ளேயும் வெளியிலும் வியாபகமாயும் எப்பொழுதும் சுத்தமாயும் இருக்கிறதோ, எது எப்பொழுதும் ஒன்ருகவே இருந்துக்கொண்டு, ஸத்தாயும் சித்தாயும் ஆனந்தமாயுமுளளதோ, எதனுல் ஸ்தூல பிரபஞ்சம், ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சம் இவைகளுடைய தோற்றம் (ஏற்படுகிறதோ), எதிலிருந்து அந்தப் பிரபஞ்சங்களின் உற்பத்தியோ அதுவே நான்.

யத³ர்கேந்து³ வித்³யுத் ப்ரப⁴ா ஜால மாலா
விலாஸாஸ்பத³ம் யத் ஸ்வபே⁴த³ாதி³ சூந்யம் ।
ஸமஸ்தம் ஜகத் யஸ்ய பாத³ாத்மகம் ஸ்யாத்
யத: சக்திப⁴ாநம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 10

எது ஸூர்யன் சந்திரன் மின்னல் இவைகளின் பிரகாசக்கூட்ட வரிசைகள் விளங்குவதற்குக் காரணமோ, எது தன்னுள் பேதம் முதலான (தனக்குள்ளேயே கைகால்கள் மாதிரியுள்ள ஸ்வகதபேதம், தனக்கு ஸமானமான வேருெரு

பதார்த்தத்திலிருந்து வேறுபடுதலாகிய ஸஜாதீய பேதம், தனக்கு விலக்ஷணமாயுள்ள பதார்த்தங்களிலிருந்து வேறுபடுதலாகிய விஜாதீய பேதம் ஆகிய மூன்று) பேதங்களும் அற்றதோ, எதனுடைய பாதஸ்வரூபமாகவே ஸகல ஜகத்தும் ஆகுமோ, எதனுல் சக்தியினுடைய தோற்றம் ஏற்படுகிறதோ, அதுவே நான்.

யத: கால ம்ருத்யுர் பி3பே4தி ப்ரகாமம்
    யதச்சித்த பு3த்3தீ4ந்த்3ரியாணும் விலாஸ: |
ஹரி ப்4ரஹ்ம ருத்3ரேந்த்3ர சந்த்3ராதி3 நாம
    ப்ரகாசோ யத: ஸ்யாத் ததே3வாஹமஸ்மி || 11

எதனிடம் காலமிருத்யுவும் மிகவும் பயப்படுகிருரோ, எதனுல் சித்தம் புத்தி இந்திரியங்கள் இவைகளுக்கு பிரகாசம் ஏற்படுகிறதோ, எதனுல் விஷ்ணு பிரஹ்மா, ருத்ரன் இந்திரன் சந்திரன் முதலானவர்களுடைய பெயர்களுக்குப் பிரகாசம் ஏற்படுகிறதோ, அதுவே நான்.

யத3ாகாசவத் ஸர்வக3ம் சாந்த ரூபம்
    பரம் ஜ்யோதிராகார சூந்யம் வரேண்யம் |
யத3ாத்3யந்த சூந்யம் பரம் சங்கராக்2யம்
    யத3ந்தர் விப4ாவ்யம் ததேவாஹமஸ்மி || 12

எது ஆகாசம்போல எல்லாவற்றிலும் வியாபித்துக்கொண்டு, அடங்கின ஸ்வரூபமுள்ளதாய், மேலான ஜ்யோதியாய், உருவமற்றதாய், சிலாகிக்கத் தக்கதாயிருக்கிறதோ, எது ஆதியும் அந்தமும் அற்றதாய், உத்கிருஷ்டமாய், க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பெயருள்ளதாய் இருக்கிறதோ. எது உள்ளேயே நன்கு அனுபவிக்கத்தக்கதோ, அதுவே நான்.

ப்ரௌடாநுபூதி

(ஆன்ம அநுபவத்தின் பூர்ண முதிர்ச்சிபெற்ற ப்ரௌட நிலையைக் கூறுவது.)

ப்ரௌட⁴ ப்ரௌட⁴ நிஜாநுபூ⁴தி க³ளித த்³வைதேந்த்³ரஜாலோ கு³ரு:
கூ³ட⁴ம் கூ³ட⁴-மகெ⁴ளக⁴-து³ஷ்ட—குதி⁴யாம் ஸ்பஷ்டம்
ஸுதீ⁴சாலிநாம் ।
ஸ்வாந்தே ஸம்யகி³ஹாநுபூ⁴தமபி ஸச்சி²ஷ்யாவபோ³த⁴ாய தத
ஸத்யம் ஸம்ஸ்ம்ருதவாந் ஸமஸ்தஜக³தாம் நைஜம் நிஜாலோகநாத் ॥
।

முற்றிலும் முற்றின தன்னுடைய அநுபவத்தினால், இந்திரஜாலம் போலுள்ள வேற்றுமையாகத் தோன்றும் ஜகத் எவருக்கு நழுவிவிட்டதோ அந்த குருவானவர், பாபக்கூட்டத்தினால் கெட்டுப்போன புத்தியோடு கூடினவர்களுக்கு மிகவும் மறைந்ததாயும், நல்ல புத்திசாலிகளுக்கு தெளிவாக உள்ளதும், எல்லா உலகங்களுக்கும் உள்தத்வமாக உள்ளதுமான அந்த ஸத்யமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தனக்குள் நன்றாக அனுபவிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் தகுந்த சிஷ்யனுக்கு அறிவிப்பதற்காக தனக்குள் பார்த்து ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார்.

த்³வைதம் மய்யகி²லம் ஸமுத்தி²தமித³ம் மித்²யா மந:கல்பிதம்
தோயம் தோயவிவர்ஜிதே மருதலே ப்⁴ராந்த்யைவ ஸித்³த⁴ம் நஹி ।
யத்³யேவம் க²லு த்³ருச்யமேதத³கி²லம் நாஹம் நவா தந் மம
ப்ரௌடாநந்த சிதேக ஸன்மய வபு:
சுத்தோ(அ)ஸ்ம்யகண்டோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 2

என்னிடத்தில் கிளம்பியுள்ள இந்த வேற்றுமைத் தோற்றம் எல்லாம் மனஸினால் கல்பிக்கப்பட்டது மித்யையே. (தோற்றத்தில் மெய்போலிருந்து வாஸ்தவத்தால் பொய்யாய்ப் போவதே மித்யை.) ஜலமேயில்லாத பாலைவனத் தரையில் பிராந்தியினால் மட்டுமே ஏற்பட்ட ஜலம் (கானல் நீர்) வாஸ்தவத்தில் இல்லையல்லவா ? ஆகையால் இந்த அனுபவிக்கப்படுவதெல்லாம் நான் அல்ல, அது என்னுடையதும் அல்ல. உத்தமமான ஆனந்தத்தையும், சுத்தமான ஞானத்தையும், ஸத்தையையும் மட்டுமே ஸ்வரூபமாய் கொண்ட சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபமாக நான் இருக்கிறேன். நான் துண்டுபடாத பரிபூர்ணனாக இருக்கிறேன்.

தே³ஹோ நாஹ-மசேதநோ(அ)யமநிசம் குட்³யாதி³வந்நிச்சிதோ
நாஹம் ப்ராணமயோ(அ)பி வா த்³ருதித்⁴ருதோ வாயுர்
யத²ா நிச்சித: ।
ஸோ(அ)ஹம் நாபி மநோமய: கபிசல: கார்பண்யது³ஷ்டோ ந வா
பு³த்³தி⁴ர் பு³த்³த⁴கு-வ்ருத்திகேவ குஹநா நாஜ்ஞாநமந்த⁴ம்தம்: ॥ 3

நான் சுவர் முதலானவைபோல எப்பொழுதும் அறிவற்ற ஜடம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்ட தேஹம் அல்ல. நான் துருத்தியில் அடைத்த காற்றுப் போலவே நிச்சயமாயுள்ள பிராணமயகோசமும் அல்ல. நான் குரங்குமாதிரி சஞ்சலமாயும், சிறுமைத்தனமென்ற தோஷத்தோடு கூடியதாயுமுள்ள மனோமய கோசமும் அல்ல. புத்த மதத்தில் சேர்ந்து நிந்திதமான நடத்தையோடு கூடினவனைப்போல ஏமாற்றும் தன்மையுள்ள புத்தியும் அல்ல. மிகவும் இருட்டா யிருக்கும் அஞ்ஞானமும் அல்ல. எதெல்லாம் அனுபவிக்கப்படுகிறதோ அதெல்லாம் ஆத்மா அல்ல.

நாஹம் க²ாதி³ரபி ஸ்பு²டம் மருதல ப்⁴ராஜத் ப⁴யஸ்-ஸாம்யத:
தேப்⁴யோ நித்யவிலக்ஷணோ(அ)கி²லத்³ருசி: ஸௌர
ப்ரகாசோ யத²ா ।
த்³ருச்யை: ஸங்க³-விவர்ஜிதோ க³க³நவத் ஸம்பூர்ணரூபோ
(அ)ஸ்ம்யஹம்
வஸ்து-ஸ்தி²த்யநுரோத⁴தஸ்-த்வஹமித³ம் வீச்யாதி³ ஸிந்து⁴ர் யத²ா ॥

நான் ஆகாசம் முதலான பூதங்களும் அல்ல என்பது தெளிவு. அவைகள் பாலைவனத் தரையில் தோன்றும் ஜலத்திற்கு (கானல் நீருக்கு) சமானமா யிருப்பதால் அவைகளிலிருந்து எப்பொழுதும் வேறுபட்ட லக்ஷணத்தோடு கூடியவன் நான். எப்படி ஸூர்யனுடைய பிரகாசமானது (பிரகாசிக்கப்படும் பதார்த்தங்களுடன் ஒட்டாமலே) இருக்கிறதோ அப்படியே நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனாக இருந்தும் பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்களுடன் ஒட்டுதல் இல்லாதவன். நான் ஆகாசம்போல எங்கும் நிறைந்த ஸ்வரூபத்தை யுடையவனாக இருக்கிறேன். ஆனால், எவ்விதம் ஸமுத்திரம் தான் அலை முதலான தாகத் தோன்றுகிறதோ அப்படியே நான் பதார்த்தங்களுடைய நிலைமையை அனுஸரித்து இதுவாக(அந்த பதார்த்தமாக)த் தோன்றுகிறேன்.

நிர்த்³வைதோ(அ)ஸ்ம்யஹமஸ்மி நிர்மல-சித²ாகாசோ(அ)ஸ்மி
பூர்ணோ(அ)ஸ்ம்யஹம்
நிர்தே³ஹோ(அ)ஸ்மி நிரிந்த்³ரியோ(அ)ஸ்மி நிதராம்
நிஷ்ப்ராணவர்கோ³(அ)ஸ்ம்யஹம் ।
நிர்முக்தாசுபமாநஸோ(அ)ஸ்மி விக³லத்³-விஜ்ஞான
கோசோ(அ)ஸ்ம்யஹம்
நிர்மாயோ(அ)ஸ்மி நிரந்தரோ(அ)ஸ்மி விபுல ப்ரௌட⁴
ப்ரகாசோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 5

நான் வேற்றுமையற்றவனுக இருக்கிறேன். நிர்மலமான ஞானஸ்வரூபனுக இருக்கிறேன். ஆகாசமாக (நாலா பக்கங்களிலும்) பிரகாசிக்கிறவனுக இருக்கிறேன். பூரணனுக இருக்கிறேன். தேஹமற்றவனுக இருக்கிறேன். இந்திரிய மற்றவனுக இருக்கிறேன். நிச்சயமாக நான் (ஐந்து) பிராணவர்க்கமற்றவனுக அமங்களமான மனஸிலிருந்து விடுபட்டவனுக இருக்கிறேன். மாயையற்றவனுக இருக்கிறேன். இடைவெளியில்லாதவனுக இருக்கிறேன். நான் விஸ்தாரமான செழித்த (ஞானப்) பிரகாசனுக இருக்கிறேன்.

மத்தோ(அ)ந்யத் நஹி கிஞ்சித³ஸ்தி யதி³ சித்³பா⁴ஸ்யம்
ததஸ்தந்-ம்ருஷா
கு³ஞ்ஜா–வஹ்நிவதே³வ ஸர்வகலநாதி⁴ஷ்டா²ன
பூ⁴தோ(அ)ஸ்யம்ஹம் ।
ஸர்வஸ்யாபி த்³ருக³ஸ்ம்யஹம் ஸமரஸ:
சாந்தோ(அ)ஸ்ம்யபாபோ(அ)ஸ்ம்யஹம்
பூர்ணோ(அ)ஸ்மி த்³வயவர்ஜிதோ(அ)ஸ்மி விபுலாகாசோ(அ)ஸ்மி
நித்யோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 6

என்னைத் தவிர வேருக எதுவும் கிடையவே கிடையாது. ஏதாவது சைதன்யத்திஞல் பிரகாசிக்கப்படுகிறதாய் இருந்ததேயாஞல், அப்பொழுது அது குந்துமணியில் தோன்றும் நெருப்பைப் போலவே (வெளிச்சம்பட்டுக் குந்துமணி தீப்பொறிபோலத் தெரிவது மாதிரி) பொய்யேயாகும். நான் எல்லாத் தோற்றங்களுக்கும் அதிஷ்டானமாக இருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவனுக இருக்கிறேன். நான் ஸமரஸனுயிருப்பவன். சாந்தனுக இருக்கிறேன். நான் எவ்வித தோஷமும் இல்லாதவனுக இருக்கிறேன். நிறைந்தவனுக இருக்கிறேன். இரண்டற்றவனுக நான் இருக்கிறேன். விஸ்தார ஆகாசமாக இருக்கிறேன். எக்காலமும் உள்ளவனுக இருக்கிறேன்.

மய்யஸ்மின் பரமார்த²கே ச்ருதிசிரோவேத்³யே ஸ்வதோபா⁴ஸனே
கா வா விப்ரதிபத்திரேத³த²கிலம் பா⁴த்யேவ யத்ஸங்நிதே⁴: ।
ஸௌராலோகவசாத் ப்ரதீதமகி²லம் பச்யந் ந தஸ்மிந் ஜந:
ஸந்தி³க்³தே⁴(அ)ஸ்த்யத ஏவ கேவலசிவ கோ(அ)பி
ப்ரகாசோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 7

பரமார்த்த வஸ்துவாயும், வேதாந்த வாக்கியங்களிஞலேயே அறிய வேண்டியதாயும், தாஞகவே பிரகாசிக்கிறதாயும் உள்ளது என் ஸ்வரூபம். என் ஸ்வரூபத்தின் ஸாந்நித்யம் இருப்பதிஞலேயே இது எல்லாம் பிரகாசிக்கிறது. இதில் பலவித அபிப்பிராயம் என்ன இருக்கமுடியும்? ஸூர்ய வெளிச்சத்தின் உதவியிஞல் எல்லாம் தெரிவதாகப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிற மனிதன் அது விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் கொள்ளமாட்டான். ஆகையிஞலேயே நான் சுத்த சிவ(மங்கள)ஸ்வரூபனுய், ஞான ஸ்வரூபனுய் வர்ணிக்கமுடியாத வஸ்துவாக இருக்கிறேன்.

(ஸூர்யப் பிரகாசத்தினுல்தான் மற்ற ஜடமான பதார்த்தங்கள் பிரகாசிக்கின்றன என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. இதை அறிந்துகொண்டேயிருக்கும்போது ஸூர்யன் உண்டா இல்லையா, ஸூர்யன் பிரகாச ஸ்வரூபனு இல்லையா, என்றெல்லாம் யாருக்காவது சந்தேஹம் வருவதுண்டா? அதே மாதிரி தான் இருப்பதினுல்தான் ஜகத் தோன்றுகிறதென்று எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமாயிருக்கையில், தான் உண்டா இல்லையா, தான் அறிவு ஸ்வரூபனு இல்லையா என்றெல்லாம் சந்தேஹிக்க இடம் ஏது?)

நித்ய-ஸ்பூ²ர்த்திமயோ(அ)ஸ்மி நிர்மல-ஸதா³காசோ(அ)ஸ்மி
சாந்தோ(அ)ஸ்ம்யஹம்
நித்யாநந்த³மயோ(அ)ஸ்மி நிர்க³த-மஹா
மோஹாந்தகாரோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ।
விஜ்ஞாதம் பரமார்த்த²-தத்வமகி²லம் நைஜம் நிர்ஸ்தாசுபம்
முக்த-ப்ராப்ய-பாஸ்த-பே⁴த³ கலநா கைவல்ய
ஸம்ஜ்ஞோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 8

எப்பொழுதும் பிரகாசஸ்வரூபனுய் இருக்கிறேன். நிர்மலமாயும் இருக்கும் தன்மையுடையதாயும், எங்கும் ப்ரகாசிக்கும் தன்மையுடையதாயும், இருக்கிறேன். நான் சாந்தமுள்ளவனுக இருக்கிறேன். நான் மஹாமோஹமாகிற இருட்டு நன்கு விலகினவனுக இருக்கிறேன். அமங்களமெல்லாம் விலகினதான, மோக்ஷமடைந்தவர்களாலேயே அடையத்தக்கதான, தனக்குச் சொந்தமான, பரமார்த்த தத்வம் முழுதும் என்னுல் அறியப்பட்டுவிட்டது. நான் வேற்றுமை ஏற்படுவதையெல்லாம் விலக்கி தனித்திருக்கும் தன்மையையே அடையாளமுள்ளவனுக இருக்கிறேன்.

ஸ்வாப்ந-த்³வைதவதே³வ ஜாக்³ரதமபி த்³வைதம் மநோமாத்ரகம்
மித்²யேத்யேவ விஹாய ஸச்சித³மல-ஸ்வாத்மைக-
ரூபோ(அ)ஸம்யஹம் ।
யத்³வா வேத்³ய-மசேஷமேத-தநிசம் மத்³-ரூபமேவேத்யபி
ஜ்ஞாத்வா த்யக்த மருந் மஹோத³தி⁴ரிவ ப்ரௌடோ⁴
கபீ⁴ரோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 9

ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் வேற்றுமையைப் போலவேதான் ஜாக்கிரத் காலத்தில் காணப்படும் வேற்றுமையும் மனஸினுல் கல்பிக்கப்பட்டதுதான். ஆகையால் வாஸ்தவமல்லாதது என்று அதை விட்டே விட்டுவிட்டு, ஸத்தாகவும், சித்தாகவும் நிர்மலமாகவுமுள்ள தன் ஆத்மாவாகவே இருக்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவனுக நான் இருக்கிறேன், அல்லது அறியப்படும் இதுவெல்லாம் எப்பொழுதும் என்னுடைய ரூபம்தான் என்றும் அறிந்துகொண்டு, காற்றில்லாத பெரிய ஸமுத்திரம்போல, பெருமையுடனும் கம்பீரமாகவும் நான் இருக்கிறேன்.

(ஆத்மஞானிக்கு உலகம் தோன்றும்போது அது வெறும் தோற்றமே தவிர வாஸ்தவமல்ல என்ற எண்ணத்துடன் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். அல்லது அந்தத் தோற்றமும் ஆத்மாவில் ஆரோபிதமானபடியால்

ஆத்மாவைத் தவிர்த்து அதற்கு தனித்து இருப்புக் கிடையாததினுல் அவ்விதம் தோன்றுவதும் ஆத்மாதான் என்றும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். தோற்றம் என்கிற முறையில் முதல் பார்வையும், ஆத்மாவில் தோற்றம் என்கிற முறையில் இரண்டாவது பார்வையும் ஆக இரண்டும் உசிதமேயாகும்.)

க³ந்தவ்யம் கிமிஹாஸ்தி ஸர்வ பரிபூர்ணஸ்-யாப்-யகண்ட³ாக்ருதே:
கர்தவ்யம் கிமிஹாஸ்தி நிஷ்க்ரியதநோர்-மோக்ஷைக ரூபஸ்ய மே।
நிர்த்³வைதஸ்ய ந ஹேயமந்யத³பி வா நோ வா(அ)ப்யுபேயாந்தரம்
சாந்தோ(அ)த்³யாஸ்மி விமுக்த–தோய–விமலோ கேகே⁴ா
யத³ா நிர்மல: 10

எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருப்பவனுகவும், துண்டுபடாத ஸ்வரூபமுள்ளவனுகவும் இருக்கிற எனக்குப் போகவேண்டியதாக இங்கே எது எவ்விடம் இருக்கிறது? செய்கையேயில்லாத ஸ்வரூபத்தை உடையவனுகவும் மோக்ஷத்தையே ஸ்வரூபமாயுடையவனுகவும் இருக்கிற எனக்கு செய்யவேண்டியதாக இங்கே எது இருக்கிறது? இரண்டற்றவனுக இருக்கும் எனக்கு மற்றென்று என்று ஏதேனும் விலக்கவேண்டியதாகக் கிடையாது. அடையவேண்டியதாயும் வேறு எதுவும் கிடையாது. இப்பொழுது எப்படி மேகமானது நன்கு ஜலத்தை வர்ஷித்து விட்ட பிறகு நிர்மலமாயிருக்குமோ அப்படியே நிர்மலனுகவும், சாந்தனுகவும் இருக்கிறேன்.

கிம் ந ப்ராப்தமித: புரா கிமது⁴னா லப்³த⁴ம் விசாராதி³னா
யஸ்மாத் தத்-ஸுக²ரூபமேவ ஸததம்
ஜாஜ்வல்யமானோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ।
கிம் வா(அ)பேக்ஷ்யமிஹாபி மய்யதிதராம் மித்²யா-விசாராதி³கம்
த்³வைதாத்³வைத-விவர்ஜிதே ஸமரஸே மௌனம் பரம் ஸம்மதம் ॥ 11

இதற்கு முன்னுல் (என்னுல்) எது அடையப்படாமலிருந்தது? இப்பொழுது வேதாந்த விசாரம் முதலானதினுல் (என்னுல்) எது அடையப்பட்டிருக்கிறது? (ஒன்றுமில்லை). ஏனென்ருல் நான் எப்பொழுதுமே அந்த எதையும் அடைய வேண்டாத ஆனந்த ஸ்வரூபனுகவே இருந்துகொண்டு மிகவும் ஜ்வலித்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். இரண்டாயிருக்கும் தன்மை, இரண்டற்ற தன்மை என்கிற விவஹாரங்களெல்லாம் இல்லாதவனுய் ஸமரஸமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் இந்த நிலையிலும் பொய்யான விசாரம் முதலானது அவசியமாக வேண்டியுள்ளதா? என்ற (இந்நிலையில்) மௌனம்தான் சிலாக்கியமென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

ச்ரோதவ்யம் ச கிமஸ்தி பூர்ண ஸுத்³ருசோ
நித்யாபரோக்ஷஸ்ய மே
மந்தவ்யம் ச ந மே(அ)ஸ்தி கிஞ்சித³பி வா நி:ஸம்சய ஜ்யோதிஷ: ।
த்⁴யாத்ரு–த்⁴யேய-விபே⁴த–ஹாநி-வபுஷோ ந த்⁴யேய–மஸ்த்யேவ மே
ஸர்வாத்மைக மஹாரஸஸ்ய ஸததம் நோ வா ஸமாதி⁴ர்-மம ॥ 12

பூரணமாக நல்ல ஞானஸ்வரூபியாயும் எப்பொழுதும் பிரத்யக்ஷமாகவே தெரிந்துகொண்டிருப்பவனுயும் இருக்கிற எனக்குக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான் என்ன இருக்கிறது? ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாத ஜ்யோதி ஸ்வரூபனுன எனக்கு மனனம் செய்யவேண்டியதும் கொஞ்சம்கூடக் கிடையாது. தியானம் செய்கிறவன்; தியானம் செய்யப்படும் பதார்த்தம் என்கிற பேதத்தைப் போக்கடிக்கும் ஸ்வரூபத்தோடுகூடின எனக்குத் தியானம் செய்யவேண்டியதாக ஒன்றும் கிடையவே கிடையாது. எப்பொழுதும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் பெரும் தீஞ்சுவை வடிவனுன எனக்கு ஸமாதி நிலேயும் கிடையாது.

ஆத்மாநாத்ம விவேசநாபி மம நோ வித்³வத்-க்ருதா ரோசதே
(அ)நாத்மா நாஸ்தி யத³ஸ்தி கே³ாசரவபு: கோ வா விவேக்தும் க்ஷமீ(ம:) ।
மித்²யாவாத³ விசார சிந்தநமஹோ குர்வந்த்-யத்³ருஷ்டாத்மகா:
ப்⁴ராந்தா ஏவ ந பாரக³ா த்³ருட⁴ தி⁴ய ஸ்தூஷ்ணீம் சிலாவத் ஸ்திதா: ।। 13

வித்வான்களால் செய்யப்படும் ஆத்மா வேறு, அநாத்மா (ஆத்மா அல்லாதது) வேறு என்ற பகுப்பு எனக்கும் பிடிக்கவில்லே. ஏனென்ருல் அநாத்மா வென்று தனியாக ஒரு பதார்த்தம் கிடையவே கிடையாது. தனியாகத் தென்படும் ஸ்வபாவத்துடன் அநாத்மா இருந்ததேயானுல் அதை ஆராய்ச்சியால் அஸத்யமென்று தீர்மானிக்க யார்தான் ஸாமர்த்தியமுள்ளவன்? பாவம்! ஆத்ம தத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யாதவர்கள் வீணுக வாதம், விசாரம், சிந்தனம் இவைகளேச் செய்கிருர்கள். அவர்கள் பிராந்தியில் அகப்பட்டவர்களே தவிர, கரையேறினவர்கள் அல்ல. திடமான ஞானமுள்ளவர்கள் பாறையைப்போலப் பேசாமல் இருப்பார்கள்.

(ஆத்மா, அநாத்மா என்று பிரிக்கிறபோதே ஆத்மாவில் சேராமல் தனியாய் அநாத்மா என்று ஒன்று இருப்பதாக ஆகிவிடுகிறது. இவ்வாறு ஒன்று தனியாய் இருப்பதாக எடுத்துக்கொண்டுவிட்டு, பிறகு ஆத்மா தவிர அநாத்மா என்று எதுவும் இல்லே என்றும் எப்படிப் பொருந்தும் என்பது கேள்வி,)

வஸ்து–ஸ்தி²த்யநுரோத⁴தஸ்-த்வஹ-மஹோ கச்சித் பத³ார்தோ ந சா-
ப்யேவம் கோ(அ)பி விப⁴ாமி ஸந்தத³ருசிர் வாங்மாநஸா கே³ாசர: ।
நிஷ்பாபோ(அ)ஸ்ம்-யப⁴யோ(அ)ஸ்ம்யஹம் விக³த-து³ச்சங்கா களங்கோ(அ)ஸ்ம்யஹம்
ஸம்சாந்தாநுபமான-சீதளமஹ: ப்ரௌட⁴ ப்ரகாசே(அ)ஸ்ம்யஹம் ।। 14

வஸ்துக்களுடைய நிலேயை அனுஸரித்து நான்தான் எவ்வித பதார்த்த மாகவும் இருக்கிறேன். என்ன ஆச்சர்யம்! அப்படியும் (அப்பதார்த்தமாக)

நான் இல்லை. எப்பொழுதும் ஞானஸ்வரூபனாய், வாக்குக்காவது, மனஸுக்காவது விஷயமாகாதவனாய், இன்னவேனை எனவொண்ணாதவனாய் நன்கு பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எவ்வித தோஷமும் அற்றவனாக இருக்கிறேன். பயமில்லாதவனாக நான் இருக்கிறேன். துஷ்ட ஸம்சயமாகிற மாசு அற்றவனாக நான் இருக்கிறேன். நன்கு அடங்கினதாய், குளுமையாயுள்ள தேஜஸ்ஸைப் போல மிகவும் பிரகாசமுள்ளவனாக நான் இருக்கிறேன்.

யோ(அ)ஹம் பூர்வமித: ப்ரசாந்தகலந: சுத்³தே⁴ா(அ)ஸ்மி
புத்³தே⁴ா(அ)ஸ்ம்யஹம்
யஸ்மான் மத்த இத³ம் ஸமுத்தி²தமபூ⁴தே³தன் மயா த⁴ார்யதே ।
மய்யேவ ப்ரளயம் ப்ரயாதி நிரதி⁴ஷ்டா²நாய தஸ்மை ஸதா³
ஸத்யானந்த³-சித³ாத்மகாய விபுல-ப்ரஜ்ஞாய மஹ்யம் நம: ॥ 15

எந்த நான் இதற்கு (இந்தப் பிரபஞ்சம் உண்டாவதற்கு) முன்னால் எவ்வித வியாபாரமும் அடங்கினவனாய் இருந்தேனோ அந்த நான் சுத்தனாக இருக்கிறேன். அறிந்தவனாக நான் இருக்கிறேன். எந்த என்னிடமிருந்து இது வெளிக்கிளம்பியதாக ஏற்பட்டதோ, இது (எந்த) என்னால் தரிக்கப்படுகிறதோ, என்னிடத்திலேயே லயத்தை அடைகிறதோ, அந்த தனக்கு வேறு அதிஷ்டானமில்லாதவனாய், ஸத்யமாயும், ஆனந்தமாயும், ஞானமாயுமுள்ள ஸ்வரூபத்தோடு கூடினவனாய் வியாபகமான அறிவுடையவனாய் இருக்கும் எனக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம்.

(பிரஹ்மமே ஆத்மாவாயிருப்பதால் ஆத்மாவாகிய தனக்கு நமஸ்காரம் என்று சொன்னால் பிரஹ்மத்தையே நமஸ்கரித்ததாகும், மேலும் தன்னைத்தவிர பிரஹ்மம் வேறில்லாததினால் தனக்கு நமஸ்காரம் செய்யவும் தன்னைவிட வேறு பதார்த்தம் கிடையாதென்பதைக் காட்டுகிறார்.)

ஸத்தாசித்ஸுக²ரூபமஸ்தி ஸததம் நாஹம் ச ந த்வம் ம்ருஷா
நேத³ம் வா(அ)பி ஜக³த் ப்ரத்³ருஷ்டம்கி²லம் நாஸ்தீதி
ஜாநீஹிபே⁴ா: ।
யத் ப்ரோக்தம் கருணாவசாத் த்வயி மயா தத் ஸத்யமேதத் ஸ்பு²டம்
ச்ரத்³த⁴த்ஸ்வாநக⁴ சுத்³த⁴-பு³க்³தி⁴ரஸி சேன்மா(அ)த்ராஸ்து தே
ஸம்சய: ॥ 16

ஸத், சித், ஆனந்தம் என்பதை ஸ்வரூபமாயுடைய ஒரு வஸ்துதான் எப்பொழுதும் இருக்கிறது. நானும் கிடையாது. நீயும் கிடையாது. இரண்டுமே வாஸ்தவமில்லை. இந்த ஜகத்தும் கிடையாது. நன்கு பார்க்கப்படும் அனைத்தும் இல்லை என்று அறிந்துகொள்ளும். என்னால் கருணையினால் உம்மிடத்தில் எது சொல்லப்பட்டதோ அது வாஸ்தவமே. பாபமற்றவரே! சுத்தமான புத்தியுள்ளவராக இருப்பீரேயானால், இதை நன்கு நம்பும். இந்த விஷயத்தில் உமக்கு சந்தேஹம் வேண்டாம்.

ஸ்வாரஸ்யைக-ஸுபோ³த⁴-சாரு-மநஸே ப்ரௌட⁴ாநுபூ⁴தி-
ஸ்த்வியம்
த³ாதவ்யா ந து மோஹ-த³க்³த⁴-குதியே து³ஷ்டாந்தரங்க³ாய ச |
யேயம் ரம்யவித³ர்பிதோத்தமசிர: ப்ராப்தா சகாஸ்தி ஸ்வயம்
ஸா சேந் மர்கட-ஹஸ்த-தேசிபதிதா கிம் ராஜதே கேதகீ || 17

தன் ஆத்மாநந்தத்தையே நன்கு அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற அழகான மனஸ் உடையவனுக்கே இந்த ''ப்ரௌடானுபூதி'' என்பது கொடுக்கப்பட வேண்டியது. மோஹத்தினுல் கனன்ற கெட்டபுத்தியோடு கொடுக்கவேகூடாது. எப்படியிருந்தால் நன்ருயிருக்குமென்று அறிந்த ஒருவனுல் கொடுக்கப்பட்டு உத்தமமான சிரஸில் தரிக்கப்பட்டு தானுகவே எந்த இந்தத் தாழம்பூ பிரகாசிக்கிறதோ, அது குரங்கின் கையில் அகப்பட்டுவிட்டதேயானுல் பிரகாசிக்குமா ?

ப்ரஹ்ம-ஜ்ஞாநாவளீ மாலா

[ப்ரஹ்ம ஞானனுபவமுள்ளவர்கள் தமது அனுபவத்தை ஒருவாறு வெளியிட்டுக் காட்டும் சொற்களின் வரிசை அடங்கியது ''ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநாவளீ'' மாலை.]

ஸக்ருத் ச்ரவண மாத்ரேண ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் யதோ ப⁴வேத் ।
ப்ரஹ்ம-ஜ்ஞாநாவளீ மாலா ஸர்வேஷாம் மோக்ஷஸித்³த⁴யே ॥ 1

ஒருதடவை சிரவணம் செய்தமாத்திரத்திலேயே எதனுல் ப்ரஹ்ம ஞானம் ஏற்படுமோ (அந்த) ''ப்ரஹ்மஞாநாவளீ மாலை'' என்ற நூல் எல்லோருக்கும் மோக்ஷம் ஏற்படுவதற்கு (உபயோகமாக) ஆகிறது.

அஸங்கோ³(அ)ஹ-மஸங்கோ³(அ)ஹ-மஸங்கோ³(அ)ஹம் புந: புந: ।
ஸச்சிதா³நந்த³ ரூபோ(அ)ஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: ॥ 2

நான் பற்று இல்லாதவன். நான் பற்று இல்லாதவன். எவ்விதத்திலும் நான் பற்றில்லாதவன். நான் ஸத்தியம், ஞானம், ஆனந்தம், இவற்றை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.(சுத்த ஆத்மஸ்வரூபமே.)

நித்யசுத்³த⁴ விமுக்தோ(அ)ஹம் நிராகாரோ(அ)ஹ-மவ்யய: ।
பூ⁴மாநந்த³-ஸ்வரூபோ(அ)ஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: ॥ 3

நான் நித்யனுயும், தோஷமற்றவனுயும், (அல்லது எப்பொழுதும் சுத்தனுயும்) விடுபட்டவனுயும் இருக்கிறேன். நான் உருவமற்றவன். குறைவுபடாதவன். நான் மிகப்பெரிய ஆனந்த ஸ்வரூபன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

நித்யோ(அ)ஹம் நிரவத்³யோ(அ)ஹம் நிராகாரோ(அ)ஹ-மச்யுத: ।
பரமாநந்த ரூபோ(அ)ஹ-மஹமேவாஹமவ் யய: ॥ 4

நான் நாசமில்லாதவன், நான் எல்லையில்லாதவன், நான் வடிவமற்றவன், நழுவாதவன் (ஸ்திரமானவன்). நான் மேலான ஆனந்தஸ்வரூபன். நான் நாசமற்ற நான்தான்.

சுத்3த4சைதந்ய-ரூபோ(அ)ஹ-மாத்மாராமோ(அ)ஹ—மேவ ச ।
அக2ண்டா3நந்த3-ரூபோ(அ)ஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: ॥ 5

நான் சுத்தமான (ஒன்றிலும்) ஸம்பந்தப்படாத சைதன்ய ஸ்வரூபன். நான் ஆத்மஸ்வரூபம் ஒன்றிலேயே இன்பமடைகிறவன். நான் பிரிவற்ற (பூர்ணமான) ஆனந்தஸ்வரூபன். நான் அழிவில்லாத நான்தான்.

ப்ரத்யக்-சைதந்ய-ரூபோ(அ)ஹம் சாந்தோ(அ)ஹம்:ப்ரக்ருதே: பர: ।
சாச்வதாநந்த3 ரூபோஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: ॥ 6

நான் உள்ளே விளங்கும் ஆத்ம சைதன்யஸ்வரூபி. நான் சாந்தன். பிரகிருதிக்கு (ஜகத்காரணமான மாயைக்கு) மேற்பட்டவன். நான் சாச்வதமான (உத்பத்தி விநாசமில்லாமல் எப்பொழுதும் இருக்கிற) ஆநந்தஸ்வரூபன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

தத்வாதீத: பராத்மா(அ)ஹம் மத்4யாதீத: பர: சிவ: ।
மாயாதீத: பரம்ஜ்யோதி—ரஹமேவாஹ-மவ்யய: ॥ 7

நான் (ப்ரக்ருதி முதலான) தத்வங்களுக்கு மேற்பட்டவன். மேலான ஆத்மஸ்வரூபம். இடைநிலைக்கு மேம்பட்டவன். மேலான சிவ(மங்கள) ஸ்வரூபம். மாயையைக் கடந்தவன். மேலான ப்ரகாசஸ்வரூபன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

நாநா—ரூப—வ்யதீதோ(அ)ஹம் சித3ாகாரோ(அ)ஹ—மச்யுத: ।
ஸுகரூப—ஸ்வரூபோ(அ)ஹ—மஹமேவாஹ-மவ்யய: ॥ 8

நான் பற்பல உருவங்களைக் கடந்தவன் (அல்லது நாம ரூபங்களற்றவன்), (ஆனாலும்) நான் சைதன்யத்தையே (ஞானத்தையே) வடிவமாகக் கொண்டவன். நழுவாதவன். நான் ஸுகரூபத்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

மாயா-தத்கார்ய-தே3ஹாதி3 மம நாஸ்த்யேவ ஸர்வதா3 ।
ஸ்வப்ரகாசைக ரூபோ(அ)ஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: ॥ 9

எனக்கு எப்பொழுதும் மாயையும், அதன் கார்யமான தேஹம் முதலியவையும் கிடையவே கிடையாது. நான், தானே ப்ரகாசிக்கும் (சைதன்யம்) ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

கு3ணத்ரய வ்யதீதோ(அ)ஹம் ப்3ரஹ்மாதீ3நாம் ச ஸாக்ஷ்யஹம் ।
அநந்தாநந்த3 ரூபோ(அ)ஹ—மஹமேவாஹ-மவ்யய ॥ 10

நான் (ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்) என்னும் மூன்று குணங்களையும் தாண்டினவன்(நிர்க்குணன்.) நான் ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் ஸாக்ஷி. நான் எல்லையற்ற ஆனந்தஸ்வரூபி. நான் அழிவற்ற நான்தான்.

அந்தர்யாமி-ஸ்வரூபோ(அ)ஹம் கூடஸ்த²:ஸர்வகே³ா(அ)ஸ்ம்யஹம் |
பரமாத்மஸ்வரூபோஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: || 11

நான் அந்தர்யாமி (உள்ளேயிருந்து நியமம் செய்யும் ஆத்ம) ஸ்வரூபன். நான் (சலனமும், மாறுதலும் அற்ற) கூடஸ்தனுயும், எங்குமுள்ளவனுயும் இருக்கிறேன். நான் பரமாத்மஸ்வரூபன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

நிஷ்கலோ(அ)ஹம் நிஷ்க்ரியோ(அ)ஹம் ஸர்வாத்மா(ஆ)த்³ய
ஸநாதந: |
அபரோக்ஷ ஸ்வரூபோஹ-மஹமமேவாஹ-மவ்யய: || 12

நான் அவயவமில்லாதவன். நான் செய்கைகளற்றவன். எல்லா ஸ்வரூபமாயிருப்பவன். நான் பிரத்யக்ஷமாக அநுபவிக்கப்படும் ஸ்வரூபமாயிருப்பவன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

த்³வந்த்³வாதி³–ஸாக்ஷி–ரூபோ(அ)ஹ–மசலோ(அ)ஹம் ஸநாதந: |
ஸர்வஸாக்ஷி-ஸ்வரூபோ(அ)ஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: || 13

நான் (ஸுகம், துக்கம் முதலான) த்வந்த்வங்களின் ஸாக்ஷிஸ்வரூபன். (அதாவது த்வந்த்வங்களால் பாதிக்கப்படாமல் விலகியிருந்து காணும் ஆத்மா.) நான் அசைவற்றவன். எப்பொழுதுமிருப்பவன். அனைத்துக்கும் ஸாக்ஷியாம் வடிவினன். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

ப்ரஜ்ஞாநக⁴ந ஏவாஹம் விஜ்ஞானக⁴ந ஏவ ச |
அகர்த்தா(அ)ஹ-மபோ⁴க்தா(அ)ஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: || 14

நான் அடர்ந்த பரஜ்ஞான ஸ்வரூபனே. அடர்ந்த விஜ்ஞான ஸ்வரூபந்தான். நான் செய்கிறவனல்ல. நான் அனுபவிக்கின்றவனல்ல. நான் அழிவற்றநான்தான்.

நிராத⁴ர-ஸ்வரூபோ(அ)ஹம் ஸர்வத⁴ரோ(அ)ஹமேவ ச |
ஆப்த-காம-ஸ்வரூபோ(அ)ஹ-மஹமேவாஹ-மவ்யய: || 15

நான் ஆதாரமில்லாத ஸ்வரூபம். நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக இருப்பவனுமாவேன். நான் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைந்த ஸ்வரூபம். நான் அழிவற்ற நான்தான்.

தாபத்ரய-விநிர்முக்தோ தே³ஹ-த்ரய-விலக்ஷண: |
அவஸ்த²த்ரய-ஸாக்ஷ்யஸ்மி சாஹமேவாஹ-மவ்யய: || 16

நான் மூன்று தாபங்களிலிருந்து விடுபட்டவன். ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் என்ற மூன்று தேஹங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். (விழிப்பு கனவு, உறக்கம் என்ற) மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் ஸாக்ஷியாக இருக்கிறேன். (நான்) அழிவற்ற நான்தான்.

த்³ருக்²-த்ருச்யௌ த்³வௌ பத³ார்தெ²ள ஸ்த:பரஸ்பர
விலக்ஷணௌ ।
த்³ருக்³-ப்³ரஹ்ம த்³ருச்யம் மாயேதி ஸர்வ வேத³ாந்த டி³ண்டி³ம: ॥

ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட தன்மையுள்ள த்ருக் (பார்ப்பது), த்ருச்யம் (பார்க்கப்படுவது) என்ற இரண்டு பதார்த்தங்கள் உள்ளன. (இவற்றில்) பார்ப்பது ப்ரஹ்மம், பார்க்கப்படுவது மாயை என்பதே எல்லா வேதாந்தங்களின் முரசறைத லாகும். (பார்ப்பது என்பது அறிவையும், பார்க்கப்படுவது என்பது அறியப் படுவதையும் குறிக்கும்.)

அஹம் ஸாக்ஷீதி யோ வித்³யாத் விவிச்யைவம் புந: புந: ।
ஸ ஏவ முக்த: ஸங் வித்³வாநிதி வேத³ாந்த டி³ண்டி³ம: ॥ 18

இவ்வாறு (ஆத்மாவை அநாத்மாவிலிருந்து) அடிக்கடி பிரித்து "நான் ஸாக்ஷியே", என்று எவன் அறிந்துகொள்கிறானோ, அந்த நல்ல ஞானிதான் முக்தன் என்பதே வேதாந்தங்களின் முரசறைதலாகும்.

க⁴ட—குட்³யாதி³கம் ஸர்வம் ம்ருத்திகா—மாத்ரமேவ ச ।
தத்³வத்³-ப்³ரஹ்ம ஜக³த் ஸர்வமிதி வேதாந்த டி³ண்டி³ம: ॥ 19

குடம் சுவர், முதலியவை எல்லாம் மண்ணாக மட்டும்தான் உள்ளது. அதுபோல் பிரபஞ்சம் எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்பதே வேதாந்தங்களின் முரச்றைத லாகும்.

ப்³ரஹ்ம ஸத்யம் ஜக³ந்-மித்²யா ஜீவோ ப்³ரஹ்மைவ நாபர: ।
அநேக வேத்³யம் ஸச்சா²ஸ்த்ரமிதி வேத³ாந்த டி³ண்டி³ம: ॥ 20

ப்ரஹ்மமே ஸத்யமானது. பிரபஞ்சம் பொய்யானது*. ஜீவன் ப்ரஹ்மம்தான்; வேறு அல்ல. இந்த ரீதியாக அறியப்படுவதே சிறந்த சாஸ்திரம் என்பது வேதாந்தங்களின் முரசறைதலாகும்.

அந்தர்ஜ்யோதிர்-ப³ஹிர்ஜ்யோதி: ப்ரத்³யக்³ஜ்யோதி: பராத்பர: ।
ஜ்யோதிர்—ஜ்யோதி: ஸ்வயம்-ஜ்யோதிராத்மஜோதி:
சிவோஸ்ம்யஹம் ॥ 21

நான் உள்ளே ப்ரகாசரூபன், வெளியிலும் ப்ரகாசரூபன், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உள்நோக்கில் விளங்கும் ப்ரகாசரூபன். பிரகாசிக்கிற வஸ்துக்களுக்கும் பிரகாசம் கொடுக்கும் ஜ்யோதி. தானே பிரகாசிக்கும் ஜ்யோதி. ஜ்யோதிர் மயமான ஆத்மாவாக (சிவ மங்களரூபனாக நான் இருக்கிறேன்.

* 'மித்யை' என்பதைப் 'பொய்' எனும்போது அப்பட்டப் புளுகான அத்யந்த அஸத் என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது; யதார்த்த மாயையில் மெய் போலிருந்து ஞான நிலையில் பொய்யாக மறைந்துபோகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும் என்பார் ஸ்ரீ காமகோடி ஸ்ரீசரணர்கள்.

ப்ரஹ்மாநுசிந்தனம்

[‘ப்ரஹ்மத்தையே இடைவிடாது சிந்திப்பது’ எனும் பொருள் கொண்ட இப்பிரகரணத்தில் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடைந்தவன் தன்னை எவ்வாறு எண்ணிக்கொள்வான் என்பதை ஆசார்யாள் காட்டுகிறார்.]

அஹமேவ பரம் ப்³ரஹ்ம வாஸுதே³வாக்²ய-மவ்யயம் ।
இதி ஸ்யாத் நிச்சிதோ முக்தோ ப³த்³த⁴ ஏவாந்யதா² ப⁴வேத் ॥ 1

“வாஸுதேவர் என்று பெயருள்ளதும் அழிவற்றதுமான பரப்ரஹ்மமானது நான்தான் என்று உறுதியான ஞானமுள்ளவனே முக்தனாக(ஸம்ஸாரத் தளையிலிருந்து விடுபட்டவனாக), இருப்பான். (இந்த ஞானம்) இல்லாவிடில் பக்தனாகவே (ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டவனாகவே) இருப்பான்.

(வாஸு என்ற பதத்திற்கு எல்லாவற்றையும் வஸிக்கும்படி, (அதாவது இருக்கும்படி செய்பவர் என்பது பொருள். அதாவது எல்லாவற்றிற்கும் ‘இருப்பு’ என்ற ஸத்தையைக் கொடுக்கும் ‘ஸத்’ என்னும் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் “வாஸு” என்ற இந்த சொல் கூறப்பட்டது. தேவ: என்பதற்கு பிரகாசம் உள்ளவர் என்று அர்த்தம். அதனால் ‘சித்’ என்னும் லக்ஷணம் ஞானமயமான ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது.)

அஹமேவ பரம் ப்³ரஹ்ம நிச்சிதம் சித்த சிந்த்யதாம் ।
சித்³-ரூபத்வா- த³ஸங்க³த்வா-தபா³த்⁴யத்வாத் ப்ரயத்நத: ॥ 2

ஹே மனமே! ஞான வடிவமாயிருப்பதாலும், ஒன்றிலும் ஒட்டாததாலும், பாதிக்கப்படாமலிருப்பதாலும், நான் பரப்பிரஹ்மம்தான் (என்று) உறுதியாக முயற்சியுடன் (உன்னால்) ஆலோசிக்கப்படட்டும்.

அஹமேவ பரம் ப்³ரஹ்ம ந சாஹம் ப்³ரஹ்மண: ப்ருத²க் ।
இத்யேவம் ஸமுபாஸீத ப்³ராஹ்மணோ ப்³ரஹ்மணி-ஸ்தி²த: ॥ 3

“நான் பரப்ரஹ்மம்தான். நான் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இல்லை”, என்று இவ்வாறு பிராஹமணன் (பிரம்ம நாட்டமுடையவன்) ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் இருந்துகொண்டு (எப்போதும் மனத்தைச் செலுத்தி) தியானம் செய்யவேண்டும்.

ஸர்வோபாதி⁴-விநிர்முக்தம் சைதந்யம் ச நிரந்தரம் |
தத்³ ப்³ரஹ்மாஹமிதி-ஜ்ஞாத்வா கத²ம் வர்ணச்ரமீ ப⁴வேத் || 4

"எல்லா உபாதிகளிலிருந்தும் விடுபட்டதும், சைதன்ய ஸ்வருபமானதும், இடைவெளியில்லாததுமான அந்த ப்ரஹ்மம் நான்," என்று அறிந்துவிட்டால், வர்ணமுள்ளவனுகவும், ஆச்ரமமுள்ளவனுகவும் எப்படி இருப்பான் ?

(ஒரு வஸ்துவுக்குத் தனி இயல்பைக் கொடுத்துக் கட்டுப்படுத்துபவை யாவும் உபாதிகள் எனப்படும்.)

அஹம் ப்³ரஹ்மாஸ்மி யோ வேத³ ஸ ஸர்வம் ப⁴வதி த்வித³ம் |
நாபூ⁴த்யா ஈசதே தே³வா-ஸ்தேஷாமாத்மா ப⁴வேத்³தி⁴ ஸ: || 5
அந்யோ(அ)ஸாவஹமந்யோ(அ)ஸ்மீத்யுபாஸ்தே
யோ(அ)ந்ய–தே³வதாம் |
ந ஸ வேத³ நரோ ப்³ரஹ்ம ஸ தே³வாநாம் யதா பசு || 6

"நான் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்" (என்று) எவன் அறிந்துகொள்கிருனே, அவன் இது எல்லாமாகவும் ஆகிருன். தேவர்கள் (அவன்) ஞானபலனை அடையாமலிருக்கும்படிச் செய்யத் திறமையற்றவர்கள். ஏனெனில், அவன் அந்தத் தேவர்களுக்கும் ஆத்மாவாக ஆய்விடுகிருன்.

"அந்த தேவர் (என்னைக்காட்டிலும்) வேருனவர். நான் (அவரைக் காட்டிலும்) வேருக இருக்கிறேன்," என்று எவன் தன்னைக்காட்டிலும் வேருக தேவதையை ஆராதிக்கிருனே, அந்த மனிதன் பிரஹ்மத்தை அறியமாட்டான், அவன் தேவர்களுக்குப் பசுபோல இருப்பான்.

(பிருஹதாரண்யகம் முதல் அத்யாயம் 4-வது பிராஹ்மணத்திலுள்ள மந்திரத்தின் கருத்து இந்த இரு சுலோகங்களில் காட்டப்படுகிறது. அதாவது: ஒவ்வொரு மனிதனும் தேவர்களுக்குக் கடன்பட்டே பிறக்கிருன். இந்தக்கடனை. தேவர்களைக் குறித்து யாகம் செய்வதாலும், பூஜை செய்வதாலும் தீர்க்க வேண்டும். இவற்றில் தேவர்களுக்கு போகத்தையும், திருப்தியையும் உண்டு பண்ணுகிருன். பிரதியாக அவர்கள் இவனுக்கு போகத்தை அருளுகின்றனர். தேவர்களுக்கு பிரீதி ஏற்படும்படி நடந்துகொள்ளாவிட்டால் கோபம் அடைந்து இடைஞ்சல் செய்வார்கள். காரியத்தின் பலன் கிட்டாமல் செய்வார்கள். ஆகவே, மனிதன் தேவர்கள் விஷயத்தில் பசுவின் நிலையைத்தான் அடைகிருன். எப்படியெனில் பசு தன்னை வளர்க்கும் யஜமானனுக்கு பாலைக்கொடுத்து போகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அவனும் ஸந்தோஷம்கொண்டு அதற்கு உணவும், மற்றும் சௌகர்யங்களும் செய்து கொடுக்கிருன். ஸந்யாஸாச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு ஞானமார்க்கத்தில் செல்பவன் யாகமும், பூஜையும் செய்யப்போவதில்லை. அவனிடமிருந்து தேவர்களுக்கு போகம் கிடைக்காது. இது தேவர்களுக்குப் பிடித்தமானது அல்ல. எனவே இவன் ஞானம் அடையவொட்டாமல் இடையூறுகளைச் செய்வார்கள். ஒருமனிதன் தன்னைவிட்டுப் பசு கூட பிரிந்து செல்வதை விரும்பாததுபோலவே, தேவர்களுக்கு ஜீவன் தன்னைவிட்டு ஞானவழி செல்வது.

ஆகையால் ஆரம்பத்தில் சிரத்தையுடனும், பக்தியுடனும் தேவர்களை ஆராதித்து அவர்களுக்கு பிரீதியை உண்டுபண்ணி, அவர்களிடமே ஞானம் கிடைக்க அநுக்ரஹிககும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும். வேறு பலனைக் கேட்கக் கூடாது. அவர்களும் பிரீதியுடன், இடையூறு செய்யாமல் ஒத்தாசை புரிவார்கள். சித்தசுத்தி கிடைக்கும்வரை தேவதைகளின் அநுக்ரஹத்தை பிரார்த்திக்க வேண்டும். பிறகு குருவின் அநுக்ரஹத்தால் ஞான மார்க்கத்தில் தீவிரமாகச் செல்கையில் இவனை தேவர்கள் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இடையூறும் செய்ய முடியாது. தானே ஸகலமுமான ப்ரஹ்மம் என்பதால் தேவதைகளும் தனக்கு வேறல்ல என்ற பாவம் இவனுக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருப்பதால், அவற்றுக்கும் இவன் ஆத்மாவாகியிருப்பான். அப்படிப்பட்டவனை அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

அஹமாத்மா ந சாங்யோஸ்மி ப்³ரஹ்மைவாஹம் ந சோகப⁴க் । 7
ஸச்சித³ாநந்த³ரூபோ(அ)ஹம் நித்ய-முக்த-ஸ்வபாவவாந் ॥

"நான் ஆத்மா; வேருக இல்லை. நான் பிரஹ்மமே, சோகத்தை அநுபவிப்பவனல்ல. நான் ஸச்சிதானந்தஸ்வரூபி, எப்பொழுதும் விடுபட்ட இயல்புள்ளவன்."

ஆத்மாநம் ஸததம் ப்³ரஹ்ம ஸம்ப⁴ாவ்ய விஹரந்தி யே ।
ந தேஷாம் து³ஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்³-து³ஷ்க்ருதோத்த²ா ந சாபத³: ॥ 8
ஆத்மாநம் ஸததம் ப்³ரஹ்ம ஸம்ப⁴ாவ்ய விஹரேத் ஸுக²ம் ।

(முன் ச்லோகத்தில் சொன்னவாறு) எப்பொழுதும் தன்னை ப்ரஹ்ம மாக எண்ணி எவர்கள் இன்பமாய் வாழ்கின்றனரோ, அவர்களுக்கு பாபம் கொஞ்சமும் கிடையாது, பாபங்களிலிருந்து உண்டாகும் ஆபத்துக்களும் (துன்பமும்) கிடையாது. ஆகையால் தன்னை எப்பெழுதும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக எண்ணி ஆனந்தமாக வாழவேண்டும்.

க்ஷணம் ப்³ரஹ்மாஹமஸ்மீதி ய: குர்யா-த³ாத்மசிந்தநம் ॥ 9
தன் மஹாபாதகம் ஹந்தி தம: ஸூர்யோத³யோ யதா ।

"நான் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன் என்று கணநேரம் எவனொருவனும் ஆத்மத்யானம் செய்வானேயாகில், ஸூர்யனின் உதயம் இருளை நீக்குவதுபோல் அந்த ப்ரஹ்மத்யானம் (அவனது) மஹா பாபத்தை அழித்துவிடுகிறது.

அஜ்ஞாநாத்³-ப்³ரஹ்மணோ ஜாதமாகாசம் பு³த்³பு³தே³ாபமம் ॥ 10
ஆகாசாத்³-வாயுருத்பந்நோ வாயோ-ஸ்தேஜ-ஸ்தத: பய: ।
அத³ப்⁴யச்ச ப்ருதி²வீ ஜாதா ததோ வ்ரீஹி-யவாதி³கம் ॥ 11
ப்ருதி³வ்யப்ஸு பயோ வஹ்நௌ வஹ்நிர் வாயௌ நப⁴-ஸ்யஸௌ ।
நபே⁴ா(அ)ப்யவ்யாக்ருதே தச்ச சுத்³தே⁴ சுத்³தே⁴ா(அ)ஸ்ம்யஹம்
ஹரி: ॥ 12

ப்ரஹ்மத்திலிருந்து மாயையால் நீர்க்குமிழிக்கு ஒப்பான ஆகாசம் உண்டானது; ஆகாசத்திலிருந்து வாயு உண்டானது. வாயுவிலிருந்து அக்னியும், அதிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து பூமி(பிருதிவி)யும் உண்டாயின. அதிலிருந்து (பிருதிவியிலிருந்து) நெல், நவதானியம் முதலானவை உண்டாயின.

பூமி ஜலத்திலும், ஜலம் அக்னியிலும், அக்னி வாயுவிலும், அந்த வாயு ஆகாசத்திலும், ஆகாசமும்கூட (அனைத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு வெளிப்படாமலிருப்பதான மூலப்பொருளிலும் அதாவது மாயையிலும்) அதுவும் சுத்த(மான ப்ரஹ்ம)த்திலும் (லயம் அடைகின்றன.) ஒடுங்குகின்றன. (கடைசியில் மிஞ்சிய) சுத்தமான ஹரியாக நான் இருக்கிறேன்.

(ஹரி என்பதால் அனைத்தையும் தன்னுள் ஸம்ஹரித்துக்கொண்டு எஞ்சி நிற்கும் ஏகப் பரம்பொருள் குறிக்கப்படுகிறது.)

அஹம் விஷ்ணுரஹம் விஷ்ணுரஹம் விஷ்ணுரஹம் ஹரி:
கர்த்ரு-பே⁴ாக்த்ராதி³கம் ஸர்வம் தத்³வித்³யோத்த²மேவ ச ॥ 13

"நான் விஷ்ணு (எங்கும் நிறைந்தவன்); நான் விஷ்ணு; நான் விஷ்ணு; நான் ஹரி; செய்கிறவன், அனுபவிக்கிறவன் என்பதெல்லாம் அவனுடைய அவித்யையால் (மாயையால்) ஏற்பட்டதே.

அச்யுதோ(அ)ஹ-மநந்தோ(அஹம் கோவிந்தே³ா(அ)ஹ-மஹம் ஹரி: ।
ஆநந்தே³ா(அ)ஹ-மசேஷோ(அ)ஹ-மஜோ(அ)ஹ-
மம்ருதோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 14

நான் அச்யுதன் (தன் நிலையிலிருந்து வழுவாதவன்). நான் அனந்தன் (தேசம், காலம், வஸ்து என்ற மூன்று எல்லைகளும் அற்றவன்). நான் கோவிந்தன் (இந்திரியங்களை ஆள்பவன்). நான் ஹரி. நானே ஆனந்தம். எல்லாமே நான். நான் பிறப்பு அற்றவன்: நான் மரணம் இல்லாதவனாக இருக்கிறேன்.

நித்யோ(அ)ஹம் நிர்விகல்போ(அ)ஹம் நிராகாரோ(அ)ஹ-மவ்யய: ।
ஸச்சித³ாநந்த-ரூபோ(அ)ஹம்: பஞ்சகோசாதிகே³ா(அ)ஸ்ம்யஹம் ॥ 15

நான் எப்பொழுதும் இருப்பவன். நான் வேற்றுமை அற்றவன். நான் உருவமற்றவன். சிதைவு அற்றவன். நான் ஸத்தாயும், சித்தாயும், ஆனந்தமாகவும் இருப்பவன். நான் (அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஜ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் ஐந்து கோசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாக இருக்கிறேன்.)

அகர்தா(அ)ஹ-மபே⁴ாக்தாஹ-மஸங்க³: பரமேச்வர: ।
ஸத³ா மத்-ஸந்நிதாநேந சேஷ்டதே ஸர்வ மிந்த்³ரியம் ॥ 16

நான் (ஒன்றையும்) செய்யாதவன். நான் (எதையும்) அநுபவியாதவன். (நான்) ஒன்றிலும் ஒட்டாதவன். பரமேசுவரன். எப்பொழுதும் என் ஸந்நதியில் இருப்பதாலேயே எல்லா இந்திரியமும் வேலை செய்கின்றன.

ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கும், அதன் பயனை அநுபவிப்பதற்கும் பிற வஸ்துவுடன் ஸம்பந்தம் இருக்கவேண்டும். ஆத்மா ஒரு வஸ்துவுடனும் ஸம்பந்தப்படாததால் அது கர்த்தாவும் அல்ல, போக்தாவும் அல்ல. ஆனாலும் ஆத்மா இருப்பதால்தான் எல்லாம் அதனதன் வேலையைச் செய்கிறது. காந்தத்தின் அருகில் இரும்பு அசைவதுபோல் ஆத்ம ஸந்நிதியில் இந்திரியங்கள் வேலை செய்கின்றன. காந்தம்போல ஆத்மா இருக்கிறது என்பதைத்தவிர இந்திரியங்களின் காரியங்களில் அதற்கு ஒருவித ஸம்பந்தமும் இல்லை.

ஆதி³-மத்⁴யாந்தமுக்தோ(அ)ஹம் ந ப³த்³தே⁴(அ)ஹம் கதா³சந ।
ஸ்வபா⁴வ நிர்மல: சுத்³த⁴: ஸ ஏவாஹம் ந ஸம்சய: ॥ 17

''நான் ஆதி, மத்யம், முடிவு மூன்றும் அற்றவன். நான் ஒருபொழுதும் கட்டுப்பட்டவனில்லை. நான் இயற்கையிலேயே அழுக்கு அற்றவன். பரிசுத்தன் (நான்) அந்த பரமாத்மாவே. (இதில்) சந்தேஹமில்லை.''

ப்³ரஹ்மைவாஹம் ந ஸம்ஸாரீ முக்தோ(அ)ஹமிதி பா⁴வயேத் ।
அசக்நுவந் பா⁴வயிதும் வாக்யமேதத் ஸதா³ப்⁴யஸேத் ॥ 18
யதா³ப்⁴யாஸேந தத்³பா⁴வோ ப⁴வேத்³-ப்⁴ரமர-கீடவத் ।
அத்ராபஹாய ஸந்தே³ஹம் அப்⁴யஸேத் க்ருதநிச்சய: ॥ 19

(ஞானம் பெருதவரும் மேற்சொன்னவாறு) ''நான் ப்ரஹ்மமே, ஸம்ஸாரி அல்ல. நான் (எல்லா பந்தங்களிலிருந்தும்) விடுபட்டவன்.'' என்று பாவிக்க வேண்டும். பாவிப்பதற்கு சக்தி இல்லாதவன் இந்த வாக்கியத்தை எப்பொழுதும் திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லவேண்டும்.

ஏனெனில் அப்யாஸம் செய்வதால், குளவியால் கொட்டப்பட்ட புழுவுக்குக் குளவித்தன்மை உண்டாகிவிடுவதுபோல், அந்த ப்ரஹ்மபாவம் இவனுக்கு ஏற்படும். இவ்விஷயத்தில், ஸம்சயத்தைவிட்டு, உறுதி செய்துகொண்டு அப்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

(வாஸ்தவ அநுபவம் ஸித்திக்காவிடினும், பாவனையிலாவது ப்ரஹ்ம நிலையைச் சிந்திப்பதாலும், அதுவும் இயலாதவர், அந்நிலைகூறும் வாசகங்களையேனும் பயில்வதாலும் காலக்ரமத்தில் பக்குவமடைவர்.)

த்⁴யாந-யோகே³ந மாஸைகாத்³-ப்³ரஹ்மஹத்யாம் வ்யபோஹதி ।
ஸம்வத்ஸரம் ஸதா³(அ)ப்⁴யாஸாத் ஸித்³த்⁴யஷ்டக-மவாப்நுயாத் ॥ 20
யாவஜ்ஜீவம் ஸதா³ப்⁴யாஸாத் ஜீவந்முக்தோ ப⁴வேத்³-யதி: ।

ஒருமாத காலம் இம்மாதிரி த்யானம் செய்வதால் ப்ரஹ்மஹத்தி பாபத்தை(யும்) போக்கடிக்கிறான். ஒருவருஷகாலம் எப்பொழுதும் அப்யாஸம் செய்வதால், எட்டு ஸித்திகளையும் (அத்புதமான ஸகல சக்திகளையும்)அடைவான். உயிருள்ளவரை எப்பொழுதும் செய்வதால் யதியானவன் ஜீவன்முக்தனாக (உடலில் வாழும்போதே மோக்ஷம் பெற்றவனாக) ஆவான்.

நாஹம் தே³ஹோ ந ச ப்ராணோ நேந்த்³ரியாணி ததை²வ ச ॥ 21
ந மனோஹம் ந பு³த்³தி⁴ச்ச நைவ சித்தமஹங்க்ருதி: ।
நாஹம் ப்ருத்²வீ ந ஸலிலம் ந ச வஹ்நி–ஸ்தத²ா(அ)நில: ॥ 22
ந சாகாசோ ந சப்தச்ச ந ஸ்பர்சஸ்ததா² ரஸ: ।
நாஹம் க³ந்தே⁴ா ந ரூபம் ச ந மாயா(அ)ஹம் ந ஸம்ஸ்ருதி: ॥ 23
ஸதா³ ஸாக்ஷி-ஸ்வரூபத்வாத் சிவ ஏவாஸ்மி கேவல: ।

''நான் சரீரமல்ல. ப்ராணனும் அல்ல. அப்படியே இந்திரியங்களும் அல்ல. நான் மனம் அல்ல, புத்தியும் அல்ல; சித்தமும் அல்ல; அஹங்காரமும் அல்ல. நான் ப்ருதிவி அல்ல; ஜலம் அல்ல; அக்னியும் அல்ல; அவ்விதமே வாயு (அல்ல); ஆகாசமும் அல்ல; சப்தமும் அல்ல; ஸ்பர்சமும் அல்ல; அவ்வாறே ரஸமும் (அல்ல), நான் கந்தம் அல்ல; ரூபமும் அல்ல. நான் மாயை அல்ல. ஸம்ஸாரம் அல்ல. எப்பொழுதும் ஸாக்ஷி ஸ்வரூபமாயிருப்பதால், தனிப்பட்ட சிவஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறேன். (சிவம் என்பது சாந்தம், மங்களம், அன்பு முதலியவற்றைக் கடந்து எஞ்சி நிற்கும் மூலப்பொருளைக் குறிக்கும்.)

மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம் மயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி²தம் ॥ 24
மயி ஸர்வம் லயம் யாதி தத்³-ப்³ரஹ்மாஸ்ம்யஹ-மத்³வயம் ।

எல்லாம் என்னிடத்திலேயே உண்டானது. எல்லாம் என்னிடமே நிலை பெற்றுள்ளன. என்னிடந்தான் எல்லாம் ஒடுங்குகின்றன. நான் அப்படிப்பட்ட இரண்டற்ற ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்.

ஸர்வஜ்ஞோ(அ)ஹ-மநந்தோ(அ)ஹம் ஸர்வேச: ஸர்வசக்திமாந் ॥ 25
ஆநந்த³: ஸத்ய-போ³தே⁴ாஹம் இதி ப்³ரஹ்மாநுசிந்தநம் ।

''நான் எல்லாம் அறிந்தவன்; நான் எல்லை அற்றவன்; எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆள்பவன். எல்லாச் சக்திகளுடன் கூடியவன். நான் ஆனந்தரூபி, ஸத்தாகவும், சித்தாகவும் இருப்பவன் என்பதே ப்ரஹ்மத்தை இடைவிடாது சிந்திக்கும் முறை.

அயம் ப்ரபஞ்சோ மித்²யைவ ஸத்யம் ப்³ரஹ்மாஹ–மவ்யயம் ॥ 26
அத்ர ப்ரமாணம் வேதா³ந்தா கு³ரவோ(அ)நுப⁴வஸ் ததா² ।

இந்தப் பிரபஞ்சம் (மெய்போலத் தோற்றம் காட்டும்) பொய்யே. நான் உண்மையானதும் அழிவற்றதுமான ப்ரஹ்மம். இந்த விஷயத்தில் உபநிஷத்துக்களும், ஆசார்யர்களும், அவ்வாறே (ஸ்வ) அநுபவமும் பிரமாணம்.

ப்³ரஹ்மைவாஹம் ந ஸம்ஸாரீ ந சாஹம் ப்³ரஹ்மண: ப்ருத²க் ॥ 27
நாஹம் தே³ஹோ ந மே தே³ஹ: கேவலோ(அ)ஹம் ஸநாதன: ।

நான் ப்ரஹ்மமே, ஸம்ஸாரி அல்ல. நான் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு அல்ல. நான் சரீரம் அல்ல. சரீரம் என்னுடையது அல்ல. நான் எப்பொழுதும் இருப்பவன்; தனி ஒன்றாயிருப்பவன்.

ஏகமேவாத்3விதீயம் வை ப்3ரஹ்மணோ நேஹ கிஞ்சந || 28

(ப்ரஹ்மம்) ஒன்றேதான்; இரண்டு அற்றது. இங்கு ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாக ஒன்றும் இல்லை.

("ஏகமேவாத்விதீயம், நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சன" என்பன உபநிஷத் வாக்யங்கள்.)

ஹ்ருத3ய-கமல-மத்4யே தீ3பவத்3-வேத3ஸாரம்
ப்ரணவமய-மதர்க்யம் யோகி3பி4ர்-த்4யாந-க3ம்யம் |
ஹரி-கு3ரு-சிவயோக3ம் ஸர்வ-பூ4தஸ்த2-மேகம்
ஸக்ருத3பி மநஸா வை சிந்தயேத்3-ய: ஸ முக்த: || 29

எவன் தாமரைபோன்ற ஹிருதயத்தில், தீபம்போல் ஒளியுள்ளதும், வேதத்தின் ஸாரமானதும், ஓங்கார ஸ்வரூபமானதும், புத்தியால் ஊஹிக்க முடியாததும், மனத்தை அடக்கிய யோகிகளால் தியானத்தால் அறியக்கூடியதும், எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இருப்பதும், ஒன்றானதும், விஷ்ணு, ஆசார்யன், சிவன் இம்மூவரும் சேர்ந்ததுமான ப்ரஹ்மதத்வத்தை ஒரு தடவையாவது மனத்தால் தியானம் செய்கிறானோ அவன் முக்தன்.

யோகதாராவலீ

[இந்தப் பிரகரணத்தில் குருவந்தனமாயும், பீடிகையாயுமுள்ள முதல் இரு ச்லோகங்களை நீக்கினால் இருபத்தேழு ச்லோகங்கள் உள்ளன. தாரகைகள் (நக்ஷத்ரங்கள்) இருபத்தியேழு ஆகும். எனவே, யோகமுறை குறித்து இருபத்தியேழு ச்லோக ஆவளீயைக் கொண்ட இந்நூல் "யோகதாராவலீ" எனப்படுகிறது.]

வந்தே³ கு³ரூணாம் சரணாரவிந்தே³
ஸந்த³ர்சித ஸ்வாத்ம ஸுக²ாவபோ³தே⁴ ।
ஜநஸ்ய யே ஜாங்க³லிகாயமானே
ஸம்ஸார ஹாலாஹல மோஹசாந்த்யை ॥ 1

பொட்டல் போன்ற உலகத்தின் விஷயமான மோகத்தை அடக்கி ஜனங்களுக்குத் தன்னுடைய ஆத்ம ஆனந்தத்தை அறிந்துகொள்ள வழி காண்பிக்கும் குருவின் பாதகமலங்களில் வணங்குகிறேன்.

ஸத³ாசிவோக்தானி ஸபாத³லக்ஷ-
லயாவத⁴ாநானி வஸந்தி லோகே ।
நாத³ானுஸந்த⁴ான ஸமாதி⁴மேகம்
மந்யாமஹே மாந்யதமம் லயாநாம் ॥ 2

உலகத்தில் சதாசிவனான பரமேச்வரரால் சொல்லப்பட்ட லக்ஷத்திற்கும் மேற்பட்ட வழிகள் லயத்திற்கு (மோகத்தை அடக்கி பரப்பிரம்மத்தில் ஒடுங்குவதற்கு) இருக்கின்றன. அந்த வழிகளில் நாதானுஸந்தானம் (நாதத்தை சிந்தனை செய்வது) என்னும் ஒரு சமாதி நிலைதான் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்தது என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

ஸ ரேச பூரைரநிலஸ்ய கும்பை⁴:
ஸர்வாஸு நாடீ³ஷு விசோதி⁴தாஸு ।
அநாஹதாக்²யோ ப³ஹுபி⁴: ப்ரகாரை:
அந்த: ப்ரவர்த்தேத ஸத³ா நிநாத³: ॥ 3

பூரகம் (காற்றை உள்ளே இழுப்பது), ரேசகம் (காற்றை வெளியே விடுவது), கும்பகம் (இழுத்த காற்றை உள்ளுக்குள் அடக்கிவைப்பது) என்னும் வழிகளால் எல்லா நாடிகளிலும் சுத்தம் ஆனபின், காற்றை அநேகவிதமாக உள்ளுக்குள் செலுத்தும்போது "அனாஹத" என்னும் இடத்தில் ஒரு நாதம் விடாமல் ஒலிக்கிறது. (ஓங்கார நாதம் ஏற்படுகிறது.)

(முதுகெலும்புத் தண்டின் அடியிலிருந்து, சிரஸின் உச்சிவரையிலாக மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா, ஸஹஸ்ராரம் என்ற பத்ம வடிவான சக்கரங்கள் உள்ளன. மூலாதாரத்தில் உறக்கநிலையிலுள்ள சக்தியை (குண்டலிநீ என்பதை) யோக ஸாதனையால் எழுப்பி இச்சக்கரங்களில் ஏற்றி, ஸஹஸ்ராரத்தை அடைவிக்கும்போது, ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியம் ஆகிறது. வெளி உலகிலுள்ள ஜாலந்தரம், ஒட்டியாணம் முதலிய சக்தி பீடங்களும், ஜீவகாயத்தில் இச்சங்கமங்களாக உள்ளன.

இதயத்திற்கு நேரே உள்ள அநாஹத சக்கரத்தைக் குண்டலிநீ அடையும்போது, தானாகவே அங்கு ப்ரணவமான ஓங்காரம் எழும்பும். தொண்டையிலாயினும், வாத்தியங்களிலாயினும் இருபொருள்களைச் சேர்த்துத் தட்டப்படுவதாலேயே ஒலி உண்டாவதால் இவை "ஆஹத" சப்தங்கள் எனப்படும்.

முதுகுத்தண்டில் இதயத்திற்கு நேரே உள்ள சக்ரத்திலோ இவ்விதத் தட்டுதலின்றி தானாகவே பிரணவமான நாதம் எழுவதால் அது "அநாஹதம்" எனப்படுகிறது.)

நாத³ாநுஸந்த⁴ான நமோ(அ)ஸ்து துப்⁴யம்
த்வாம் ஸாத⁴னம் தத்வ பத³ஸ்ய ஜாநே ।
ப⁴வத் ப்ரஸாத³ாத் பவநேந ஸாகம்
விலீயதே விஷ்ணுபதே³ மநோ மே ॥ 4

நாதானுஸந்தானமான (ஓங்கார நாதத்தைக் கண்டுபிடித்து அதில் ஈடுபட்டு நிற்கும்) உனக்கு நமஸ்காரம். நீதான் தத்வ நிலையை (பரப்பிரம்மத்தை) அடைவதற்கு வழி என்று தெரிந்துகொண்டேன். உன்னுடைய அனுக்கிரஹத்தாலும், காற்றை அடக்குவதாலும் என் மனம் விஷ்ணுபதத்தில் குவிந்து தொய்கிறது. (காற்றை ரேசக, பூரக, கும்பகத்தால் அடக்கினால் மட்டும் போதாது; ப்ரணவ ரூபியான பகவத் பிரஸாதமும் வேண்டும்.)

ஜாலந்த⁴ரோட்³யாண நமூலப³ந்த⁴ான்
ஜல்பந்தி கண்டே²ாத³ர பாயு மூலான் ।
ப³ந்த⁴ த்ரயே(அ)ஸ்மிந் பரிசீயமானே
ப³ந்த⁴: குதோ த³ாருணகாலபாசாத் ॥ 5

கருத்துரை :— (சக்கரங்களில் உள்ள பந்தங்கள் அல்லது முடிச்சுகளை அவிழ்த்தாலே குண்டலிநீ சக்தி மேலே மேலே செல்லும். யோகசாதனை இந்த க்ரந்தி பேதனத்துக்கு உதவுகிறது). (பீடங்களாக உள்ள) ஜாலந்தரம், ஒட்டியாணம், மூலம் ஆகியவை கழுத்து (விசுத்தி), எருக்குழி (ஸ்வாதிஷ்டானம்), கருக்குழி (மூலாதாரம்) ஆகியவற்றில் (அவற்றுக்குரிய) பந்தங்களோடு உள்ளன என்று (அறிந்தேன்) சொல்கின்றனர். இம்மூன்று பந்தங்களில் (யோக) அப்பியாஸம் ஸாதித்துவிட்டால் (சுவாஸபந்த நாடி பந்தங்களெல்லால் குண்டலிநீ சக்ர பந்தங்களை அவிழ்த்துவிட்டால்) அதன்பின் யம பாசத்தின் பந்தம் என்பது எங்கு ஏற்படும்? (ஸாதகன் ம்ருத்யுவைக் கடந்து அம்ருதமாகிவிடுவான்).

ஒட்³யாண ஜாலந்த⁴ரமூலப³ந்தை⁴:
உந்நித்³ரிதாயாமுரக³ாங்க³நாயாம் ।
ப்ரத்யங் முக³த்வாத் ப்ரவிசந் ஸுஷும்நாம்
க³மாக³மௌ முஞ்சதி க³ந்த⁴வாஹ: ॥ 6

ஒட்டியான ஜாலந்தரம், மூலபந்தங்களால் (யோக ஸாதனைகளால்) பெண் சர்ப்ப உருவில் மூலாதாரத்தில் சுருண்டு கிடக்கும் குண்டலிநீயை எழுப்பி மேற்பக்கமாக சக்கரங்களில் செலுத்தி (முதுகெலும்பின் நேரே செல்லும் நடுநாடியான) ஸுஷும்ணு மார்க்கத்தில் (மூச்சுக்)காற்றுக்களைச் செலுத்தி ஜனன மரணத்திலிருந்து விடுபடுகிருன்.

உத்த³ாபி-தாத⁴ா-ர ஹுதாசநோல்கை:
ஆகுஞ்சநை: சச்-வத³பாநவாயோ: ।
ஸந்தாபிதாச்-சந்த்³ரமஸ: பதந்தீம்
பீயூஷத⁴ாராம் பிப³தீஹ த⁴ந்ய: ॥ 7

மூலாதார அக்னியை எரிநக்ஷத்திரம்போல் (மேல்நோக்கிப் பாய) எழுப்பியதாலும், அபானவாயுவை நெருக்கியடக்கியதாலும், பெரும் தாபத்தை (உஷ்ணத்தை) அடைந்த இவன் (ஸஹஸ்ராரத்தில் உள்ள) சந்திரனிலிருந்து வர்ஷிக்கும் அம்ருததாரையை இங்கேயே குடித்துக் குளிர்ந்த பாக்யசாலியாகிருன்.

ப³ந்த⁴ த்ரயாப்⁴யாஸ-விபாகஜாதாம்
விவர்ஜிதாம் ரேசக-பூரகாப்⁴யாம் ।
விசோஷயந்தீம் விஷயப்ரவாஹம்
வித்³யாம் ப⁴ஜே கேவல-கும்ப⁴ரூபாம் ॥ 8

மூன்றுவிதமான பந்தங்களின் அப்யாஸத்திஞல் பக்குவம் உண்டானவஞகி, ரேசக, பூரகங்களை அகற்றிவிட்டு, புலநுகர்ச்சி (சிற்றின்பங்களான) வெள்ளத்தை வற்ற அடித்தவஞக ஸ்வச்சமான கும்பக ரூபத்திலுள்ள வித்யையை பஜிக்கிறேன்.

(மூச்சை இவ்வளவு நேரம் இழுப்பது (பூரகம்), இவ்வளவு நேரம் வெளிவிடுவது (ரேசகம்) என்ற விதிகளுக்கு உட்பட்டே ஒரு யோகஸாதகன் அதை வைப்பது என்ற பயிற்சியைச் செய்கிருர். ஸாதனையில் முன்னேறிவிட்டாலோ, ரேசக, பூரக விதிகளை இவன் மனமறிந்து பயிலவேண்டியிராமல் தன்ஞலேயே சுவாஸம் கும்பகம் கட்டுப்பட்டு நிற்கும். சுவாஸம் எந்த அளவுக்கு ஓடாமல் இப்படி நிற்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு மனமும் ஓடாமல் கட்டுப்பட்டு நிற்கும்).

அநாஹதே சேதஸி ஸாவத⁴ாநை:
அப்⁴யாஸசூரை ரநு பூ⁴யமாநா ।
ஸம்ஸ்தம்பி⁴தச்வாஸமன:ப்ரசாரா
ஸா ஜ்ரும்ப⁴தே கேவல-கும்ப⁴க ஸ்ரீ: ॥ 9

விடாப்பயிற்சியில் சூரராயிருப்பவர்களால், அனுஹதத்தில் சித்தத்தைக் கூர்ந்தகவனத்துடன் (ஒருமுகப்படுத்தி) அநுபவித்துக்கொண்டே சுவாசத்தையும் மனத்தில் ஏற்படும் அலேச்சல்களேயும் (எண்ணங்களேயும்) அடக்கப்படுவதால் கும்பகம் என்னும் செல்வம் மட்டுமே பிரகாசிக்கிறது.

ஸஹஸ்ரச: ஸந்து ஹடே²ஷு கும்ப⁴ா:
ஸம்ப⁴ாவ்யதே கேவலகும்ப⁴ ஏவ ।
கும்பே⁴ாத்தமே யத்ர து ரேசபூரௌ
ப்ராணஸ்ய ந ப்ராக்ருத-வைக்ருதாக்²யௌ ॥ 10

ஹடயோகம் போல ஆயிரம் கும்பங்கள் (மூச்சடக்கு முறைகள்) இருந்தாலும் (ஸ்வபாவமாக ஆகிவிடும்) கலப்பற்ற கும்பகமே மிகவும் போற்றப்படுவது. இவ்வுத்தமமான கும்பகத்தில் ப்ராணவாயுவின் ப்ராக்ருத, வைக்ருத எனப்படும் இயற்கை—செயற்கைகளான ரேசக-பூரகங்கள் (மூச்சுவிடலும், இழுத்தலும்) கிடையாது.

த்ரிகூட-நாம்நி ஸ்திமிதே(அ)ந்தரங்கே³
கே² ஸ்தம்பி⁴தே கேவல–கும்ப⁴கேந ।
ப்ராணுநிலோ ப⁴ானு–சசாங்க-நாட்³யௌ
விஹாய ஸத்³யோ விலயம் ப்ரயாதி ॥ 11

கலப்பற்ற கும்பகத்தால் பிராணவாயு, த்ரிகூடம் என்பதான மூன்று நாடிகளும் கூடும் புருவமத்தியின் (ஆக்ஞா சக்ரத்தின்) அந்தரங்கத்தில் உள்ள ஆகாசத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டதும், பிராணவாயுவான காற்று (இட, வலப்புற நாடியான இடை-பிங்கலே எனும்) சூர்ய நாடியையும், சந்திரநாடியையும் விட்டுவிட்டு உடனே (மத்ய நாடியான ஸுஷும்னேயில்) ஒடுங்குகிறது.

ப்ரத்யாஹ்ருத: கேவல-கும்ப⁴கேன
ப்ரபு³த்³த⁴-குண்ட³ல்யுப பு⁴க்த-சேஷ: ।
ப்ராண: ப்ரதீசீந பதே²ந மந்த³ம்
விலீயதே விஷ்ணுபத³ாந்தராலே ॥ 12

கலப்புற்ற கும்பகத்தால் குண்டலினீ சக்தி எழுப்பப்பட்டவுடன் மற்ற எல்லாம் ஒடுங்கிவிடுகிறது. மறுபடி கும்பகத்தால் நிறுத்தப்பட்டதும், பிராண வாயு மேல்நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் மெதுவாகச் சென்று விஷ்ணுபாத மெனும் ஆகாயவெளியில் ஒடுங்குகிறது.

நிரங்குசாநாம் ச்வஸநோத்³க³மாநாம்
நிரோத⁴னே: கேவல–கும்ப⁴காக்²யை: ।
உதே³தி ஸர்வேந்த்³ரிய-வ்ருத்தி-சூந்யோ
மருல்லய: கோ(அ)பி மஹாமதீநாம் ॥ 13

கலப்பற்ற கும்பகத்தால் சுவாசத்தின் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, அதை சக்தியற்றதாக்கியவுடன், எல்லா இந்திரியங்களும் சலனமற்றுப்போகிறது. இப்படிப்பட்ட(சமாதி) நிலையை அடைந்த யாரோ சில மஹாபுத்திமான்கள் வாயுவை வயமுறச் செய்கிறார்கள். (சுவாஸத்தை ஒடுக்கிவிடுகிறார்கள். அதனாலேயே மனத்தையும் ஒடுக்கிவிடுகிறார்கள்).

ந த்⁴ருஷ்டி-லக்ஷ்யாணி-ந-சித்த-ப³ந்தே⁴ா
ந தே³சகாலௌ ந ச வாயுரோத⁴: ।
ந த⁴ாரணா-த்⁴யாந பரிச்ரமோ வா
ஸமேத⁴மாநே ஸதி ராஜயோகே³ ॥ 14

அப்படிப்பட்ட ராஜயோகத்தில் நிலைத்த ஒருவனுக்கு பார்க்கவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. அவன் மனத்தை கட்டுப்படுத்த வேண்டியது இல்லை. ஏனெனில் அவன் மனம் தன்னால் கட்டுப்பட்டிருக்கும். தன்னால் தேசத்தாலோ காலத்தாலோ அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. அங்கு வாயுவை அடக்க வேண்டியதும் இல்லை. சித்தத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதான் தாரணை, அந்த ஒருமையிலேயே தோய்வதான தியானம் போன்றவற்றுக்காக அவன் சிரமப்பட வேண்டியதும் இல்லை. (லக்ஷ்யமே அவனுக்கு ஸித்தித்துவிட்டதால்).

அசேஷ-த்³ருச்யோஜ்ஜி²த-த்³ருங்மயாநாம்
அவஸ்தி²தாநாமிஹ ராஜயோகே³ ।
ந ஜாக³ரோ நாபி ஸுஷுப்தி-ப⁴ாவோ
ந ஜீவிதம் நோ மரணம் விசித்ரம் ॥ 15

இந்த ராஜயோகத்தில் நிலைத்திருந்து பார்க்கவேண்டியது எல்லாம் விலகி விட்ட ஸாக்ஷிமாத்ரனாக ஆகிவிட்டவனுக்கு, விழிப்பு என்பது கிடையாது, தூக்கம் என்ற நிலையும் கிடையாது; உயிர்வாழ்வது என்பதும் கிடையாது; மரணம் என்பதும் கிடையாது. (என்னே) விசித்திரம் !

அஹம்-மமத்வாத்³யபஹாய ஸர்வம்
ஸ்ரீராஜயோகே³ ஸ்தி²ரமாநஸாநாம் ।
ந த்³ரஷ்ட்ருதா நாஸ்தி ச த்³ருச்ய ப⁴ாவ:
ஸா ஜ்ரும்ப⁴தே கேவல-ஸம்விதே³வ ॥ 16

"நான், என்னுடையது" என்ற எல்லா எண்ணங்களையும் விட்டுவிட்டு பெருஞ்செல்வமான ராஜயோகத்தில் மனத்தை ஸ்திரமாக வைத்து இருப்பவர்களுக்கு பார்க்கிறவனாக உள்ள நிலையும் இல்லை. பார்க்கும் எண்ணமும் இல்லை. அப்பொழுது அவன் நிலையில் "கேவலஸம்வித்" எனும் கலப்பற்ற பெருஞானமே பிரகாசிக்கிறது.

நேத்ரே யயோந்-மேஷ-நிமேஷசூந்யே
வாயுர்யயா வர்ஜித-ரேசபூர: ।
மனச்ச ஸங்கல்ப-விகல்பசூந்யம்
மநோந்மநீ ஸா மயி ஸந்நித⁴த்தாம் ॥ 17

எங்கு கண்களில் இமைகள் மூடித்திறப்பது இல்லையோ, எங்கு காற்றின் ரேசகபூரகம் விடப்பட்டுவிட்டதோ, மனசில் எண்ணங்களும் அதன் சிதறல்களும் இல்லையோ, அந்த மனத்தைக்கடந்த உன்மனீ நிலை என்னிடம் நிலவட்டும்.

சித்தேந்த்³ரியாணும் சிரநிக்³ரஹேண
ச்வாஸ-ப்ரசாரே சமிதே யமீந்த்³ரா: ।
நிவாத-தீ³பா இவ நிச்சலாங்க³ா:
மநோந்மநீமக்³ந-தி⁴யோ ப⁴வந்தி ॥ 18

எந்த யோகிகள், நிரந்தரமாக சித்தத்தையும், இந்திரியங்களையும் அடக்கி வைப்பதால் சுவாசத்தின் போக்குவரத்தையும் அடக்கிக் காற்றில்லாத இடத்தில் இருக்கும் விளக்கைப்போல அசையாமல், அங்கங்கள் ஆடாமல் இருக்கின்றுர்களோ, அவர்கள் மனோன்மணி நிலையில் முழுகிய புத்தியை உடையவராகின்றனர்.

உந்மந்யவஸ்த²ாதி⁴க³மாய வித்³வன்
உபாயமேகம் தவ நிர்தி³சாம: ।
பச்யந்நுத³ாஸீநதயா ப்ரபஞ்சம்
ஸங்கல்பமுந்மூலய ஸாவத⁴ான: ॥ 19

ஹே வித்வான்! உன்மத்த நிலையை அடைவதற்கு உனக்கு ஒரு வழியை சொல்கிறேன். இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உதாசீனமாக பார். (அலட்சியப்படுத்து). அப்படிச்செய்து கவனமாக உன் மனத்தின் ஸங்கற்பங்களை வேருேடு பிடுங்கி எறி.

ப்ரஸஹ்ய ஸங்கல்ப பரம்பராணும்
ஸம்பே⁴த³நே ஸந்ததஸாவத⁴ானம் ।
ஆலம்ப³நாசாத³பசீயமாநம்
சனை: சனை: சாந்திமுபைதி சேத: ॥ 20

ஸங்கற்பங்களின் பரம்பரையை ஒழித்து, சாவதானமாக விடாமுயற்சியுடன் எண்ணங்களை கட்டுப்படுத்தி, ஆசை என்னும பிடிப்பை குறைத்துக்கொண்டு வந்ததும் சித்தம் மெல்லமெல்ல சாந்தி அடைகிறது.

நிச்வாஸ-லேபைர்-நிப்⁴ருதை: சரீரை:
நேத்ராம்பு³ஜைரர்த⁴நிமீலிதைச்ச ।
ஆவிர்ப⁴வந்தீமமநஸ்க-முத்³ராம்
ஆலோகயாமோ முநிபுங்க³வாநாம் ॥ 21

ச்வாஸமடங்கிய நிலையையே சரீரத்துக்கு நிறைந்த (சந்தனம்) பூச்சாகக் கொண்டவர்களும், பாதி மூடிய தாமரை போன்ற கண்களை கொண்டவர்களுமான முனிச்ரேஷ்டர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற ஆசையற்ற (மனமற்ற) தன்மையைப் பார்க்கிறேன்.

அமீ யமீந்த்³ரா: ஸஹஜாமநஸ்கா-
த³ஹம்-மமத்வே சிதி²லாயமாநே ।
மநோதிக³ம் மாருத-வ்ருத்தி-சூந்யம்
க³ச்ச²ந்தி ப⁴ாவம் க³க³நாவசேஷம் ॥ 22

அப்படிப்பட்ட முனிபுங்கவர்கள், இயற்கையாக ஏற்பட்ட ஆசையற்ற (மனமற்ற) தன்மையால், 'நான், என்னுடைய' என்கிற எண்ணங்களைச் சிதைத்த பிறகு, மனத்தைவிட வேகமான காற்றின் சலனமில்லாது ஆகாசம் மட்டும் மிஞ்சி இருக்கிற நிலையை அடைகிறார்கள்.

நிவர்தயந்தீம் நிகி²லேந்த்³ரியாணி
ப்ரவர்தயந்தீம் பரமாத்மயோக³ம் ।
ஸம்விந்மயீம் தாம் ஸஹஜாமநஸ்காம்
கதா³ க³மிஷ்யாமி க³தாந்யப⁴ாவ: ॥ 23

அனைத்து இந்திரியங்களையும் விஷயங்களிலிருந்து இழுத்துப் பிடித்து வைத்து, பரமாத்மாவுடன் சேரும்பொருட்டு தியானத்தில் செலுத்தும் அந்த இயற்கையான மனமற்ற தன்மையுள்ள ''ஸம்வித்'' என்னும் பதத்தை எப்பொழுது அடைவேன்? எங்கு இது வேறு, அது வேறு என்ற பாவமே இருக்காதோ, அந்த நிலையை எப்பொழுது அடைவேன்?

ப்ரத்யக்³-விமர்சாதிசயேன பும்ஸாம்
ப்ராசீனக³ந்தே⁴ஷு பலாயிதேஷு ।
ப்ராது³ர்ப⁴வேத்-காசித³ஜாட்³ய-நித்³ரா
ப்ரபஞ்ச-சிந்தாம் பரிவர்ஜயந்தீ ॥ 24

அந்த நிலையை வெகுவாக சிந்தனை செய்து, பூர்வஜன்ம கர்மவாசனையை விரட்டிவிட்ட மனிதர்களுக்கு, ஏதோ ஒருவிதமான ''அஜாட்யநித்ரா'' (ஜடத் தன்மையில்லாத தூக்கநிலை) ஏற்படுகிறது. அது உணர்வற்ற தூக்கம் இல்லை, (ஏகப்பேருயிர்வேயான சமாதி நிலை.) அந்த நிலை ஏற்பட்டவுடன் இந்த உலகைப்பற்றிய சிந்தையே போய்விடுகிறது.

விச்சி²ந்ந ஸங்கல்ப-விகல்பமூலே
நி:சேஷ-நிர்மூலித-கர்மஜாலே ।
நிரந்தராப்⁴யாஸ-நிதாந்தப⁴த்³ரா
ஸா ஜ்ரும்ப⁴தே யோகி³னி யோக³நித்³ரா ॥ 25

மனத்தில் ஏற்படும் எண்ணங்களையும், அதன் சிதறல்களையும் துண்டித்து, அதன் மூலகாரணமான கர்மவலையைக் கொஞ்சம்கூட மிச்சமில்லாமல் வேரோடு ஒழித்து, அனவரதம் அப்பியாசம் செய்வதால் செழித்த மங்களமான யோக நித்ரை எனும் யோகதேவதை பிரகாசிக்கிறாள்.

விச்ராந்தி-மாஸாத்³ய துரீய-தல்பே
விஸ்வாத்³யவஸ்த³ா-த்ரிதயோபரிஸ்தே² ।
ஸம்விந்மயீம் காமபி ஸர்வகாலம்
நித்³ராம் ஸகே² நிர்விச நிர்விகல்பாம் ॥ 26

நண்பா! விச்வ (ப்ராங்ஞ, தைஜஸ) எனப்படும் (விழிப்பு, கனவு நித்ரைக்குறிய) மூன்றுவிதமான நிலைக்குமேல் இருக்கும் "துரீயம்" என்னும் சயனத்தில் விச்ராந்தியை அடைந்து, "ஸம்வித்" என்ற பரஞான பதத்தில் எல்லாக் காலத்திலும் எந்த சங்கல்பமும் இல்லாத ஒரு "நிர்விகல்ப நித்திரை"யில் புகுவாயாக!

ப்ரகாசமாநே பரமாத்ம-ப⁴ாநௌ
நச்யத்யவித்³யா-திமிரே ஸமஸ்தே ।
அஹோ பு³த⁴ா நிர்மல-த்³ருஷ்டயோ(அ)பி
கிஞ்சிந்ந பச்யந்தி ஜக³த்-ஸமக்³ரம் ॥ 27

பிரகாசிக்கிற பரமாத்மாவின் ஒளியால் எல்லா அவித்யை (அஞ்ஞான) இருட்டும் நாசமாகிவிடுகிறது. (அஞ்ஞானக் கலப்பில்லாத) நிர்மலமான பார்வையை அடைந்தபிறகும் அவர்கள் அகில உலகத்தையும் கொஞ்சம்கூடப் பார்ப்பதில்லை. ஆச்சரியம்!

ஸித்³தி⁴ம் தத²ாவித⁴மநாவிலயாம் ஸமாதௌ⁴
ஶ்ரீசைலச்ருங்க³-குஹரேஷு கதே³ாபலப்ஸ்யே ।
க³ாத்ரம் யத³ா மம லதா: பரிவேஷ்டயந்தி
கர்ணே யத³ா விரசயந்தி க²க³ாஸ்ச நீட³ான் ॥ 28

அந்தவிதமான மனத்தை ஒடுக்கிய (நிர்விகல்ப), சமாதியில் ஸித்தியை, ஶ்ரீசைலத்தில் உள்ள மலைக்குகையில் எப்பொழுது அடைவேன்? எப்பொழுது என் உடம்பை கொடிகள் சுற்றிக்கொள்ளும்? எப்பொழுது என் காதுகளில் பறவைகள் கூடு கட்டும்? (அதாவது நிர்விகல்ப சமாதியை அடைந்து, சரீரத்தில் கொடிகள் சுற்றிக்கொண்டும், பறவைகள் கூடுகட்டிக்கொண்டும் இருப்பதையும் அறியாத நிலையை வேண்டுகிறார்.)

விசரது மதிரேஷா நிர்விகல்பே ச ஸமாதௌ⁴
குச-கலசயுகே³ வா க்ருஷ்ணஸாரேக்ஷணாநாம் ।
சரது ஜட³மதே வா ஸஜ்ஜநாநாம் மதே வா
மதி-க்ருத-கு³ணதோ³ஷா மாம் விபு⁴ம் ந ஸ்ப்ருசந்தி ॥ 29

நிர்விகல்ப சமாதியில் புத்தி ஸஞ்சரிக்கட்டும் அல்லது மான் போன்ற விழிகளைக்கொண்ட (பார்வை கொண்ட] பெண்களின் ஸ்தனகும்பங்களில் சஞ்சரிக்கட்டும், மந்த புத்தியில் ஸஞ்சரிக்கட்டும் அல்லது ஸாத்வீகமான நல்ல மனிதர்களின் புத்தியில் ஸஞ்சரிக்கட்டும்: புத்தியால் செய்யப்பட்ட (அறியப்பட்ட) எந்த குணதோஷங்களும் எங்கும் பரந்துவிரிந்த விபுவான என்னைத் தொடாது (எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான்).

வாக்ய வ்ருத்தி

[ஜீவ-ப்ரஹ்ம அபேதத்தைக் கூறுவதாக ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் ஒரு மஹாவாக்கியமாக உபநிஷத்துக்களிலுள்ள நான்கு மஹா வாக்கியங்களில் உபதேச வாக்கியமாயுள்ள ''தத் த்வம் அஸி'' என்ற மஹா வாக்கியத்திற்கு வியாக்யானமாக இப்பிரகரணம் ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதாசார்யாரால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது குரு-சிஷ்ய ஸம்வாத ரூபமாய் அமைக்கிப்பட்டிருக்கிறது.]

ஸர்க³–ஸ்தி²தி-ப்ரளய-ஹேதுமசிந்த்ய-சக்திம்
விச்வேச்வரம் விதி³த-விச்வ-மநந்த-மூர்திம் ।
நிர்முக்த-ப³ந்த⁴ந-மபாரஸுக²ாம்பு³- ராசிம்
ஸ்ரீவல்லப⁴ம் விமல-போ³த⁴க⁴நம் நமாமி ॥ 1

ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி, பிரளயம் இவைகளுக்குக் காரணமாயும், மனத்தினால் சிந்திக்கமுடியாத சக்தி வாய்ந்தவராகவும், ஸகல பிரபஞ்சத்திற்கும் ஈசுவரராயும், ஜகத் முழுவதையும் அறிந்தவராயும், எல்லையில்லாத ஸ்வரூபமுள்ளவராயும், எவ்விதக் கட்டுக்களும் இல்லாதவராயும், கரையற்ற ஆனந்தக் கடலாயும், லக்ஷ்மீபதியாகவும் (அதாவது ஸகலவித ஸம்பத்தோடு கூடினவராயும்), நிர்மலமான ஞானக்கட்டியாயுமுள்ளவரை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யஸ்ய ப்ரஸாத³ா–த³ஹமேவ விஷ்ணு:
மய்யேவ ஸர்வம் பரிகல்பிதம் ச ।
இத்தம் விஜாநாமி ஸதா³த்மரூபம்
தஸ்யாங்க்⁴ரி பத்³மம் ப்ரணதோ(அ)ஸ்மி நித்யம் ॥ 2

எவருடைய அனுக்ரஹத்தால் நானே விஷ்ணு (அதாவது ஸர்வ வியாபகம்) என்றும், என்னிடத்திலேயே எல்லாம் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் இவ்விதமாக ஸத்தாக இருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நான் அறிகிறேனே, அவருடைய பாத கமலத்தை எப்பொழுதும் நமஸ்கரிக்கிறவனாக இருக்கிறேன்.

தாப-த்ரயார்க-ஸந்தப்த: கச்சி-து³த்³விக்³ந மாநஸ:
சமாதி³-ஸாத⁴நைர்-யுக்த: ஸத்³கு³ரும் பரிப்ருச்ச²தி ॥ 3

மூன்றுவித தாபங்களாகிற ஸூர்யனால் நன்கு தபித்தவனாய் (எப்படி இவைகளிலிருந்து விடுபடுவோம் என்று) நடுங்கின மனதுள்ளவனாய் ஒருவன் சமம் (மனவடக்கம்) முதலான ஸாதனங்களுடன் கூடினவனாய் உத்தமமான குருவை (தேடியடைந்து) நன்கு ஆலோசித்துப் பின்வருமாறு கேட்கிறான்.

[தாபம் மூன்றுவிதம் :— தன் சரீரத்திற்குள்ளேயே பூர்வ கர்மாவின் பலனாக ஏற்படக்கூடிய ஜ்வரம் முதலியது. இது ஆத்யாத்மிகம்; தன்னைத்தவிர உள்ள திருடன், புலி முதலியதால் ஏற்படக்கூடிய தாபம் ஆதிபௌதிகம்; அக்னி, வாயு முதலான தேவதைகளால் ஏற்படக்கூடிய மழை: இடி முதலிய தாபம் ஆதிதைவிகம்.]

அநாயாஸேன யோநாஸ்மாந் முச்யேய ப⁴வ ப³ந்த⁴நாத் ।
தந் மே ஸம்க்ஷிப்ய பகவந் கேவலம் க்ருபயா வத³ ॥ 4

ஹே, பகவான்! இந்த ஸம்ஸாரமாகிற கட்டிலிருந்து சிரமமில்லாமல் எந்த உபாயத்தினால் விடுபடுவேனோ அதைச் சுருக்கமாக எனக்குத் தூய கருணையினால் சொல்லும்.

[குரு ஆத்மஞானியாயிருப்பதால் அவருக்கு சிஷ்யனால் ஆகவேண்டிய கார்யம் ஒன்றுமில்லை. குருவினுடைய மஹிமைக்குத் தக்கபடி ஸேவை செய்யவும் சிஷ்யனுக்குச் சக்தியில்லை. ஆகையால் குரு தனக்கு எதையும் எதிர்பாராக் கருணையினால் மாத்திரம் அனுக்கிரஹிக்க வேண்டுமென்பதையும் வினயத்துடன் தெரிவிக்கிறான்.]

குரு சொல்கிறார் :

ஸாத்⁴வீ தே வசந-வ்யக்தி: ப்ரதிப⁴ாதி வத³ாமி தே ।
இத³ம் ததி³தி விஸ்பஷ்டம் ஸாவத⁴ாநமநா: ச்ருணு ॥ 5

நீ வாக்கினால் வெளியிட்டது மிகவும் அழகாகப் பிரகாசிக்கிறது. இதுதான் அது (விடுபடும் வழி) என்று வெகு தெளிவாக உனக்குச் சொல்கிறேன். அதிலேயே மனதைச் செலுத்திக் கேள்.

தத்-த்வமஸ்யாதி³-வாக்யோத்த²ம் யஜ்ஜீவ-பரமாத்மநோ: ।
தாதா³த்ம்ய விஷயம் ஜ்ஞானம் ததி³த³ம் முக்தி-ஸாத⁴னம் ॥ 6

"தத் த்வம் அஸி" முதலான வாக்கியங்களிலிருந்து ஏற்படுவதுதான் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள ஒரே தன்மையை விஷயமாய்க்கொண்ட ஞானம் எதுவோ, அதுவே இந்த (நீ கேட்ட) விடுதலைக்கு ஸாதனம்.

[சிஷ்யன் மோக்ஷ ஸாதனத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதையனுஸரித்து குரு வெகு சுருக்கமாய் சொல்லிவிட்டார். அதாவது ஜீவனும்—பரமாத்மாவும் வாஸ்தவ ஸ்வரூபநிலையில் ஒன்றுதான் என்று உணர்ந்துவிட்டால் மோக்ஷம் ஏற்பட்டுவிடும்.]

சிஷ்யன் கேட்கிறான் :

கோ ஜீவ: க: பரச்சாத்மா தாத³ாத்ம்யம் வா கத²ம் தயோ: ।
தத்-த்வமஸ்யாதி³வாக்யம் வா கத²ம் தத் ப்ரதிபாத³யேத் ॥ 7

ஜீவன் என்பது யார்? பரமாத்மாவும் யார்? அவ்விருவர்களுக்கும் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மைதான் எப்படி? அத்தன்மையை 'தத்த்வம் அஸி' முதலான வாக்கியந்தான், எப்படி எடுத்துக்காட்டும்?

குரு பதில் சொல்கிறுர் :

அத்ர ப்³ரும: ஸமாத⁴ானம் கோ(அ)ந்யோ ஜீவஸ்-த்வமேவ ஹி |
யஸ்-த்வம் ப்ருச்ச²ஸி மாம் கோ(அ)ஹம் ப்³ரஹ்மைவாஸி
ந ஸம்சய: || 8

இந்த விஷயத்தில் ஸமாதானத்தை (ஸந்தேஹ விளக்கத்தை)ச் சொல்கிறேம். ஜீவன் என்பது வேறு யார்? நீயேதான். என்னைப் பார்த்து 'நான் யார்' என்று எந்த நீ கேட்கிருயோ (அந்த நீ) பிரஹ்மமாகவே இருக்கிருய். ஸந்தேஹம் இல்லை.

சிஷ்யன் கேட்கிருன் :

பத³ார்த²மேவ ஜாநாமி நாத்³யாபி பகவந் ஸ்பு²டம் |
அஹம் ப்³ரஹ்மேதி வாக்யார்த²ம் ப்ரதிபத்³யே கத²ம் வத³ || 9

ஹே பகவன், இன்னமும் பதங்களின் அர்த்தத்தைக்கூடத் தெளிவாக நான் அறியவில்லை (அப்படியிருக்க) நானே பிரஹ்மம் என்றுள்ள வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை எப்படி நான் அநுபவத்தில் பெறுவேன்? சொல்லுங்கள்.

குரு சொல்கிறுர் :

ஸத்யமாஹ ப⁴வநத்ர விக³ாநம் நைவ வித்³யதே |
ஹேது: பத³ார்த²-போ³தே⁴ா ஹி வாக்யார்த²ாவக³தேரிஹ || 10

நீ வாஸ்தவமான விஷயத்தையே சொன்னுய். இந்த விஷயத்தில் அபிப்ராய பேதம் கொஞ்சமேனும் கிடையாது. ஏனென்றல் இங்கு வாக்கியார்த்தத்தை அறிவதற்கு பதங்களின் அர்த்தத்தை அறிவதுதான் காரணமாகும்.

[பதங்களின் அர்த்தம் தெரிந்தால்தான், வாக்கியத்தின் அர்த்தம் புலப்படும் என்று சிஷ்யன் சொன்ன விஷயத்தை குருவும் ஆமோதித்துவிட்டு தத், த்வம், அஸி என்ற பதங்களை விளக்க ஆரம்பிக்கிறுர். அவைகளில் முதலிலுள்ள 'தத்' என்ற பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமும், கடைசியிலுள்ள 'அஸி' என்பதால் சொல்லப்படும் ஜீவ பிரஹ்ம ஐக்கியமும் கிரஹிக்கப்படுதற்கு சிரமமாயிருக்குமாதலால், நடுவிலுள்ள 'த்வம்' (நீ) என்கிற ஆத்ம தத்வம் எல்லோருக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாகவே இருக்கையில் அதை சிரமமில்லாமலே கிரஹிக்கலாமே என்ற எண்ணத்துடன் மஹாவாக்கியத்திலுள்ள பதங்களின் வரிசையை மாற்றி த்வம், தத், அஸி என்ற கிரமமாக அர்த்தம் சொல்கிறுர்.]

அந்தகரண தத்³-வ்ருத்தி ஸாக்ஷீ சைதன்ய விக்³ரஹ: |
ஆநந்த³-ரூப: ஸத்ய: ஸந் கிம் நாத்மாநம் ப்ரபத்³யஸே || 11

அந்தக்கரணத்தையும் அதன் விருத்திகளையும் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்த ஸ்வரூபனுய்—ஸத்ய ஸ்வரூபனுய்—சைதன்ய ஸ்வரூபனுய் இருந்துகொண்டு தன்னை ஏன் அறிந்துகொள்ளவில்லை?

ஸத்யாநந்த³ஸ்வரூபம் தீ⁴–ஸாக்ஷிணம் ஞாந விக்³ரஹம் ।
சிந்தயாத்மதயா நித்யம் த்யக்த்வா தே³ஹாதி³க³ாம் தியம்⁴ ॥ 12

தேஹம் முதலானவைகளில் உள்ள நான் என்கிற எண்ணத்தை விட்டு விட்டு, ஸத்ய ஸ்வரூபமாய்—ஆனந்த ஸ்வரூபமாய்—புத்திக்கும் ஸாக்ஷியாய் ஞானஸ்வரூபமாயுள்ளதை நான் என்று எப்பொழுதும் சிந்தித்துக்கொள்.

ரூபாதி³மாந் யத: பிண்ட³ஸ்–ததோ நாத்மா க⁴டாதி³வத் ।
வியத³ாதி-மஹாபூ⁴த–விகாரத்வாச்ச கும்ப⁴வத் ॥ 13

இந்த சரீரமானது ரூபம் முதலானதுகளுடன் கூடியதாக இருக்கும் தன்மையுடையது என்ற இக்தக் காரணத்தினுல் குடம் முதலானவைகளைப் போலவே ஆத்மா அல்ல. ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச மஹா பூதங்களின் கார்யமாக இருப்பதாலும் (ஆத்மாவல்ல).

[எப்படி குடம் முதலானது உருவம் முதலியதோடு இருப்பதாலும், ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவீ என்ற ஐந்து மஹா பூதங்களால் செய்யப்பட்டிருப்பதாலும் ரூபாதிகளற்ற கார்யமல்லாத ஆத்மா ஆகாதோ, அப்படியேதான் இந்த சரீரமும் ரூபாதிகளோடு கூடியிருப்பதனுலும் ஆத்மா ஆகாது என்று யுக்தியினுலேயே தெரிந்துகொள்ளலாம் என்று குரு எடுத்துச் சொல்கிருர்.]

சிஷ்யன் கூறுவது :

அநாத்மா யதி³ பிண்டே³ா(அ)ய-முக்தஹேது-ப³லாந்-மத: ।
கராமலகவத்–ஸாக்ஷாத் ஆத்மாநம் ப்ரதிபாத³ய ॥ 14

இந்த சரீரம் (தாங்கள்) சொன்ன யுக்தியின் பலத்தினுல் ஆத்மாவல்ல என்று எண்ணப்பட்டதாக இருந்ததேயானுல், ஆத்மாவை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல நேராக எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

குரு சொல்கிருர் :

க⁴ட-த்³ரஷ்டா க⁴டாத்³–பி⁴ந்ந ஸர்வதா² ந க⁴டோ யதா² ।
தே³ஹ-த்³ரஷ்டா ததா² தே³ஹோ நாஹமித்-யவதா⁴ரய । 15

எப்படி குடத்தைப் பார்க்கிறவன் குடத்திலிருந்து வேறுபட்டவனு யிருப்பவன் (ஆதலால்) எவ்விதத்திலும் குடமாக ஆகமாட்டானே, அப்படியேதான் தேஹத்தைப் பார்க்கிறவனுன நான் தேஹமாக இருக்கமுடியாது என்று நிச்சயம் செய்துகொள்.

ஏவ-மிந்த்³ரிய-த்³ருக் நாஹ-மிந்த்³ரியாணீதி நிச்சிநு ।
மநோ-புத்திஸ்-ததா ப்ராணோ நாஹ-மித்யவதா⁴ரய ॥ 16

இப்படியே இந்திரியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனுன நான் இத்திரியங்கள் அல்லவென்று தீர்மானம் செய்துகொள். அப்படியே மனசும், புத்தியும், பிராணனும் நான் அல்லவென்று நிச்சயித்துக்கொள்.

ஸங்க⁴ாதோ(அ)பி தத²ா நாஹமிதி த்³ருச்ய விலக்ஷணம் ।
த்³ரஷ்டார-மநுமாநேந நிபுணம் ஸம்ப்ரத⁴ாரய ॥ 17

அப்படியே (தேஹம், இந்திரியங்கள் பிராணன், மனஸ், புத்தி இவைகள் சேர்ந்த) கூட்டமும் நான் அல்லவென்று, பார்க்கப்படுபவைகளுக்கு வேருன லக்ஷணத்தோடுகூடிய பார்க்கிறவனே அனுமானத்திஞல் நன்ருகத் தீர்மானம் செய்துகொள்.

தே³ஹேந்த்³ரியாத³யோ ப⁴ாவா ஹாநாதி³-வ்யாப்ருதி-க்ஷமா :
யஸ்ய ஸந்நிதி⁴-மாத்ரேண ஸோ(அ)ஹமித்யவத⁴ாரய ॥ 18

தேஹம், இந்திரியங்கள் முதலான பதார்த்தங்கள் எவருடைய ஸந்நிதி மாத்திரத்தாலேயே தள்ளுவது முதலான வியாபாரங்களில் சக்தியுள்ளவைகளாக இருக்கின்றனவோ, அவர்தான் நான் என்று தீர்மானித்துக்கொள்.

[ஜடமாக இருக்கும் எந்தப் பதார்த்தத்திற்கும் தானுக எவ்வித சேஷ்டையும் கிடையாது. அதில் ஏதேனும் சேஷ்டை காணப்பட்டால் அதற்குக் காரணமாக ஒரு சேதனன் இருந்தாகவேண்டும். தேஹம், இந்திரியங்கள், மனஸ் முதலானவைகள் அனுகூலமான பதார்த்தத்தை எடுக்கவும், பிரதிகூலமான பதார்த்தத்தை தள்ளவும் செய்கின்றன என்ருல் அதற்கெல்லாம் காரணம் சேதனஞன ஆத்மா அவைகளுடன் கூடவேயிருப்பதுதான். ஆகையால் ஜட பதார்த்தங்களிலுள்ள வியாபாரங்களுக்கு நிமித்தமாயிருக்கும் சேதனனே ஆத்மா என்று அறியவேண்டும். இந்த ஆத்மா, தான் சேஷ்டியாமலே பிறவற்றைச் சேஷ்டிக்கச் செய்வதற்கு உதாரணமாக ஒரு காந்தத்துண்டு தான் அசையாமலே தன் ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் இரும்பை அசையச் செய்வதை இனி சொல்கிருர்.]

அநாபந்ந-விகார: ஸ்ந-நயஸ்காந்தவதே³வ ய: ।
புத்³த்⁴யாதீ³ம்-ச்சாலயேத் ப்ரத்யக் ஸோ(அ)ஹமித்யவத⁴ாரய ॥ 19

இரும்பை ஆகர்ஷிக்கும் காந்தம் மாதிரியே, (தான்) எவ்வித மாறுதலேயும் அடையாமல் இருந்துகொண்டே புத்தி முதலானவைகளே எது சலிக்கும்படி செய்கிறதோ அந்த உள்ளே இருக்கும் தத்வம்தான் நான் என்று தீர்மானித்துக் கொள்.

அஜட³ாத்மவத³ாப⁴ாந்தி யத்ஸாந்நித்⁴யாத் ஜட³ாஅபி ।
தே³ஹேந்த்³ரிய மந: ப்ராணா: ஸோ(அ)ஹமித்யவத⁴ாரய ॥ 20

தேஹம் இந்திரியங்கள் மனஸ் பிராணன் இவை ஜடமாக இருந்த போதிலும்கூட எவருடைய ஸந்நிதியால் ஜடத்தன்மையில்லாதவைபோல தோன்றுகின்றனவோ அவர் நான் என்று தீர்மானம் செய்துகொள். (ஆத்மாவே இங்கு குறிக்கப்படும் அவர்.)

அக³மந் மே மநோ(அ)ந்யத்ர ஸாம்ப்ரதம் ச ஸ்தி²ரீக்ருதம் ।
ஏவம் யோ வேத³ தீ⁴வ்ருத்திம் ஸோ(அ)ஹமித்யவத⁴ாரய ॥ 21

''என்னுடைய மனஸானது வேறு இடத்தில் போயிருந்தது. இப்போது ஸ்திரமாகச் செய்யப்பட்டுவிட்டது'' என்று இவ்விதமாக புத்தியினுடைய வியாபாரத்தை எவர் அறிகிருரோ, அவர்தான் ''நான்'' என்று தீர்மானித்துக் கொள்.

ஸ்வப்ந ஜாக³ரிதே ஸுப்திம் ப⁴ாவாப⁴ாவௌ தி⁴யாம் தத²ா ।
யோவேத்த்யவிக்ரிய: ஸாக்ஷாத் ஸோ(அ)ஹமித்யவத⁴ாரய ॥ 22

ஸ்வப்னத்தையும், ஜாக்கிரத்தையும் (விழிப்பையும்) ஸுஷுப்தியையும் (தூக்கத்தையும்) அப்படியே புத்தி விருத்திகளுடைய இருக்கும் தன்மையையும் இல்லாத் தன்மையையும் எவர் ஒருவித மாறுதலுமடையாமல் நேராகவே அறிகிருரோ அவர்தான் நான் என்று தீர்மானம் செய்துகொள்.

க⁴டாவப⁴ாஸகோ தீ³போ க⁴டாத³ந்யோ யதே²ஷ்யதே ।
தே³ஹாவப⁴ாஸகோ தே³ஹீ ததா(அ)ஹம் போ³த⁴-விக்ரஹ: ॥ 23

குடத்தைத் தெரியப்படுத்தும் தீபமானது குடத்தைத் தவிர வேறு என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ, அப்படியே தேஹத்தை பிரகாசிக்கச் செய்கிறவனும் ஞானஸ்வருபனுமான தேஹத்தினுடைய ''நான்'' தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறு.

புத்ர வித்தாத³யோ ப⁴ாவா யஸ்ய சேஷதயா ப்ரியா: ।
த்³ரஷ்டா ஸர்வ ப்ரியதம: ஸோ(அ)ஹமித்யவத⁴ாரய ॥ 24

புத்திரன், தனம் முதலிய பதார்த்தங்கள் எவருக்கு அங்கமாயிருப்பதனலேயே பிரியமாக இருக்கின்றனவோ, (அங்கியாயிருந்து) பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த ஆத்மா எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் மிகவும் பிரியமானவர். அவர்தான் நான் என்று தீர்மானம் செய்துகொள்.

பர– ப்ரேமாஸ்பத³தயா மா ந பூ⁴வமஹம் ஸத³ா ।
பூ⁴யாஸமிதி யோ த்³ரஷ்டா ஸோ(அ)ஹமித்யவத⁴ாரய ॥ 25

நான் இல்லாமலிருக்கக்கூடாது, எப்பொழுதும் இருப்பேனுகவும் என்று மேலான பிரீதிக்கு விஷயமாயிருக்கும் தன்மையினல் எவர் பார்க்கிறவராக இருக்கிருரோ அவர்தான் நான் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்.

[தன்னைத்தவிர பிரீதிக்கு விஷயமாயிருக்கும் வேறு பதார்த்தங்கள் எவ்வளவு பிரியமாயிருந்தபோதிலும் அவைகளை அனுபவிக்கும் மையத்தில்தான் அவை தேவைப்படுமே தவிர, எப்பொழுதுமே தன்னுடன் இருந்தாகவேண்டும் என்று யாரும் நினைப்பது கிடையாது. அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கும்

போதுதான் அவைகளை விட்டுவிடத் தோன்றுதே தவிர, அனுபவித்துவிட்டபிறகும் அலுத்துப்போனபிறகும், அவைகளால் தொந்தரவும், துக்கமும் ஏற்படுகின்றன வென்பதை உணர்ந்த பிறகும், அவைகளை வைத்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டு மென்று நினைப்பது கிடையாது. தன் விஷயத்தில் மாத்திரம் "தான் இல்லாமல் போகவேண்டும்" என்கிற எண்ணம் ஒருநாளும் ஒருவருக்கும் ஏற்படுகிறதில்லை யாதலால், தன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதிதான் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது. அவ்விதம் உத்தம பிரீதிக்கு விஷயமாயிருக்கிறதான "தான்" என்பதுதான் ஆத்மா. அதைத் தவிர மற்ற பதார்த்தங்களில் வைத்திருக்கும் பிரீதி சில சமயத்திலேயே இருப்பதாலும், அந்தப் பிரீதியும்கூட தன்னிடத்திலுள்ள பிரீதிக்கு அங்கமாகவேயிருப்பதாலும் அப்பதார்த்தங்கள் யாவும் ஆத்மாவல்ல, அனாத்மாவே யாகும். அவைகளை அனுபவிக்கிறவரே ஆத்மா. அவர்தான் நான்.]

> ய: ஸாக்ஷி-லக்ஷணோ போ³த⁴ஸ்-த்வம்-பதா³ர்த²: ஸ உச்யதே ।
> ஸாக்ஷித்வமபி போ³த்³த்⁴ருத்வ-மவிகாரிதயா(ஆ)த்மந: ॥ 26

ஸாக்ஷியாயிருக்கும் லக்ஷணத்துடன் உள்ள அறிவு எதுவோ, அதுதான் 'த்வம்' (நீ) என்கிற பதத்தின் பொருள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவி னுடைய ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தன்மை என்பதுகூட, தான் எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமலே அறியும் தன்மையேயாகும்.

> தே³ஹேந்த்³ரிய மந: ப்ராணாஹங்க்ருதிப்⁴யோ விலக்ஷண: ।
> ப்ரோஜ்ஜி²தாசேஷ-ஷட்³-பா⁴வ விகாரஸ்-த்வம்-பதா³பி⁴த⁴: ॥ 27

தேஹம், இந்திரியங்கள், மனஸ், பிராணன், அஹங்காரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், பதார்த்தங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆறுவித விகாரங்கள் யாவும் அற்றதாகவும் உள்ளதுதான் "த்வம்" (நீ) என்கிற பதத் தினால் குறிக்கப்படுவது.

[தேஹாதிகள் ஜடமாகவும் மாறுதலுள்ளவையாகவும் இருக்கும் தன்மை யுள்ளவை. ஆத்மா ஞானஸ்வரூபமாய் எவ்வித மாறுதலும் அற்றது. மாறுதல் ஆறுவிதம். அவையாவன: பிறவி (உண்டாவது), இருப்பு (வெளிப்படத் தோன்றுவது), வளர்ச்சி, உருமாற்றம், குறைவு, நாசம்.

> த்வமர்த²-மேவம் நிச்சித்ய தத³ர்த²ம் சிந்தயேத் புந: ।
> அதத்³-வ்யாவ்ருத்தி ரூபேண ஸாக்ஷாத் விதி⁴முகே²ந ச ॥ 28

இவ்விதமாக "த்வம்" (நீ) என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தைத் தீர்மானம் செய்துகொண்டு பிறகு "தத்" (அது) என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தை, எது "அது" அல்லவோ அதிலிருந்து விலக்கிக்காட்டும் முறையாகவும், நேராகவே விதித்துக் காட்டும் முறையாகவும் சிந்திக்கவேண்டும்.

[இதுவரை "த்வம்" — "நீ" என்பதால் குறிப்பிடப்படும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை சொல்லிவிட்டு இனி "தத்" "அது" என்னும் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். ஜீவனைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தில் தேஹம் முதலானவைகள் சேராததினால் அவைகளை

விலக்கி, சுத்தமான சைதன்ய ஸ்வரூபமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று இருவிதமாகவும் வர்ணித்ததுபோலவே, எதெல்லாம் பிரஹ்மமில்லையென்று தெரிந்துகொண்டு, பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்று இருவிதமாகவும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதைக் காட்டுகிருர். விலக்கிக் காட்டும் முறையை அடுத்துவரும் 29-வது சுலோகத்திலும், குறிப்பிட்டுக்காட்டும் முறையை அதற்கடுத்த 30-வது சுலோகத்திலும் கண்டிருக்கிருர்.]

நிரஸ்தாசேஷ-ஸம்ஸார-தே³ாஷோ(அ)ஸ்தூ²லாதி³லக்ஷண: I
அத்³ருச்யத்வாதி³-கு³ணக: பராக்ருத-தமோமல: II 29

நிரஸ்தாதிசயாநந்த³ ஸத்ய: ப்ரஜ்ஞாந-விக்³ரஹ: I
ஸத்தா-ஸ்வலக்ஷண: பூர்ண: பரமாத்மேதி கீ³யதே II 30

ஸம்ஸார தோஷங்கள் யாவும் இல்லாதவராய், 'ஸ்தூலமாக இருப்பவரில்லை, என்பது முதலியவைகளை லக்ஷணமாக உள்ளவரால், பார்க்கப்படும் தன்மை முதலான குணங்கள் இல்லாதவராய், அஞ்ஞானமாகிற அழுக்கை விலக்கினவராய் (29), எதற்குமேல் ஆனந்தம் கிடையாதோ அவ்வித ஆனந்த ஸ்வரூபியாய், ஸத்யஸ்வபாவமுடையவராய், ஞானஸ்வரூபியாய், இருப்பு என்பதையே தன் லக்ஷணமாக உடையவராய், நிறைந்தவராய் இருப்பவர் பரமாத்மா என்று சொல்லப்படுகிருர்(30).

ஸர்வஜ்ஞத்வம் பரேசத்வம் தத²ா ஸம்பூர்ண—சக்திதா I
வேதை³: ஸமர்த்²யதே யஸ்ய தத்³—ப்³ரஹ்மேத்யவத⁴ாரய II 31

எவருக்கு எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை, மற்றதையெல்லாம் ஆளும் தன்மை, அப்படியே பரிபூர்ணமான சக்தியோடு கூடியவராய் இருத்தல்—இவையெல்லாம் வேதவாக்கியங்களினுல் பொருத்தப்படுகிறதோ, அதுவே (அவரே) பிரஹ்மம் என்று நன்கு தெரிந்துகொள்.

யஜ்-ஜ்ஞாநாத் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் ச்ருதிஷு ப்ரதிபாதி³தம் I
ம்ருத³ாத்³யநேக-த்³ருஷ்டாந்தைஸ்-தத்³-ப்³ரஹ்மேத்யவத⁴ாரய II 32

"எதை அறிவதனுல் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாக ஏற்படுமோ" என்று மண் முதலான பல வித உதாரணங்களால் வேத வாக்கியங்களில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுவே பிரஹ்மம் என்று தீர்மானித்துக்கொள்.

[காரணமான மண்ணை அறிந்துவிட்டால் அதனுல் செய்யப்பட்ட குடம் முதலானவைகளெல்லாம் மண்தான் என்று எப்படி அறியப்பட்டுவிடுகிறதோ அதேமாதிரியாக ஜகத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றும் ஸகல பதார்த்தங்களும் இருப்பையே ஸ்வரூபமாயுடைய பிரஹ்மத்தினுலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று அறிந்துவிடலாமென்று சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.]

யத³ாநந்த்யம் ப்ரதிஜ்ஞாய ச்ருதிஸ்-தத்-ஸித்³த⁴யே ஜகெ³ள।
தத்–கார்யத்வம் ப்ரபஞ்சஸ்ய தத்³-ப்³ரஹ்மேத்யவத⁴ாரய ॥ 33

எதனுடைய எல்லையற்ற தன்மையை வேதமானது பிரதிக்ஞை செய்துவிட்டு அந்த எல்லையற்ற தன்மை ஸித்திப்பதற்காக பிரபஞ்சத்திற்கு அதனாலேயே ஏற்பட்டது என்ற தன்மையைச் சொல்லிற்றோ, அதுவே பிரஹ்மம் என்று தீர்மானித்துக்கொள்.

விஜிஜ்ஞாஸ்யதயா யச்ச வேத³ாந்தேஷு முமுக்ஷுபி⁴: ।
ஸமர்த்²யதே(அ)தியத்நேந தத்³-ப்³ரஹ்மேத்யவத⁴ாரய ॥ 34

எது மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவர்களால் நன்கு அறியப்படவேண்டியதாக உபநிஷத்துக்களில் வெகு தீவிரமாக வற்புறுத்தப்படுகிறதோ, அதுவே பிரஹ்மம் என்று தீர்மானமாகத் தெரிந்துகொள்.

ஜீவாத்மநா ப்ரவேசச்ச நியந்த்ருத்வம் ச தாந்-ப்ரதி ।
ச்ரூயதே யஸ்ய வேதே³ஷு தத்³-ப்³ரஹ்மேத்யவத⁴ாரய ॥ 35

எதற்கு ஜீவரூபமாக பிரவேசமும், அந்த ஜீவர்கள் விஷயமாய் நியமனம் செய்யும் தன்மையும் வேதங்களில் காண்கிறதோ அதுவே பிரஹ்மம் என்று தீர்மானித்துக்கொள்.

[சரீரத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்த பரமாத்மாவேதான் ஜீவன் என்ற பெயருடன் அதற்குள் நுழைந்தார் என்று உபநிஷத் வாக்கியம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதால் ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் கிடையாது. சுத்த ஸ்வரூபத்தைவிட்டு வியாவஹாரிக தசையில் அவ்விரண்டும் வெவ்வேறு என்று வைத்துக்கொண்டால், ஜீவன் நியமிக்கப்படுகிறவனாகவும், பிரஹ்மம் நியமனம் செய்கிறதாகவும் ஆகும். அந்த நியமனம் எவ்விதமென்று அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்.]

கர்மணாம் ப²ல-த³ாத்ருத்வம் யஸ்யைவ ச்ரூயதே ச்ருதௌ ।
ஜீவாநாம் ஹேது கர்த்ருத்வம் தத்³-ப்³ரஹ்மேத்யவத³ாரய ॥ 36

ஜீவர்களுடைய புண்ணிய பாப கர்மாக்களுக்கும் பலனைக் கொடுப்பவராயிருக்கும் தன்மையும், அவர்களுக்குக் கர்மாக்களைச் செய்யும்படி செய்கிறவராயிருக்கும் தன்மையும், எவருக்கே உண்டென்று வேதத்தில் காண்கிறதோ அதுவே பிரஹ்மம் என்று தீர்மானித்துக்கொள்.

[ஜீவர்களிடத்தில் கர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம், அதாவது கர்மாக்களைச் செய்யக்கூடிய தன்மையும், கர்மாக்களின் பலனான ஸுக துக்கங்களை அனுபவிக்கக்கூடிய தன்மையும் இருப்பதாக எல்லோரும் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த இருவிதத் தன்மைகளும் ஜீவர்களுக்குத் தம்மால் ஏற்பட்டதில்லை. அவ்விதம் இருந்தால், தான் நினைத்தபடியெல்லாம் செய்யவேண்டும், வேண்டிய ஸுகத்தை மாத்திரம் அனுபவிக்கவும், வேண்டாத துக்கத்தை அனுபவிக்காம

லிருக்கவும் ஸ்வாதந்திரியம் இருக்கவேண்டும். இவை வாஸ்தவத்தில் இல்லை யென்பது ஸகல ஜீவர்களுக்கும் அனுபவ ஸித்தம். ஆகையால் கர்மாவைச் செய்வதிலேயும், பலனை அனுபவிப்பதிலேயும் ஜீவர் பராதீனம் என்று தெரிகிறது. யாருக்குப் பராதீனம் என்ற கேள்வி ஏற்படும். எவருடைய அனுக்ரஹத்தினால் கர்மாக்களைச் செய்யும சக்தியும், பலன்களை அனுபவிக்கும் சக்தியும் ஜீவர்களுக்கு ஏற்படுகிறதோ அதாவது ஜீவர்கள் கர்மாவைச் செய்வதற்கு எவர் உதவுகிறாரோ, எவர் செயலுக்குத் தக்கபடி ஸுக துக்கங்களைக் கொடுக்கிறாரோ அப்படிப் பட்டவரான பிரஹ்மத்துக்குத்தான் பராதீனம் என்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்கிறார்.

(இதுவரை சொன்ன ப்ரஹ்மமான ''தத்'' லக்ஷணத்தில், மாயா ஸம்பந்த மற்ற, காரியமற்ற 'நிர்குண ப்ரஹ்மம்' மட்டுமின்றி, அதுவே மாயையோடுகூடி ஈச்வரனாகக் காரியம் செய்யும் 'ஸகுண ப்ரஹ்ம' நிலையும் சேர்த்துப் பேசப்பட் டிருக்கிறது.]

தத்–த்வம் பத³ார்தௌ² நிர்ணீதௌ
வாக்யார்த²ச்சிந்த்யதே(அ)துந⁴ா ।
தாதாத்ம்ய-மத்ர வாக்யார்த²ஸ்-தயோரேவ பத³ார்த²யோ: ॥ 37

[''தத்'', ''த்வம்'' இரண்டும் விளக்கப்பட்டுவிட்டதால் இனி ''அஸி'' (இருக்கிறாய்) என்பது ஜீவ-ப்ரம்ம ஐக்யத்தைக் குறிப்பதை விளக்குகிறார்.)

''தத்'' (அது) ''த்வம்'' (நீ) என்கிற இரண்டு பதங்களுடைய அர்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது அப்பதங்கள் சேர்ந்த வாக்கியத்தின் அர்த்தம் சிந்திக்கப்படுகிறது. அந்த இரண்டு பதங்களின் அர்த்தங்களுக்குமே (அவை) ஒரே ஸ்வரூபமாயிருக்கும் தன்மை இங்கு வாக்கியத்தின் அர்த்தம்.

[முன் 10-ஆவது சுலோகத்தில், பதங்களுடைய அர்த்தம் நன்கு தெரிந்து விட்டதால், அப்பதங்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிற வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமென்று சொன்னதையனுஸரித்து இதுவரை ''த்வம்'' ''தத்': என்கிற பதங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கிவிட்டபடியால், இனி வாக்கியத் தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவிடலாமென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் இந்த மஹா வாக்கியத்தில், இரண்டு பதங்களின் அர்த்தங்களான ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் சொல்வதாக ''அஸி'' (இருக்கிறாய்) என்ற பதத்தினால் தெரிகிறது. வெவ்வேறான லக்ஷணங்களோடுகூடின இரண்டு பதார்த்தங்கள் வெவ்வேறாக இருப்பதுதான் நியாயமே தவிர, இரண்டும் ஒன்றுதான் என்பது எப்படி என்று ஸந்தேஹம் ஏற்படுவதால் அதைக் கொஞ்சம் விவரிக்கவேண்டி வருகிறது.]

ஸம்ஸர்கோ³ வா விசிஷ்டோ வா வாக்யார்தோ²
நாத்ர ஸம்மத: ।
அக²ண்டைக ரஸத்வேந வாக்யார்தோ² விது³ஷாம் மத: ॥ 38

இந்த இடத்தில் ஸம்ஸர்க்கமாவது, விசிஷ்டமாவது வாக்கியத்தின் அர்த்த மாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதில்லை. அகண்டமாய் ஏகரஸமாயிருப்பதே வாக்கியத் தின் அர்த்தமென்பதுதான் வித்வான்களுக்கு ஸம்மதமாகும்.

[ஒரு பதார்த்தத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமானுல் ஐந்துவிதமாகத்தான் சொல்லமுடியுமென்று வித்வான்கள் தீர்மானித்திருக்கிருர்கள்.

1. ஜாதி—அது இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தது: ராமர் க்ஷத்திரியர்.
2. குணம்—அதற்குள்ள ஏதேனும் குணத்தைக் குறிப்பிடுவது: ராமர் உதாரமாயிருப்பவர்.
3. கிரியை—அதற்குள்ள ஏதேனும் கிரியையைக் குறிப்பிடுவது: ராமர் ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்.
3. ஸம்பந்தம்—அதற்கும் வேறு பதார்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் கூறுதல்: ராமர் தசரத புத்திரன்.
5. ஸம்ஜ்ஞை—அதற்கு வைக்கப்படும் பெயர்: இவர் ராமர் என்ற பெயருடையவர்.

இவ்வைந்தில் ஸம்ஜ்ஞை என்பது வியவகாரத்திற்காகக் கல்பிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதற்கு அர்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லை—ஜாதி, குணம், கிரியை இவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களின் அர்த்தம் அந்தப் பதார்த்தத்தினிடத்தில் அன்வயித்துக்கொண்டு, அதை மற்ற பதார்த்தங்களிலிருந்து விலக்கிக் காட்டுவதால் அவைகளை விசேஷணம் என்று சொல்வார்கள். விசேஷமுள்ளதே விசிஷ்டம். அப்பதார்த்தத்தில் ஒட்டாமல் வேறு பதார்த்தத்திற்கும் அதற்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லி விளக்குகிற ஸம்பந்தம் என்கிற நான்காவது முறையை ஸம்ஸர்க்கம் என்பார்கள். பிரஹ்மமென்பது ஏகமாகவேயிருப்பதால் அதில் ஜாதியைச் சொல்லும் சப்தத்திற்கு இடமில்லை; நிர்குணமாயிருப்பதால், நிஷ்கிரியமாயிருப்பதால் கிரியா வாசக சப்தத்திற்கும் இடமில்லை; ஆகையால் இவை யாவும் பிரஹ்மத்திற்கு விசேஷணமாகாததினுல் பிரஹ்மத்தைத் விசிஷ்டமென்று சொல்வதற்கில்லை. பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு பதார்த்தமே கிடையாததினுலே இன்னெரு பதார்த்தத்தின் ஸம்பந்தத்திற்கும் இடமில்லை; ஆகையால் ஸம்ஸர்கத்திற்கும் வழியில்லை. ஸம்ஜ்ஞை என்பது வெறும் கல்பிதமான பெயரானதினுல் அதை மாத்திரம் சொல்லி பதார்த்தத்தை விளக்கமுடியாது. இவ்விதமாக சாதாரணமாகச் சொல்லக்கூடிய ரீதியில் எவ்வகையிலும் பிரஹ்மத்தைச் சொல்லமுடியாமலிருக்கிறது. ஆனுல் உபநிஷத்திலோ ''நீ'' என்கிற சப்தத்தையும் ''அது'' என்கிற சப்தத்தையும் சேர்த்து ஒன்றுபடுத்தி வாக்கியம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு என்ன தாத்பர்யம் என்ருல், ''நீ'' என்ற சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் அர்த்தத்தில் ''நீ'' என்கிற அம்சத்தை விட்டுவிட்டும் இரண்டு பதார்த்தங்களிலும் மிஞ்சுகிறதான, இரண்டிற்கும் பொதுவான, வேற்றுமையற்ற ஒரே விதமாயுள்ள, சைதன்யத்தையே கிரஹித்தால், அப்பொழுதுதான் வாக்கியம் சரியான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும். அவ்விதம் அர்த்தம் செய்வதின் பிரகாரத்தை மேல் சுலோகங்களில் காட்டுகிருர்.]

ப்ரத்யக்³-போ³தே⁴ா ய ஆப⁴ாதி ஸோ(அ)த்³வயாநந்த³-லக்ஷண:।
அத்³வயாநந்த³-ரூபச்ச ப்ரத்யக்³-போ³தைக-லக்ஷண: ॥ 39

உள்ளிருக்கும் ஞானஸ்வரூபியாக எவர் பிரகாசிக்கிருரோ, அவரே இரண்டற்று ஆனந்தமாயிருக்கும் தன்மை உள்ளவர். இரண்டற்று ஆனந்தமாயிருக்கும் தன்மை உள்ளவர்தான், உள்ளிருக்கும் ஞானமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர்.

[உள்ளேயிருப்பதாகத் தோன்றும் ஜீவசைதன்யமும், இரண்டற்று வியாபக மாயுள்ள பிரஹ்ம சைதன்யமும் ஒன்றுதான். மோதிரம் தங்கம் என்று சொல்ல லாம்; ஆனால் தங்கம் மோதிரம் என்று சொல்லமுடியாது. அதுமாதிரி இங்கே யில்லையென்று காட்டுவதற்காக, இரண்டற்று வியாபகமாயுள்ள பிரஹ்ம சைதன்யமேதான் உள்ளேயிருப்பதாகத் தோன்றும் ஜீவசைதன்யமும் என்று மாற்றியும் உபதேசிக்கிறார்.]

இத்²த-மந்யோந்ய–தாத³த்ம்ய–ப்ரதிபத்திர்-யத³ா ப⁴வேத் ।
அப்³ரஹ்மத்வம் த்வமர்த²ஸ்ய வ்யாவர்தேத ததை³வ ஹி ॥ 40

தத³ர்த²ஸ்ய ச பாரோக்ஷ்யம் யத்³யேவம் கிம் தத: ச்ருணு ।
பூர்ணாநந்தை³கரூபேண ப்ரத்யக்³– போ³ததே⁴ா(அ)வதிஷ்ட²தே ॥ 41

இவ்விதமாக ஜீவனுக்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் ஒருவருக்கொருவர் உள்ள ஒரே தன்மையின் ஞானம் எப்பொழுது ஏற்படுமோ, அப்பொழுதே 'த்வம்' (நீ) என்பதன் அர்த்தமான ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை இல்லை என்பது விலகிவிடும். அப்படியே 'தத்' (அது) என்பதன் அர்த்தமான பிரஹ்மத்திற்கு நேரில் தெரியாத தன்மை உள்ளது என்பதும் விலகிவிடும். இவ்விதம் விலகினதே யானால் அதிலிருந்து என்ன கிடைக்கிறது? சொல்கிறேன்; கேள்! உள்ளிருக்கும் ஞான ஸ்வரூபம் பரிபூர்ணமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாகவே இருந்துவிடும். (தெரிந்துவிடும்.)

தத்-த்வமஸ்யாதி³-வாக்யம் ச தாத³ாத்ம்ய ப்ரதிபாத³னே ।
லக்ஷ்யௌ தத்-த்வம் பத³ார்தௌ² த்³வாவுபாத³ாய ப்ரவர்ததே ॥ 42

"தத் த்வம் அஸி" முதலான வாக்கியங்கள் ஜீவனுக்கும்—பிரஹ்மத் திற்கும் ஒற்றுமையை எடுத்துச்சொல்லும் விஷயத்தில் "தத்" "த்வம்" (அது, நீ) என்ற பதங்களின் அர்த்தமாக இரண்டு லக்ஷ்யார்த்தங்களையும் தான் எடுத்துக் கொண்டு பிரவிருத்திக்கின்றன.

[ஒரு பதத்திற்கு அர்த்தம் இருவகைப்படும் வாச்யார்த்தம், லக்ஷ்யார்த்தம் என்று. அந்தப் பதத்திற்கு சாதாரணமாக ஏற்பட்ட அர்த்தம் வாச்யார்த்தம் எனப்படும். மாட்டைப் பார்த்து மாடு என்று சொல்வதுபோல், சாதாரணமாக ஏற்பட்ட அர்த்தம் பொருந்தாதபோது, அந்தப் பதத்தினால் குறிக்கப்படும் அர்த்தம் லக்ஷ்யார்த்தம் எனப்படும். மனுஷ்யனைப்பார்த்து மாடு என்று சொன்னால் அவன் மாடாக இல்லை என்பது நன்கு தெரிகிறபடியால், அவனிடம் மாட்டின் தன்மையான புத்தியின்மையோ, முரட்டுத்தனமோ இருக்கிறதென்று அர்த்தம் செய்துகொள்வதுபோல். இவ்விடத்தில் "அது", "நீ" என்கிற பதங்களுக்கு சாதாரணமாயுள்ள வாச்யார்த்தத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அவ்விரு பதங்களின் அர்த்தங்களுக்கும் அபேதம் இருக்கமுடியாததனால் சைதன்யமென்ற லக்ஷ்யார்த் தத்தையே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. இப்படியே மற்ற வாக்கியங் களிலும் வாச்யார்த்தத்தைவிட்டு லக்ஷ்யார்த்தத்தையே கிரஹிக்கவேண்டும். லக்ஷ்யார்த்தத்தையே கிரஹிக்கவேண்டுமென்ற விஷயத்தை இந்த சுலோகத்தில் சொல்லிவிட்டு வாச்யார்த்தத்தை விடவேண்டுமென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார்.]

ஹித்வா த்³வெள சப³ளௌ வாச்யௌ வாக்யம்
வாக்யார்த²-போ³த⁴நே ।
யத²ா ப்ரவர்ததே(அ)ஸ்மாபி⁴ஸ்-தத²ா வ்யாக்²யாத-மாத³ராத் ॥ 43

மஹா வாக்கியமானது, வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை போதிப்பதில் எந்தப் பிரகாரமாக வாச்யார்த்தங்களான கலந்துள்ள தத்வங்கள் இரண்டையும் விட்டு விட்டு பிரவர்த்திக்கிறதோ, அந்தப் பிரகாரமாக எங்களால் கவனத்துடன் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டது.

[வாச்யார்த்தம் சித்தமான தத்வமல்லவாதலால் கலப்பு என்று அதைக் குறிப்பிட்டு, சுத்த தத்வத்தைக் கலப்புள்ளதாகச் செய்த அம்சங்களை விலக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த அம்சங்கள் ''த்வம்'' (நீ) என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தில் எவையென்பதை அடுத்த சுலோகத்திலும், '':தத்'' (அது) என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தில் எவையென்பதை அதற்கடுத்த சுலோகத்திலும் விவரித்துச் சொல்லுகிறார்.]

ஆலம்ப³நதயா ப⁴ாதி யோ(அ)ஸ்மத் ப்ரத்யய சப்த³யோ: ।
அந்த:கரண ஸம்பி⁴ந்ந போத⁴: ஸ த்வம்பத³ாபி⁴த⁴: 44

எது ''நான்'' என்கிற எண்ணத்திற்கும், ' நான்'' என்கிற சப்தத்திற்கும் ஆதாரமாக விளங்குகிறதோ, அந்த அந்தக்கரணத்துடன் கலந்துள்ள அறிவே ''த்வம்'' (நீ) என்கிற பதத்தினால் சொல்லப்படுவது.

[உலகத்தில் சாமான்யமாக எல்லோரும் இங்கு ''நீ'' எனப்படும் ஜீவனை ''நான், நான்'' என்று சொல்கிறார்கள். அவ்விதம் உபயோகிக்கும்போது ''நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன்'' என்று சொல்லும்போது இந்திரியங்களையும், ''நான் பருமனாக இருக்கிறேன், இளைத்திருக்கிறேன்'' என்று சொல்லும்போது தேஹத்தையும், ''நான் இன்புறுகிறேன், துன்புறுகிறேன்'' என்னும்போது மனோ புத்திகளையும் நான் என்பதின் அர்த்தத்தில் சேர்த்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் இப்படிக் குறிப்பிடுகையில் அந்தக்கரணம், இந்திரியங்கள், தேஹம் இவையெல்லாம் ஜடமாயிருப்பதால் இவைகளுக்கு அறிவு கிடையாது. சைதன்ய ஸ்வரூபமான ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தினாலேயே இவை சேஷ்டிக்கின்றன. ஆகையால் நாம் சாதாரணமாய் ''நீ'' என்கிற பதத்தினால் சுத்தமான சைதன்ய ஸ்வரூபமான ஆத்மாவையும், ஜடஸ்வரூபமான தேஹாதிகளாகிற அனாத்மாக்களையும் சேர்த்தே கலந்து விவரிக்கிறோம். இவ்விதம் நீ என்ற சப்தத்தினால் சாமான்யமாய்ச் சொல்லப்படுவது சுத்த ஆத்மாவல்ல, கலப்பு ஆத்மாதான்.]

மாயோபாதி⁴ர்-ஜக³த்³யோநி: ஸர்வஜ்ஞத்வாதி³-லக்ஷண: ।
பாரோக்ஷ்ய-சப³ள:ஸத்யாத்³மக-ஸ்தத்-பத³ாபி⁴த⁴: ॥ 45

மாயையெ உபாதியாய் உடையதாயும், ஜகத்திற்குக் காரணமாயும், ஸர்வக்ஞத்வம் முதலானதுகளை லக்ஷணமாக உள்ளதாயும், பிரத்யக்ஷமல்லாதது என்று தோன்றக்கூடிய கல்ப்புள்ளதாயும், ஸத்யமாயிருக்கும் தன்மை முதலானவைகளை ஸ்வரூபமாய்க் கொண்டதாயும் இருப்பது 'தத்' (அது) என்கிற பதத்தினால் சொல்லப்படுவது.

[முந்தின சுலோகத்தில் கலப்புள்ள "நீ"யை வர்ணித்துவிட்டு இந்த சுலோகத்தில் கலப்புள்ள "அது"வை வர்ணிக்கிறுர். கலப்பில்லாத சுத்தமான 'தத்' (அது)என்கிற பதத்தின் அர்த்தம் ஸத்யமாயும்; ஞானமாயும், அனந்தமாயும் ஆனந்தமாயும் உள்ள சுத்த சைதன்யமேயாகும். ஞான ஸ்வரூபமாய் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருக்கும் இவ்வஸ்து உண்டா இல்லையா என்றுகூட சந்தேகமேற் படும்படி மறைந்து பிரத்யக்ஷமாய் அறியக்கூடாததுபோல் ஆகிவிட்டது. இதுவே அதிலுள்ள கலப்பு. இவ்விதம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் என்னவென்றுல் மாயை என்பது இவ்வஸ்துவிற்கு உபாதியாக ஏற்பட்டது. பிரஹ்மத்தினிடமிருப்பதாகத் தோன்றும் மாயா சக்தியிஞலேயே பிரஹ்மம் மறைபட்டுவிடுகிறது. பிரஹ்மம் மறைபட்டதுடன் நிற்காமல் மாயையான ஜகத்தையும் தோன்றும்படிச் செய் கிறது. ஒருவித மாறுதலையும் அடையாமல் ஏகரூபமாயிருக்கும் கயிறு எப்படி அதில் தோன்றும் பாம்புக்குக் காரணம் என்று விவரிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே தான் பிரஹ்மத்தை ஜகத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லவேண்டும். பாம்பு கயிற்றிலிருந்து உண்டானது மாத்திரம் அல்ல, அது இருப்பதும் கயிற்றின் இருப்பிஞல்தான். அது மறைவதும் கயிற்றிற்குள்தான். இவ்விதமாக பாம்பின் உத்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பது கயிறே. அப்படியேதான் ஜகத்தின் உத்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் இவைகளுக்குக் காரணமா யிருப்பது பிரஹ்மமே. ஜகத்தில் உள்ள அனந்த வைசித்திரியங்களுக்கும் காரண மாயிருக்கும் பிரஹ்மம் ஸர்வக்ஞுயிருந்தே தீரவேண்டும். எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்தால் மாத்திரம் போதாது. தோன்றினதையெல்லாம் கார்யத்தில் நிறைவேற்றுவதற்குவேண்டிய சாமர்த்தியமுள்ளவராக இருக்கவேண்டும். ஆகையால் அவர் ஸத்ய ஸங்கல்பராயும், ஸர்வசக்தராயும் இருந்தாகவேண்டும். அப்பதார்த்தங்களைவிட்டு விலகியிராமல் அவைகள் இருக்குமிடத்திலேயே இருக்கவேண்டியதால் ஸர்வ வியாபகமாகவும் இருந்தாகவேண்டும். இவ்விதமாக பிரஹ்மத்தை ஜகத் காரணமென்று வைத்துக்கொண்டால், அப்பிரஹ்மத்திற்கு ஸர்வக்ஞத்வம் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், ஸர்வசக்தத்வம், ஸர்வ வியாபகத்வம் முதலானவைகளெல்லாம் உண்டென்றே சொல்லவேண்டும். ஆனுல் இவை யாவும் ஜகத்காரணமாக பிரஹ்மத்தை நினைக்கும்போதுதான் உண்டு. ஜகத் காரணமாக பிரஹ்மம் தோன்றுவது மாயையை உபாதியாக அடைந்ததிஞல்தான். மாயையிஞலேயே பிரத்யக்ஷமில்லாத வஸ்துவாகத் தோன்றுகிறது. இவ்விதமாகப் பலவிதக் கலப்போடுகூடியதும், ஆனுல் வாஸ்தவத்தில் ஸத்ய ஞானுனந்த ஸ்வரூபமாயுமுள்ள வஸ்து எதுவோ அதுவே "தத்" (அது) என்கிற பதத்திஞல் சாதார்ணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. முன் சுலோகத்தில் "த்வம்" பதத்தின் வாச்யார்த்தத்தையும், இந்த சுலோகத்தில் "தத்" பதத்தின் வாச்யார்த்தத் தையும் வர்ணித்துவிட்டு அவ்வர்த்தங்களை அப்படியே வைத்துக்கொண்டால், இரண்டிற்கும் அபேதம் சொல்வது சாத்தியமில்லை என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறுர்.]

ப்ரத்யக்–பரோக்ஷதைகஸ்ய ஸத்³விதீயத்வ-பூர்ணதா ।
விருத்⁴யதே யதஸ்-தஸ்மாத் லக்ஷணு ஸம்ப்ரவர்ததே ॥ 46

ஒரே பதார்த்தத்திற்கு உள்ளே இருந்து பிரத்யக்ஷமாயிருப்பதும், வெளியில் இருந்து பிரத்யக்ஷமில்லாமலிருப்பதும் (அப்படியே) இரண்டாவதுள்ளதாயும் பரிபூர்ணமாயும் இருப்பதும், பரஸ்பரம் விரோதமாயிருக்கிறது என்ற ஒரே காரணத்திஞல் லக்ஷணையானது ஏற்படுகிறது.

[44வது ஸ்லோகத்தில் ஜீவனுடைய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்போது அந்தக்கரணத்துடன் கலந்தவனென்று சொன்னபடியால் தேஹாதிகளுக் கெல்லாம் உள்ளேயிருப்பவன் என்றும், பிரதிப் பிராணிக்கும் தனித்தனியே அந்தக்கரணமிருப்பதால் ஜீவர்கள் அநேகர் என்றும், நான் நான் என்று பிரகாசிக்கிறவன் என்றிருப்பதால் அவனையறிவதற்கு வேறு பிரமாணம் தேவை யன்னியில் ஸ்வயம்பிரகாசமாயிருப்பவன் என்றும், அந்தக்கரணமென்ற வரம்புக் குட்பட்டுவிட்டபடியால், ஜீவனுடைய ஞானமோ—சக்தியோ—ஆனந்தமோ எல்லாம் சுருங்கிவிட்டனவென்றும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அடுத்த சுலோகத்தில் பிரஹ்மம் ஜகத் காரணமென்றும், வியாபகமாயும்—ஏகமாயுமுள்ள மாயையையே உபாதியாக உடையதென்றும், ஸத்ய ஞானனந்த ஸ்வரூபமாயும், ஸர்வக்ஞுயும், ஸர்வசக்தனுயும், ஸர்வ வ்யாபகனுயும் இருக்கும் தன்மை யுடையது என்று ஜீவலக்ஷணங்களுக்கு நேர் விருத்தமான லக்ஷணங்களையுடைய தென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விதம் நேர் விருத்தப்பட்ட இரண்டு பதார்த்தங் களும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றுதான் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியுமென்கிற ஸந்தேஹம் வருவது ஸஹஜம்தான். வேற்றுமைப்படுத்தக்கூடிய லக்ஷணங் களுக்கே பிரதான்யம் கொடுத்துக் கொண்டு, இரண்டிற்கும் ஐக்கியத்தை ஸாதிப்பது ஸாத்தியமேயில்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டு அந்த வேறுபட்ட லக்ஷணங்களுக்குப் பிரதான்யம் கொடுக்காமல் அவ்விரண்டு பதார்த்தங்களிலும் பொதுவாயுள்ள சைதன்யாம்சத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால்தான் ஐக்கியம் ஸித்திக்கும். ஆதலால் வாச்யார்த்தத்தை விட்டுவிட்டு லக்ஷ்யார்த்தத்தைத்தான் இங்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதை இந்த சுலோகத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிருர்.]

மாநாந்தர விரோதே‘ து முக்²யார்த²ஸ்யாபரிக்³ரஹே ।
முக்²யார்தே²நாவிநாபூ‘தே ப்ரதீதிர் லக்ஷணேச்யதே ॥ 47

வேறு பிரமாணங்களுக்கு விரோதம் ஏற்படும்போது, முக்கியமான அதாவது வாச்சியமான அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில், வாச்சி யார்த்தத்திலிருந்து விலகாமலிருக்கிற அர்த்தத்தில், தோன்றுவது லக்ஷணை என்று சொல்லப்படுகிறது.

[லக்ஷ்யார்த்தத்தில் லக்ஷணை மூன்றுவிதமாக இருக்கும். வாச்யார்த்தத் தில் ஒரு அம்சத்தை மாத்திரம் விடுகிறதில்லாமல் முழுவதையும்விட்டுவிட்டு அவ்வர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்ட வேறு அர்த்தத்தைக் குறிப்பது: ''கங்கை யில் காசீ நகரம்இருக்கிறது'' என்பதில் கங்கை என்ற சப்தத்தின் வாச்சியார்த்த மான கங்கா பிரவாஹத்தைவிட்டு ''கங்கைக்கரை'' என்று அதன் ஸம்பந்த முடைய ஒன்றை அர்த்தமாகச் சொல்வது; இது ஒருவிதம். வாச்சியார்த்தத்தில் இல்லாத ஒரு அம்சத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு அர்த்தமாகச் சொல்வது: ''சிவப்பு ஓடுகிறது'' என்பதில் சிவப்பு என்ற சப்தம் வர்ணத்தைக் குறிக்குமே தவிர, ஒரு பதார்த்தத்தைக் குறிக்காது; வர்ணமோ தனியாக ஓடாது. ஆகையால் ''சிவப்புக் குதிரை'' என்ற மாதிரி 'குதிரை' என்ற ஒன்றைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டி வருகிறது; இது இன்னெரு விதம். மூன்ருவது விதத்தில் வாச்சியார்த்தத்தை முழுவதும் விட்டுவிடுவதும் கிடையாது. முழுவ தையும் அப்படியே வைத்துக்கொள்வதும் கிடையாது: ''அவன்தான் இவன்'' என்பதில் ''அவன்'' என்ற சப்தம் வேறு இடத்திலோ, காலத்திலோ இருந்தவனைக் குறிக்கும்; ''இவன்'' என்ற சப்தம் தற்போது உள்ள இடத்திலும்

காலத்திலும் இருப்பவனைக் குறிக்கும்; இங்கு தேசமும், காலமும் விரோதப் படுகிறபடியால் அவைகளை விலக்கி இரண்டு பதங்களிலும் பொதுவாய்த் தெரிகிற மனிதனை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டால்தான் வாக்கியம் சரியானபடி அர்த்தம் செய்யமுடியும். இம்மூன்றுவித லக்ஷணைகளில் மூன்றாவதானதே "தத் த்வம் அஸி" முதலான வாக்கியங்களில் பொருந்துமென்று அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்.]

தத்-த்வமஸ்யாதி[3] வாக்யேஷு லக்ஷணா ப[4]ாக[3]லக்ஷணா |
ஸோ(அ)யமித்யாதி[3] வாக்யஸ்த[2] பத[3]யோரிவ நாபரா || 48

"தத் த்வம் அஸி" முதலான வாக்கியங்களில் "அவன்—இவன்" முதலான வாக்கியங்களிலுள்ள இரண்டு பதங்களுக்கும் எப்படியோ அப்படியே லக்ஷணை யானது பாகலக்ஷணை (வாச்சியார்த்தத்தில் ஒரு அம்சத்தைவிட்டும் மற்ற அம்சத்தை விடாமலும் இருக்கும் லக்ஷணை)யோகும். வேறுவித லக்ஷணை பொருந்தாது.

["தத் த்வம் அஸி" (நீ அதாக இருக்கிறாய்), "அஹம் பிரஹ்ம அஸ்மி" (நான் பிரஹ்மமாக இருக்கிறேன்), "அயம் ஆத்மா பிரஹ்ம" (இந்த ஆத்மா பிரஹ்மம்), "ப்ரக்ஞானம் பிரஹ்ம" (இந்த ஆத்மா பிரஹ்மம்), "ப்ரக்ஞானம் பிரஹ்ம" (அறிவே பிரஹ்மம்), என்கிற மஹாவாக்கியங்களில் அது என்றும் பிரஹ்மம் என்றும் சொல்லப்படுகிற பதார்த்தம் ஜகத் காரணமாய் வியாபகமாய் ஸர்வக்ஞமாய் என்பதெல்லாம் சொல்லக்கூடிய வஸ்து. "நீ" என்றும் "நான்" என்றும் ஆத்மா என்றும் அறிவு என்றும் சொல்லப்படுகிற பதார்த்தம் தேஹாதி அந்தக்கரணம் உள்பட உள்ள உபாதிகளினால் கட்டுப்பட்டு வெகு சிறியவனாய் அல்பக்ஞனாய் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய வஸ்து. இவ்விரண்டும் ஒன்று என்று சொல்லும் இவ்வாக்கியங்களுக்கு சரியானபடி அர்த்தம் சொல்லவேண்டு மானால் இந்த முரணான அம்சங்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இவ்விரண்டிலும் பொதுவாயுள்ள சைதன்யஸ்வரூபத்தைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் இங்கு பாகலக்ஷணையே கொள்ளவேண்டியதாகும்.

அஹம் ப்[3]ரஹ்மேதி வாக்யார்த[2] போ[3]தோ[4] யாவத்[3]-
த்[3]ருடீப[4]வேத் |
சமாதி[3]-ஸஹிதஸ்-தாவத[3]ப்[4]யஸ்யேத் ச்ரவணாதி[3]கம் || 49

நான் பிரஹ்மம் என்ற வாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தின் ஞானம் எதுவரை திடமாக ஏற்படுமோ, அதுவரை சமம் முதலான ஸாதனங்களுடன் கூடினவனாக சிரவணம் முதலானவைகளை அப்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

[சமம் முதலானவை: 'சமாதி ஷட்க ஸம்பத்' எனப்படும். இவ்வாறு, சமம் (புலனடக்கம்), தமம் (மனவடக்கம்), உபாதி (தேட்டங்களை நிறுத்துதல்), திதிக்ஷை (எதிரெதிர் அநுபவங்களை ஸமமாக ஸஹித்தல்), ச்ரத்தை (வேதத் திலும் குருவிடமும் நம்பிக்கை), ஸமாதானம் (ஒருமைப்பாடு) என்பன. ச்ரவணம் முதலானவை; ச்ரவணம் (குரு உபதேசம் கேட்டல்), மனனம் (கேட்டதை இடைவிடாது சிந்தித்தல்), நிதித்யாஸனம் (சிந்தித்ததை அநுபவமாக்கிக் கொள்ளல்.]

ச்ருத்யாசார்ய-ப்ரஸாதேந த்ருடே⁴ா பே³ாதே⁴ா யதா³ ப⁴வேத் |
நிரஸ்தாசேஷ-ஸம்ஸார-நிதா³நः புருஷஸ்ததா³ || 50

விசீர்ண கார்யகரணோ பூ⁴த-ஸூக்ஷ்மைரநாவ்ருத: |
விமுக்த-கர்ம-நிக³ள: ஸத்³ய ஏவ விமுச்யதே || 51

வேதத்தினுடையவும், ஆசார்யருடையவும் அருளினால் ஞானமானது எப்பொழுது திடமாக ஏற்படுமோ, அப்பொழுது புருஷன் ஸம்ஸாரம் முழுவதற்கும் காரணமான அவித்யை (அஞ்ஞானம்) நீங்கினவனாக, சரீரம் இந்திரியங்கள் எல்லாம் உலைந்துபோனவனாக, பூத ஸூக்ஷ்மங்களால் சூழப்படாதவனாக, கர்மா வாகிற விலங்கிலிருந்து விடுபட்டவனாக உடனேயே முக்தி அடைகிறான்.

ப்ராப்³த⁴-கர்ம-வேகே³ந ஜீவந்முக்தோ யதா³ ப⁴வேத் |
கஞ்சித்-காலமநாரப்³த⁴-கர்ம-ப³ந்த⁴ஸ்ய ஸம்க்ஷயே || 52

நிரஸ்தாதிசயாநந்த³ம் வைஷ்ணவம் பரமம் பத³ம் |
புநராவ்ருத்தி ரஹிதம் கைவல்யம் ப்ரதிபத்³யதே || 53

பிராரப்த கர்மத்தின் வேகத்தினால் சிலகாலம் ஜீவன் முக்தனாக இருந்து (பிராரப்தம் தீர்ந்தபின்) பிராரப்தமல்லாத (ஸஞ்சிதம் ஆகாமி என்கிற கர்மாக் களின் கட்டு (ஏற்கெனவே) நசித்துவிட்டபடியால் (கர்மாவினால் ஏற்படும் ஸம்ஸாரம் முற்றிலும் நசித்து) எதற்கு மேலாக ஆனந்தம் கிடையாதோ அப்பேர்ப்பட்ட ஆனந்த ஸ்வரூபமாயும், திரும்பவும் சம்ஸாரத்திற்கு வருவதே யில்லாததாயும், வைஷ்ணவமாயும் (அதாவது ஸர்வவியாபகமான பிரஹ்மத்திற் குரியதாயும்) ஒன்றாகவே தனித்திருக்கும் தன்மையுடையதாயும் உள்ள உத்தமமான நிலையை அடைகிறான்.

[கர்மாவில் பிர்ராப்தம், ஸஞ்சிதம், ஆகாமி என மூன்று. முன்வினையில் இப்பிறவியில் அநுபவிக்கப்படவேண்டியதென நிர்ணயமானது பிராரப்தம். இப் மீதமுள்ளது (இனிவரும் பிறவிகளுக்காக வைக்கப்பட்டது) ஸஞ்சிதம். இப் பிறவியில் செய்து, பிற்பிறவிகளில் பயன் தருவது ஆகாமி. புலியென்று நினைத்து எய்யப்பட்ட அம்பு, புலியல்ல பசுவென்று தெரிந்துவிட்டதற்காக நின்றுவிடாது. அத்த பிராணியை அடித்தே தீரும். அதேமாதிரியாக இந்த சரீரத்தைக்கொடுத்த பிராப்த கர்மா ஆத்மஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டதால் நசித்துவிடாது. அக் கர்மாவின் வேகமிருக்கும்வரை இருந்தே தீரும் எனவே, இப்பிராரப்தத்தை அநுபவித்துத் தீரும்வரை ஞானியும் சரீரத்தில் வாழ்வான் இந்நிலையில் சரீரம், ஆத்மஞானம் இரண்டும் சேர்ந்தேயிருக்கிறபடியால் அந்த ஞானியை ஜீவன்முக்தன் என்பார்கள் பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பிக்காத முன்செய்த ஸமஸ்த தர்மாக்கள் முழுதும் ஞானத்தினால் நாசமடைந்துவிடுகின்றன. ஞானமேற்பட்டபின் செய்யும் சேஷ்டைகளில் ''நான் செய்கிறேன்'' என்கிற எண்ணமேயில்லாததினால் அவை ஆகாமி கர்மாவாகாது. ஆகையால் பிராரப்த கர்மாவின் முடிவில் வேறு ஜன்மத்தையோ, வேறு லோகத்தையோ கொடுக்கக்கூடிய எவ்வித கர்மாவும் இல்லாததினால் ஞானி ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மத்தோடு ஒன்றாக ஆகிவிடு கிறான். இதே விதேஹ முக்தி.]

லகு-வாக்ய வ்ருத்தி

[வேறொரு நூலைச் சுருக்கி, எளிதாக்கித் தரும்போது மூலநூலின் பெயரோடு ''லகு'' என்ற அடைமொழி சேர்க்கப்படும். ஆசார்யாள் அனுக்ரஹித்திருக்கிற ''வாக்ய வ்ருத்தி'' என்ற பிரகரணத்தின் அப்படிப்பட்ட ஸங்கிரஹமே இப்பிரகரணம் எனலாம். ''தத்-த்வம்-அஸி'' வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதிலுள்ள பதங்களுடைய தாத்பர்யத்தைத் தெளிவாக ''வாக்ய வ்ருத்தி'யில் விளக்கியுள்ள ஆசார்யாள் ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் உள்ள ஐக்கியத்தை எப்படி அநுபவத்துக்கு வருமாறு அப்யாஸம் செய்வது என்பதை மாத்திரம் இதில் சுருக்கமாகக் கண்டிருக்கிறார்.]

ஸ்தூ²லோ மாம்ஸமயோ தே³ஹ: ஸூக்ஷ்ம: ஸ்யாத்³- வாஸநாமய: ।
ஞாந கர்மேந்த்³ரியை: ஸார்த⁴ம் தீ⁴-ப்ராணௌ தச்-சரீரகௌ³ ॥ 1

மாம்ஸ மயமாயிருக்கிறதுதான் ஸ்தூலமான சரீரம்; (பூர்வ கர்மாவினால் ஏற்பட்ட) வாஸனாமயமாயிருக்கிறதுதான் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் ஆகும். ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள் இவைகளுடன் சேர்ந்து அந்தக்கரணமும், பிராணனும் அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் இருப்பவைகள்.

அஜ்ஞாநம் காரணம் ஸாக்ஷீ போ³த⁴ஸ்-தேஷாம் விபா⁴ஸக: ।
போ³தா⁴பா⁴ஸோ பு³த்³தி⁴க³த: கர்தா ஸ்யாத் புண்யபாபயோ: ॥ 2

காரண சரீரம் என்பது அஜ்ஞானமேயாகும். இந்த மூன்றுவித சரீரங்களையும் பிரகாசப்படுத்துகிற அறிவு ஸாக்ஷியெனப்படும். புத்தியில் ஏற்பட்ட அந்த அறிவின் ஆபாஸம்(பிரதிபிம்பம்)தான் புண்ணியத்தையும்—பாபத்தையும் செய்கிறவனாக ஆவது.

ஸ ஏவ ஸம்ஸரேத் கர்மவசாத் லோகத்³வயே ஸதா³ ।
போ³தா⁴பா⁴ஸாத் சுத்³த⁴போ³த⁴ம் விவிச்யா-த்³தியத்நத: ॥ 3

அவன்தான் (அதாவது ஏக அறிவின் பிரதிபிம்பமான சிதாபாஸன்தான்) கர்மாவிற்கு வசப்பட்டு எப்பொழுதும் இஹலோகம்—பரலோகம் இரண்டிலும் சுழலுகிறான். ஆகையால் அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனிடமிருந்து சுத்தமான அறிவான ஆத்மாவை விசேஷமாக பிரயத்தினம் செய்து பிரித்து அறியவேண்டும்.

[சுத்தமான அறிவு ஸ்வரூபமான ஆத்மா கேவலம் ஸாக்ஷியேயாகும். புத்தியில் பிரதிபலிக்கும் அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனே ஸம்ஸாரத்தில சுழலுகிறான். எனவே, ஸம்ஸாரத்திலுள்ள ஸுகதுக்கங்களிலிருந்து விடுபட நினைப்பவன் தன்னை சுத்தமான ஆத்மாவென்றே உணரவேண்டும்.]

ஜாக³ர–ஸ்வப்நயோரேவ பே³ாத⁴ாப⁴ாஸ-விட³ம்ப³னா ।
ஸுப்தௌ து தல்லயே பே³ாத⁴: சுத்³தே⁴ா ஜாட்³யம் ப்ரகாசயேத் ॥

ஜாக்ரத் (விழிப்பு), ஸ்வப்னம் என்ற இரண்டு நிலைகளில்தான் சிதாபாஸனான ஜீவனின் சேஷ்டை. ஸுஷுப்தி(தூக்கம்)யிலோ சிதாபாஸன் ஒடுங்கியிருக்கும்போது, சுத்தமான அறிவே அக்ஞானத்தைப் (ஜடத்தன்மையைப்) பிரகாசப்படுத்தும்.

தூங்கும்போது நாம் அதன் ஸுகத்தை அறியமுடியாவிடினும், விழித்தபின் ''ஸுகமாய்த் தூங்கினேன்'' என்பதால் அப்போதும் ஸுகஸ்வரூபமான ஆத்மா பிரகாசித்ததாகத் தெரிகிறது. ''நான் ஸுகமாகத் தூங்கினேன்'' என்று சொல்வதுடன் ''நான் எதையும் அப்போது அறியவில்லை'' என்றும் சொல்கிறோம். ''நான் எதையும் அறியவில்லை'' என்று சொல்வதனாலேயே ''அறியப்படும் விஷயங்கள் எதுவும் என் அறிவிற்கு விஷயமாகவில்லை'' என்று மாத்திரம் ஏற்படுமே தவிர ''அந்த ஸமயம் எனக்கு அறிவும் இல்லை'' என்று ஏற்படாது. ஆகையால் விஷயத்தை எதிர்பாராததாயும், எதையும் அறியாத நிலையான அக்ஞானத்தை மாத்திரம் விளக்குவதாயும் ஓர் அறிவு இருக்கிறதென்பது ஸித்தம்.

ஜாக³ரே(அ)பி தி⁴யஸ்-தூஷ்ணீம்–ப⁴ாவ:சுத்³தே³ந ப⁴ாஸ்யதே ।
தீ⁴–வ்யாபாராச்ச சித்ப⁴ாஸ்யாச்-சித³ாப⁴ாஸேந ஸம்யுதா: ॥ 5

ஜாக்ரத் காலத்திலும்கூட புத்தியானது எவ்வித வியாபாரமுமின்றி இருப்பது சுத்த (ஞான) ஸ்வரூபனான ஆத்மாவினால்தான் விளக்கப்படுகிறது. அறிவின் ஆபாஸத்துடன்கூடிய புத்தியின் எல்லா வியாபாரங்களும்கூட சுத்த அறிவினாலேயே விளக்கப்படுகின்றன.

[காமக் குரோதாதிகளோ, ஸங்கல்ப விகல்பாதிகளோ எவ்வித வியாபாரமுமின்றி ஜாக்ரத் காலத்திலேயே சிலசமயம் புத்தி நின்றுவிடும். அந்த ஸமயம் ''இப்பொழுது என் புத்தி எவ்வித வியாபாரமுமின்றி நிச்சலமாக இருக்கிறது'' என்று உணர்வது ஆத்மாவேயாகும். ஏனென்றால் இவ்வறிவிற்கு புத்தி விஷயமாக (Object) ஆகிவிட்டது; ஆகவே இவ்வறிவிற்கு புத்தி அறிபவதாகவாவது (Subject) ஸாதனமாகவாவது (Means) இருக்கமுடியாது. இவ்விதம் புத்தி நிச்சலமாயிருக்கும்போது சுத்தமான ஆத்மா பிரகாசிக்கிறது என்று சொன்னதால் புத்தி நிச்சலமில்லாமல் வியவஹரிக்கும்போது, சுத்த ஆத்மாவை அறிய முடியாதோவென்ற சந்தேஹம் ஏற்படக்கூடியது. அதற்கிடமின்றி புத்தி சேஷ்டிக்கும்போதும் அவ்வாத்மாவை அறியலாமென்கிறார். புத்தியோ அதன் சேஷ்டைகளோ யாவும் ஜடமே, அவைகளுக்கு தன்னால் பிரகாசிக்கும் தன்மை கிடையாது. அவைகள் பிரகாசிக்க வேண்டுமானால் பிரகாசத்தன்மையுள்ள வேறொன்றுடன் கலந்தேயாகவேண்டும். அவ்விதம் கலப்பது ஆபாஸ அறிவு. அந்த ஆபாஸ அறிவிற்குப் பிரகாசிக்கும் தன்மையைக் கொடுப்பதும் அந்த சுத்த அறிவேயாகும். ஆகையால் புத்தியின் சேஷ்டைகளையோ, சேஷ்டையின்மையையோ இரண்டையும் பிர்காசப்படுத்துவது சுத்தமான ஆத்மாவேதான்]

லகு-வாக்ய வ்ருத்தி

[வேறொரு நூலைச் சுருக்கி, எளிதாக்கித் தரும்போது மூலநூலின் பெயரோடு ''லகு'' என்ற அடைமொழி சேர்க்கப்படும். ஆசார்யாள் அனுக்ரஹித்திருக்கிற ''வாக்ய வ்ருத்தி'' என்ற பிரகரணத்தின் அப்படிப்பட்ட ஸங்கிரஹமே இப்பிரகரணம் எனலாம். ''தத்-த்வம்-அஸி'' வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதிலுள்ள பதங்களுடைய தாத்பர்யத்தைத் தெளிவாக ''வாக்ய வ்ருத்தி'யில் விளக்கியுள்ள ஆசார்யாள் ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் உள்ள ஐக்கியத்தை எப்படி அநுபவத்துக்கு வருமாறு அப்யாஸம் செய்வது என்பதை மாத்திரம் இதில் சுருக்கமாகக் கண்டிருக்கிறார்.]

ஸ்தூ²லோ மாம்ஸமயோ தே³ஹ: ஸூக்ஷ்ம: ஸ்யாத்³- வாஸநாமய: ।
ஞாந கர்மேந்த்³ரியை: ஸார்த⁴ம் தீ⁴-ப்ராணௌ தச்-சரீரகௌ³ ॥ 1

மாம்ஸ மயமாயிருக்கிறதுதான் ஸ்தூலமான சரீரம்; (பூர்வ கர்மாவினால் ஏற்பட்ட) வாஸனாமயமாயிருக்கிறதுதான் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் ஆகும். ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள் இவைகளுடன் சேர்ந்து அந்தக்கரணமும், பிராணனும் அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் இருப்பவைகள்.

அஜ்ஞாநம் காரணம் ஸாக்ஷி போ³த⁴ஸ்–தேஷாம் விபா⁴ஸக: ।
போ³தா⁴பா⁴ஸோ பு³த்³தி⁴க³த: கர்தா ஸ்யாத் புண்யபாபயோ: ॥ 2

காரண சரீரம் என்பது அஜ்ஞானமேயாகும். இந்த மூன்றுவித சரீரங்களையும் பிரகாசப்படுத்துகிற அறிவு ஸாக்ஷியெனப்படும். புத்தியில் ஏற்பட்ட அந்த அறிவின் ஆபாஸம்(பிரதிபிம்பம்)தான் புண்ணியத்தையும்—பாபத்தையும் செய்கிறவனாக ஆவது.

ஸ ஏவ ஸம்ஸரேத் கர்மவசாத் லோகத்³வயே ஸதா³ ।
போ³தா⁴பா⁴ஸாத் சுத்³த⁴போ³த⁴ம் விவிச்யா-த்³தியத்நத: ॥ 3

அவன்தான் (அதாவது ஏக அறிவின் பிரதிபிம்பமான சிதாபாஸன்தான்) கர்மாவிற்கு வசப்பட்டு எப்பொழுதும் இஹலோகம்—பரலோகம் இரண்டிலும் சுழலுகிறான். ஆகையால் அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனிடமிருந்து சுத்தமான அறிவான ஆத்மாவை விசேஷமாக பிரயத்தினம் செய்து பிரித்து அறியவேண்டும்.

[சுத்தமான அறிவு ஸ்வரூபமான ஆத்மா கேவலம் ஸாக்ஷியேயாகும். புத்தியில் பிரதிபலிக்கும் அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனே ஸம்ஸாரத்தில சுழலுகிறுன். எனவே, ஸம்ஸாரத்திலுள்ள ஸுகதுக்கங்களிலிருந்து விடுபட நினைப்பவன் தன்னை சுத்தமான ஆத்மாவென்றே உணரவேண்டும்.]

ஜாக³ர-ஸ்வப்நயோரேவ போ³த⁴ாப⁴ாஸ-விட³ம்ப³நா ।
ஸுப்தௌ து தல்லயே போ³த⁴: சுத்³தே⁴ா ஜாட்³யம் ப்ரகாசயேத் ॥

ஜாக்ரத் (விழிப்பு), ஸ்வப்னம் என்ற இரண்டு நிலைகளில்தான் சிதாபாஸனை ஜீவனின் சேஷ்டை. ஸுஷுப்தி(தூக்கம்)யிலோ சிதாபாஸன் ஒடுங்கியிருக்கும்போது, சுத்தமான அறிவே அக்ஞானத்தைப் (ஜடத்தன்மையைப்) பிரகாசப்படுத்தும்.

தூங்கும்போது நாம் அதன் ஸுகத்தை அறியமுடியாவிடினும், விழித்தபின் ''ஸுகமாய்த் தூங்கினேன்'' என்பதால் அப்போதும் ஸுகஸ்வரூபமான ஆத்மா பிரகாசித்ததாகத் தெரிகிறது. ''நான் ஸுகமாகத் தூங்கினேன்'' என்று சொல்வதுடன் ''நான் எதையும் அப்போது அறியவில்லை'' என்றும் சொல்கிறோம். ''நான் எதையும் அறியவில்லை'' என்று சொல்வதனுலேயே ''அறியப்படும் விஷயங்கள் எதுவும் என் அறிவிற்கு விஷயமாகவில்லை'' என்று மாத்திரம் ஏற்படுமே தவிர ''அந்த ஸமயம் எனக்கு அறிவும் இல்லை'' என்று ஏற்படாது. ஆகையால் விஷயத்தை எதிர்பாராததாயும், எதையும் அறியாத நிலையான அக்ஞானத்தை மாத்திரம் விளக்குவதாயும் ஓர் அறிவு இருக்கிறதென்பது ஸித்தம்.

ஜாக³ரே(அ)பி தி⁴யஸ்-தூஷ்ணீம்-ப⁴ாவ:சுத்³தே³ந ப⁴ாஸ்யதே ।
தீ⁴-வ்யாபாராச்ச சித்ப⁴ாஸ்யாச்-சித³ாப⁴ாஸேந ஸம்யுதா: ॥ 5

ஜாக்ரத் காலத்திலும்கூட புத்தியானது எவ்வித வியாபாரமுமின்றி இருப்பது சுத்த (ஞான) ஸ்வரூபனை ஆத்மாவினுல்தான் விளக்கப்படுகிறது. அறிவின் ஆபாஸத்துடன்கூடிய புத்தியின் எல்லா வியாபாரங்களும்கூட சுத்த அறிவினுலேயே விளக்கப்படுகின்றன.

[காமக் குரோதாதிகளோ, ஸங்கல்ப விகல்பாதிகளோ எவ்வித வியாபாரமுமின்றி ஜாக்ரத் காலத்திலேயே சிலசமயம் புத்தி நின்றுவிடும். அந்த ஸமயம் ''இப்பொழுது என் புத்தி எவ்வித வியாபாரமுமின்றி நிச்சலமாக இருக்கிறது'' என்று உணர்வது ஆத்மாவேயாகும். ஏனென்றால் இவ்வறிவிற்கு புத்தி விஷயமாக (Object) ஆகிவிட்டது; ஆகவே இவ்வறிவிற்கு புத்தி அறிபவதாகவாவது (Subject) ஸாதனமாகவாவது (Means) இருக்கமுடியாது. இவ்விதம் புத்தி நிச்சலமாயிருக்கும்போது சுத்தமான ஆத்மா பிரகாசிக்கிறது என்று சொன்னதால் புத்தி நிச்சலமில்லாமல் வியவஹரிக்கும்போது, சுத்த ஆத்மாவை அறியமுடியாதோவென்ற சந்தேஹம் ஏற்படக்கூடியது. அதற்கிடமின்றி புத்தி சேஷ்டிக்கும்போதும் அவ்வாத்மாவை அறியலாமென்கிறுர். புத்தியோ அதன் சேஷ்டைகளோ யாவும் ஜடமே, அவைகளுக்கு தன்னுல் பிரகாசிக்கும் தன்மை கிடையாது. அவைகள் பிரகாசிக்க வேண்டுமானுல் பிரகாசத்தன்மையுள்ள வேறொன்றுடன் கலந்தேயாகவேண்டும். அவ்விதம் கலப்பது ஆபாஸ அறிவு. அந்த ஆபாஸ அறிவிற்குப் பிரகாசிக்கும் தன்மையைக் கொடுப்பதும் அந்த சுத்த அறிவேயாகும். ஆகையால் புத்தியின் சேஷ்டைகளையோ, சேஷ்டையின்மையையோ இரண்டையும் பிர்காசப்படுத்துவது சுத்தமான ஆத்மாவேதான்]

வஹ்நி-தப்த-ஜலம் தாப-யுக்தம் தே³ஹஸ்ய தாபகம் ।
சித்³ப⁴ாஸ்யா தீ⁴ஸ்-தத்த³ாப⁴ாஸ யுக்தா(அ)ந்யம் ப⁴ாஸயேத் த²தா ॥ 6

நெருப்பில் சூடு ஏறிய ஜலம் சூடோடுகூடினதாய் தேஹத்திற்கு சூட்டைக் கொடுக்கிறது. அதேமாதிரி, புத்தியானது சுத்த அறிவினுல் பிரகாசிக்கப்பட்டு அவ்வறிவின் ஆபாஸத்துடன் (பிரதிபலிப்புடன்) கூடியதாக இருந்துகொண்டு வேறு பதார்த்தத்தங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும்.

ரூபாதௌ³ குணதோ³ஷாதி³-விகல்பா பு³த்³தி⁴க³ா: க்ரியா: ।
தா: க்ரியா விஷயை: ஸார்த⁴ம் ப⁴ாஸயந்தீ சிதிர்-மதா ॥ 7

ரூபம் முதலானவைகளில் குணம், தோஷம் முதலான விகல்பங்கள் (வேற்றுமைகள்) புத்தியிலுள்ள வியாபாரங்களால் தோன்றுவதாகும். விஷயங்களை சேர்த்து அந்த வியாபாரங்களைப் பிரகாசப்படுத்துவது அறிவு எனப்படும்.

ரூபாச்ச கு³ண-தோ³ஷாப்யாம் விவிக்தா கேவலா சிதி: ।
ஸைவாநுவர்ததே ரூப-ரஸாதீ³நாம் விகல்பநே ॥ 8

ரூபத்திலிருந்தும் குணதோஷங்களிலிருந்தும் தனித்து வேறுபட்டதாக இருப்பது சுத்தமான அறிவு. அதுவேதான் ரூபம், ரஸம் முதலானவை விஷயமாக விகல்பம் செய்யும்போது தொடர்ந்து இருந்துவருகிறது.

க்ஷணே க்ஷணே(அ)ந்யத³ா-பூ⁴தா தீ⁴-விகல்பாச்சிதிர்-ந து ।
முக்தாஸு ஸூத்ரவத் புத்தி விகல்பேஷு சிதிஸ்ததா ॥ 9

புத்தியின் விகல்பங்கள் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் வெவ்வேருக இருப்பவைகள். அறிவு மாத்திரம் அப்படியல்ல. முத்துக்களுக்குள் கயிறு (இருப்பது) போல புத்தியின் விகல்பங்களில் அறிவு(இருக்கிறது).

[முத்துமாலையில் முத்துக்கள் பலவாக இருந்தபோதிலும் எல்லா முத்துக்களிலும் கோர்க்கப்பட்டுள்ள நூல் ஒன்றுதான். இதுபோல புத்தியின் விகல்பங்கள் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வெவ்வேருக வந்துகொண்டிருந்தபோதிலும் எல்லா விகல்பங்களும் ஊடுருவியுள்ள அறிவு ஒன்றுதான்].

முக்தாபி⁴-ராவ்ருதம் ஸூத்ரம் முக்தயோர் மத்⁴ய-ஈக்ஷ்யதே ।
தத²ா வ்ருத்தி விகல்பை-ச்சித் ஸ்பஷ்டா மத்⁴யே விகல்பயோ: ॥ 10

கயிறு முத்துக்களினுல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனுல் ஒரு முத்துக்கும் அடுத்த முத்துக்கும் இடையில் காணப்படுகிறது. அப்படியே வெவ்வேருன புத்தி விருத்திகளினுல் அறிவு (மறைக்கப்பட்டபோதிலும்) ஒரு விருத்திக்கும் அடுத்த விருத்திக்கும் இடையில் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படும்.

நஷ்டே பூர்வ விகல்பே து யாவத³ந்யஸ்ய நோத³ய: ।
நிர்விகல்பக சைதந்யம் ஸ்பஷ்டம் தாவத்³-விப⁴ாஸதே ॥ 11

முந்தின விகல்பம் மறைந்து அடுத்த விகல்பம் உண்டாவதற்குமுன் நடுவில் எவ்வித விகல்பமுமற்ற சுத்த சைதன்யம் தெளிவாக பிரகாசிக்கும்.

ஏக-த்³வி-த்ரி-க்ஷணேஷ்-வேவம் விகல்பஸ்ய நிரோத⁴நம் ।
க்ரமேணாப்⁴யஸ்யதாம் யத்நாத் ப்³ரஹ்மாநுப⁴வகாங்க்ஷிபி⁴: ॥ 12

இவ்விதமாக பிரஹ்மத்தை அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவர்கள் ஒரு க்ஷணம், இரண்டு க்ஷணம், மூன்று க்ஷணம் என்று கிரமமாக மிகப் பிரயத்தனத்துடன் விகல்பத்தைத் தடுத்தல் (நிறுத்தல்) அப்யஸிக்கப்படவேண்டும்.

ஸவிகல்பக-ஜீவோ(அ)யம் ப்³ரஹ்ம தந்-நிர்விகல்பகம் ।
அஹம் ப்³ரஹ்மேதி வாக்யேந ஸோ(அ)யமர்தே²(அ)பி⁴தீ⁴யதே ॥ 13

இது விகல்பத்தோடுகூடின ஜீவன். அது விகல்பமே இல்லாத ப்ரஹ்மம். அந்த இவ்விஷயமானது நான் பிரஹ்மம் என்ற வாக்கியத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது.

[ஒரே பதார்த்தத்தை விகல்பத்துடன் (ஸாதாரணமாக புத்தி விருத்தியுடன்) ஸம்பந்தித்து வியவஹரிக்கும்போது பிரஹ்மம் என்றும் தனித்தனி பெயர்கள் ஏற்படுகின்றன. இதனுல் குறிக்கப்படும் வஸ்துவினிடத்தில வேற்றுமை ஏற்பட்டு விடாது. ஒருவன் தன் தகப்பனுரால் புத்திரன் என்று வியவஹரிக்கப்பட்டும், அவன் குழந்தையால் பிதா என்று வியுவஹரிக்கப்பட்டும் இருப்பதால் அவன் வெவ்வேறு மனிதனுக ஆகிவிடமாட்டான். அவனுடைய ஸ்யவரூபம் இவ்விரண்டு வியவஹாரங்களினுலும் பாதிக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் ஒரே ரீதியாகத்தான் இருந்துவருகிறது. அப்படியே ஜீவன் என்று அழைக்கப்படுவதும், பிரஹ்மம் என்று அழைக்கப்படுவதும் ஸ்வரூபத்தில் வேற்றுமையற்று சுத்த சைதன்ய ரூபமாகவே இருந்துவருகிறது. இந்தத் தத்வத்தைத்தான் உபநிஷத்துக்கள் ''நான் பிரஹ்மம்'' ''அதுவே நீ'' முதலான மஹாவாக்கியங்களினுல் உபதேசிக்கின்றன.

ஸவிகல்பகசித்³-யோ(அ)ஹம் ப்³ரஹ்மைகம் நிர்விகல்பகம் ।
ஸ்வதஸ்-ஸி³த்த⁴ா விகல்பாஸ்தே நிரோத்³த⁴வ்யா:ப்ரயத்நத: ॥ 14

எந்த நான் விகல்பத்தோடுகூடிய சைதன்யமோ அந்த நானே ஒன்ருய் விகல்பமற்றதாயுள்ள பிரஹ்மம். தானுகவே ஏற்படுகிற அந்த விகல்பங்கள் பிரயத்தனத்தின்பேரில் தடுக்கப்படவேண்டியவைகள்.

சக்ய: ஸர்வ–நிரோதே⁴ந ஸமாதி⁴ர்-யோகி³நாம் ப்ரிய: ।
தத³சக்தௌ க்ஷணம் ருத்³த்⁴வா ச்ரத்³த⁴ாளோர்-
ப்³ரஹ்மதா(ஆ)த்மந: ॥ 15

எல்லா விகல்பங்களேயும் நிரோதம் (தடை) செய்வதால் யோகிகளுக்குப் பிரியமான ஸமாதி நிலையானது ஸாதிக்கக்கூடியது. அதற்கு (எல்லா விகல்பங்களேயும் முற்றிலும் தடுக்க) சக்தியில்லாத பக்ஷத்தில் ஒரு க்ஷணமாவது தடுத்து விட்டால், சிரத்தையுடன் பிரயத்தினம் செய்கிறவருடைய ஆத்மாவிற்கு பிரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை ஸித்திக்கும்.

[புத்தி விருத்தி ஏற்படாமல் முதலில் ஒரு க்ஷணமாவது இருக்கப் பிரயத்தினம் செய்தால் அந்த க்ஷணத்திலேயே ஆத்மாநந்தம் நன்கு ஸ்புரிக்கும் கிரமமாக அப்யாஸம் செய்து புத்தி நிச்சலமாயிருக்கும் காலத்தை வரவர நீடிக்கச்செய்யலாம்.]

ச்ரத்³த⁴ாளுர்-ப்³ரஹ்மதாம் ஸ்வஸ்ய சிந்தயேத்³-பு³த்³தி⁴ வ்ருத்திபி: ।
வாக்ய-வ்ருத்த்யா யத²ாசக்தி ஜ்ஞாத்வா(அ)த்³த⁴ாப்⁴யஸ்யதாம்
ஸத³ா ॥ 16

சிரத்தையுடன்கூடியவர் தனது ப்ரஹ்ம நிலேயை புத்தி விருத்திகளின் உதவியினுலும், மஹாவாக்கியங்களின் தாத்பர்யத்தை அனுஸரித்தும் [''வாக்ய விருத்தி'' என்ற பிரகரணத்தில் கண்டவழியாக] சக்திக்குத் தகுந்தபடி சிந்திக்க வேண்டும். (சிந்தித்து ஸந்தேகமின்றி அறிந்துகொண்டு நன்ருக எப்பொழுதும் அப்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

தச்-சிந்தனம் தத்-கத²நம் அந்யோந்யம் தத்-ப்ரபே³ாத⁴நம் ।
ஏத-தேக-பரத்வம் ச ப்³ரஹ்மாப்⁴யாஸம் விது³ர் பு³த⁴ா: ॥ 17

அதையே நினேப்பது, அதையே சொல்வது, ஒருவருக்கொருவர் அதையே நன்கு அறிவிப்பது, அதொன்றிலேயே ஈடுபட்டிருப்பது ஆக இவையெல்லாம் பிரஹ்மவிஷயமான அப்யாஸம் என்று அறிவாளிகள் அறிந்திருக்கிருர்கள்.

தே³ஹாத்மதீவ்⁴த் ப்³ரஹ்மாத்மதீ⁴-த்³ராட்⁴யே க்ருதக்ருத்யதா ।
யத³ா தத³ா(அ)யம் ம்ரியதாம் முக்தோ(அ)ஸௌ நாத்ர ஸம்சய: 18

தேஹத்தில் ''நான்'' என்கிற எண்ணம் அஜ்ஞானிகளுக்கு எவ்வளவு திடமாயிருக்கிறதோ அதுபோல் பிரஹ்மம் ''நான்'' என்ற திடபுத்தி உண்டாகி விட்டால் ஸாதிக்கவேண்டியதெல்லாம் ஸாதித்தானதாகிவிடும். (இதன்பின்) (இப்படிப்பட்ட)வர் எப்பொழுதுவேண்டுமாயினும் மரணமடையட்டும் (மரண ஸம்பந்தமின்றி) இவர் (உயிர் வாழ்கையிலேயே) முக்தர். இதில் ஐயமே கிடையாது.

ஸதாசாராநுஸந்தானம்

[தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஆஸ்திகனுன மனிதன் ஒருவன் பிரதி தினம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளும் காரியங்களும் அவற்றின் முறைகளும் என்ன வென்று மிகவும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே ஸதாசாரம் எனப்படும். ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடைய பிரயத்தினம் செய்பவருக்கும் ஸதாசாரம் உண்டு; ஆனுல் அது வேறு விதம் என்று இந்தப் பிரகரணத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யர் எடுத்துக் காட்டுகிருர். மாநஸிக பூஜை போல, இதுவும் கர்மேந்திரியாதிகளேயும் வெளிப் பதார்த் தங்களேயும் வைத்துக்கொண்டு அனுஷ்டிக்கப்படாமல் மனஸிலேயே அனுஸந்தானம் செய்யப்படவேண்டியது, என்று காட்டுகிருர். ஆராய்ந்து ஈடுபட்டுப் பின்பற்றுவதே அநுஸந்தானம்.]

ஸச்சித3ாநந்த3-கந்த3ாய ஜக3த3ங்குர-ஹேதவே ।
ஸதே3ாதி3தாய பூர்ணுய நமோ (அ)நந்தாய விஷ்ணவே ॥ 1

ஸத்தாகவும் (மெய்ப்பொருளாகவும்) சித்தாகவும் (அறிவாகவும்) ஆனந்தமாகவும் உள்ள கிழங்காய், பிரபஞ்சம் எனும் இவ்வுலகம் முளேவிடக்காரணமாய், எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதாய், நிரம்பினதாய், எல்லேயற்றதாய் உள்ள விஷ்ணுவுக்கு (ஸர்வ வியாபக வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்துக்கு) நமஸ்காரம்.

ஸர்வ-வேத3ாந்த ஸித்3த4ாந்தைர் க்3ரதி2தம் நிர்மலம் சிவம் ।
ஸத3ாசாரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி யோகி3நாம் ஞாநஸித்3த4யே ॥ 2

(ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குரிய) யோக ஸாதனங்களே அனுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு ஞானம் ஸித்திக்கும்பொருட்டு எல்லா உபநிஷத்துக்களினுலும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும் முடிவுகளேக்கொண்டு தொகுக்கப்பட்டதாயும், நிர்மலமாயும், சிவமாயுமுள்ள (மங்கள மாயுள்ள) ஸதாசாரத்தைப்பற்றி நன்கு எடுத்துச்சொல்கிறேன். (முதல் ச்லோகத்தில் விஷ்ணு என்ற சொல்லும், இரண்டாவதில் சிவ என்ற சொல்லும் ஆத்ம ஸாதகனுக்கு இருக்கவேண்டிய ஸமரஸ மனப்பான்மையைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன.)

ப்ராத: ஸ்மராமி தே3வஸ்ய ஸவிதுர்-ப4ர்க3 ஆத்மந: ।
வரேண்யம் தத்3 தி4யோ யோ நச்சித3ாநந்தே3 ப்ரசோத3யாத் ॥ 3

எவர் நம்முடைய புத்திகளே, சித்தாகவும் ஆனந்தமாகவுமுள்ள (பிரஹ்மத்)தில் தூண்டிச்செலுத்துவாரோ, அந்த ஸ்வயம்பிரகாசமாயும் எல்லாவற்றையும் உண்டு

பண்ணுகிறவராயுமுள்ள ஆத்மஸ்வரூபியின் அப்பேர்ப்பட்ட சிலாக்கியமான பேரொளியைக் காலையில் ஸ்மரிக்கிறேன். (காயத்ரி மந்திரத்தையே பெரும்பாலும் அனுஸரிக்கும் ச்லோகம்.)

அந்வய-வ்யதிரேகாப்யாம் ஜாக்³ரத்-ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திஷு ।
யதே³கம் கேவலம் ஞாநம் ததே³வாஸ்மி பரம் ப்³ருஹத் ॥ 4

விழிப்பு, கனவு, தூக்கம் இவைகளில் அன்வயத்தினாலும் வியதிரேகத்தினாலும் எது ஒன்றாய் தனித்து ஞானஸ்வரூபமாக இருக்கிறதோ, மேலான மிகப் பெரியதான அந்தப் பதார்த்தமாகவே நான் இருக்கிறேன்.

(ஒரு பதார்த்தம் இன்னொரு பதார்த்தத்துடன் பொருந்தி இருப்பதை அன்வயம் என்றும், ஒரு பதார்த்தம் இன்னொன்றுடன் பொருந்தமுடியாதிருப்பதை வ்யதிரேகம் என்றும் சொல்வார்கள். விழிப்பு இருக்கும்போது கனவும், தூக்கமும் கிடையாது, கனவு இருக்கும்போது விழிப்பும் நல்ல தூக்கமும் கிடையாது. நல்ல தூக்கம் இருக்கும் போது விழிப்பும் கனவும் கிடையாது. இவை ஒன்றுக்கொன்று வ்யதிரேகமாயிருந்தும் ஒரே ஜீவனில் இவை அன்வயிப்பதற்குக் காரணம் இம்மூன்று நிலைகளிலும் மாறாமலே உள்ள ஆத்மாதான் என்று புலப்படுகிறது.

ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விலாஸோ (அ)யம் ஜ்ஞாநாத் ஜ்ஞாநே ச சாம்யதி ।
ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநே பரித்யஜ்ய ஜ்ஞாநமேவாவசிஷ்யதே ॥ 5

அறிவு, அறியாமை என்ற இந்த இருவிதத் தோற்றமும் ஞானம் ஏற்பட்டவுடன் ஞானத்திலேயே அடங்கி விடுகிறது. அறிவு, அறியாமை இவ்விரண்டையும் விட்டு விட்டால் (ஸ்வரூபமான) ஞானம் மாத்திரம் மிஞ்சும்.

அத்யந்த-மலிநோ தே³ஹோ தே³ஹீ சாத்யந்த-நிர்மல: ।
அஸங்கோ³ (அ)ஹமிதி ஜ்ஞாத்வா சௌசமேதத் ப்ரசக்ஷதே ॥ 6

சரீரமானது மிகவும் அழுக்கடைந்தது. ஆத்மாவோ மிகவும் நிர்மலமானது. நான் சரீரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்தமும் அற்றவன் என்று அறிந்துகொள்வதுதான் ஞானிக்கு சௌசமென்பது.

(இங்கு ஆத்ம ஞானிக்கு சரீர சுத்தி என்ற சௌசஆசாரத்தைக் கூறுகிறார்.)

மந்-மநோ மீநவந்-நித்யம் க்ரீட³த்யாநந்த³-வாரிதௌ ।
ஸுஸ்நாதஸ்-தேந பூதாத்மா ஸம்யக்³-விஜ்ஞாந-வாரிணா ॥ 7

ஆனந்தமாகிற ஸமுத்திரத்தில், என்னுடைய மனஸ் மீனைப்போல எப்பொழுதும்

விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த (அதிலுள்ள) தெளிவான அறிவு என்கிற ஜலத்தினால் நன்கு ஸ்நாநம் செய்தவனாக சுத்தம் செய்யப்பட்ட மனஸுடையவனாக இருக்கிறேன்.

அத²ாக⁴மர்ஷணம் குர்யாத் ப்ராணாபாந-நிரோத⁴த: ।
மந: பூர்ணே ஸமாத⁴ாய மக்³ந-கும்பே⁴ா யத²ார்ணவே ॥ 8

பிறகு ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கின குடம் எப்படியோ (அது போல) பிராணன் அபானன் என்ற வாயு ஸஞ்சாரத்தையும் நிறுத்தி, மனஸை எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவிடத்தில் நன்கு நிலை நிறுத்தி (முழுகப்பண்ணி), "அகமர்ஷணம்" என்ற ஆசாரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

(ஸ்நாநம் செய்யும் பொழுது பாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு ஜபிக்கும் மந்திரமே அகமர்ஷணம்.)

லய-விக்ஷேபயோ: ஸந்தெ⁴ள மநஸ்தத்ர நிராமிஷம் ।
ஸ ஸந்தி⁴: ஸாதி⁴தோ யேந ஸ முக்தோ நாத்ர ஸம்சய: ॥ 9

லயமாகிற தூக்கத்திற்கும் விக்ஷேபமாகிற விழிப்புநிலையின் வெளிப்பார்வைக்கும் மத்தியில் மனஸ் இருந்தால் அந்த நிலையில் விஷய ஸுக அநுபோகமின்றி இருக்கும். அந்த (இரண்டும் அல்லாமல், இரண்டும் சேருமிடமான) ஸந்தியில் நிறுத்துவது எவனால் சாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அவன் (ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து) விடுதலையடைந்த முக்தன். இந்த விஷயத்தில், ஸந்தேஹம் இல்லை.

(தூக்கத்தில் அமைதி இருந்தாலும் அறிவு இல்லை. விழிப்பில் அறிவு இருந்தாலும் அமைதி இல்லை. அமைதி, அறிவு இரண்டும் ஸந்திக்கப் பழகுவதே ஆத்ம ஸாதகனின் ஸந்தியாவந்தனம்.)

ஸர்வத்ர ப்ராணினாம் தே³ஹே ஜபோ ப⁴வதி ஸர்வத³ா ।
ஹம்ஸ: ஸோ(அ)ஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸர்வ-ப³ந்தை⁴ர் விமுச்யதே ॥ 10

எல்லாப்பிராணிகளுடைய தேஹத்திலும், எப்பொழுதும் "ஹம்ஸ: ஸோஹம்" (ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மமே நான்) என்ற ஜபமானது இருந்து வருகிறது; இதை அறிந்து கொண்டுவிட்டால் எல்லாக் கட்டுகளிலிருந்தும் நன்கு விடுபடுகிறான்.

பிராண ஸஞ்சாரமுள்ளவைகள் பிராணிகள். பிராண ஸஞ்சாரத்தில் காற்றை உள்ளேயிழுக்கும்போது "ஹம்" என்றும் வெளிவிடும்பொழுது 'ஸ:' என்றும் தானாகவே சப்தம் ஏற்படுவதை கவனித்துப்பார்த்தால் நன்கு தெரியவரும். இது "ஹம்ஸ ரூபியான பிரம்மந்தான் நான்" என்று அர்த்தம் மேற்படக்கூடிய "ஹம்ஸ: ஸோऽஹம்" என்கிற சப்தமாக பரிணமிக்கிறது. நம்முடைய பிரயத்னம் இல்லாமல் நாம் மூச்சு

விடுவதிலேயே ஆத்ம தத்த்வத்தை விளக்கக்கூடியதாக ஏற்பட்டுள்ள இந்த மந்திரத்தை நாம் முயன்று ஜபம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லாததால் இதற்கு "அஜபா" என்று பெயர். ஆத்ம ஞானிக்கு இதுவே ஜபமாகும். வேறு மந்திரங்களை அவன் ஜபிக்க வேண்டுவதில்லை.

தர்பணம் ஸ்வஸுகே[2]நைவ ஸ்வேந்த்[3]ரியாணும் ப்ரதர்பணம்।
மநஸா மந ஆலோக்ய ஸ்வயமாத்மா ப்ரகாசதே॥ 11

தன்னுடைய இந்திரியங்களுக்கு தன்னுடைய ஆத்மாநந்தத்திஞலேயே நன்கு திருப்தி செய்விப்பதுதான் ஆத்ம ஞானி செய்யவேண்டிய தர்ப்பணம். மனஸினுல் மனஸை நன்கு பார்க்கையில் ஆத்மா தாஞகவே பிரகாசிக்கும்.

தர்ப்பணம் என்ருல் திருப்தி செய்வது. ஆத்ம ஞானிக்கு, தேவ ரிஷி பித்ரு தர்ப்பணமெல்லாம் வேண்டாமா என்ருல், இந்திரியங்களைத் திருப்தி அடையும்படி செய்வதே அவன் செய்யும் தர்ப்பணமாகும். ஆஞல் அந்தந்த இந்திரியங்கள் கேட்கும் வெளிப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள விஷய இன்பங்களைக் கொடுத்து திருப்தி செய்யும் விதத்தில் அல்ல. ஆத்மானந்தத்தின் அனுபவத்திலேயே அவைகளை ஈடுபடும்படி செய்வதே சிறந்த தர்ப்பணமாகும்.

ஆத்மநி ஸ்வப்ரகாசாக்[3]நௌ சித்தமேகாஹுதிம் க்ஷிபேத்।
அக்[3]நிஹோத்ரீ ஸ விஜ்ஞேயச் சேதரே நாமத[4]ாரகா:॥ 12

ஆத்மாவாகிற ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருக்கும் அக்னியில் சித்தமாகிற ஒரே ஆஹுதியைப் போடவேண்டும். அவ்விதம் போடுகிறவனே மெய்யாலும் அக்னி ஹோத்திரம் செய்கிறவன் என்று அறிய வேண்டியது. (சடங்காகச் செய்யும்) மற்றவர்களோ (அக்னி ஹோத்ரீ என்ற) பெயரைமாத்திரம் தரிக்கிறவர்கள்.

(இங்கு ஞானஸாதகன் செய்யும் அக்னிஹோத்ர ஆசரணை கூறப்படுகிறது).

தே[3]ஹோ தே[3]வாலய: ப்ரோக்தோ தே[3]ஹீ தே[3]வோ நிரஞ்ஜந:।
அர்சித: ஸர்வபா[4]வேந ஸ்வா(அ)நுபூ[4]த்யா விராஜதே॥ 13

தேஹமானது பகவானுடைய ஆலயம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேஹத்துக்குரியவன் (ஆத்மா) எவ்வித அழுக்குமில்லாத பகவான். (தேஹமான கோயிலில் உள்ள தெய்வமூர்த்தி ஆத்மாவே). எல்லாமாக யிருப்பது தானே என்ற அநுபவத்தாலே (இந்த மூர்த்தி) பூஜிக்கப்பட்டு நன்கு விளங்குகிருர்.

(இதுவே ஞானஸாதகனின் பூஜை).

மௌநம் ஸ்வாத்[4]யயநம் த்[4]யாநம் த்[4]யேய ப்[3]ரஹ்மாநுசிந்தநம்।
ஜ்ஞாநே நேதி தயோ: ஸம்யஞ்-நிஷேத[4]ாத் தத்த்வ த[3]ர்சநம்॥ 14

(ஆத்மஸாதகனுக்கு) ஸ்வயமாக ஏற்பட்ட (வேத) அத்யயனமென்பது மௌனமே. (அவனுக்கான) தியானம் (மற்றவர்கள் தமக்கு வேறாக ஒரு தெய்வத்தை தியானிப்பது போலின்றி) எல்லா தியானத்திற்கும் விஷயமான பிரஹ்மத்தைத் தொடர்ந்து சிந்தனம் செய்வதுதான். ஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டால் இவ்விரண்டும்கூடக் கிடையாது என்று நன்கு தடுக்கப்பட்டிருப்பதால் (அங்கிலையில்) மெய்ப்பொருளின் அநுபவம் (மட்டுமே) உண்டு.

அதீதாநாக³தம் கிஞ்சித் ந ஸ்மராமி ந சிந்தயே।
ராக³ த்³வேஷௌ விநா ப்ராப்தம் பு⁴ஞ்ஜாம்-யத்ர சுப⁴ாசுப⁴ம்॥ 15

சென்றுபோனதையோ, இன்னும் வராமலிருப்பதையோ எதையும் நான் ஞாபகப் படுத்திக்கொள்வதில்லை, ஆலோசித்துப் பார்ப்பதுமில்லை. இப்பொழுது (நிகழ்காலத்தில்) (பிராரப்த கர்ம வசத்தினால்) கிடைக்கும் நல்லதையும் கெட்டதையும், ஆசையோ வெறுப்போ இல்லாமல் அனுபவிக்கிறேன்.

தே³ஹாப்⁴யாஸோ ஹி ஸந்-ந்யாஸோ நைவ காஷாய வாஸஸா।
நாஹம் தே³ஹோ(அ)ஹமாத்மேதி நிச்சயோ ந்யாஸ லக்ஷணம்॥ 16

தேஹ (சரீரம் நான் இல்லை, நான் இல்லை என்று) அப்யாஸம் செய்வதல்லவா ஸந்யாஸம்? காஷாய வஸ்திரம் உடுப்பதினால் மாத்திரம் (ஸந்யாஸம்) ஆக மாட்டாது. "நான் தேஹம் அல்ல, நான் ஆத்மாவே" என்ற தீர்மானம்தான் ஸந்யாஸத்தின் லக்ஷணம்.

அப⁴யம் ஸர்வ-பூ⁴தாநாம் த³ாநமாஹுர்-மநீஷிண:।
நிஜாநந்தே³ ஸ்ப்ருஹா நாந்யே வைராக்³யஸ்யாவதி⁴ர்-மதா॥ 17

ஸகல பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பதே ஸந்நியாஸி செய்யும் தானம் என்று, அறிவாளிகள் சொல்கிறார்கள். ஸ்வயமான ஆத்மானந்தத்தில் ஆசை, ஆத்மாவைத் தவிர்த்து வேறு பதார்த்தத்தில் ஆசையில்லாமலிருப்பது என்பது எதுவோ அதுவே, (அவனுக்குரிய) வைராக்கியத்தின் எல்லை என்று கருதப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதம் வைராக்யாதி ஸாதனங்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு ஸந்யாஸியானவர் தகுந்த குருவைத் தேடி தத்த்வோபதேசம் பெறவேண்டும் என்று மேலே சொல்லுகிறார்.

வேதா³ந்த ச்ரவணம் குர்யாத் மநநம் சோபபத்திபி⁴:।
யோகே³நாப்⁴யஸநம் நித்யம் ததோ த³ர்சநமாத்மந:॥ 18

உபநிஷத்துக்களின் சிரவணத்தை (தாத்பர்யத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வதை) செய்யவேண்டும். (சிரவணம் செய்ததை) நியாயமான யுக்திகளால் மனனம் (நன்கு ஆலோசிப்பது) செய்யவேண்டும். எப்பொழுதும், யோகம் எனும் ஒருமைப்

பாட்டால் (சிரவண, மனனம் செய்ததை) திரும்பத்திரும்ப (உள் மனசில்) பயின்று கொண்டிருக்கவேண்டும். அதன் பிறகு (அதிலிருந்து) ஆத்மாவினுடைய ஸாக்ஷாத் காரம் (ஏற்படும்).

சப்த சக்தேரசிந்த்யத்வாத் சப்த³ரதே³வாபரோக்ஷதீ⁴: ।
ப்ரஸுப்த: புருஷோ யத்³வத் சப்தே³நைவாவபு³த்³த்⁴யதே ॥ 19

சப்தத்தின் சக்தியானது மனஸினுல்கூட நினைக்கமுடியாத பெருமையுள்ளதால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் சப்தத்தினுல்தான் (ஏற்படுகிறது). எதுபோலவெனில் நன்கு தூங்குகிற மனிதன் சப்தத்தினுலேயே விழித்துக்கொள்வது போல.

ஆத்மாநாத்ம விவேகேந ஜ்ஞாநம் ப⁴வதி நிச்சலம் ।
கு³ருணு பே³ாதி⁴த: சிஷ்ய: சப்த³ ப்³ரஹ்மாதிவர்ததே ॥ 20

ஆத்மா எது, அநாத்மா எது, என்ற பகுத்தறிவினுல் அசைக்கமுடியாத ஞானமானது ஏற்படுகிறது. குருவினுல் உபதேசிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் சப்தரூபமான பிரஹ்மத்தைத் தாண்டிவிடுகிருன்.

(இதன்பின் குரு செய்யும் உபதேசம் கூறப்படுகிறது).

ந த்வம் தே³ஹோ நேந்த்³ரியாணி ந ப்ராணோ ந மநோ ந தீ⁴: ।
விகாரித்வாத்³-விநாசித்வாத்³-த்³ருச்யத்வாச்ச க⁴டோ யதா³ ॥ 21

நீ தேஹம் அல்ல, இந்திரியங்கள் அல்ல, பிராணன் அல்ல, மனஸ் அல்ல, புத்தி அல்ல. இவையெல்லாம் மாறுதலடையும் தன்மையுள்ளதாலும், நாசத்தையடையும் தன்மையுள்ளதாலும், பார்க்கப்படும் (ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கும்) தன்மையுள்ளதாலும் குடம் எப்படியோ அப்படியேதான். (நீ இவை அல்ல).

தேஹம் முதல் புத்தி வரையுள்ளவைகளை நாம் ஆத்மாவென்று நினைக்கிரேம்; அது தவறு. அவை யாவும் மாறிக்கொண்டும், நசித்துக்கொண்டும், அறியும் பொருளாகவும் இருப்பதால், எவ்வித மாறுதலுமற்று ஏகரூபமாய், நாசமற்று, சாசுவதமாய், அறியப்படாமல் சுத்த அறிவு ஸ்வரூபமாயுள்ள ஆத்மாவாக இருக்கமுடியாது. மண்ணிலிருந்து குடம்போல, இவை ஆத்மாவிலிருந்து உண்டானவையே. குடமானது மாறுகிறது, அறியப்படுகிறது, அழிகிறது. இவற்றின்போதும் ஆதாரமான மண்ணே உள்ளபடியே உள்ளது. ஆத்மா இது போன்றதே.

விசுத்³த⁴ம் கேவலம் ஜ்ஞாநம் நிர்விசேஷம் நிரஞ்ஜநம் ।
யதே³கம் பரமாநந்த³ம் தத் த்வமஸ்யத்³வயம் பரம் ॥ 22

நன்கு சுத்தமாய், தனித்து ஞானஸ்வரூபமாய், எவ்வித விசேஷமும் அற்றதாய், எந்தவித தோஷமும் அற்றதாய், ஒன்றாய், மேலான ஆனந்த ஸ்வரூபமாய், இரண்டற்று உள்ள உத்கிருஷ்டமான வஸ்து எதுவோ அதுவே நீ.

சப்3த3ஸ்யாத்3யந்தயோ: ஸித்3த4ம் மநஸோ(அ)பி ததை2வ ச।
மத்4யே ஸாக்ஷிதயா நித்யம் ததே3வ த்வம் ப்4ரமம் ஜஹி॥ 23

சப்தத்தினுடைய ஆதியிலும் முடிவிலும், அப்படியே மனஸினுடைய ஆதியிலும் முடிவிலும் ஸித்தமாயும் நடுவில் (சப்தத்தையும் மனஸையும்) பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தன்மையோடும் எப்பொழுதும் எது இருக்கிறதோ அதுவேதான் நீ (தேஹ, மனங்களையே 'நான்' என்றெண்ணும்) பிரமையை விட்டுவிடு.

ஸ்தூ2ல-வைராஜயோரைக்யம் ஸூக்ஷ்ம-ஹைரண்ய க3ர்ப4யோ:।
அஜ்ஞான-மாயயோரைக்யம் ப்ரத்யக்3-விஜ்ஞான பூர்ணயோ:॥ 24

ஸ்தூலத்திற்கும் (ஸ்தூல சரீராபிமானியான விசுவனுக்கும்) விராட்டுக்கும் அபேதம். ஸூக்ஷ்மத்திற்கும் (ஸூக்ஷ்ம சரீராபிமானியான தைஜஸனுக்கும்) ஹிரண்ய கர்ப்பருக்கும் அபேதம். (பிராஜ்ஞனுக்கு உபாதியான) அஞ்ஞானத்திற்கும் (ஈசுவரனுக்கு உபாதியான) மாயைக்கும் அபேதம். (நான்காவதாய் உபாதியற்றதாயுள்ள) பிரத்யகாத்மாவுக்கும் பரிபூர்ணமான பிரஹ்மத்திற்கும் அபேதம்.

(விழிப்பு நிலையிலுள்ள ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தை உபாதியாகக்கொண்ட விராட் என்பவரும் அதிலடங்கிய ஸ்தூல சரீரத்தை மட்டும் நான் என்று நினைக்கிற விசுவன் என்பவனும் ஒன்று. கனவுநிலையிலுள்ள ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தை உபாதியாகக்கொண்ட ஹிரண்ய கர்ப்பர் என்பவரும் அதிலடங்கிய ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை மட்டும் நான் என்று பாவிக்கிற தைஜஸன் என்பவனும் ஒன்று. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருக்கிற வியாபகமான மாயையை உபாதியாகக்கொண்ட ஈசுவரன் என்பவரும் அதில் அடங்கிய சிறியதான அவித்யையை மட்டும் உபாதியாகக்கொண்ட (கனவற்ற தூக்கநிலையிலுள்ள) பிராக்ஞன் என்பவனும் ஒன்று. விராட், ஹிரண்யகர்ப்பர், ஈசுவரன் என்ற உபாதிகளோடு கூடிய மூன்று தத்துவங்களையும் வியாபித்துக்கொண்டு அவ்வுபாதிகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருந்துவரும் சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபமான பரப்பிரஹ்மமும், விசுவன், தைஜஸன், பிராஜ்ஞன் என்ற உபாதிகளோடு கூடிய மூன்று ஜீவகலைகளையும் வியாபித்துக்கொண்டு அவ்வுபாதிகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருந்துவரும் சுத்தசைதன்ய ஸ்வரூபியுமான (ஜீவாத்மா என்று பொதுவிலே சொல்லப்படும்) பிரத்யகாத்மாவும் ஒன்றே.

சிந்மாத்ரைக ரஸே விஷ்ணௌ ப்3ரஹ்மாத்மைக்ய ஸ்வரூபகே।
ப்4ரமேணைவ ஜகஜ்ஜாதம் ரஜ்ஜ்வாம் ஸர்ப்ப ப்4ரமோ யதா2॥ 25

கயிற்றில், பாம்பு என்கிற பிரமம் எப்படி (ஏற்படுகிறதோ அப்படியேதான்), பிரமத்தினுலேயே, சுத்த ஞானஸ்வரூபமாய் ஒரேவிதமாய், வியாபகமாய், பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்பதையே ஸ்வரூபமாயுள்ள பரமாத்மாவினிடத்தில், பிரமையினுலேயே ஜகத்தானது உண்டாயிருக்கிறது.

[ஒன்ருக இருக்கிற பதார்த்தத்தில் அதைவிட வேருக இன்ஞென்று இருப்பதாகத் தோன்ற முடியுமா என்கிற ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக, கயிறு பாம்பு திருஷ்டாந்தம். கயிறு மாத்திரம் இருக்கும்போது கயிற்றையே பாம்பாக பிரமையில் நினைப்பதால் கயிறில்லாத பாம்பு தோன்றவில்லையா? அதேபோல் வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா ஒன்றே இருக்கையில் ஜகத் இருப்பதாகத் தோன்றலாம். ஆனுல் அந்தத் தோற்றம் பிரமமேயாகும், வாஸ்தவமல்ல].

தார்கிகாணும் து ஜீவேசௌ வாச்யாவேதௌ விது³ர்பு³த⁴ா:।
லக்ஷ்யௌ ச ஸாங்க்³ய யோகா³ப்⁴யாம் வேத³ாந்தைரேகதா தயோ:॥ 26

தார்க்கிகர்களின் மத (தர்க்கசாஸ்திர)த்தில், ஜீவர்களும் ஈச்வரனும் வாச்யர்கள்தான் (என்று) அறிவாளிகள் அறிந்து கொண்டிருக்கிருர்கள். ஸாங்க்யர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும் (ஜீவ, ஈச்வரர்) லக்ஷ்யர்களே. வேதாந்தமெனும் உபநிஷத் ரீதியில் அவ்விருவர்களுக்கும் ஐக்கியமே.

[பரமாத்மா ஒன்றேதான், அதுதான் நீ, என்று சொன்னுல், 'ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் ஈச்வரன் வேறு, அவரால் ஆளப்படும் நான் வேறு, என்று நன்கு தெரிகிறதே; அதற்கு என்ன ஸமாதானம்?'' என்று கேட்கத் தோன்றும். இந்த ஸந்தேஹம் ஏற்படுவதற்கே காரணம் ஜீவன், ஈசுவரன் இவர்களுடைய தத்துவத்தை நன்கு அறியாததுதான். இவ்விருவர்களுடைய தத்துவத்தைப்பற்றி நியாயம் (தர்க்கம்) ஸாங்க்யம், யோகம் முதலான எல்லா தர்சனகாரர்களும் விசாரித்திருக்கிருர்கள். ஸாதாரணமாக உலகத்தில் சரீராதிகளோடு இருந்துகொண்டு பாவ புண்யங்களைச் செய்துகொண்டு அவைகளின் பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஈசுவரனுடைய ஆளுகைக்குக் கட்டுப்பட்டு சிறியவனுய் அல்ப ஞானத்தோடு, அல்ப சக்தியோடு இருப்பவனே ஜீவன். ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்து பரிபாலித்து ஸம்ஹரித்து வருபவராய் ஜீவர்களை நியமனம்செய்து அவரவர்கள் புண்ணிய பாபங்களுக்குத் தக்கபடி சுகதுக்க அனுபவங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டு ஸர்வக்ஞனுய், ஸர்வ சக்தனுய், ஸர்வ வியாபகனுய் இருப்பவனே ஈசுவரன். இப்படித்தான் நியாய சித்தாந்திகளான தார்க்கிகர்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிருர்கள். இதன்படி ஜீவனும், ஈசுவரனும் என்றும் வேறுபட்டவர்களே, ஒரு நாளும் ஒன்ருக ஆகமாட்டார்கள். ஸாங்க்யர்கள் ஜீவ தத்வத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும்போது அதன நிஜஸ்வரூபத்தில் சரீராதிகளோ, ஸுகதுக்கங்களோ சேர்ந்தவையல்ல என்றும், அநாத்மாவான பிரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தினுல்தான் இவை ஆத்மாவில் இருப்பதாகத்தோன்றுகின்றன என்றும் வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா சுத்தமான சைதன்ய ஸ்வரூபம் தான் என்றும், ஆனுல் இந்த சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபம் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் தனித்தனியென்றும் தீர்மானித்திருக்கிருர்கள் யோகதர்சனத்திலும் இவ்விதமே ஜீவனுடைய தன்மையைச்சொல்லிவிட்டு அந்த ஜீவர்களுக்குள் ஸர்வக்ஞனுய் இதர ஜீவர்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவனுய் இருப்பவன் ஈசுவரன்என்று சொல்கிருர்கள். இவ்விரு மதங்களிலும் ஜீவர்களுக்குள்ளேயோ ஈசுவரனுக்கோ தனித்தனி சைதன்யம்

ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியால் ஜீவனும் ஈச்வரனும் என்றைக்கும் வெவ்வேறுதான். வேற்றுமையை உண்டாக்கக்கூடிய அம்சங்கள் எல்லாம் அநாத்மாவை சேர்ந்தபடியால் அவ்வம்சங்களை எல்லாம் விலக்கிப்பார்க்கும்போது ஜீவன், ஈசுவரன் இருவருமே சுத்த சைதன்யமென்று ஏற்படும். அந்த நிலையில் வித்யாஸத்திற்கு இடமில்லாததினால் இருவரும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றேதான் என்பது உபநிஷத்துக்களைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட (அத்வைத) வேதாந்திகளின் தீர்மானம்.

உபாதிகளுடன் சேர்த்துப்பார்க்கும்போது வாச்யார்த்தம் என்றும், உபாதிகளை விலக்கிப்பார்க்கும்போது லக்ஷ்யார்த்தம் என்றும், வாச்யார்த்தத்தில் தோன்றும் வேற்றுமையையும் விலக்கிவிட்டால் ஐக்கியமே என்றும், இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

மேற்கொண்டு உபநிஷத்துக்கள் காட்டும் ஜீவ-ஈசுவர ஐக்கியத்தை நிருபணம் செய்கிறார்:—

கார்ய காரண வாச்யாம்சௌ ஜீவேசோர் யௌ ஜஹச்ச தௌ ।
அஜஹச்ச தயோர்-லக்ஷ்யௌ சித³ம்சாவேகரூபிணௌ ॥ 27

ஜீவனிடத்திலும் ஈசுவரனிடத்திலும் உள்ள அந்தக்கரணம், மாயை என்னும் வாச்யார்த்தத்தின் அம்சங்களை விட்டும், அவ்விரண்டுகளின் லக்ஷ்யங்களான சைதன்யாம்சங்களை விடாமலும் இருந்தால் (ஜீவனும் ஈச்வரனும்) ஒரே ஸ்வரூபமாக ஆகின்றனர்.

ஜீவ ஸ்வரூபத்திலுள்ள கார்ய ரூபமான அந்தக்கரணம் என்னும் வாச்யார்த்தத்தின் அம்சத்தையும் ஈசுவர ஸ்வரூபத்திலுள்ள காரண ரூபமான மாயை என்னும் வாச்யார்த்தத்தின் அம்சத்தையும் விட்டுவிட்டு இரண்டிலும் லக்ஷ்யாம்சமான சைதன்யத்தை விடாமல் இருந்தால் இரண்டிலும் உள்ள சைதன்யம் ஒரே ரூபமாயிருப்பதால் ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் ஐக்யம் ஸித்திக்கிறது.

கார்யம் என்பது அந்தக்கரணம்; அத்துடன் கூடியவன் ஜீவன். காரணம் என்பது மாயை; அத்துடன் கூடியவன் ஈசுவரன்.

கர்ம சாஸ்த்ரே குதோ ஜ்ஞானம் தர்கே நைவாஸ்தி நிச்சய: ।
ஸாங்க்²ய-யோகெ³ள பி⁴த³ாபந்நௌ சாப்³தி³கா: சப்த-தத்பரா: ॥ 28

கர்மாவை போதிக்கும் (மீமாம்ஸா) சாஸ்திரத்தில் எப்படி ஞானம் (ஏற்படும்)? (அதோடு சேர்ந்த) தர்க்க சாஸ்திரத்தில் (ஞான விஷயத்தில்) தீர்மானமானது கிடையவே கிடையாது. ஸாங்க்ய சாஸ்திரமும் யோக சாஸ்திரமும் வேற்றுமையை ஒப்புக்கொண்டவை. சப்த விஷயமான (வியாகரண) சாஸ்திரத்தை அனுஸரிப்பவர்கள், சப்தத்திலேயே ஈடுபட்டவர்கள். (எனவே இந்த தரிசனங்களில் எதுவும் ஆத்ம ஞானத்துக்கு உதவாது.)

2

[ஆத்மாவை கர்த்தா என்றும் போக்தா என்றும் ஒப்புக்கொண்டால்தான் அவனைப்பார்த்து "இதைச் செய், இந்த பலனை அடைவாய்" என்று சொல்லமுடியும். அவ்விதம் கட்டளையிடும் சாஸ்திரம் மூலம் கர்த்தாவும் போக்தாவுமல்லாத சுத்த சைதன்ய ரூபமான ஆத்மாவின் ஞானம் ஏற்படுவதற்கு இடமேயில்லை. தர்க்கத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ஒருவன் தன் யுக்தியினால் ஒருவிதமாகத் தீர்மானம் செய்தாலும் அவனுக்கு மேல் புத்திசாலியாயுள்ள மற்றொருவன் அந்தத் தீர்மானம் யுக்திக்குப் பொருந்தாது என்று காட்டிவிட முடியும். ஆகையால் தர்க்க சாஸ்திரத்தின் உதவியைக்கொண்டு மாற்றமுடியாத ஒரு முடிவிற்கு வருவது ஸாத்தியமாகாது. ஸாங்க்யமும் யோகமும் முன் சொன்னபடி ஜீவனும் ஈசுவரனும் வெவ்வேறு என்றே வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் இவ்விருவர்களும் அபேதத்தை போதிக்கமுடியாது. சப்தசாஸ்திரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் வார்த்தைகளுடைய வ்யுத்பத்தியுடன் நின்றுவிடுவார்களே தவிர, அர்த்த விசாரத்தில் இறங்குவதில்லை. ஆகவே இந்த சாஸ்திரங்கள்மூலம் அபேத ஞானத்தை அடைய முடியாது].

அந்யே பாஷண்டி³ந: ஸர்வே ஜ்ஞாநவார்தா ஸு¹து³ர்லப⁴ா: ।
ஏகம் வேதா³ந்த-விஜ்ஞாநம் ஸ்வாநுபூ⁴த்யா விராஜதே ॥ 29

மற்ற எல்லாரும் பாஷண்டிகள். அவர்களுக்கு ஞானம் என்ற பேச்சே வெகு துர்லபம். வேதாந்தத்தினால் அறியப்படும் ஞானம் ஒன்றுதான் தனக்கு ஸ்வயமாய் ஏற்படும் அனுபவத்திற்கு விஷயமாகிப் பிரகாசிக்கிறது.

[இதுவரை சொன்ன ஸித்தாந்திகள் வேதம் பிரமாணம் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் ஆஸ்திகர்களே. இவர்களே ஜீவேசுவர ஐக்கிய ஞானத்தை அடைய முடியாதென்றால், வேத மதத்திற்குப் புறம்பான மார்க்கங்களில் இருந்து வருகிறவர்களுக்கு இந்த ஞானம் வெகு துர்லபமேயாகும். ஆகவே வேதாந்தம் மூலம்தான் ஐக்ய ஞானம் உண்டாகும். அதுதான் ஸ்வாநுபவத்துடன் விளங்குவது].

இவ்விதம் வேதாந்தத்தினால் போதிக்கப்பட்டு ஸ்வானுபவத்தினால் ஸாக்ஷாத்கரிக் கப்படும் ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் மேல் சுலோகங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது:

அஹம் மமேத்யயம் ப³ந்தே⁴ா மமாஹம் நேதி முக்ததா ।
ப³ந்த⁴மோக்ஷெள கு³ணைர்-ப⁴ாதோ கு³ணா: ப்ரக்ருதி-ஸம்ப⁴வா: ॥ 30

நான், என்னுடையது என்ற எண்ணமே (அதாவது, அநாத்மாவான தேஹாதி களை நான் என எண்ணும் அஞ்ஞானமே) பந்தமாகும். என்னுடையது, நான் ஆகிய இரண்டும் இல்லை என்றால், அதுவே விடுபட்ட முக்தநிலையாகும். பந்தமும் மோக்ஷ மும் குணங்களினால்தான் தோன்றுகின்றன. அந்த குணங்கள் பிரகிருதியினால் ஏற்பட்டவை.

ஜ்ஞாநமேகம் ஸதா³ ப⁴ாதி ஸர்வாவஸ்தா²ஸு நிர்மலம் ।
மந்த³ப⁴ாக்³யா ந ஜாநந்தி ஸ்வரூபம் கேவலம் ப்³ருஹத் ॥ 31

ஞானமானது ஒரே விதமாய் நிர்மலமாய் எல்லா நிலைகளிலும் எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. (இவ்விதம் பிரகாசிக்கிற) மஹத்தான தன்னுடைய ஸ்வருபத்தை மட்டும் பாக்யமில்லாதவர்கள் அறிகிறதில்லை.

ஸங்கல்ப ஸாக்ஷி யத் ஜ்ஞாநம் ஸர்வலோகைக ஜீவநம்।
ததே³வாஸ்மீதி யோ வேத³ ஸ முக்தோ நாத்ர ஸம்சய:॥ 32

மனசில் தோன்றும் எண்ணங்களையெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருந்து அறிந்துகொண்டு எல்லா பிராணிகளும் ஜீவிப்பதற்கு ஒரே காரணமாக இருக்கின்ற ஞான ஸ்வரூபமான ஆத்மாவாகவே நான் இருக்கிறேன் என்று அறிகிறவனே விடுபட்ட முக்தன். இந்த விஷயத்தில் சந்தேஹமே கிடையாது.

ப்ரமாதா ச ப்ரமாணம் ச ப்ரமேயம் ப்ரமிதிஸ்-தத²ா।
யஸ்ய ப⁴ாஸா (அ)வப⁴ாஸந்தே மாநம் ஜ்ஞாநாய தஸ்ய கிம்॥ 33

அறிகிறவனும், அறிவின் ஸாதனமும், அறியப்படும் விஷயமும், அப்படியே, அறிகிறதென்ற புத்தியின் விருத்தியும் எவருடைய பிரகாசத்தினால் பிரகாசிக்கின்றனவோ, அவருடைய ஞானத்தை உத்தேசித்து (அதாவது அவரை அறியக்கூடிய) அறிவின் சாதனம் என்ன இருக்கமுடியும்? (எதுவும் இருக்க முடியாது).

அர்த²ாகாரா ப⁴வேத்³-வ்ருத்தி: ப²லேநார்த²: ப்ரகாசதே।
அர்த²ஜ்ஞாநம் விஜாநாதி ஸ ஏவார்த²: ப்ரகாசதே॥ 34

புத்தியினுடைய விருத்தியானது (விஷயத்தை நோக்கிச்சென்று) விஷயத்தின் ஆகாரத்தை (வடிவத்தை)யே எடுத்துக்கொண்டதாக ஆகும். சைதன்யத்தால் விஷயமானது தெரிகிறது. விஷய ஞானமானது தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை நன்கு அறிகிறான். விஷயம் பிரகாசிக்கிறது என்பது அதுவே தான்.

நாம் எத்தனையோ பொருள்களைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறோம். உதாரணமாக குடம் என்ற அறிவு நமக்கு எப்படி ஏற்படுகிறது என்று பார்ப்போம். நாம் கண்ணால் ஒரு குடத்தைப் பார்த்ததும் நம்முள் இருக்கிற மனமானது கண்வழியாக வெளியில் சூரிய கிரணம் போல் நீண்டு சென்று குடத்தை வியாபித்து குடத்தின் உருவத்தை அடைந்து விடுகிறது. நதியிலுள்ள நீர் வாய்க்கால் வழியாகச் சென்று வயலை அடைந்து வயல் முழுவதும் பரவி வயலின் வடிவத்தை அடைந்துவிடுகிறதல்லவா! இப்படி விஷயாகாரத்தை அந்தக்கரணம் அடைவதைத்தான் அந்தக்கரண விருத்தி என்று சொல்கிறார்கள். இந்த விருத்தியினால் ஆவரணம் அதாவது மறைவு (குடம் முதலியவை நமக்குத் தெரியாமலிருந்ததை) நீங்குகிறது. அதன் பிறகு ப்ரகாசரூபமான சைதன்யத்தால் குடம் நமக்குத் தெரியவருகிறது. 'இது குடம்' என்று சொல்கிறோம். குடத்தை நான் அறிகிறேன் என்று சொல்கிறோம். இதுவே "பல வியாப்தி" அல்லது "சைதன்ய வியாப்தி". இது போலவேதான் எல்லா விஷயங்களிலும். இதுதான் விஷயத்தை அறிந்துகொள்வது என்பது.

வ்ருத்தி-வ்யாப்யத்வ-மேவாஸ்து ப²ல-வ்யாப்தி: கத²ம் ப⁴வேத் ।
ஸ்வப்ரகாச ஸ்வரூபத்வாத் ஸித்³த⁴த்வாச்ச சிதா³த்மந: ॥ 35

(ஆத்ம ஜ்ஞான விஷயத்தில்) விருத்தியினுல் வியாபிக்கப்படும்தன்மை மாத்திரம் இருக்கட்டும். ஞானரூபஞன ஆத்மா ஸ்வயம் ப்ரகாசஸ்வரூபனுயும், ப்ரஸித்தனுயும் இருப்பதால் சைதன்யத்தால் வியாபிக்கிறது என்பது எப்படி இருக்கமுடியும்?

[உலகிலுள்ள எந்த ஜடப்பொருளையும் நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு விருத்தி வ்யாப்தி, பல வ்யாப்தி இரண்டும் வேண்டும். அந்தக்கரணம் விஷயமிருக்குமிடம் சென்று விஷயம் முழுவதும் பரவி விஷயாகாரத்தை அடைவது விருத்தி வ்யாப்தி என்பது. சைதன்ய சம்பந்தம் பல வ்யாப்தியாகும். இவற்றில் விருத்தி வ்யாப்தியால் ஆவரணம் (மறைப்பு) நீங்குகிறது. பல வ்யாப்தியால் ஜடமான பொருள் நமக்குத் தெரியவருகிறது. ஆத்மாவை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு விருத்தி வியாப்திமட்டும்போதும். பல வ்யாப்தி தேவையில்லை. ஏனெனில் ஆத்மாவை நமக்குத் தெரியவொட்டாமல் மறைந்துக்கொண்டிருக்கும் ஆவரணம் நீங்க அந்தக்கரண விருத்தி வ்யாப்தி அவசியம் வேண்டியதுதான். மறைவு நீங்காதவரை ஆத்மா நமக்குத் தெரியாதல்லவா? ஆனுலும் ஆத்மா சைதன்ய ரூபமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் ப்ரஸித்தமாய் இருப்பதால் வேறொரு சைதன்ய வ்யாப்தி வேண்டியதில்லை. சைதன்யமல்லாத ஜடவஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளத்தான் சைதன்ய வியாப்தி வேணுமே தவிர, சைதன்யத்தைத் தெரிந்துகொள்ள அது வேண்டாம்.

சித்தம் சைதந்ய-மாத்ரேண ஸம்யோகா³த் சேதநம் ப⁴வேத் ।
அர்த²ாத³ர்த²ாந்தரே வ்ருத்திர் க³ந்தும் சலதி சாந்தரே ।
நிராத⁴ாரா நிர்விகாரா யா தசா ஸோன்மநீ ஸ்ம்ருதா ॥ 36

புத்தியானது சுத்த சைதன்யத்யோடு சேருவதினுல்தான் அறிவுள்ளதாக ஆகும். புதிய விருத்தியானது ஒரு விஷயத்திலிருந்து வேறு விஷயத்திற்குப் போவதற்காக சலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. (ஒரு விருத்திக்கும் வேறு விருத்திக்கும்) மத்தியில் எவ்வித விஷயத்தாலும் ஆச்ரயிக்காமல், தான் மாறுதலுமடையாமல் இருக்கும்நிலை எதுவோ அது "உன்மனீ" (மனஸிற்கு மேலானது) என்று எண்ணப்படுகிறது.

சித்தம் சிதி³தி ஜாநீயாத் தகார ரஹிதம் யதா³ ।
தகாரோ விஷயாத்⁴யாஸோ ஜபாராகே³ா யதா²ா மணௌ ॥ 37

சித்தம், எப்பொழுது, "த" என்ற அக்ஷரம் இல்லாமல் போகிறதோ, அப்பொழுது அதை, "சித்" என்று அறியவும் (சித்தை சித்தமாக ஆக்குகிற) "த" என்ற அக்ஷரம் விஷயத்தோடு ஒன்ருய்த்தோன்றும்படி கலப்பது என்பதைக் குறிக்கும். எப்படி சுத்தமான ஸ்படிக மணியில், ஜபா புஷ்பத்தின் (செம்பருத்திப் பூவின்) வர்ணம் தோன்றுகிறதோ அதே மாதிரி.

[விஷயங்களைப்பற்றிய பல எண்ணங்களாகிய செவ்வண்ணத்தை நீக்கினுல் சித்தம் எண்ணமற்ற வண்ணமற்ற சுத்தமான சித்தாக நிற்கும்.]

ஜ்ஞேய வஸ்து பரித்யாக³ாத் ஜ்ஞாநம் திஷ்ட²தி கேவலம்।
த்ரிபுடீ க்ஷீணதாமேதி ப்³ரஹ்ம நிர்வாணம் ருச்ச²தி॥ 38

அறியப்படும் பதார்த்தத்தை விட்டுவிட்டால் ஞானம், தனித்து நிற்கும். அறிகிற ஞாதா, அறியப்படும் ஞேயம், அறிகிற கிரியையான ஞானம் இம்மூன்றும் நாசமடைந்த நிலையை அடைந்துவிடும். அப்பொழுது, பிரஹ்மானந்தத்தை அடைகிறான்.

மநோமாத்ரமித³ம் ஸர்வம் தன்மநோ ஜ்ஞாநமாத்ரகம்।
அஜ்ஞானம் ப்⁴ரம இத்யாஹுர் விஜ்ஞாநம் பரமம் பத³ம்॥ 39

இந்த (ஜகத்) எல்லாம் மனஸ்தான் (மனத்தில் உண்டானதுதான்). அந்த மனஸ் அறிவேதான் (அறிவிலிருந்து உண்டானதேதான்). அறியாமை பிராந்தி; ஸாக்ஷாத்காரமே மேலான நிலை என்று சொல்கிறார்கள்.

[அறியாமை எனும் அஞ்ஞானத்தில் மனஸையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றுபடுத்துவதனால்தான் ஜகத் தோன்றுகிறது. அந்த அறியாமை நீங்கி சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூப அனுபவமாகிற ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டால் அதற்குமேல் உத்தமமான நிலை கிடையாது.]

அஜ்ஞானம் சாந்யத³ாஜ்ஞானம் மாயாமேதாம் வ³தந்தி தே।
ஈச்வரம் மாயிநம் வித்யாத் மாயாதீதம் நிரஞ்ஜநம்॥ 40

விபரீதமாகத் தெரிந்துகொள்வதுதான் அஞ்ஞானம் என்பது. இதையே மாயை என்றும் பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். இந்த மாயையை உடையவரே ஈசுவரன் என்றும், மாயைக்கு அதீதமாயுள்ளது எவ்வித தோஷமுமற்ற சுத்த ப்ரஹ்மம் என்றும் அறியவேண்டும்.

மாயைக்கு உட்பட்டவன் ஜீவன். மாயையோடு கூடி அதைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவன், ஜீவ-ஜகத்துக்களை நடத்தும் ஸகுண ப்ரஹ்மமான ஈசுவரன். ஜீவ பேதம் நீங்கி ஜகத் அழிவுபட்டு, மாயையின் ஸம்பந்தமில்லாமலிருப்பது நிர்க்குண ப்ரஹ்மமான சுத்த சைதன்யம்.

ஸத³ானந்தே³ சித³ாகாசே மாயா மேக⁴ஸ்-தடின் மந:।
அஹந்தா க³ர்ஜநம் தத்ர த⁴ாராஸாரா ஹி வ்ருத்தய:॥ 41

மஹா மோஹாந்த⁴காரே (அ)ஸ்மின் தே³வோ வர்ஷதி லீலயா।
தஸ்யா வ்ருஷ்டேர்-விராமாய ப்ரபே³ாதை⁴க ஸமீரண:॥ 42

ஸத்தாகவும் ஆனந்தமாகவும் சித்தாகவுமுள்ள ஆகாசத்தில், மாயை என்பது மேகம். மனஸானது மின்னல். அதில் (மேகத்தில்) அஹங்காரம் என்பது கர்ஜனம் (இடி), (புத்தி) விருத்திகள் தான் தாரையாகப் பெய்யும் மழை. இந்த மஹா மோஹமாகிற இருட்டில் தேவன்(ஸ்வயம்ப்ரகாசமான பரமாத்மா) விளையாட்டாகப் பெய்கிறார். அந்த மழை பெய்தல் நிற்பதற்கான ஒரே காற்று ஞானம் தான்.

ஜ்ஞாநம் த்³ருக்³-த்³ருச்யயோர்-பா⁴நம் விஜ்ஞாநம் த்³ருச்ய சூந்யதா ।
ஏகமேவாத்³வயம் ப்ரஹ்ம நேஹ நாநா(அ)ஸ்தி கிஞ்சந । 43

பார்க்கிற சேதனனுன ஆத்மாவும் பார்க்கப்படுகிற ஜடமான பிரபஞ்சமும் தனித் தனியேதோன்றுவதே ஞானம். பார்க்கப்படும் ஜடமான பிரபஞ்சம் மறைந்துவிடுவது விஞ் ஞானம். அந்த நிலையில் பார்க்கிறவன் என்ற வியவஹாரமும் இல்லாததினுல் பிரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்டு. இந்த பிரஹ்மத்தில் வேற்றுமையானது கொஞ்சமேனும் கிடையாது.

[ஞானம் என்பது ஸாதாரண ஞானம் என்றும் விஞ்ஞானம் என்பது விசேஷ ஆத்ம ஞானம் என்றும் காட்டுகிருர்]

க்ஷேத்ர-க்ஷேத்ரஜ்ஞயோர்-ஜ்ஞானம் தஜ்-ஜ்ஞாநம் ஞாநமுச்யதே ।
விஜ்ஞாநம் சோப⁴யோரைக்யம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ பரமாத்மநோ: ॥ 44

தேஹாதிகளான க்ஷேத்திரத்தையும் அதையறிகிற க்ஷேத்திரக்ஞனையும் அறிவது எதுவோ அந்த அறிவு ஞானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. விஞ்ஞானமோ க்ஷேத்திரக் ஞன் பரமாத்மா இவ்விருவருக்குமுள்ள ஐக்கியம்.

[முன் சுலோகத்தில் திருக் (பார்க்கிறவன்) என்று சொல்லியதையே இங்கே க்ஷேத்திரக்ஞன் என்றும், திருச்யம் (பார்க்கப்படும் வஸ்து) என்று சொன்னதையே இங்கே க்ஷேத்ரம் என்றும் சொல்லியிருக்கிருர்.]

பரோக்ஷம் சாஸ்த்ரஜம் ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் சாத்ம-த³ர்சநம் ।
ஆத்மநோ ப்³ரஹ்மண: ஸம்யகு³பாதி⁴-த்³வய வர்ஜிதம் ॥ 45

சாஸ்திராப்யாஸத்திஞல் ஏற்பட்டு, பரோக்ஷமாய் (வெளியிலுள்ளதாய்) அறிவது ஞானம். ஆத்மாவினுடையவும், பிரஹ்மத்தினுடையவும் ஆகிய (ஆத்மாவின் உபாதியான அவித்யை, பிரஹ்மத்தின் உபாதியான மாயை ஆகிய) இரண்டு உபாதிகளையும் விலக்கி, (சுத்த சைதன்யஸ்வரூபமான) ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்தாகப் பார்ப்பது, விஞ்ஞானம்.

த்வமர்த² விஷயம் ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் தத்பத³ாச்ரயம் ।
பத³யோரைக்ய-போ³த⁴ஸ்து ஜ்ஞான விஜ்ஞான ஸம்ஜ்ஞிதம் । 46

நீ என்கிற பதத்தின் அர்த்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்வது ஞானம். அது என்கிற பதத்தின் அர்த்த மான ஈசுவரஸ்வரூபத்தைத்தெரிந்து கொள் வது விஞ்ஞானம். (நீ என்கிற பதம், அது என்கிற பதம்) இவ்விரண்டிலும் குறிக்கப்படும் வஸ்து ஒன்றுதான் என்று உணருவதே ஞான விஞ்ஞானம் எனப்படும்.

ஆத்மாநாத்மவிவேகம் ச ஜ்ஞாநமாஹுர் மநீஷிண: ।
அஜ்ஞானம் சாந்யத²ா லோகே விஜ்ஞாநம் தந்மயம் ஜக³த் ॥ 47

ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரித்து அறிவதே ஞானம் என்று அறிவாளிகள் சொல்வார்கள். உலகத்தில் அஞ்ஞானம் என்பது மாற்றி அறிவது (அதாவது ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரிக்காமல் ஒன்றாகவே கலந்து அறிவது) ஆகும். பிரபஞ்சமானது அதனாலேயே (அஞ்ஞானத்தினாலேயே) நிறைந்தது என்று அறிவது விஞ்ஞானம் எனப்படும்.

அந்வய-வ்யதிரேகாப்⁴யாம் ஸர்வத்ரைகம் ப்ரபச்யதி।
யத் தத் து வ்ருத்திஜம் ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் ஞாநமாத்ரகம்॥ 48

எல்லாவிடத்திலும் அன்வயம் மூலமாயும் (உடன்பாட்டாலும்) வியதிரேகம் மூலமாயும் (எதிர்மறையாலும்) ஒன்றாகவே இருப்பதை எது நன்கு அறிகிறதோ, அதுவே விருத்தியினால் உண்டான ஞானம். சுத்தமான அறிவாகவே இருப்பது விஞ்ஞானம்.

அஜ்ஞாந-த்வம்ஸகம் ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் சோப⁴யாத்மகம்।
ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந நிஷ்டேயம் தத்ஸத் ப்ர³ஹ்மணி சார்ப்பணம்॥ 49

அஞ்ஜானத்தைப் போக்கடிப்பது ஞானம். விஞ்ஞானமோ அஜ்ஞானம், ஞானம் ஆக இரண்டாகவும் இருக்கும் தன்மையுள்ளது. அதுவாகவும் ஸத்தாகவுமுள்ள பிரஹ்மத்தினிடத்தில் அஜ்ஞானம், ஞானம், இரண்டையும் லயப்படுத்திவிடுவதுதான் ஞான விஜ்ஞானத்தில் நிலைத்தல் ஆகும்.

போ⁴க்தா ஸத்த்வகு³ண: சுத்³தே⁴ர போ⁴க³நாம் ஸாத⁴நம் ரஜ:।
போக்³யம் தமோகுண: ப்ராஹுராத்மா சைஷாம் ப்ரகாசக:॥ 50

அனுபவிக்கிறவன் சுத்தமான ஸத்வகுண ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்க ஸாதனம்தான், ரஜோகுணம். தமோ குணமானது அனுபவிக்கப்படும் பதார்த்தம். இவைகளையெல்லாம் பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறது ஆத்மா என்று சொல்கிறார்கள்.

இனி மற்ற மூன்று ஆச்ரமங்களையும் ஸந்நியாஸியான ஞானமார்க்கத்தினனின் ஆசாரமாகக்காட்டுகிறார்.

ப்³ரஹ்மாத்⁴யயந ஸம்யுக்தோ ப்ரஹ்மசர்யாரத: ஸதா³।
ஸர்வம் ப்ர³ஹ்மேதி யோ வேத³ ப்³ரஹ்மசாரீ ஸ உச்யதே॥ 51

எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மசர்ய நியமத்துடன் வேதத்தை அத்யயனம் செய்பவன் ப்ரஹ்மசாரி எனப்படுவான். எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்று அறிந்த ஞானியும் ப்ரஹ்மத்தை உபதேசிக்கும் உபநிஷத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மசர்ய நியமத்துடனிருப்பதால் ப்ரஹ்மசாரி எனப்படுகிறான்.

க்³ருஹஸ்தே²ர கு³ணமத்⁴யஸ்த²: சரீரம் க்³ருஹமுச்யதே।
கு³ணா: குர்வந்தி கர்மாணி நாஹம் கர்தேதி பு³த்³தி⁴மான்॥ 52

ஞானிக்கு சரீரமே வீடு என்று சொல்லப்படுகிறது. குணங்களின் நடுவிலிருந்து கொண்டு, (ஆனால்) "கர்மாக்களை, குணங்கள்தான் செய்கின்றன, நான் செய்கிறவன் அல்ல", என்று அறிந்தவன் கிருஹஸ்தன் ஆகிறான்.

கிமுக்[3]ரைச்ச தபோபி[4]: ஸ்யாத் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:।
ஹர்ஷாமர்ஷ-விநிர்முக்தோ வாநப்ரஸ்த[2]: ஸ உச்யதே॥ 53

எவனுக்கு ஞானமயமான தபஸ் இருக்கிறதோ, அவனுக்கு உக்கிரமான தபஸ்களினால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸந்தோஷம், வெறுப்பு இவைகளிலிருந்த நன்கு விடுபட்டவனே வானப்ரஸ்தன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

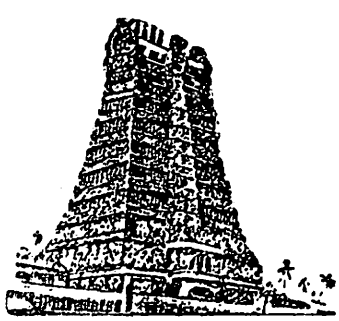
ஸ க்ருஹீ யோ க்ருஹாதீத: சரீரம் க்ருஹமுச்யதே। 54

எவன் கிருஹத்திற்கு மேல்பட்டவனோ அவன்தான் கிருஹத்திற்கு யஜமானன். சரீரமே கிருஹம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

[வீட்டு யஜமானன் வீட்டை "தான்" என்று நினைப்பது கிடையாது. வீடு வேறு, தான் வேறு, என்றே நினைப்பான். அப்படியே ஆத்ம ஞானி சரீரத்தில் ஆத்மா வென்ற எண்ணம் வைக்காமல், தான் அதைவிட வேறு அதற்கு அதீதமானவன் [என்றே உணர்ந்தவன். ஆகையால் சரீரத்திற்குரிய வர்ணாசிரமங்கள் தனக்குச்சேர்ந்தவையல்ல என்ற உணர்ச்சி இருக்கும். அவனே நான்கு ஆச்ரமங்களுக்கும் மேம்பட்ட அதிவர்ணாசிரமியும் ஆவான்].

ஸத[3]ாசாரமிமம் நித்யம் யோ(அ)நுஸந்த[3]த[4]தே பு[3]த[4]:।
ஸம்ஸார ஸாக[3]ராத் சீக்ர[4]ம் ஸ முக்தோ நாத்ர ஸம்சய:॥ 55

இந்த ஸதாசாரத்தை எந்த அறிவாளி எப்பொழுதும் அனுஸந்தானம் செய்கிறானோ (ஈடுபாட்டுடன் பின்பற்றுகிறானோ) அவன் சீக்கிரமாக ஸம்ஸார சமுத்திரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். இவ்விஷயத்தில் சந்தேஹமில்லை.

ஸ்வரூபாநுஸந்தாநாஷ்டகம்

[தன்னுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபமான ஸச்சிதாநந்த லக்ஷணத்தோடு கூடிய பரப்ரஹ்மத்தின் நிலையை தீர்க்கமாக அப்யஸிப்பதான அனுஸந்தானத்தைச் செய்யும் ரீதியானது இந்த "ஸ்வரூப அநுஸந்தான அஷ்டகம் எனும் எட்டு சுலோகங்களில் சுருக்கமாக ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரால் விளக்கப்படுகிறது.]

தபோ யஜ்ஞ த3ாநாதி3பி4: சுத்3த4 பு3த்3தி4ர்—
விரக்தோ ந்ருபாதே3: பதே3 துச்ச2 பு3த்3த்4யா।
பரித்யஜ்ய ஸர்வம் யதாப்நோதி தத்வம்
பரம் ப்3ரஹ்ம நித்யம் ததே3வாஹமஸ்மி ॥ 1

தபஸ், யக்ஞம், தானம் முதலானவைகளை அனுஷ்டானம் செய்வதினுல் பரிசுத்தமான புத்தியோடு கூடியவனுகி, அரச பதவி முதலியவற்றை பிரயோஜனமற்றதாக எண்ணி வைராக்கியத்தை அடைந்து, எல்லா போகங்களையும் தியாகம் செய்துவிட்டு, உண்மைப்பொருளாய் உத்கிருஷ்டமாய் சாசுவதமாயுள்ள பிரஹ்மத்தை அடைபவன்நான் அதுவாகவே பிரம்மஸ்வருபமாகவே இருக்கிறேன். என்ற அநுபவத்தை அடைகிருன்.

த3யாளும் கு3ரும் ப்3ரஹ்ம-நிஷ்ட2ம் ப்ரசாந்தம்
ஸமாராத்4ய மத்யா விசார்ய ஸ்வரூபம்।
யத3ாப்நோதி தத்வம் நிதி3த்4யாஸ்ய வித்3வான்
பரம் ப்3ரஹ்ம நித்யம் ததே3வாஹமஸ்மி ॥ 2

தயை நிறைந்தவராய், மிகுந்த சாந்தராய், பிரஹ்மத்தில் நிலைத்தவராயுள்ள குருவை நன்கு ஆராதித்து, அவரது உபதேசப்படி தன் ஆத்ம ஸ்வருபத்தை புத்தியினுல் விசாரம் செய்து, நன்கு தியானம் செய்து, அறிந்து கொண்ட ஒரு வித்வான், உண்மைப் பொருளாய், உத்திருஷ்டமாய், சாசுவதமாயுள்ள எந்த பிரஹ்மத்தை அடைகிருரோ அந்தப்ரஹ்மமே நாஞகயிருக்கிறேன்.

யத3ாநந்த3ரூபம் ப்ரகாச ஸ்வரூபம்
நிரஸ்த ப்ரபஞ்சம் பரிச்சே2த3-ஹீநம்।
அஹம்-ப்3ரஹ்ம வ்ருத்த்யேக க3ம்யம் துரீயம்
பரம் ப்3ரஹ்ம நித்யம் ததே3வாஹமஸ்மி ॥ 3

எது ஆனந்த (உணர்வு)ருபமாயும், பிரகாச (அறிவு) ஸ்வரூபமாயும் பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதமாயும் எவ்வித பிரிவுமற்றதாயும், 'நான் ப்ரஹ்மம்' என்கிற விருத்தியினால் மாத்திரம் அறியக்கூடியதாயும், நான்காவதாயும், உத்கிருஷ்டமாயும், சாசுவதமாயுமுள்ள பிரஹ்மமோ அதுவாகவே நான் இருக்கிறேன்.

ஆத்மஸ்வரூபம் ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளுக்கு மேம்பட்டதாதலாலும், ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் எனகிற முக்குணங்களுக்கும், மேலுள்ளதாலும், அதை "துரீயம்" அதாவது "நான்காவது" எனற சாஸ்திரத்தில் வியவஹரிக்கிறார்கள்.

யத³ஜ்ஞாநதோ ப⁴ாதி விச்வம் ஸமஸ்தம்
விநஷ்டம் ச ஸத³யோ யத³ாத்ம-ப்ரபோ³தே⁴ ।
மநோவாக³தீதம் விசுத்³த⁴ம் விமுகதம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நிதயம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 4

எதை அறியாததினால் எல்லாப் பிரபஞ்சமும் உண்மைபோலத் தோன்றுகிறதோ எதனுடைய ஸ்வரூபம் அறியபபடும்போது உடனேயே (அந்தப பிரபஞ்சம) மறைந்தும் விடுகிறதோ, (எது) மனசுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாததாய், பரமசுத்தமாய், (எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும்) விடுபட்டதாய் உள்ள அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமாகவே நான இருக்கிறேன்.

நிஷேதே⁴ க்ருதே நேதி நேதீதி வாக்யை:
ஸமாதி⁴ ஸ்தி²தாநாம் யத³ாப⁴ாதி பூர்ணம் ।
அவஸ்த²ா-த்ரயாதீத-மத்³வைத-மேகம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 5

(உபநிஷத்துகளிலுள்ள) வாக்கியங்களினால் "இவ்விதம் இல்லை, இவ்விதம் இல்லை" என்று விலககபபடும்போது ஸமாதி நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு எது பரிபூர்ணமாக எங்கும் பிரகாசிககிறதோ. (ஜாக்ரத், ஸ்வபனம், ஸுஷுப்தி எனற) மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும அப்பாற்பட்டதாய் இரணடற்றதாய், ஒன்றாகவே (எது இருக்கிறதோ) அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமாகவே நான் இருக்கிறேன்.

[பிரபஞ்சத்தில் எது அனுபவத்திற்கு விஷயமானாலும் அது இவ்விதம், அது இவ்விதம் என்று எடுத்துச்சொலல முடியும். அவ்விதம எடுத்துச்சொல்லக்கூடியதெல்லாம் பிரஹ்மம் அல்ல என்று உபநிஷத் வாக்கியங்கள் சொல்கிறபடியால, பிரபஞ்சத்தில் திருஷ்டியைச் செலுத்தாமல் அதிலிருந்து இழுத்து அந்த திருஷ்டியைத் தனக்குளளேயே செலுததிப் பார்ககும்போது எல்லாவித விருத்திகளும நின்று பிரஹ்மாகார விருத்தி ஒன்று மாததிரம் நிலைக்கும். அதுவே ஸமாதி எனப்படும்.

யதா³நந்த³ லேசை: ஸமாநந்தி³ விச்வம்
யதா³ப⁴ாந ஸத்த்வே ஸதா³ப⁴ாதி ஸர்வம் ।

யத³ாலோகநே ரூமபங்யத் ஸமஸ்தம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 6

எதனுடைய் பெரிய ஆனந்தத்தின் சிறிய திவலைகளாலேயே உலகம் நன்கு ஆனந்தத்தோடு கூடினதாக இருக்கிறதோ, எதனுடைய பிரகாசம் இருக்கும்போது எல்லாம் ஸத்தாக (உண்மையாகத்) தோன்றுகிறதோ, எதனுடைய வெளிச்சம் இருக்கும் போது வேறு எல்லா ரூபமும் பிரகாசிக்கிறதோ, அந்த உதகிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமாகவே நான் உள்ளேன்.

அநந்தம் விபு⁴ம் நிர்விகல்பம் நிரீஹம்
சிவம் ஸங்க³-ஹீனம் யதோ³ங்கார-க³ம்யம்।
நிராகார-மத்யுஜ்ஜ்வலம் ம்ருத்யு-ஹீநம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 7

முடிவற்றதாயும், வியாபகமாயும், ஸந்தேகஹத்திற்கு இடமற்றதாயும், ஆசையற்றதாயும், மங்களமாயும், எவ்விதபற்றுமில்லாததாயும், பிரணவத்திஞல் அறியதக்கதாயும், உருவமற்றதாயும், நன்கு பிரகாசிக்கிறதாயும், நாசமற்றதாயும், எது (இருக்கிறதோ) அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமாகவே நான் உள்ளேன்.

யத³ா(அ)நந்த³ ஸிந்தௌ⁴ள நிமக்³ந: புமான் ஸ்யாத்
அவித³்யா விலாஸ: ஸமஸ்த ப்ரபஞ்ச:।
தத³ா ந ஸ்பு²ரத்-யத்³பு⁴தம் யந்நிமித்தம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 8

மனிதன் எப்பொழுது ஆனந்தமாகிற ஸமுத்திரத்தில் நன்கு மூழ்கினவனுக இருப்பானே, அப்பொழுது எதன் காரணமாக அஞ்ஞானத்தின் விலாஸமான எல்லாப் பிரபஞ்சமும் பிரகாசிககிறதில்லை என்ற ஆச்சர்யமான விஷயம் ஏற்படுகிறதோ அந்த உத்திருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமே நான்.

ஸ்வரூபாநுஸந்த⁴ாந ரூபாம் ஸ்துதிம் ய:
படே²த³ாத³ராத்-ப⁴க்தி-ப⁴ாவோ மநுஷ்ய:
ச்ருணோதீஹ வா நித்யமுத்³யுக்த சித்தோ
ப⁴வேத்³-விஷ்ணுரத்ரைவ வேத³-ப்ரமாணாத் ॥ 9

எந்த மனிதன் பக்தியுள்ள எண்ணத்துடனும், ஆதரவுடன், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்யும் முறையான (இநத) ஸ்தோத்திரத்தைப் படிக்கிருனே, அல்லது இதில் எப்பொழுதும், அக்கறையோடு மனஸை செலுத்திக் கேடகிருனே, (அவன்) வேதம் (ஸகயமான) பிரகாஸமாயிருப்பதால் இங்கேயே விஷ்ணுவாக (ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மமாக) ஆவான்.

ஸ்வாத்ம ப்ரகாசிகா

[ஸ்வய அநுபவத்துக்கு வருமாறு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விளக்கிக் காட்டும் பிரகரணம்]

ஜக3த்-காரண-மஜ்ஞாந-மேகமேவ சித3ந்விதம் ।
ஏக ஏவ மனஸ்ஸாக்ஷீ ஜாநாத்யேவம் ஜகத்-த்ரயம் ॥ 1

ஜகத்திற்கு காரணமாயிருப்பது சைதன்யத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட அஞ்ஞானம் ஒன்றுதான். மூவுலகமும் இவ்விதம்தான் என்று மனத்திற்கும் ஸாக்ஷியாயிக்கிற ஒருவரே அறிகிறார்.

விவேக-யுக்த-பு3த்3த்4யா(அ)ஹம் ஜாநாம்-யாத்மாந-மத்3வயம் ।
ததா(அ)பி ப3ந்த4மோக்ஷாதி3 வ்யவஹார: ப்ரதீயதே ॥ 2

விவேகத்தோடு கூடின புத்தியினால் நான் இரண்டற்றதாக ஆத்மாவை அறிகிறேன். அப்படியிருந்தும் (ஸம்சாரத்தால் கட்டுப்பட்ட) பந்தம் (அதிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட) முதலான வியவஹாரம் தோன்றிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

விவர்த்தோ(அ)பி ப்ரபஞ்சோ மே ஸத்யவத்3-பா4தி ஸர்வ3தா ।
இதி ஸம்சய-பாசேந ப3த்3தோ4(அ)ஹம் சி2ந்த்3தி4 ஸம்சயம் ॥ 3

பிரபஞ்சமானது வெறும் தோற்றமாக இருந்தபோதிலும் எனக்கு எப்பொழுதும் உண்மைப்பொருளாகவே விளங்குகிறது, என்னும் (இந்த) ஐயமாகிற கயிற்றால் நான் கட்டப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். அந்த ஐயத்தை அறுத்துவிடும்.

ஏவம் சிஷ்ய வச: ச்ருத்வா கு3ருராஹோத்தரம் ஸ்பு2டம் ।

இவ்விதமாக சிஷ்யனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு குருவானவர் தெளிவாக பதில் கூறுகிறார்.

நாஜ்ஞாநம் ந ச பு3த்3தி4ச்ச ந ஜக3த் ந ச ஸாக்ஷிதா ॥ 4
ப3ந்த4-மோக்ஷாத3ய: ஸர்வே க்ருதா: ஸத்யே(அ)த்3வயே த்வயி ।

அஞ்ஞானம் என்பதும் கிடையாது, புத்தியும் கிடையாது, ஜகத்தும் கிடையாது, ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தன்மையும் கிடையாது. பந்தம், மோஹம் முதலான எல்லா வியவஹாரங்களும் ஸத்யமான இரண்டற்ற உன்னிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்டவைகளேயாகும்.

ப^3ாதீத்-யுக்தே ஜக^{3}த் ஸர்வம் ஸத்^{3}ரூபம் ப்^{3}ரஹ்ம த^{3}த்-ப^{3}வேத் ॥ 5
ஸர்பாதெ^{3}ள ரஜ்ஜு-ஸத்தேவ ப்^{3}ரஹ்ம ஸத்தைவ கேவலம் ।
ப்ரபஞ்சாத^4ார-ரூபேண வர்ததே தஜ் ஜக^{3}த் ந ஹி ॥ 6

எல்லா ஜகத்தும் பிரகாசிக்கிறதென்று சொன்னால் அது "இருக்கும்" ஸ்வரூபத்தையுடைய பிரஹ்மமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். பாம்பு முதலானவைகளில் (தோன்றும் இருப்பானது) கயிற்றின் இருப்புதான். தனித்து (மாறுதல் அடையாமல்) பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கும் தன்மையோடு இருந்து வருகிறது. ஆகையால் ஜகத் என்பது (தனித்து இருப்பு உடையது) அல்ல

யதே^{2}க்ஷு-மபி^{4}ஸம்வ்யாப்ய சர்கரா வர்ததே தத^2ா ।
ஆச்சர்ய ப்^{3}ரஹ்ம-ரூபேண த்வம் வ்யாப்தோஸி ஜ^{3}கத்-த்ரயம் ॥ 7

எவ்விதம் சர்க்கரையானது கரும்பை எல்லாவிடத்திலும் நன்கு வியாபித்துக் கொண்டு இருக்கிறதோ, அவ்விதமே ஆச்சர்யமான பிரஹ்மம் என்ற ரூபத்துடன் நீ மூவுலகத்தையும் வியாபித்தவனாக இருக்கிறாய்.

மரு-பூ^{4}மெள ஜலம் ஸர்வம் மரு பூ மாத்ரமேவ தத் ।
ஜ^{3}கத் த்ரயமித^{3}ம் ஸர்வம் சிந்மாத்ரம் ஸுவிசாரத: ॥ 8

கானல் தரையில் (தோன்றும்) அந்த ஜலமெல்லாம் கானல் தரையேதான். (அவ்விதமே) நன்கு விசாரம் செய்து பார்த்தால் இந்த மூவுலகம் எல்லாம் சைதன்யமேதான். (பிரஹ்ம மாகிய ஏகஞான, ஏக உணர்வுதான்).

ப்^{3}ரஹ்மாதி^{3}-ஸ்தம்ப^3-பர்யந்தா: ப்ராணிநஸ்த்வயி கல்பிதா: ।
பு^{3}த்^{3}பு^{3}த^3ாதி-தரங்க^3ாந்தா விகாரா: ஸாக^{3}ரே யத^2ா ॥ 9

எப்படி ஸமுத்திரத்தில் நீர்குமிழி முதல் அலை வரையில் உள்ள மாறுதல்கள் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ (அப்படி) பிரஹ்மா முதல் சிறுபுல் வரையிலுள்ள பிராணிகள் உன்னிடத்தில் கல்பிககப்பட்டவர்கள்.

தரங்க^{3}த்வம் த்^{4}ருவம் ஸிந்^{3}துர்-ந வாஞ்ச^{3}தி யத^2ா தத^2ா
விஷயாநந்த^3 வாஞ்ச^3ா தே ந ஸத^3ாநந்த^3-ரூபத: ॥ 10

எப்படி ஸமுத்திரமானது அலையாக இருக்கும் தன்மையை நிச்சயமாக ஆசைப் படாதோ, அப்படியே எப்பொழுதும் நீ ஆனந்த ஸ்வருபமுள்ளவனுதலால் உனக்கு விஷயங்களிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய ஆனந்தத்தில் ஆசை இருக்காது.

பிஷ்டம் வ்யாப்ய கு³டோ³ யத்³வந் மாது⁴ர்யம் ந ஹி வாஞ்சதி।
பூர்ணாநந்தோ³ ஜகத்³-வ்யாப்ய தத³ாநந்த³ம் ந வாஞ்சதி॥ 11

மாவை வியாபித்துக்கொண்டு இருக்கும் வெல்லமானது தித்திப்பை எப்படி ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, அப்படியே ஜகத்தை வியாபித்துக்கொண்டு இருக்கும் பரிபூரண ஆனந்த ஸ்வருபம், (ஆத்மா) அதனுடைய (ஜகத்தினுடைய) ஆனந்ததத்தை ஆசைப்படுகிறதில்லை.

(மாவில் தித்திப்புக்கிடையாது. அதைத் தித்திக்கும்படிச் செய்வது அதில் கலந்துள்ள வெல்லம். அப்படியிருக்கையில் மாவிற்குள்ள தித்திப்பு தனக்குத்தேவை என்று வெல்லம் நினைக்குமா? அதே போல ஜகத்தில் ஆனந்தம் கிடையாது. ஆனந்த ஸ்வருபமான ஆத்மா ஜகத்தில் வியாபித்திருப்பதால் ஜகத்தில் ஆனந்தம் தோன்று கிறது. இப்படியிருக்க, ஜகத்தின் ஆனந்தம் தனக்கு வேண்டுமென்று ஆத்மா அபேக்ஷிகுமா?

தா³ரித்ர்யாசா யதா³ நாஸ்தி ஸம்பந்நஸ்ய தத³ா தவ।
ப்ரஹ்மாநந்த³ நிமக்நஸ்ய விஷயாசா ந ஸம்பவேத்॥ 12

எப்படி அதிகப் பணக்காரனுக்கு ஏழையாய் இருக்கும் தன்மையில் ஆசை கிடையாதோ, அப்படியே பிரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிற உனக்கு விஷயங்களில் ஆசை சம்பவிக்காது.

விஷம் த்³ருஷ்ட்வா(அ)ம்ருதம் த்³ருஷ்ட்வா விஷம் த்யஜதி பு³த்³தி⁴மாந்।
ஆத்மாநமபி த்³ருஷ்ட்வா த்வம் த்யஜாநாத்மாநமாத³ராத்॥ 13

புத்தியுள்ளவன் விஷயத்தையும் பார்த்து, அமிருதத்தையும் பார்த்துவிட்டால் விஷத்தை விட்டு விடுவான் (அப்படியே) நீ ஆத்மாவையும்பார்த்து, அநாத்மாவையும் பார்ததுவிட்டு ஆத்மாவல்லாததை வெகு ஞாபகமாய் விடடுவிடு.

க⁴டாவபா⁴ஸகோ பா⁴நுர் க³ட-நாசே ந நச்யதி।
தே³ஹாவபா⁴ஸக ஸாக்ஷீ தே³ஹநாசே ந நச்யதி 14

குடத்தைப் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்கிற சூர்யன் குடத்திற்கு நாசம் வரும்போது தான் நாசம் அடைவதில்லை. (அப்படியே) தேகத்தைப் பிரகாசிக்கும்படிச்செய்கிற சாக்ஷி யாய் இருக்கிற ஆத்மா தேஹம் இல்லாமல் போகும் போது இல்லாமல் போவதில்லை.

நிராகாரம் ஜக³த் ஸர்வம் நிர்மலம் ஸச்சித³ாத்மகம்।
த்³வைதாப⁴ாவாத் க²தம் கஸ்மாத்-ப⁴யம் பூர்ணஸ்ய தே வத॥ 15

ஜகத்துக்கு எல்லாம் (வாஸ்தவத்தில்) ரூபமற்ற நிர்மலமாயுள்ள ஸத்தாகவும், ஞான ஸ்வரூபமாகவுமிருக்கிற பிரஹ்மமேயாகும். இரண்டாவது பதார்த்தம் இல்லாததினால் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற உனக்கு எவ்விதம் எந்தக்காரணத்தைக்கொண்டு பயம் ஏற்படும்? சொல்.

ப்³ரஹ்மாதி³கம் ஜக³த் ஸர்வம் த்வய்யாநந்³தே ப்ரகல்பிதம்।
த்வய்யேவ லீனம் ஹி ஜக³த் த்வம் க²தம் லீயஸே வத³॥ 16

பிரஹ்மா முதலான ஜகத்து எல்லாம் ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள உன்னிடத்தில் நன்கு கல்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஜகத்தானது உன்னிடத்திலேயே லயத்தையும் (அழிவையும்) அடைந்து விடுகிறது. (அப்படியிருக்க) நீ எப்படி லயம் (அழிவு) அடைய முடியும்? சொல்.

ந ஹி ப்ரபஞ்சோ நஹி பூத⁴-ஜாதம்
ந சேந்த்³ரியம் ப்ராண க³ணோ ந தே³ஹ:।
ந பு³த்³தி⁴ சித்தம் ந மனோ ந கர்தா
ப்³ரஹ்மைவ ஸத்யம் பரமாத்மரூபம்॥ 17

பிரஹ்மம் தான் ஸத்யமாகவும், உத்கிருஷ்டமான ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவும், இருக்கிறது ஜகத்து அப்படியல்ல; (பஞ்ச) பூதங்களின் கூட்டமும், அப்படியல்ல. இந்திரியமும் இல்லை. (ஐநதுவித) பிராணககூட்டமும் இல்லை, தேஹமும் இல்லை; புத்தியும் இல்லை, சித்தமும இலலை, மனசும் இல்லை, செய்கிறவன் (அஹங்காரமும்) இல்லை.

ஸர்வம் ஸுக²ம் வித்³தி⁴ ஸுது:க² நாசாத்
ஸர்வம் ச ஸத³-ரூபமஸத்ய நாசாத்।
சித்³ரூப-மேவம் ப்ரதிப⁴ாந யுகதம்
தஸ்மாதக²ண்ட³ம் பரமாத்ம-ரூபம்॥ 18

துக்கமெல்லாம் நன்கு போய்விடுகிறபடியால் எல்லாம் ஆனந்த ஸ்வரூபம் என்று அறி, அஸதயமெல்லாம் போய்விடுகிறபடியால் எல்லாவற்றையும் ஸத் ஸ்வரூபம் (என்று அறி) அப்படியே பிரதிபலிககும் தன்மையோடு கூடியதால் சித் ஸ்வரூபம் (என்று அறி) ஆகையால் பரமாத்ம ஸ்வரூபமானது பிரிவற்றது.

[ஒரு பதார்த்தம் சில சமயம் இருந்து சில சமயம் இல்லாமல் போனால் அது ஸத் பதார்த்தம் ஆகாது அப்படியே, சில சமயம் பிரகாசமாயிருந்து சில சமயம் பிரகாசமிலலாமல் போனால் அது சித் பதார்த்தம் ஆகாது. அப்படியே, சில சமயம் சுகமாயிருந்து சில சமயம் துககமாயிருந்தால் அது ஆனந்த பதார்த்தமாகாது. அவைகளுக்கெல்லாம் காலத்தினாலும், தேசத்தினாலும் வஸ்துவினாலும் வரையரை உண்டு. எப்பொழுதும் ஸத்தாகவும், சித்ததகவும் ஆனந்தமாகவும் இருக்கிற பரமாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு வரையரையே கிடையாது.[

சிதே3வ தே2ஹஸ்து சிதே3வ லோகா:
சிதே3வ பூ4தானி சிதி3ந்த்3ரியாணி।
கர்தா சி3தந்தக்:கரணம் சிதே3வ
சிதே3வ ஸத்யம் பரமார்த2 ரூபம் ‖ 19

தேகமும் சைதன்யமே, உலகங்களும் சைதன்யமே, பூதங்களும் சைதன்யமே, இந்திரியங்களும் சைதன்யமே, செய்கிறவன (அஹங்காரம்) சைதன்யமே, உன் கருவியான அந்தககரணமும் சைதன்யம் தான.

ந மே ப3ந்தே4ா ந மே முக்திர் ந மே சாஸ்த்ரம் ந மே கு3ரு:;
மாயா-மாத்ர விலாஸோ ஹி மாயாதீதோ(அ)ஹ-மத்3வய: ‖ 20

எனக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் கிடையாது. எனக்கு மோக்ஷமும் கிடையாது. எனக்கு சாஸ்திரமும் கிடையாது, எனக்கு குருவும் கிடையாது (இவையெல்லாம்) மாயையினுலேயே பிரகாசிப்பவைகள். நான் மாயைக்கு அப்பாற்பட்டவனுய், இரண்டற்றவனுய் இருப்பவன்.

ராஜ்யம் கரோது விஜ்ஞானீ பி4க்ஷாமடது நிர்ப4ய:।
தே3ாஷைர் ந லிப்யதே சுத்த4: பத்3ம-பத்ர-மிவாம்பஸா ‖ 21

உயர் ஞானமடைந்தவர் (ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார மடைந்தவர்) ராஜ்யத்தை ஆளட்டும். அல்லது பிக்ஷைக்காக அலையட்டும். ராஜ்ஜியம் போய் விடுமோ பிக்ஷை கிடைக்குமா என்பது போன்ற பயமே இல்லாதவராக இருப்பார். தாமரை இலை ஜலத்திஞல் (எப்படி அழுக்காக ஆகிறதில்லையோ அதைப்போலவே) சுத்தராயிருக்கிற ஞானி (எந்த காரியம் செய்தபோதிலும்) தோஷங்களிஞல் அழுக்கடைவதில்லை.

புண்யானி பாப கர்மாணி ஸ்வப்நக3ானி ந ஜாக்3ரதி।
ஏவம் ஜாக்ர3த் புண்ய-பாப-கர்மாணி நஹிமே ப்ரபோ: ‖ 22

ஸ்வப்னுவஸ்தையில் செய்யும் புண்ய கர்மாக்களோ பாப கர்மாக்களோ விழிப்பு தசையில் கிடையாது. இவ்விதமாகவே விழிப்பு தசையில் செய்யப்படும் புண்ணிய பாப கர்மாக்களும் (எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக) பிரபுவாக இருக்கிற எனக்குக்கிடையாது.

காய: கரோது கர்மாணி வ்ருத2ா வாகு3ச்யதா-மிஹ।
ராஜ்யம் த்4யாயது வா பு3த்3தி4: பூர்ணஸ்ய மம கா க்ஷதி: ‖ 23

சரீரம் கர்மாக்களை செய்யட்டும், இங்கே வாக்கானது வீணுக சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கட்டும், அல்லது புத்திராஜ்ஜியத்தைப்பற்றி தியானம் செய்து கொண்டிருக்கட்டும். (அதனுல்) பரிபூர்ண ஸ்வரூபனுன எனக்கு என்ன கெடுதல்?

ப்ராணுச்-சரந்து தத்³-த⁴ர்மை: காமைர் வா ஹங்யதாம் மந: ।
ஆநந்த³ாம்ருத பூர்ணஸ்ய மம து³:க²ம் கத²ம் ப⁴வேத் ॥ 24

பிராணன்கள் (இந்திரியங்கள்) அதன் ஸ்வபாவத்திற்குத் தக்கபடி ஸஞ்சரிக்கட்டும்; அல்லது மனஸ் ஆசைகளினுல் பீடிக்கப்படட்டும். (அதனுல்) ஆனந்தமாகிற அமிருதம் நிரம்பிய எனக்கு துக்கமானது எப்படி ஏற்படும்?

ஆநந்த³ாம்பு³தி⁴ மக்³நோ(அ)ஸௌ தே³ஹீ தத்ர ந த்³ருச்யதே ।
லவணம் ஜலமத்⁴யஸ்த²ம் யத²ா தத்ர லயம் க³தம் ॥ 25

எப்படி ஜலத்தின் நடுவில் இருக்கிற உப்பு அங்கே லயம் அடைந்து விடுமோ, அப்படியே ஆனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் இந்த தேஹத்தை உடையவன் (ஜீவாத்மா) அங்கே காணப்படுவதில்லை.

இந்த்³ரியாணி மந: ப்ராணு அஹங்கார: பரஸ்பரம் ।
ஜாட்³ய ஸங்க³தி-முத்ஸ்ருஜ்ய மக்³நா மயி சித³ர்ணவே ॥ 26

இந்திரியங்கள், மனஸ், பிராணங்கள், அஹங்காரம் (இவையெல்லாம்) ஒன்றுக்கொன்று ஜடத்தன்மையினுல் ஏற்பட்ட சேர்க்கையை விட்டுவிட்டு, சைதன்ய ஸமுத்திரமாகிய என்னிடத்திலே அமிழ்ந்து விடுகின்றன.

ஆத்மாந-மஞ்ஜஸா வேத்³மி த்வஜ்ஞாநம் ப்ரபலாயிதம் ।
கர்த்ருத்வ-மத³ய மே நஷ்டம் கர்தவ்யம் வா(அ)பி ந க்வசித் ॥ 27

ஆத்மாவை முறைப்படி அறிந்துவிட்டேன். அஞ்ஞானமும் எங்கோ ஓடிவிட்டது. இப்பொழுது என் கர்த்ருத்வம் (செய்கிறவன் என்ற தன்மை) நீங்கிவிட்டது. செய்ய வேண்டியது ஒரு போதும் இல்லை.

சித³ம்ருத-ஸுக² ராசௌ சித்தபே²நம் விலீநம்
க்ஷயமதி⁴க³த ஏவம் வ்ருத்தி சஞ்சத்-தரங்க³: ।
ஸ்திமித-ஸுக²-ஸமுத்³ரோ நிர்விசேஷ்ட: ஸுபூர்ண:
கத²மிஹ மம து³:க²ம் ஸர்வதை³கோ(அ)ஹமஸ்மி ॥ 28

சைதன்யமாகிற அமிருதம் நிரம்பிய ஆனந்தம் சமுத்திரத்தில் மனசாகிற நுரை நன்கு கரைந்துவிட்டது. அப்படியே எப்பொழுதும் சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனே விருத்தியாகிற அலை நாசத்தை அடைந்துவிட்டது. அசைவற்றிருக்கும் ஆனந்த ஸாகரம் ஒருவித வேலையும் இன்றி நன்கு நிரம்பியிருக்கிறது. எப்பொழுதும் நான் ஒருவனுகவே இருக்கிறேன். அப்படி இருக்கையில் இங்கே எனக்கு துக்கம் எப்படி வரும்?

ஆநந்த³ ரூபோ(அ)ஹமக²ண்ட³-பே³ாத⁴:
பராத்பரோ(அ)ஹம் க⁴நசித்-ப்ரகாச:।
மேக⁴ா யத²ா வ்யோம ந ச ஸ்ப்ருசந்தி
ஸம்ஸார-து³:க²ாநி ந மாம் ஸ்ப்ருசந்தி ॥ 29

நான் ஆனந்த ஸ்வரூபன், துண்டுபடாத ஞான ஸ்வரூபன். நான் மேலானதிற்கும் மேலானவன், கனமான ஞான ஒளி வடிவினன். எப்படி மேகங்கள் ஆகாசத்தைத் தொடுவதில்லையோ, (அப்படியே) ஸம்சாரத்தில் உள்ள துக்கங்கள் என்னைத் தொடாது.

அஸ்தி²-மாம்ஸ-புரீஷாந்த்ர-சர்ம-லோம-ஸமந்வித:।
அந்நாத³: ஸ்தூ²ல தே³ஹ: ஸ்யாத³தோ(அ)ஹம் சுத்³த⁴-சித்³க⁴ந:॥ 30
ஸ்தூ²ல தே³ஹாச்ரிதா ஏதே ஸ்தூ²லாத்³-பி⁴ந்நஸ்ய மே ந ஹி।

எலும்பு, மாமிசம், மலம், குடல், தோல், ரோமம் இவைகளோடு சேர்ந்ததாயும் அன்னத்தை சாப்பிடுகிறதாயும் ஸ்தூலதேகம் இருக்கும். அதிலிருந்து வேருன நான் நிர்மல ஞானத்தின் அடர்ந்த ஸ்வரூபன். ஸ்தூல தேகத்தை ஆச்ரயித்திருக்கும் இவை ஸ்தூலத்திலிருந்து வேறுபட்ட எனக்குக் கிடையாது.

லிங்க³ம் ஜடா³த்மகம் நாஹம் சித்-ஸ்வரூபோ(அ)ஹ-மத்³வய:॥ 31
க்ஷுத்பிபாஸாந்த்⁴ய-பா³தி⁴ர்ய-காம-க்ரோத⁴ாத³யோ(அ)கி²லா:।
லிங்க³-தே³ஹாச்ரிதா ஹ்யேதே நைவாலிங்க³ஸ்ய மே விபே⁴ா:॥ 32

ஜட ஸ்வரூபமாயிருக்கும் லிங்கம் என்கிற ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நான் அல்ல. நான் ஞான ஸ்வரூபன்; இரண்டற்றவன். பசி, தாகம், குருடுத்தனம், செவிட்டுத்தனம், ஆசை, கோபம் முதலானவை எல்லாம் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை ஆசிரயித்திருப்பவை. ஸூக்ஷ்ம சரீரமில்லாத ஸர்வ வியாபகனுன எனக்கு இவை கிடையவே கிடையாது.

அநாத்³யஜ்ஞான-மேவாத்ர காரணம் தே³ஹ உச்யதே।
நாஹம் காரண தே³ஹோ(அ)பி ஸ்வப்ரகாசோ நிரஞ்ஜன:॥ 33
ஜட³த்வ-ப்ரிய-மோத³த்வ-த⁴ர்மா: காரண-தே³ஹகா³:।
ந ஸந்தி மம நித்யஸ்ய நிர்விகார ஸ்வரூபிண:॥ 34

இங்கே ஆதியில்லாத அஞ்ஞானம்தான் காரணசரீரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வயம் பிரகாசமாய் எவ்வித தோஷமுமில்லாத நான் அந்தக் காரண சரீரமும் இல்லை. காரண தேஹத்திலுள்ள ஜடமாயிருக்கும் தன்மை, பிரியமாயிருக்கும் தன்மை, சந்தோஷமாயிருக்கும் தன்மை என்ற தர்மங்கள் நித்யனும் எவ்வித மாறுதலுமடையாததன்மை உடையவனுமாய் இருக்கும் எனக்குக் கிடையாது.

ஜீவாத்3-பி4ந்ந: பரேசோ(அ)ஸ்தி பரேசத்வம் குதஸ் தவ।
இத்யஜ்ஞ-ஜந ஸம்வாத3 விசார: க்ரியதே(அ)து4நா ॥ 35

ஜீவனிடமிருந்து வேறுபட்டவராக பரமேசுவரர் இருக்கிறுர். உனக்குப் பரமேசுவரராயிருக்கும் தன்மை எப்படி (வரும்)? என்று, அறிவில்லாத ஜனங்களுடைய பேச்சு விஷயமாய் விசாரமானது இப்பொழுது செய்யப்படுகிறது.

அதி4ஷ்டா2நம் சித3ாப4ாஸோ பு3த்3தி4ரேதத் த்ரயம் யதா3।
அஜ்ஞாநாதே3கவத்3-பா4தி ஜீவ இத்யுச்யதே ததா3॥ 36

எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாயுள்ள சுத்த சைதன்யம், சைதன்யத்தின் தோற்றம், புத்தி ஆகிய இந்த மூன்றும், எப்பொழுது அறியாமையினுல் ஒன்ருயிருப்பது போலவே தோன்றுகிறதோ, அப்பொழுது ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறது.

[ஸூர்ய கிரணத்திற்கு நேரே கண்ணுடியைக் காட்டினுல் அதில் ஸூர்யனுடைய பிரதிபிம்பம் விழும். அதுவும் பிரகாசமாயிருக்கும். அந்தப் பிரகாசத்தை வீட்டிற்குள் விழச்செய்தால் வீட்டிலுள்ள பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிக்கும்படிசெய்யும். இவ்விதமாக வீட்டிலுள்ள பதார்த்தங்களை எடுத்துக்காட்டுவது ஸூர்யன், ஸூர்யனுடைய பிரதிபிம்பம், கண்ணுடி ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்ததேயாகும். இதே மாதிரி சுத்த சைதன்யம், புத்தி, புத்தியில் பிரதிபலிக்கும் சைதன்யத்தோற்றம் இம்மூன்றும் சேர்ந்து உலகத்தை அறிகிறது. இந்த மூன்றும் சேர்ந்ததுதான் ஜீவன்.]

அதி4ஷ்டா2நம் ந ஜீவ: ஸ்யாத் ப்ரத்யேகம் நிர்விகாரத:।
அவஸ்து ஸ்யாத் சித3ாப4ாஸோ நாஸ்தி தஸ்ய ச ஜீவதா॥ 37

ப்ரத்யேகம் ஜீவதா நாஸ்தி பு3த்3தே4ரபி ஜட3 த்வத:।
ஜீவ ஆப4ாஸ-கூடஸ்த2-பு3த்3தி4 த்ரயமதோ ப4வேத்॥ 38

அதிஷ்டானமான சுத்தசைதன்யம் மாறும் தன்மையற்றதால் தனித்து ஜீவனுக இருக்கமுடியாது. (புத்தியில் பிரதிபிம்பிக்கும்) சைதன்யத்தின் தோற்றம் வாஸ்தவமாக இல்லாத பதார்த்தமேயாகும். அதற்கும் ஜீவனுயிருக்கும் தன்மை கிடையாது. புத்தியும் ஜடமாயிருக்கும் தன்மையுடையதால், தனித்து ஜீவனுயிருக்கும் தன்மை இல்லாதது. ஆகையினுல் (புத்தியில் தோன்றும்) சைதன்ய ஆபாஸம் (பிரதி பலிப்பு) மாருத அடிப்படையான சுத்த சைதன்யம், புத்தி ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்துதான் ஜீவனுக இருக்க முடியும்.

மாயா(ஆ)ப4ாஸோ விசுத்3த4ாத்மா த்ரயமேதந் மஹேச்வர:।
மாயா(ஆ)ப4ாஸோ(அ)ப்-யவஸ்துத்வாத் ப்ரத்யேகம் நேச்வரோ ப4வேத் 39

பூர்ணத்வாந் நிர்விகாரத்வாத்3 விசுத்3த4ாத்மா ந சேச்வர:।
ஜட3த்வ-ஹேதோர்-மாயாயா-மீச்வரத்வம் நு து3ர்க4டம்॥ 40

தஸ்மாதே3தத் த்ரயம் மித்2யா தத3ர்தே2ா நேச்வரோ ப4வேத்।

மாயை, (மாயையில் பிரதிபலிக்கும்) சைதன்யத்தின் தோற்றம், சுத்த சைதன்யம் ஆகிய இந்த மூன்றும் சேர்ந்து பரமேசுவரர். (அவைகளின்) மாயையில் பிரதிபலிக்கும் தோற்றம் வாஸ்தவத்தில் ஒரு பதார்த்தமேயில்லாததினுல் தனித்து ஈசுவரனுக இருக்க முடியாது. சுத்தசைதன்யமும் எங்கும் நிரம்பியிருப்பதினுலும் மாறுதலற்ற தன்மையுடன் கூடியிருப்பதினுலும் ஈசுவரன் இல்லை. மாயையிலோ ஜடத்தன்மை இருக்கும் காரணத்தினுல் ஈசுவரத்தன்மை பொருந்தாது. ஆகையினுல் இந்த மூன்றும் மித்யையே (உண்மைபோலத் தோன்றினுலும் பொய்யே). அவைகளின் பொருள் ஈசுவரனுக இருக்கமுடியாது.

[ஜீவனிடத்தில் எப்படி மூன்று அம்சங்களோ, அப்படியே ஈசுவரனிடத்திலும் மாயை, சுத்தசைதன்யம், மாயையில் சுத்தசைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பம் ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் இருக்கின்றன. அவை தனித்தனியே ஈசுவரனுகமாட்டா. அஞ்ஞானத்தினுல் மூன்றையும் சேர்த்து ஒன்ருகப் பார்க்கும்போதுதான் ஈசுவரன்]

இதி ஜீவேச்வரௌ ப⁴ாத: ஸ்வாஜ்ஞாநாந் ந ஹி வஸ்துத:॥ 41

க⁴டாகாச மட²ாகாசௌ மஹாகாசே ப்ரகல்பிதௌ।
ஏவம் மயி சித³ாகாசே ஜீவேசௌ பரிகல்பிதௌ॥ 42

இவ்விதமாக ஆத்ம தத்துவத்தை அறியாததனுல் ஜீவனும் ஈசுவரனும் தோன்றுகிருர்கள். வாஸ்தவமாக (இருவரும்) கிடையாது. வியாபகமாயிருக்கிற பெரிய ஆகாசத்தில் குடத்திலுள்ள ஆகாசம், மடத்திலுள்ள ஆகாசம் என்ற இரண்டும் கல்பிக்கப்பட்டவைகளே ஆகும். அப்படியே சைதன்ய ஆகாசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவனும் ஈச்வரனும் கல்பிக்கப்பட்டவர்கள்.

[ஸர்வ வியாபகமாயிருக்கிற ஆகாசத்தின் மத்தியில் ஒரு மடத்தைக் கட்டினுல் மடத்திலுள்ள ஆகாசம் என்றும், குடத்தை வைத்தால் குடத்திலுள்ள ஆகாசம் என்றும் வியவஹாரம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அப்படியே மாயை எனுகிற உபாதியை வைத்து ஈச்வரன் என்றும் அந்தக்கரணம் என்ற உபாதியை வைத்து ஜீவன் என்றும் வியவஹாரம் ஏற்படுகிறது. இவ்விரு உபாதிகளையும் விலக்கிப் பார்த்தால் இரண்டும் சுத்த சைதன்யமேயாகும்.

மாயா தத்கார்ய விலயே நேச்வரத்வம் ந ஜீவதா।
தத: சுத்³த⁴ சிதே³வாஹம் சித்³-வ்யோம நிருபாதி⁴த:॥ 43

மாயையும் அதிலிருந்து உண்டானவைகளும் மறைந்துவிடும் போது ஈசுவரனுயிருக்கும் தன்மை கிடையாது, ஜீவனுக இருக்கும் தன்மையும் கிடையாது. ஆகையினுல், நான் உபாதியற்றவனுயிருப்பதால் சைதன்ய ஆகாசமான சுத்தமான சைதன்யமே.

ஸத்ய சித்³க⁴ந-மநந்த-மத்³வயம்
ஸர்வ த்³ருச்ய ரஹிதம் நிராமயம்।
யத்-பத³ம் விமல-மத்³வயம் சிவம்
தத் ஸதா³ (அ)ஹமிதி மௌநமாச்ரயே॥ 44

ஸத்யமாகவும் சைன்யக்கட்டியாகவும், முடிவற்றதாகவும், இரண்டற்றதாகவும், பார்க்கப்படும் (தனக்கு வேருக அனுபவிக்கப்படும்) தன்மையுள்ள எல்லா விஷயங்களிலிருந்தும் விடுபட்டதாகவும், எவ்வித தோஷமுமற்றதாகவும், நிர்மலமாகவும், ஒன்ருகவும், மங்களமாகவும் எந்தநிலை இருக்கிறதோ, அதுவாகவே எப்பொழுதும் நான் இருக்கிறேன் என்பதனுல் மௌனத்தை ஆசிரயிக்கிறேன். (மனமடங்கிய நிலையில் தோய்ந்திருக்கிறேன்.)

பூர்ண-மத்3வய-மக2ண்ட3-சேதநம்
விச்வ-பே4த3-கலநாதி3 வர்ஜிதம் ।
அத்3விதீய பரஸம்வித3ம்சகம்
தத் ஸத3ா(அ)ஹமிதி மௌநமாச்ரயே ॥ 45

எங்கும் நிரம்பியதும், இரண்டற்றதும், துண்டுபடாத சைதன்யமும், ஜகத்திலுள்ள வேற்றுமைத்தோற்றம் முதலியவற்றதும் இரண்டற்ற மேலான ஞானஸ்வரூபத்தின் அம்சமும் எதுவோ, அதுவே எப்பொழுதும் நான் என்ற காரணத்தினுல் மௌனத்தை ஆசிரயிருக்கிறேன்.

ஜந்ம-ம்ருத்யு-ஸுக2-து3:க2 வர்ஜிதம்
ஜாதி-நீதி குலகோ3த்ர-தூ3ரக3ம் ।
சித்3-விவர்த்த-ஜக3தோ(அ)ஸ்ய காரணம்
தத் ஸத3ா(அ)ஹமிதி மௌநமாச்ரயே ॥ 46

பிறவி, சாவு, ஸுகம், துக்கம், இவையற்றதும் ஜாதி, நீதி, குலம், கோத்திரம் இவைகளுக்கு வெகுதூரத்தில் இருப்பதும், சைதன்யத்தின் வெறும் தோற்றமாயுள்ள ஜகத்திற்குக் காரணமும் எதுவோ, அதுவே எப்பொழுதும் நான் என்ற காரணத்தினுல் மௌனத்தை ஆசிரயிக்கிறேன்.

உலூகஸ்ய யதா2 பா4நாவந்த4கார: ப்ரதீயதே ।
ஸ்வப்ரகாசே பராநந்தே3 தமோ மூட4ஸ்ய பா4ஸதே ॥ 47

எப்படிச் சூரியனிடம் (சூரியன் பிரகாசிக்கிற ஸமயத்தில்) கோட்டானுக்கு இருட்டே தெரிகிறதோ, அப்படியே மேலான ஆனந்த ஸ்வரூபமாய் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவிடம் (சைதன்யம் பிரகாசித்துக்கொண்டே யிருக்கும்போது) மூடனுக்கு இருட்டுத்தான் (அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட மாயா உலகமும் அஹங்கார ஜீவனும்) தெரிகிறது

யதா2 த்3ருஷ்டிநிரோதா4ர்த: ஸூர்யோ நாஸ்தீதி மந்யதே ।
ததா2(அ)ஜ்ஞாநாவ்ருதோ தே3ஹீ ப்ரஹ்ம நாஸ்தீதி மந்யதே ॥ 48

எப்படிக் கண்பார்வை தடைப்பட்டுச் சிரமப்படுகிறவன் ஸூர்யன் இல்லையென்று நினைக்கிருனே, அப்படியே அஞ்ஞானத்தினுல் மூடப்பட்டிருக்கும் ஜீவன் பிரஹ்மமானது இல்லை யென்று எண்ணுகிருன்.

யதா^{3}(அ)ம்ருதம் விஷாத்^{3}-பி^{4}ந்நம் விஷ-தே^{3}ாஷைர் ந லிப்யதே।
ந ஸ்ப்ருசாமி ஜட^{3}ாத்^{3}-பி^{4}ந்நோ ஜட^{3}தே^{3}ாஷாந் ப்ரகாசயந்॥ 49

எப்படி விஷத்திலிருந்து வேறுபட்டதாக இருக்கும் அமிருதமானது விஷத்தினுடைய தோஷங்களினுல் தூஷிக்கப்படுகிறதில்லையோ, (அப்படியே) ஜடமான பதார்த்தத்திலிருந்து வேறுபட்டு ஜட பதார்த்தங்களின் தோஷங்களை விளக்கிக்காட்டிக் கொண்டு இருக்கும் நான் அவைகளைத் தொடுவதில்லை.

ஸ்வல்பா(அ)பி தீ^{3}பகணிகா ப^{3}ஹுளம் நாசயேத் தம:।
ஸ்வல்போ(அ)பி போ^{3}ாதே^{4}ா மஹதீ-மவித்^{3}யாம் சமயேத் தத^{2}ா॥ 50

தீபத்தின் ஒளி அணு வெகு சிறியதாயிருந்தாலும் மிகவும் அதிகமான இருட்டைப் போக்கடித்துவிடும். அப்படியே ஞானமானது வெகு சிறியதாயிருந்தாலும் பெரியதான அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடித்துவிடும்.

சித்^{3}-ரூபத்வாந் ந மே ஜாட்^{3}யம் ஸத்யத்வாந் நாந்ருதம் மம।
ஆனந்த^{3}த்வாந் ந மே து^{3}:க^{2}-மஜ்ஞாநாத்^{3} ப^{4}ாதி தத் த்ரயம்॥ 51

ஞானஸ்வரூபனுயிருப்பதனுல் எனக்கு ஜடத்தன்மை கிடையாது. ஸத்ய ஸ்வரூபனுயிருப்பதினுல் என்னிடத்தில் பொய் கிடையாது. ஆனந்த ஸ்வரூபியானதினுல் எனக்கு துக்கம் கிடையாது. அந்த மூன்றும் அஞ்ஞானத்தினுல்தான் தோன்றுகிறது.

கால த்ரயே யத^{2}ா ஸர்போ ரஜ்ஜௌ நாஸ்தி தத^{2}ா மயி।
அஹங்காராதி^{3} தே^{3}ஹாந்தம் ஜக^{3}ந்நாஸ்த்யஹ-மத்^{3}வய:॥ 52

எப்படி (சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் என்ற) மூன்று காலங்களிலும் கயிற்றில் பாம்பு கிடையவே கிடையாதோ, அப்படியே என்னிடத்தில் அஹங்காரம் முதல் சரீரம் வரையுள்ள ஜகத்தானது கிடையாது. நான் இரண்டற்றவன்.

ப^{4}ாநௌ தம:ப்ரகாசத்வம் நாங்கீ^{2}குர்வந்தி ஸஜ்ஜநா:।
தமஸ் தத்கார்ய ஸாக்ஷீதி ப்ரா^{4}ந்த-பு^{3}த்^{3}தி^{4}ர்ஹோ மயி॥ 53

சூர்யனிடத்தில் இருட்டைப் பிரகாசிக்கும் தன்மை இருப்பதாக அறிவாளிகள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. (ஆகையால்) அஞ்ஞானத்தையும் அதன் கார்யங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவன் என்பதாக என்னிடத்தில் எண்ணம் கொள்வது பிராந்தியே யாகும். இது வெகு ஆச்சர்யம்.

[ஞானஸ்வரூபனுன ஆத்மாவும் அஞ்ஞானகார்யமான ஜடப்பிரபஞ்சமும் பரஸ்பரம் விரோதமாயிருப்பதால் அவை இரண்டிற்கும் எவ்வித ஸம்பந்தமும் இருக்கமுடியாது என்பதுதான் வாஸ்தவம். சூர்யன் இருட்டை அழிப்பவனேயன்று இருட்டைப் பிரகாசப் படுத்துபவனல்ல. அதேபோல, சாக்ஷியாகக்கூட மாயாலோகத்தையும் பிரகாசிப்பவனல்ல ஆத்ம ஸ்வரூபன்.]

யதா2 சீதம் ஜலம் வஹ்நி ஸம்ப3ந்தா4 து3ஷ்ணவத் ப4வேத்।
பு3த்3தி4 தாதா3த்ம்ய ஸம்ப3ந்தா4த் கர்த்ருத்வம் வஸ்துதோ நஹி॥ 54

எப்படி குளிர்ந்த ஜலமானது நெருப்பின் ஸம்பந்தத்தினால் சூடு உள்ளதாக ஆகிறதோ, அப்படியே புத்தியோடு ஒன்றாகத்தோன்றும் ஸம்பந்தம் என்ற காரணத்தினால் ஆத்மாவிற்கு செய்கிறவன் என்ற தன்மை 'ஏற்படுகிறது'. வாஸ்தவத்தில் கிடையாது.

ஜல பி3ந்து3பி4ராகாசம் ந ஸிக்தம் ந ச சுத்4யதி।
ததா2 க3ங்கா3ஜலேநாஹம் ந சுத்3தோ4 நித்யசுத்3த4த:॥ 55

ஆகாசமானது நீர்த்திவிலைகளால் நனைக்கப்படுகிறதில்லை, சுத்தமாவதும் இல்லை. அப்படியே நான் எப்பொழுதும் சுத்தமாகவே இருப்பதால் கங்கா நதியின் ஜலத்தினால் சுத்தமாவதில்லை.

வ்ருக்ஷோத்பந்ந ப2லைர் வ்ருக்ஷோ யதா2 த்ருப்திம் ந க3ச்ச2தி।
மய்யத்4யஸ்தாந்நபாநாத்3யைஸ்-ததா2 த்ருப்திர் ந வித்3யதே॥ 56

ஒரு மரத்திலிருந்து உண்டான பழங்களினால் அந்த மரமானது எப்படி திருப்தியை அடைகிறதில்லையோ, அப்படியே என்னிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்ட அன்னம், பானம் முதலியவைகளால் எனக்கு திருப்தியானது ஏற்படுகிறதில்லை.

ஸ்தா2ணௌ ப்ரகல்பிதச்சோர: ஸ ஸ்தா2ணுத்வம் ந பா3த4தே।
ஸ்வஸ்மின் கல்பித ஜீவச்ச பா3தி4தும் ஸ்வம் ந சக்யதே॥ 57

மரக்கட்டையில் ப்ராந்தியால் திருடன் கல்பிக்கப்பட்டவன் அதிலுள்ள கட்டையாயிருக்கும் தன்மையை அந்தத் திருடனால் போக்கடிக்கமுடியாது. அது போலவே தன்னிடத்தில் (அஞ்ஞானத்தால்) கல்பிக்கப்பட்ட ஜீவனும் தன் உண்மை ஸ்வரூபத்தைப் பாதிக்கமுடியாது.

அஜ்ஞானே பு3த்3தி4 விலயே நித்3ரா ஸா ப4ண்யதே பு3தை4:।
விலீநாஜ்ஞான தத்-கார்யே மயி நித்3ரா கத2ம் ப4வேத்॥ 58

அஞ்ஞானத்தினிடத்தில் புத்தி நன்கு லயம் அடைந்திருக்கும்போது அந்த நிலை தூக்கம் என்று அறிவாளிகளால் சொல்லப்படுகிறது. அஞ்ஞானமும் அதிலிருந்து ஏற்படுகிறவைகளும் நசித்துப்போயிருக்கிற என்னிடத்தில் தூக்கம் எப்படி இருக்கும்?

பு3த்3தே4: பூர்ண விகாஸோ(அ)யம் ஜாக3ர: பரிகீர்த்யதே।
விகாராதி3 விஹீநத்வாத் ஜாக3ரோ மே ந வித்3யதே॥ 59

புத்தியினுடைய நன்கு பிரகாசமாயுள்ள நிலையே ஜாக்ரத் (விழிப்பு) என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒருபோதில் பிரகாசிப்பது, ஒருபோதில் பிரகாசிக்காமலிருப்பது என்ற மாறுதல் முதலானவையெல்லாம் இல்லாமலிருக்கும் தன்மையுடையவனுதலால் எனக்கு ஜாக்ரத் என்கிற நிலை கிடையாது.

ஸூக்ஷ்ம-நாடீ³ஷு ஸஞ்சாரோ பு³த்³தே⁴: ஸ்வப்ந: ப்ரஜாயதே।
ஸஞ்சார-த⁴ர்ம-ரஹிதே ஸ்வப்நோ நாஸ்தி தத²ா மயி॥ 60

ஸூக்ஷ்ம நாடிகளில் புத்தி ஸஞ்சரிப்பதானது ஸ்வப்னமாக ஆகிவிடுகிறது. அவ்விதம் ஸஞ்சாரமில்லாத என்னிடத்தில் ஸ்வப்னம் கிடையாது.

பரிபூர்ணஸ்ய நித்யஸ்ய சுத்³த⁴ஸ்ய ஜ்யோதிஷோ மம।
ஆக³ந்துக-மலாப⁴ாவாத் கிம் ஸ்நாநேந ப்ரயோஜநம்॥ 61

எங்கும் நிறைந்தவனுகவும் நித்தியனுகவும் சுத்தனுகவும் பிரகாச ஸ்வரூபமாயுமுள்ள எனக்கு வந்து சேரக்கூடிய அழுக்கு கிடையாததனுல் ஸ்நாநத்தினுல் என்ன பிரயோஜனம்?

தே³சாப⁴ாவாத் க்வ க³ந்தவ்யம் ஸ்த²ாநாப⁴ாவாத் க்வ வாஸ்தி²தி:।
பூர்ணே மயி ஸ்த²ாந-தே³சௌ கல்பிதாவஹ-மத்³வய:॥ 62

இடம் என்பதே கிடையாத படியால் (நான்) எங்கே போகவேண்டும்? இருப்பிடம் என்றே கிடையாதபடியால் (எனக்கு) எங்கேதான் தங்கவேண்டும்? எங்கும் நிறைந்த என்னிடத்தில் இடம், இருப்பிடம் என்ற இரண்டும் கல்பிக்கப்பட்டவை. நான் இரண்டற்றவன்.

ப்ராண-ஸஞ்சார-ஸம்சோஷாத் பிபாஸா ஜாயதே க²லு।
சோஷணார்ஹ-சித்³ரூபே மய்யேஷா ஜாயதே கத²ம்॥ 63

பிராணவாயு ஸஞ்சரிப்பதினுல் ஏற்படும் வறட்சியினுலேயே தாஹம் ஏற்படுகிறதன்றோ? வறண்டுபோவதற்கு இடமில்லாத ஞான ஸ்வரூபனுன என்னிடத்தில் இது (தாஹம்) எப்படி ஏற்படும்?

நாடீ³ஷு பீட்³யமாநாஸு வாய்வக்³நிப்⁴யாம் ப⁴வேத் க்ஷுத⁴ா
தயோ: பீட³ந ஹேதுத்வம் ஸம்வித்³ரூபே கத²ம் மயி॥ 64

வாயுவினுலும் அக்னியினுலும் நாடிகள் பீடிக்கப்படும்போது பசி ஏற்படும். ஞான ஸ்வரூபியான என்னிடத்தில் அவைகளுக்கு (வாயுவுக்கும் அக்னிக்கும்) பீடிப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை எப்படியிருக்கும்?

சரீர-ஸ்தி²தி-சைதி²ல்யம் ச்வேத-லோம ஸமந்விதம் ।
ஜரா ப⁴வதி ஸா நாஸ்தி நிரம்சே மயி ஸர்வகே³ ॥ 65

வெளுப்பாய்ப்போன ரோமத்துடன் கூடிய சரீரத்தின் கட்டுக்குத் தளர்ச்சி என்பது ஜரை (மூப்பு) ஆகிறது. அந்த ஜரை, அம்சங்களேயில்லாமல் எங்கும் இருக்கிற என்னிடத்தில் கிடையாது.

யோஷித்-க்ரீட³ா ஸுக²ஸ்யாந்தர்-க³ர்வாட்⁴யம் யௌவநம் கில ।
ஆத்மாநந்தே³ பரே பூர்ணே மயி நாஸ்தி ஹி யௌவநம் ॥ 66

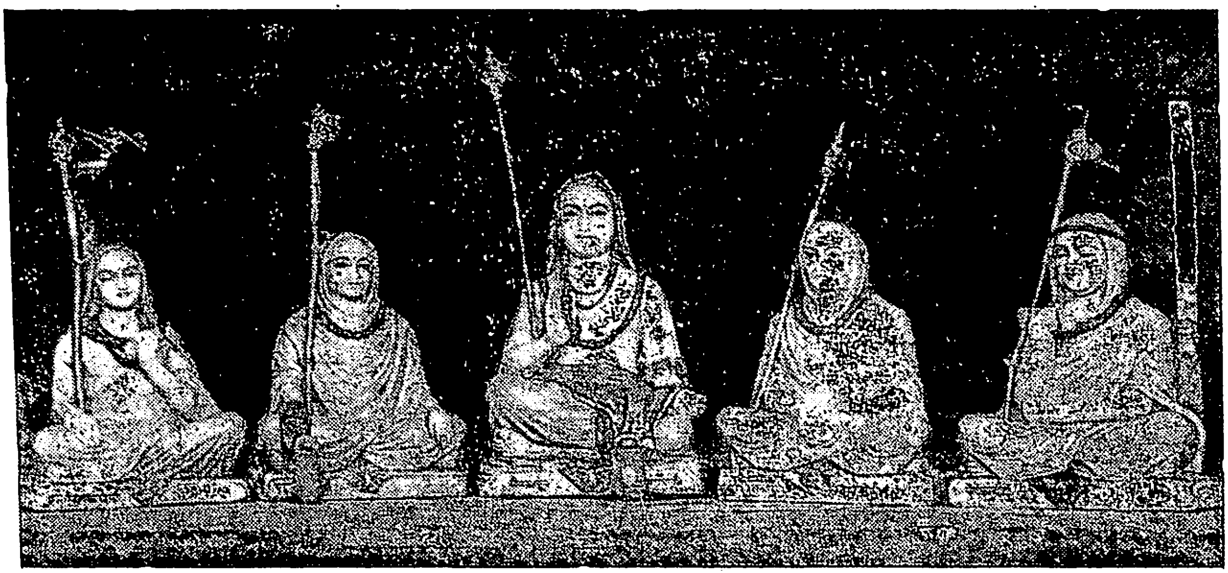
பெண்களுடன் கிரீடை செய்வதில் ஸுகமுள்ளவனுக்கு அல்லவா மனத்திற்குள் கர்வம் நிரம்பியதான யௌவனம் என்பது? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகவும் நிறைந்தவனாகவும் தன்னிடத்திலேயே ஆனந்தத்தை உடையவனுமான என்னிடத்தில் யௌவனம் கிடையாது.

மூட⁴-பு³த்³தி⁴ பரிவ்யாப்தம் து³:கா²நாமாலயம் ஸதா³ ।
பா³ல்யம் கோபன-சீலாந்தம் ந மே ஸுக²-ஜலாம்பு³தே⁴: ॥ 67

மூட அறிவினால் வியாபிக்கப்பட்டதாயும், எப்பொழுதும் துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், கோபித்துக்கொள்வதிலேயே முடிவுள்ளதாயும் உள்ள பால்யம், சுகமாகிய ஜலம் நிரம்பிய ஸமுத்திரமாகிய எனக்குக் கிடையாது.

ஏவம் தத்-த்வ-விசாராப்³தௌ⁴ நிமக்³நாநாம் ஸதா³ ந்ருணாம் ।
பரமாத்³வைத-விஜ்ஞாந-மபரோக்ஷம் ந ஸம்சய: ॥ 68

இவ்விதமாக எப்பொழுதும் தத்வ விசாரக்கடலில் நன்கு மூழ்கியுள்ள மக்களுக்கு மேலான இரண்டற்ற அனுபவஞானம் பிரத்யக்ஷமாக ஏற்படுகிறது. இதில் சற்றும் ஐயமில்லை.

நன்றி

★ பகவான் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் ஜயந்தி—மன்ற பதிமூன்றுவது ஆண்டு விழா இவைகளை நடத்த ஆக்ஞையிட்டு அநுகிரகித்த காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாத கமலங்களுக்கு எங்கள் நமஸ்காரத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

★ இம்மலரில் மணக்கும் கட்டுரைகளை வழங்கிய காஞ்சி ஸ்ரீ ஆசார்ய ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளுக்கு எங்கள் நமஸ்காரம். ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் இயற்றிய பாமாலைகளைத் தமிழில் மிக அழகுடன் மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்த திருவாளர்கள் ரா. கணபதி, டாக்டர் பி. கே. சுந்தரம், வாணி விலாஸ் பதிப்பகத்தாரின் 'ஜகத்குரு க்ரந்த மாலா' ஆசிரியர்கள், ஸ்ரீமதி ரமா வேங்கடராமன் ஆகியோருக்கு எங்கள் நன்றியும், நமஸ்காரமும் உரித்தாகுக.

★ விளம்பரம் கொடுத்துதவிய, சேகரித்துத்தந்த அன்பர்களுக்கும்.

★ இம்மலரை அழகுபடுத்தும் வண்ணப்படங்களை அச்சிட்டுக் கொடுத்த B. N. K. Press, உரிமையாளர் ஸ்ரீ B. நாகிரெட்டி அவர்களுக்கும், Neo Art Press உரிமையாளர் ஸ்ரீ K. தியாகராஜன் அவர்களுக்கும்,

★ வண்ணப்படிமங்களைக் கொடுத்துதவிய A. V. M. சரவணன், ஞானம் பிரிண்டர்ஸ் கே. வேங்கடராமன் அவர்களுக்கும், அச்சுப்பிழையின்றித்திருத்தி உதவிய 'மஞ்சரி' பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியர் ஸ்ரீ நடராஜன் அவர்களுக்கும்.

★ மலரில் வெளியான ஆதி சங்கரரின் பாமாலைகளை அழகுடன் அமைத்துக்கொடுத்த ஸ்ரீ ரா. கணபதி அவர்களுக்கும்,

★ நல்லமுறையில் இம்மலரை அச்சிட்டுக் கொடுத்துதவிய கர்ட்டஸி பிரிண்டர்ஸ், ரத்னம் பிரஸ், ஞானோதயா பிரஸ் உரிமையாளர்களுக்கும்,

★ இம்மலரை வெளியிட்ட ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பொற்பாதங்களுக்கும், மத்திய அரசின் நேரிடை வருமான வரிவிதிப்பு வாரியத்தின் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வி. சிதம்பரம் அவர்களுக்கும் எங்கள் நமஸ்காரம் உரித்தாகுக.

★ மற்றும் இம்மலர் மலர ஒத்துழைத்த பல மெய்யன்பர்களுக்கும், மன்றத்தின் சார்பில் நன்றியையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.